Vă mulţumim că aţi descărcat acest ebook Simon & Schuster.
Obţineţi un ebook GRATUIT atunci când vă înscrieţi în lista noastră de corespondenţă. În plus, primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, lecturi recomandate şi multe altele de la Simon & Schuster. Faceţi clic mai jos pentru a vă înscrie şi pentru a vedea termenii şi condiţiile.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
Sunteţi deja abonat? Furnizaţi din nou adresa dvs. de e-mail pentru a putea înregistra acest ebook şi pentru a vă trimite mai multe din ceea ce vă place să citiţi. Vei continua să primeşti oferte exclusive în căsuţa ta de e-mail.

MULŢUMIRI

Este greu să mă gândesc la toţi oamenii şi evenimentele care m-au pus pe drumul pe care am luat-o: învăţătoarea mea din clasa întâi, doamna Burnside, care mi-a alimentat nevoia disperată de a şti unde vor fugi Dick şi Spot în continuare; bibliotecara din clasa a şaptea care mi-a oferit încurajarea ei uimită atunci când am ales volumul greu Shogun al lui James Clavell pentru referatul meu de carte; chiar şi antrenorii de înot care mi-au cerut să-mi petrec tinereţea uitându-mă la fundul piscinei fără să fac nimic altceva decât să creez fantezii elaborate în capul meu.
Mai recent, am avut norocul de a fi înconjurat de unii dintre cei mai talentaţi oameni din domeniu. Editorul lui Vince, Emily Bestler, şi agentul său, Sloan Harris, sunt alături de mine, aşa cum au fost şi pentru el. Simon Lipskar şi Celia Taylor Mobley se ocupă de partea de afaceri. Lara Jones se ocupă de detaliile care îmi scapă constant. Ryan Steck îmi împrumută pasiunea sa neţărmurită şi cunoştinţele sale inegalabile despre Rappverse. David Brown, deja maestru în marketing, şi-a ridicat creativitatea la unsprezece în timpul COVID-19. Mama şi soţia mea îmi oferă critici timpurii şi îmi amintesc când doamna Burnside ar fi dezamăgită de gramatica mea. Rod Gregg îşi petrece o cantitate exagerată de timp ajutându-mă să înţeleg toate aspectele legate de armele de foc. Nu este o sarcină uşoară, vă asigur.
În cele din urmă, tuturor fanilor lui Vince care continuă să rămână alături de mine. Este greu de crezut că aceasta este a şasea mea carte despre Mitch Rapp. Puterea totală nu s-ar fi întâmplat niciodată fără sprijinul şi entuziasmul vostru continuu.

NOTA AUTORULUI

Cel mai înspăimântător lucru în legătură cu scrierea acestei cărţi a fost cât de puţin am avut de inventat. Între întreruperile istorice reale de energie electrică, evaluările guvernamentale ale vulnerabilităţilor reţelei electrice şi estimările oficiale ale victimelor pe care le-ar genera o întrerupere pe termen lung, o mare parte din carte s-a scris singură. Acestea fiind spuse, lucruri precum detaliile privind modul în care atacurile s-ar desfăşura cel mai bine şi locaţiile specifice ale infrastructurii critice au fost intenţionat ascunse sau ficţionalizate.

PRELUARE

ÎN APROPIERE DE FAYETTEVILLE
VIRGINIA DE VEST
STATELE UNITE ALE AMERICII
O ceaţă UŞOR condensată pe parbrizul Sonyei Vance, transformând munţii împăduriţi din jurul ei în pete de verde. Norii se formaseră sub podul pe care îl traversa cu maşina, suficient de dens încât părea că o vor prinde dacă va sări.
Tentant.
Un vehicul a apărut pe drumul gol din spate şi ea l-a examinat în oglinda retrovizoare. O camionetă brăzdată de rugină şi care cotea puţin într-o parte. A încetinit pentru a o lăsa să treacă, examinând cuplul tânăr şi copilul mic dinăuntru. Nimic care să sugereze o ameninţare. Dar aşa se juca jocul.

Pe vremea când numele ei de familie era încă Voronova, fusese învăţată că totul era o ameninţare. Orice bătrână amabilă putea ascunde o lamă sau o fiolă de otravă. Fiecare maşină putea fi o urmă. Fiecare bibelou, corp de iluminat sau televizor inofensiv putea fi un dispozitiv de înregistrare.
Acele lecţii păreau imposibil de îndepărtate acum. După atâţia ani, chiar şi pronunţarea corectă a numelui ei adevărat era o provocare care necesita câteva pahare tari pentru a fi îndeplinită cu brio. Dar nu vodcă. Niciodată vodcă.
Se născuse în Uniunea Sovietică, dintr-o mamă pe care o cunoştea doar dintr-un dosar îngălbenit care îi fusese prezentat la mijlocul adolescenţei. Acesta înfăţişase o femeie dură, osoasă, cu ochii adânciţi care sugerau o viaţă de dependenţă. Conform dosarului, fusese o hoaţă şi o trădătoare. Poate chiar o criminală. O creatură josnică, dispusă să facă tot ce era necesar pentru a-şi lua următoarea doză.
De-a lungul anilor, Voronova ajunsese să se întrebe dacă femeia era cu adevărat mama ei sau dacă acelaşi dosar fusese dat tuturor celor din program. O minciună calculată pentru a stârni oroare, vinovăţie şi recunoştinţă în oricine o auzea.
Fusese luată dintr-un orfelinat românesc atât de distopic încât viziunile lui încă îi veneau în coşmaruri. Aparent, testele guvernamentale descoperiseră indicii timpurii ale unei inteligenţe excepţionale şi o mare probabilitate ca ea să crească atractivă din punct de vedere fizic. Trăsături excelente pentru un agent adormit.
Şi-a petrecut restul tinereţii într-un oraş construit special în nordul Rusiei, înconjurată de copii ca ea. Aceştia fuseseră crescuţi cu o dietă constantă de instruire în limba engleză, muzică occidentală şi filme de la Hollywood – toate puse în context ideologic de către ofiţerul lor politic mereu vigilent. Mulţi dintre ceilalţi păreau cu adevărat pasionaţi de prelegerile nesfârşite despre relele capitalismului, haosul inevitabil al democraţiei şi absurditatea lui Dumnezeu. Entuziasmul ei, însă, fusese în mare parte simulat. Minimul necesar pentru a o aduce în faţa ultimului film cu Tom Cruise.
Uniunea Sovietică căzuse în 1991, când ea era încă o fetiţă, dar programul a continuat. Mesajul devenise mai puţin ideologic şi mai mult naţionalist, dar asta nu prea conta. Era tânără şi era tot ce cunoscuse vreodată. Ca majoritatea copiilor, îşi dorise să le facă pe plac adulţilor din jurul ei, să evite pedepsele şi să se uite la Top Gun.
Avea douăzeci şi doi de ani când, în sfârşit, a trecut în ţara pe care îşi petrecuse viaţa studiind. Amintirea acestei experienţe încă îi mai stătea în minte. Mirosul ei. Lumina soarelui său. Căldura oamenilor săi. Se simţea în mod ciudat ca şi cum ar fi fost... acasă.
Şi aşa a fost în ultimii şaisprezece ani. Luna viitoare avea să împlinească 38 de ani, presupunând că va reuşi să trăiască atât de mult. Supravieţuirea ei era ceva ce luase de bună până când a primit un apel printr-o aplicaţie ascunsă pe telefon. Un apel de care se convinsese că nu va veni niciodată.
GPS-ul încorporat în bordul maşinii închiriate i-a cerut să iasă de pe autostradă şi a simţit un val de adrenalină care nu se potrivea unui agent secret. Dar ea nu era un agent secret. Era o programatoare de calculatoare cu un nivel mediu peste medie, care lucra într-un apartament înghesuit la subsol în Washington, DC. Un oraş care se afla la doar câteva ore în spatele ei, dar care în acel moment părea că ar fi putut la fel de bine să fie într-o altă galaxie.
S-a simţit brusc complet pierdută, dezorientată până la punctul în care a crezut că va trebui să tragă pe dreapta. Ce căuta ea aici? Tot ceea ce i se spusese că a luptat pentru ea dispăruse. Rusia era acum o ţară capitalistă condusă de un dictator şi de curtea sa de oligarhi absurd de bogaţi. SVR-ul nici măcar nu o plătea. Banii pe care îi avea proveneau din coduri.
În ciuda acestor observaţii, s-a supus ordinelor GPS-ului şi a virat pe un drum secundar abrupt. Mai presus de toate celelalte, aceasta era lecţia care îi fusese băgată în cap. Urma ordinele. Nu eşti nimic. O rotiţă de maşină care fie îşi îndeplineşte funcţia, fie este smulsă şi înlocuită.
Când asfaltul s-a terminat, GPS-ul s-a încurcat şi a început să recomande la nesfârşit o întoarcere în U. Voronova l-a oprit, concentrându-se pe zumzetul surd al motorului şi pe vagul şuvoi de noroi sub pneuri. Ştia unde era virajul critic. Dar nu prea multe altele. Trebuia să se întâlnească cu un bărbat singuratic la o cabană situată aproape de capătul pistei deteriorate pe care o parcurgea. Trebuia să asculte ce avea de spus, să-l sondeze pentru orice informaţie suplimentară care ar putea fi relevantă şi să raporteze la Moscova. Singurul indiciu pe care îl avea cu privire la subiectul întâlnirii era cererea superiorilor ei de a

se familiariza cu reţeaua de energie electrică a SUA – un proiect în care îşi petrecuse ultimele cinci zile. În afară de asta, un singur lucru putea fi spus cu certitudine: persoana cu care urma să se întâlnească era importantă. Riscurile activării unui agent ca ea nu erau ceva ce Moscova lua în considerare cu uşurinţă.
Clădirea a început să apară, ameninţătoare în ceaţă. Era o structură de bază în formă de A, care probabil data de dinainte ca ea să se fi născut – un cort ciudat din buşteni scorojiţi şi şindrilă de asfalt, cu o verandă mare în faţă. În mod previzibil, jaluzelele erau trase, dar puţină lumină pătrundea pe margini.
Voronova purta un cuţit în cizmă, dar aceasta era singura ei armă. Nu mai trăgea cu o armă de aproape douăzeci de ani, iar antrenamentul ei de luptă de la sosirea în Statele Unite consta în întregime în cursul de kickboxing de joi seara.
Simţea cum frica creştea în ea şi nu era greu să-i identifice cauzele contradictorii. Mai întâi, cea mai probabilă: SVR-ul hotărâse că oamenii ca ea reprezentau mai mult un risc decât o recompensă, iar în casă se afla un asasin însărcinat cu rezolvarea acestei probleme. A doua era poate şi mai terifiantă: că aceasta era o operaţiune legitimă şi că ea avea să supravieţuiască.
După ce va fi activată, va fi viabil pentru ea să rămână în Statele Unite? Va fi chemată înapoi în Rusia? Şi dacă va fi chemată, ce naiba va face acolo? Să lucreze într-o clădire de birouri a SVR? Să continue să codifice pentru companii americane? Să lucreze la noul Kentucky Fried Chicken din Piaţa Roşie? Cum s-ar reintegra într-o ţară în care nu s-a integrat niciodată cu adevărat?
Voronova a parcat şi şi-a luat o jachetă de pe scaunul pasagerului înainte de a ieşi în ploaie.
Nu exista decât o singură cale de a afla.
Totul părea în regulă, dar era greu să ştii asta cu siguranţă când erau implicaţi ruşii.
El fusese cel care dictase locaţia pentru această întâlnire, iar iPhone-ul său, conectat la diferite camere de luat vederi din zonă, nu arăta nimic suspect. Punând dispozitivul în buzunar, şi-a îndreptat atenţia spre un spaţiu dintre pervazul ferestrei şi umbrar. Nu era sigur la ce să se aştepte, mai exact. Poate un supermodel cu una dintre acele pălării mari de blană? Un aruncător de greutate est-german cu un coc strâns şi o respiraţie care mirosea a borş?
Femeia care urca treptele, însă, părea dezamăgitor de normală. În jur de 30 de ani, cu o siluetă curbată turnată în blugi mulaţi. Avea gluga hainei ridicată, dar asta nu-i ascundea pe deplin trăsăturile atrăgătoare, fără menajamente şi o şuviţă de păr blond suflată pe frunte.
Cel mai mult, însă, era uimit de faptul că ea chiar era acolo. Îşi petrecuse ultimele şase luni încercând să aranjeze această întâlnire. Fusese nevoie de sute de schimburi anonime pe internet pentru a dovedi că el era real şi că avea ceva ce ei doreau.
În cele din urmă, ziua sosise.
Când ajunse pe verandă, se îndepărtă de umbră şi îşi şterse sudoarea din palme. Timpul petrecut discutând cu ruşii fusese de fapt doar o picătură de apă în pahar. Fusese nevoie de mai bine de cinci ani de muncă neîncetată pentru a ajunge aici. Dar, de fapt, a fost mult mai mult decât atât. De fapt, întreaga sa viaţă îl condusese spre acest loc, spre acest moment. Şi, deşi nu credea nici în Dumnezeu, nici în destin, credea că acesta era scopul său. Că a fost menit pentru măreţie. O măreţie teribilă.
Zăngănitul cizmelor pe punte a fost urmat de o bătaie mai timidă decât se aşteptase.
Când a deschis uşa, ea a intrat şi şi-a tras gluga la loc. Părul era într-adevăr blond, dar cu şuviţe întunecate. Puţin cam nervos, dar potrivit cu trăsăturile care înclinau doar puţin spre asiatic. De aproape, era mai sexy decât de la distanţă. Poate că se afla acolo pentru a-l ademeni cu viclenia ei feminină? Nu era necesar, dar cu siguranţă era binevenit ca un beneficiu marginal.
Şi-a dat seama că se priveau unul pe celălalt de un timp neplăcut de îndelungat, dar nu era sigur ce să spună. Poate că ar fi trebuit să insiste asupra unui cod ca în filme. Vântul şuieră printre copaci. Şi apoi ea ar fi răspuns cu ceva de genul că vine din nordul îngheţat.
În cele din urmă, ea a fost prima care a vorbit.
„Ce ai pentru mine?”
Fără accent rusesc sexy. Suna de parcă ar fi fost din Washington.
„Ce ştii despre reţeaua electrică?”
„Mai multe decât majoritatea. Dar nu este domeniul meu de expertiză.”
El i-a examinat haina elegantă de puf. „Şi care este? Moda?”

Zâmbetul ei era politicos, cu doar o urmă de dezgust. Nu era prima dată când vedea acea expresie pe faţa unei femei. Sau a suta oară.
„Să omori oameni şi să scapi de cadavrele lor”, a răspuns ea.
El a rezistat impulsului de a face un pas înapoi, încercând să discearnă dacă ea glumea. Faţa ei devenise o mască moartă. Singurul lucru pe care nu reuşea să-l ascundă era că, în mod clar, nu voia să fie acolo.
„Atunci o voi face simplu”, a spus el, încercând să recâştige avantajul. „A fost numită cea mai mare maşinărie interconectată din lume şi probabil că este destul de aproape de adevăr. Numiţi-o şapte mii de centrale electrice, cincizeci de mii de substaţii şi două sute de mii de kilometri de linii de transmisie.”
„Când am spus că nu este domeniul meu de expertiză, m-am referit la faptul că nu aş putea să conduc reţeaua sau să repar un transformator stricat. Nu că nu aş fi ştiut ce este. Acum, de ce am venit până aici? Sper că nu pentru a te asculta recitând o pagină de Wikipedia.”
A simţit că i se usucă gura şi s-a acoperit mergând spre frigider pentru o bere. Proprietarul îi lăsase un pachet de şase cutii de Bud drept mulţumire pentru că închiriase locul în afara sezonului.
„Ceea ce nu ştii este că este un miracol că funcţionează. Este alcătuit din peste trei mii de utilităţi diferite şi este guvernat de mai multe organizaţii de stat şi federale diferite decât poţi număra – dintre care majoritatea abia comunică între ele. O mare parte din infrastructură este veche de peste 40 de ani, iar unele funcţionează de mai bine de o sută de ani. Este un exerciţiu de echilibru incredibil. În ciuda tuturor componentelor diferite, cererea şi oferta trebuie să se potrivească perfect. Atunci când vă conectaţi uscătorul de păr, reţeaua trebuie să adauge exact atâta energie. Când îl opriţi, trebuie să oprească acea energie sau să o mute în altă parte.”
„Sigur, este complicat, dar adevărul este că funcţionează. Aproape fără cusur. Şi o face de mult timp. O mare parte din ea este, de asemenea, redundantă. Dacă o piesă – sau o serie de piese – cedează, pot să le ocolească până când sunt reparate.”
„Fără cusur şi redundant”, a spus el cu neîncredere. „Ai băut Kool-Aid, dragă. Gândeşte-te la asta. În 2003, am avut una dintre cele mai mari pene de curent din istorie. Cincizeci şi cinci de milioane de oameni au rămas brusc fără curent. De ce? Un atac al prietenilor tăi din Moscova? O bombă nucleară? O furtună geomagnetică? Nu. Nişte linii electrice din Ohio au atins un copac crescut prea mult. Asta e tot.”
„Au existat şi alţi factori care i-au împiedicat să...”
„Exact!”, a spus el, arătând spre ea cu gâtul berii sale. „Copacul ăla ar fi trebuit să declanşeze o alarmă, nu? O companie de electricitate de care nu ai auzit niciodată ar fi trebuit să vadă problema şi să ocolească problema. Dar nu a existat nicio alarmă. De ce? Din cauza unei mici erori de software. O eroare minoră care a provocat o cascadă care a oprit întregul Nord-Est.”
„Mă rog”, a spus ea, în mod clar neimpresionată.
„Nu a fost un atac planificat şi rău intenţionat, doamnă. A fost o creangă de copac şi o eroare de codare. Acum imaginaţi-vă posibilităţile unui efort conştient şi coordonat. Câte pagube ar putea fi făcute? Cât timp ar dura să repunem lucrurile online?”.
„Nu ştiu.”
„Nu? Eu ştiu. „
„Deci, vrei să spui că ai descoperit cum să scoţi din funcţiune o parte din reţeaua americană şi să o ţii oprită pentru o vreme? Se pare că...”
„Mi-am dat seama cum să dezactivez întreaga reţea americană şi să o ţin oprită timp de un an. Poate chiar permanent, dacă te gândeşti că după şase luni nu va mai fi nimeni în viaţă care să lucreze la ea.”
Expresia ei a trecut de la neimpresionat la scepticism. „Este mult mai uşor de spus decât de făcut. Aşa cum tocmai mi-ai spus, zeci de mii de piese în mişcare – multe dintre ele independente unele de altele.”
El a zâmbit. „Mă bucur că spui că ştii ceva despre reţea. În acest fel vei avea o idee despre ceea ce ai în faţă.”
„Nu înţeleg.”
A arătat spre un laptop de pe masa din bucătărie. „Dă-i drumul. Verifică-l.”
Sonya Voronova s-a lăsat pe spate pe scaunul din bucătărie şi a privit în gol la ecranul computerului. După aproape patruzeci şi cinci de minute de examinare, ajunsese la concluzia că acest nenorocit slăbănog ar putea spune de fapt adevărul. Nu numai că totul părea să fie acolo; părea să fie acolo în detalii

sângeroase. Fotografii de înaltă rezoluţie a mai mult de o mie de substaţii critice. Scheme complete ale sistemelor de transmisie, inclusiv interconectivitatea şi punctele slabe. Analiza problemelor de securitate a software-ului în toate marile companii de energie electrică, precum şi la mulţi dintre operatorii mai mici. Evaluări exhaustive ale vulnerabilităţilor liniilor de transmisie – de la cele care erau prea aproape de copaci, la cele care aveau un acces sezonier deficitar şi până la cele care îşi depăşiseră durata de viaţă utilă.
Şi abia răzbătuse la suprafaţa a ceea ce se afla pe laptopul acestui nemernic. Calitatea şi volumul de date erau uluitoare. Poate un pic prea uimitor.
Întrebarea evidentă era dacă nu cumva totul era o porcărie. Dar chiar şi compilarea atâtor rahaturi convingătoare ar fi fost o sarcină monumentală. De ce să se deranjeze? Trebuia să ştie că analiştii ruşi le-ar fi analizat cu mare atenţie înainte de a se face orice transfer bancar.
„Cheia pentru a doborî reţeaua americană nu se află în hardware", a spus ea, vorbind cu voce tare pentru prima dată în aproape o oră. „Sigur, aruncarea în aer a unor substaţii critice ar putea face multe pagube. Dar nu ar dura. Cheia este SCADA-sistemele de control de supraveghere şi de achiziţie a datelor. Ar trebui să poţi obţine acest nivel de acces în literalmente sute de utilităţi separate. Şi doar distrugerea sistemelor lor nu ar fi suficientă. Ar trebui să obţii controlul. Să le forţezi computerele să furnizeze date false pentru a acoperi pagubele reale, să supraîncarci sistemele şi să opreşti măsurile de protecţie." Ea se întoarse spre canapeaua pe care stătea el. „Acest tip de acces pur şi simplu nu este fezabil. Sigur, ai putea intra în câteva utilităţi în mod normal – atacuri de phishing şi altele asemenea. Dar sute? Nici vorbă de aşa ceva."
„Nici vorbă de aşa ceva?", a spus el, împingându-se de pe canapea şi apropiindu-se. Când s-a oprit în faţa ei, şi-a alunecat degetele pe o parte a părului ei. Ea era prea uluită pentru a reacţiona altfel decât să se holbeze. Era asta ideea lui de a se da la el? Să vină aici? Acum? Simpla idee de a-l atinge pe acest ciudat o făcea să i se întoarcă stomacul pe dos.
„M-ai auzit", a spus ea, dându-se scaunul pe spate şi îndepărtându-şi părul de la îndemână.
El s-a încruntat într-un mod care sugera că el credea că ea făcea parte din plata pe care o căuta. „Atunci e ciudat că am făcut-o deja."
„Ce vrei să spui? Să fac ce?"
„Am pus malware pe computerele aproape tuturor companiilor de electricitate din America."
„Pe naiba."
Drept răspuns, s-a aplecat şi a folosit touchpad-ul pentru a naviga către o listă lungă de companii de utilităţi cu hyperlink-uri. „Dă-i drumul. Fă-ţi de cap."
L-a privit cum se întoarce spre canapea şi cade în pernele uzate. După ce s-a uitat la el câteva secunde, s-a întors la laptop şi a urmat un link către Exelon, cea mai mare companie de electricitate din America. Pagina de logare s-a autocompletat imediat şi ea a intrat. Zece minute de navigare îi sugerau că nu avea acces doar la domenii relativ neimportante, cum ar fi contabilitatea sau personalul. Avea autoritate de comandă şi control care îi permitea să facă tot ceea ce dorea.
A continuat să parcurgă lista la întâmplare, accesând atât utilităţile majore, cât şi pe cele mici care deserveau zone limitate. De fiecare dată, managerul de parole a completat automat datele de conectare şi s-a trezit cu acces neîngrădit.
În cele din urmă, a folosit un manşon pentru a-şi şterge amprentele de pe laptop şi l-a închis. Cercetarea ei pentru această întâlnire se concentrase asupra aspectelor tehnice ale reţelei, dar nu evitase informaţii despre ce s-ar întâmpla dacă acest tip de atac ar fi fost vreodată pus în aplicare. Societatea se baza pe electricitate pentru orice. Producţia de alimente. Transportul. Asistenţa medicală. Căldura. Refrigerare. America era ca un ceas bine reglat – incredibil de eficient atâta timp cât fiecare angrenaj se rotea. Dar dacă măcar unul dintre ele eşua...
„Ei bine?", a spus bărbatul, trăgând-o înapoi în prezent şi aici.
„Ei bine, ce?"
„Ce vrei să spui cu „Ei bine, ce? Este ceva de care guvernul tău ar fi interesat sau nu?".
„Este posibil", a spus ea.
„Timpul este esenţial, dragă".

„Ce vrei în schimbul ei? „
A râs, dar a ieşit mai mult ca un chicotit răstit. „Mă doare-n cot de rublele tale. Vreau doar să văd America trimisă înapoi în Epoca de Piatră. Şi dacă se va întâmpla asta, trebuie să fie acum. O firmă de consultanţă lucrează de şase ani la un plan de modernizare şi securizare a reţelei şi în sfârşit îşi vor prezenta concluziile săptămâna aceasta. Dacă guvernul este suficient de inteligent pentru a pune în aplicare recomandările lor, lucrurile devin mult mai complicate."
L-a contemplat, încercând să-şi păstreze un aer de calm pe care nu-l simţea. „Vrei să-mi spui că vrei să acţionăm în acest sens?"
„Nu tocmai am spus asta? Adică, aş putea să mă ocup eu însumi de chestiile legate de calculator, dar pentru a o scoate cu adevărat la capăt aşa cum am proiectat-o, aş avea nevoie de o echipă de oameni care să elimine o parte din infrastructura fizică. Nu prea multe – doar câteva substaţii critice răspândite în toată ţara. Aveţi oameni care ar putea face asta fără să transpire. Adevărul este că niciuna dintre substaţiile pe care trebuie să le distrug nu are paznici. În mare parte sunt doar garduri cu lanţuri. Mă gândesc că Rusia are tehnologie de tăiere a şuruburilor, nu?".
A tresărit la auzul cuvântului Rusia rostit cu voce tare.
„De ce?"
„De ce ce?", a spus el.
„De ce ai vrea ca aşa ceva să se întâmple în propria ta ţară? Propriilor tăi compatrioţi?"
„Ce te interesează pe tine? Eşti la bord sau nu?"
Ea a rămas tăcută, dar expresia ei trebuie să fi dat de înţeles că era nesigură.
„Cine mai bine decât tine?", a spus el. „NATO te împinge. Marile economii ale lumii vă strâng de gât. Energiile regenerabile vă vor distruge economia bazată pe resurse. Iar războaiele pur şi simplu nu mai sunt fezabile. Nu vă puteţi rostogoli tancurile prin Kansas. La naiba, ştiţi asta mai bine decât oricine. Sunteţi regii războiului asimetric. De ce să te prosteşti şi să îi trollezi pe americani pe Facebook când eu sunt dispus să îţi dau echivalentul unei bombe nucleare de un milion de megatone? Iar SUA nici măcar nu vor putea riposta, pentru că nu vor şti cine a făcut-o. Până când îşi vor da seama, vor fi ocupaţi să vâneze oposumi ca să aibă ce mânca. Acum e momentul tău. Pentru cei îndrăzneţi merge prada, nu-i aşa?"
„Rusia este un membru responsabil al comunităţii internaţionale", a spus ea, părând cam naivă chiar şi pentru ea însăşi. „Scopul nostru este să fim capabili să ne apărăm împotriva agresiunii SUA. Acest lucru ne-ar putea ajuta să facem asta şi îmi imaginez că am fi dispuşi să plătim bine pentru..."
„Eu sunt deja bogat."
Voronova a dat din cap gânditor. Era timpul să punt şi să plecăm naibii de lângă acest ciudat. „Mă tem că nu sunt autorizat să încep Al Treilea Război Mondial. Dar voi transmite tot ce am discutat superiorilor mei şi ei vă vor contacta."
„Când?"
„În curând, îmi imaginez."
„Nu eşti singura persoană cu care vorbesc, să ştii. Chinezii sunt interesaţi. La fel şi iranienii şi cubanezii. Şi sunt mai mult decât câteva grupuri teroriste care şi-ar da nucile stângi pentru ceea ce se află pe acel computer. Dar, cum am spus, tu eşti prima mea alegere. Duşmanul existenţial al Americii. Este greu să nu apreciezi simetria istorică a acestui lucru, ştii?".

CAPITOLUL 1

MADRID
SPANIA
CÂND avionul a început în sfârşit să coboare, Mitch Rapp s-a întors spre fereastră şi a examinat grila de piste şi clădiri care formau aeroportul Madrid-Barajas. O întârziere la Cairo îi întârziase zborul cu trei ore faţă de program, dar asta era cea mai mică dintre problemele sale. Îi luase cu aproape o zi mai mult decât se aştepta pentru a curăţa una dintre numeroasele mizerii ale saudiţilor din Yemen şi acum întârzia o zi şi jumătate la sosire.

Sayid Halabi putrezea în deşertul somalez datorită lui Scott Coleman, dar o mare parte din echipa de elită pe care o adunase liderul ISIS era încă în libertate. Bărbaţii aveau o expertiză semnificativă în toate domeniile, de la social media la operaţiuni speciale şi ştiinţă, şi se împrăştiaseră în întreaga lume. Acum, însă, păreau să se reformeze sub conducerea unui fost căpitan al armatei irakiene. Nu era Sayid Halabi, dar era tare ca piatra şi motivat ca naiba.
Ţintele şi strategia lor pentru viitor erau în mare parte necunoscute, dar ceea ce era sigur era că nu aveau de gând să se târască sub o piatră şi să moară de bătrâneţe. Căutau să provoace ceva durere înainte de a se întâlni în sfârşit cu Allah.
Rapp tuşi în mână şi o verifică de sânge. Nu mai fusese niciunul de luni de zile, dar era un obicei de care se dovedea greu de renunţat. Reuşise să-l împiedice pe Halabi să treacă ilegal un agent patogen mortal peste graniţa mexicană, dar contractase boala în timpul procesului. Medicii încă păreau surprinşi că era în viaţă. Şi, în realitate, la fel era şi el. Îşi petrecuse mai mult timp decât îi păsa să-şi amintească cu aparate care respirau pentru el şi, în cel mai rău caz, moartea ar fi fost preferabilă. În ceea ce-l privea, data viitoare când o ameninţare bioteroristă îşi ridica capul urât, nenorocitul de FBI se putea ocupa de ea.
Roţile au atins pământul, dar Rapp a rămas pe scaun în timp ce ceilalţi pasageri se pregăteau să debarce. Şi-a pornit din nou telefonul şi a răsfoit textele, căutând orice lucru care să sugereze că iminenta sa operaţiune intrase în impas. Nimic. Din acel moment, totul era încă în desfăşurare. Planurile sale de a face un duş, o friptură şi de a dormi puţin înainte de şedinţa de informare, însă, cu siguranţă nu erau.
Odată ce avionul a fost mai mult sau mai puţin gol, şi-a pus un mic rucsac pe umăr şi a început să urce pe culoar. Echipajul de lângă uşă i-a aruncat o privire întrebătoare în timp ce se apropia, iar el şi-a întors din reflex faţa, mormăind mulţumirile aşteptate.
Rapp îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii de adult căutând anonimatul, iar starea lui actuală nu ajuta la această căutare. Părul său negru nu-i crescuse complet şi se afla în stadiul incontrolabil între suficient de scurt pentru a se comporta frumos şi suficient de lung pentru ca gravitaţia să preia controlul. Din fericire, barba îi revenise mai repede, ascunzându-i efectiv partea de jos a feţei şi lăsându-i vizibil doar nasul ars de soare sub ochelarii de soare cu oglindă.
Ceea ce îl făcea cu adevărat să iasă în evidenţă, însă, era praful. Acesta încă se agăţa de fiecare parte a sa, în urma călătoriei sale prin Yemen şi Arabia Saudită. Range Rover-ul încărcat care i se promisese luase foc când îl găsise şi nu prea existau alte opţiuni. Aşa că, în loc să facă călătoria legănat în piele şi mângâiat de aerul condiţionat, făcuse jumătate din ea în spatele unei camionete dărăpănate şi cealaltă jumătate cu motocicleta.
Puntea avionului şi coridorul de dincolo erau goale, deja eliberate de pasagerii care se grăbeau să îşi asigure un loc bun la linia de control al paşapoartelor. Şi-a păstrat un ritm liniştit, mergând spre un semn care îi indica stânga, dar în schimb trecând printr-o uşă pe care scria „NO ENTRY". Alarma care ar fi trebuit să sune nu s-a declanşat şi a fost întâmpinat de cealaltă parte de o femeie spaniolă îmbrăcată impecabil.
„Am încredere că zborul dumneavoastră a fost unul bun", a spus ea într-o engleză mai mult decât acceptabilă.
„Bine, mulţumesc".
„Avem o maşină care ne aşteaptă şi mă tem că va trebui să vă duc direct la întâlnire. Aşa cum aţi cerut, pe bancheta din spate se află mâncare, apă şi haine de schimb curate. De asemenea, veţi găsi un memoriu care vă va pune la curent cu situaţia."
„Mă bucur să te văd din nou, Mitch."
Jordi Cardenas, şeful agenţiei naţionale de informaţii din Spania, i-a întins o mână, iar Rapp a luat-o. „Şi eu mă bucur să vă văd. Apreciem ajutorul."
„Este plăcerea noastră", a spus el, conducându-l pe Rapp într-o sală de conferinţe fără ferestre. Bărbaţii din jurul mesei erau cei pe care Rapp îi cunoscuse în cea mai mare parte a carierei sale – Scott Coleman se afla în capătul celălalt, iar operatorii săi de top ocupaseră scaunele cele mai apropiate de el. Claudia Gould, femeia cu care Rapp locuia şi care se întâmpla să fie şi directorul de logistică al lui Coleman, stătea lângă un ecran mare atârnat pe perete. Rapp le-a dat tuturor un semn din cap în tăcere şi a luat un loc liber care să nu-i pună cu spatele la uşă.

„Bine, cred că suntem cu toţii aici”, a spus Claudia cu un accent francez care devenise ceva mai puţin pronunţat în ultimul an. „Să începem”.
Ecranul a prins viaţă cu fotografii ale mai multor bărbaţi din Orientul Mijlociu, precum şi câteva pătrate care conţineau siluete cu semne de întrebare în interior. „Suntem în necunoştinţă de cauză în ceea ce priveşte identitatea a trei dintre persoanele din cercul intim al lui Sayid Halabi şi avem foarte puţine informaţii despre care dintre oamenii săi de încredere sunt încă în viaţă. Ceea ce ştim este că Muhammad Nahas a preluat conducerea.” A arătat spre ecran. „Aceasta este singura fotografie existentă cu el, făcută de armata americană pe vremea când era membru al forţelor speciale irakiene.”
Aceasta fusese decupată pentru a se concentra pe ochii intensi ai bărbatului şi pe nasul de şoim, încadrând camarazii americani şi irakieni zâmbitori care erau vizibili în original. Poate că se potrivea în lumina faptului că acum erau cu toţii morţi. Nahas îi condusese intenţionat într-o ambuscadă la care doar el a supravieţuit.
„Pe baza a ceea ce ştim din arhivele armatei americane şi a oamenilor care au luptat cu el, este un soldat extrem de disciplinat şi bine antrenat. Inteligent şi respectat, dar nu neapărat un om care să impună un asemenea devotament ca Halabi. De asemenea, nu este un mare gânditor, aşa cum era Halabi. Pe baza activităţii pe internet pe care am interceptat-o de la grup, nu au format încă niciun plan concret. Vorbesc despre orice, de la un atac în stilul celui de la 11 septembrie 2001, la un atac cu gaz sarin similar celui din Japonia. De asemenea, se discută despre operaţiuni mai puţin probabile, cum ar fi otrăvirea unui rezervor de apă. În general, totul pare un pic ca şi cum...” A făcut o pauză pentru o clipă pentru a căuta termenul potrivit în engleză. „...o idee.”
„Nahas este ţinta?” a întrebat Scott Coleman.
„Din păcate, nu. Nu am reuşit să-l găsim.” A făcut zoom pe o altă fotografie de pe ecran. Aceasta înfăţişa un bărbat bărbierit, cu barba curată şi cu ochelari, în jur de 30 de ani. Descendenţă din Orientul Mijlociu, cu siguranţă, dar avea aspectul cuiva care trăise o viaţă confortabilă în Dubai sau Kuweit City.
„Aceasta este ţinta. Hamal Kattan. Nu pare cine ştie ce, dar era de fapt o persoană cheie în orbita lui Halabi. Educaţia sa este în domeniul fizicii, dar pare să fie priceput în cam tot ce ţine de tehnologie. Un om al renaşterii pe care Halabi se baza pentru a-l ţine conectat la lumea modernă.”
„Pare moale”, a spus Rapp.
„Probabil că este o evaluare corectă. Nu a fost deosebit de religios la şcoală, iar părinţii săi sunt iordanieni laici, implicaţi şi ei în domeniul ştiinţelor. Impresia generală este că a căutat un scop în viaţă şi Halabi i l-a oferit.”
Rapp cunoştea tipul mai bine decât ar fi vrut – oameni care au cumpărat un exemplar din Islamul pentru proşti în drum spre a se alătura ISIS. Unii căutau emoţii sau un sentiment de fraternitate. Alţii pentru putere sau pentru a face sex. Alţii voiau doar să sângereze şi să facă alte fiinţe umane să sufere. Şi, în cele din urmă, erau cei ca acest micuţ pissant – nişte ticăloşi fără scop în căutarea sensului vieţii.
Diapozitivul s-a schimbat la o imagine cu Kattan mergând pe o stradă îngustă de piatră, cu capul plecat şi gulerul ridicat împotriva a ceea ce părea a fi un vânt puternic.
„Aceasta a fost făcută ieri, în sudul Spaniei. Mai exact, în Granada.”
„Ce caută el aici?”
„Se pare că se întâlneşte cu jihadişti cu aceleaşi idei”, a intervenit Jordi Cardenas. „L-am urmărit şi obţinem tot felul de informaţii interesante despre prietenii săi.”
„Dar nu vă mişcaţi împotriva lor”, a precizat Rapp.
„Nu, nu până nu ne daţi voi acordul.”
Rapp a dat din cap şi i-a făcut semn Claudiei să-şi continue informarea.
„Poimâine, Kattan este programat să zboare din Granada la Washington, DC, via Barcelona şi New York.”
„Ştim de ce? Intrarea în SUA este un risc destul de mare”, a spus Rapp.
„Pe baza interceptărilor noastre telefonice, el merge acolo la ordinul lui Muhammad Nahas pentru a se întâlni cu cineva. Este posibil ca Nahas să fie şi el prezent la această întâlnire.”
Rapp a tresărit la asta. I-ar plăcea să-i bage un glonţ între ochii nenorocitului ăluia. „Ce vrei să spui prin „posibil”? Cât de posibil?”

„Nu ştim. Comunicaţiile au fost vagi în acest sens. Spuneţi că e cincizeci-cincizeci-cincizeci.”
A schimbat din nou diapozitivele, aducând în faţa ochilor o hartă a locurilor din avionul pe care Kattan urma să-l ia de la Granada la Barcelona. A folosit un indicator cu laser pentru a indica un loc pe culoar lângă aripa stângă. „Am aranjat ca ţinta să stea aici.”
„Are pe cineva care să-i păzească spatele?” a întrebat Coleman.
„Nu suntem siguri încă”, a spus Cardenas. „Abia ieri am aflat despre zborul său şi lucrăm non-stop la verificarea listei de pasageri. Până acum, avem o singură posibilitate puternică – un tânăr musulman de sex masculin originar din Maroc, dar care locuieşte acum în Sevilla. Va lua trenul spre Granada şi va prinde zborul spre Barcelona, dar nu va continua spre SUA.”
„Vă veţi fi uitat la toţi pasagerii înainte ca roţile acelui avion să se ridice?”
„Absolut. Dacă mai este cineva suspect, veţi afla înainte de a vă îmbarca.”
Scott Coleman a lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Sunt o mulţime de piese în mişcare, Mitch.”
„Poate una dintre cele mai complicate operaţiuni pe care le-am făcut vreodată”, a fost de acord Charlie Wicker, lunetistul lui Coleman. „Şi iată-ne la două zile distanţă, întrebându-ne încă dacă ţinta are întăriri.”
Rapp a dat din cap.
„Ştim cu toţii că ar fi uşor să îl răpim pe Kattan de pe stradă, dar când va dispărea, reţeaua lui va afla. Am avea la dispoziţie cel mult câteva ore pentru a-l interoga înainte ca ei să se împrăştie şi tot ce ştie să se stingă. Dacă o putem face într-un mod care să-i facă să creadă că este mort, atunci am putea avea într-adevăr o şansă de a decapita complet ceea ce a mai rămas din ISIS.”
„Cum rămâne cu armele? Dacă are o escortă, cum vom şti dacă sunt înarmaţi?”.
„Suntem în curs de a moderniza discret securitatea în aeroportul din Granada”, a spus Cardenas. „Ar trebui să fim capabili să găsim orice armament semnificativ care trece pe acolo.”
„Pot să presupun că nu vom face nimic în privinţa asta?” a spus Joe Maslick.
Rapp a clătinat din cap. „Dacă îl doborâm pe unul dintre ei în securitate...”
„Reţeaua lor va afla”, a spus Bruno McGraw, terminându-i fraza în locul lui.
„Corect.”
„Deci ne vom urca într-un avion cu un număr necunoscut de terorişti care transportă un număr necunoscut de arme şi vom încerca să-i prindem în viaţă.”
„Cam asta e tot.”
„Gloanţele şi avioanele nu se amestecă”, a subliniat Coleman. „Îţi aminteşti de Azerbaidjan?”
Rapp şi-l amintea un pic prea viu. „Uite, înţeleg că aceştia nu sunt parametrii noştri normali de operare. Ne vom afla într-un spaţiu restrâns la treizeci de mii de picioare de la sol, vom lucra cu oameni cu care nu avem experienţă şi ne vom baza pe informaţii de rahat. Voi face tot ce pot pentru a diminua riscurile, dar dacă se împuşcă pe cine nu trebuie în avionul ăla, nu va fi prea mult de făcut decât să ne aplecăm şi să ne pupăm fundurile în fund. Oricine vrea să stea deoparte ar trebui să o facă. Este o mişcare inteligentă şi nu am de gând să vă reproşez nimic.”
Nici unul dintre bărbaţii de la masă nu s-a deranjat să se uite în jur. Erau înăuntru. Întotdeauna erau înăuntru.
Rapp se lăsă pe spate pe scaun. „În regulă, Claudia. Spune-ne ce ai.”

CAPITOLUL 2

MOSCOVA
RUSIA
„KREMLIN în limba voastră înseamnă cetate în interiorul unui oraş, dar majoritatea oamenilor nu ştiu acest lucru.”
Sonya Voronova scruta arhitectura ciudată a sediului puterii Rusiei, simulând interes şi tremurând de frig.
„Palatul pe care îl vedeţi acolo a fost reşedinţa ţarului, dar acum este casa preşedintelui nostru Boris Utkin...”

I-a permis bărbatului să se preseze împotriva ei în timp ce vorbea, nu doar pentru aparenţe, ci şi pentru căldură. În rest, ea l-a ignorat, îndreptându-şi atenţia spre zăpada care cădea în cascadă din cerul gri ca oţelul.
Era cam de vârsta ei, avea umerii largi şi arăta bine. Se cunoscuseră aparent într-un bar în noaptea în care ea venise cu avionul şi mai târziu se retrăseseră în camera ei de hotel, la câteva străzi distanţă. Pentru oricine ar fi privit-o, ea ar fi fost o turistă singură care căuta să se distreze, iar el un localnic rus dispus să i-o ofere. Ca de obicei, adevărul a fost foarte diferit. În măsura în care adevărul chiar exista în viaţa care îi fusese impusă.
„E frumos", a spus ea când a observat că el tăcuse. Şi aşa era. Dar ceea ce însemna pentru ea era un mister. I se ordonase să se întoarcă la Moscova pentru a prezenta un raport personal al întâlnirii cu bărbatul din Virginia de Vest. De ce? Canalele securizate erau numeroase în lumea modernă.
Se întreba dacă va mai vedea vreodată America. Dacă viaţa ei se va sfârşi aici, într-o ţară care i se părea la fel de străină ca şi turiştilor din jurul ei. Şi dacă asta ar fi fost soarta ei, ar fi venit din mâinile tânărului frumos de lângă ea?
Orice avea să se întâmple, se pare că nu avea să se întâmple acolo. După o trecere în revistă exhaustivă a istoriei şi arhitecturii ruseşti, s-au întors pe şosea, au luat o gustare de la un vânzător ambulant şi au chemat un taxi.
Era recunoscătoare că nu mai era vânt, dar disperarea s-a instalat atunci când şoferul şi-a folosit telefonul mobil pentru a raporta că se afla la bord şi pentru a oferi o oră estimată de sosire. O parte din această disperare venea din cauza faptului că trebuia să se străduiască să înţeleagă rusa lui peste zgomotul de fond. Restul venea din faptul că a văzut cum zâmbetul atrăgător al bărbatului care stătea vizavi de ea se transformă într-o privire goală.
„Unde mergem?", a întrebat ea în engleză.
În mod previzibil, el a răspuns în limba sa maternă. Limba lor maternă. Răspunsul dintr-un singur cuvânt s-a tradus aproximativ ca fiind în altă parte.
Biroul exterior era de nedescris şi guvernamental, şi avea acelaşi miros de tutun stătut ca şi taxiul. O femeie robustă stătea în spatele unui birou în partea îndepărtată a încăperii, lucrând la un computer, dar şi urmărind să se asigure că Voronova nu făcea vreo năzbâtie.
Disperarea ei se ofilise şi se transformase în ceva mai degrabă în resemnare – o stare emoţională pe care ruşii o ridicaseră la rang de artă. Ştia că trebuia să-şi păstreze luciditatea, dar faptul că nu avea nicio idee despre ceea ce urma să înfrunte făcea imposibilă pregătirea. Având în vedere acest lucru, a luat o revistă şi a privit cu coada ochiului scrisul chirilic pe care îl conţinea.
A trecut ceva mai mult de o oră până când a fost poftită pe uşa din spate. În ciuda frigului de care nu părea să se poată scutura, sudoarea i-a curs pe frunte când a intrat. Îndrumătorul ei nu era de găsit nicăieri. În schimb, se confrunta nu numai cu Pavel Kedrov, directorul SVR, ci şi cu însuşi preşedintele Rusiei.
„Înţeleg că întâlnirea dvs. cu contactul nostru a fost un succes?". a spus Kedrov, în timp ce Boris Utkin o evalua în tăcere. Se simţea complet goală şi se întreba dacă nu ar fi fost mai reconfortant să fi purtat o uniformă în loc de blugii, puloverul şi geaca de puf a unui turist american. Poate. Dar ce uniformă? Ea nu făcuse niciodată parte oficial din armata rusă sau chiar din KGB. Nu făcuse niciodată parte oficial din nimic.
„A fost, domnule."
„A făcut nişte afirmaţii foarte îndrăzneţe. Ce părere aveţi despre ele? Are de fapt ceva care ne-ar putea interesa?"
„Cred că are capacitatea de a face ceea ce spune."
Surpriza s-a înregistrat pe feţele amândurora şi şi-au aruncat unul altuia o privire pe care ea nu a putut să o citească prea bine.
I se părea că bărbaţii – mai ales cei ca ei – erau puţin mai mult decât nişte copii. Nu puteau scăpa niciodată pe deplin de setea lor de putere şi de notorietate din curtea şcolii. O râvneau. Se luptau pentru ea. Uneori au murit pentru ea. Cei care posedau o mare cantitate – cum ar fi Utkin şi Kedrov – se intoxicau şi doreau tot mai mult. Cei care nu o aveau – aşa cum bănuia ea că era cazul bărbatului din

Virginia de Vest – o romantizau fără încetare. Condusă de masculi ca acesta, nu înceta să o uimească faptul că omenirea supravieţuise suficient de mult timp pentru a se târî din copaci.
„Acest lucru mi se pare extrem de improbabil”, a spus Utkin.
„Şi mie la fel”, a fost de acord Kedrov. „Am cheltuit foarte mulţi bani şi eforturi pentru a pătrunde în reţeaua electrică americană cu rezultate care sunt, în cel mai bun caz, inegale. Cu siguranţă, întreruperea alimentării cu energie electrică a unor porţiuni din ţară pentru o perioadă limitată de timp este realizabilă, dar o oprire pe termen lung a întregului sistem? Eşti sigură că nu ai vrea să îţi reconsideri răspunsul, Sonya?”
Ea s-a trezit paralizată. Să le spună ceea ce voiau să audă era singura speranţă pe care o avea de a se întoarce la viaţa ei modestă din Washington. Dar care erau acele fraze magice? Cele care o vor urca în acel avion?
„Nu cred că ştiu, domnule”, s-a auzit spunând. „Cantitatea de informaţii pe care o are este incredibilă. La fel ca şi nivelul de detaliu. De asemenea, are acces deplin la mainframe-urile aproape tuturor companiilor energetice din America.”
„El ţi-a spus asta?”
„Mi-a arătat asta. M-a lăsat să-i folosesc computerul pentru a intra în diverse sisteme. Am ales la întâmplare şi am intrat în toate sistemele pe care le-am încercat.”
„La ce nivel?”
„Aveam acces la comandă şi control. A mai spus că a încărcat malware în toate acele sisteme şi că îl poate activa în orice moment.”
„Aţi confirmat şi acest lucru?”
„Nu ar fi fost practic. Dar cu nivelul de penetrare pe care îl are ar fi fost o chestiune banală. Nu văd niciun motiv pentru a nu-l crede pe cuvânt.”
Din nou, s-au privit unul pe celălalt.
„Ţi-a spus cum a obţinut toate astea?”. a spus Utkin.
„Nu, domnule.”
„Şi nu l-aţi presat pe această temă?”.
„Nu erau ordinele mele”.
Utkin s-a uitat la şeful său de informaţii. „Calea pare clară. Dacă acest om are astfel de informaţii de oferit, le vom dobândi.” Şi-a îndreptat din nou atenţia către Voronova. „Ce vrea?”
„Să se întâmple, domnule.”
„Poftim?”
„Nu cere bani sau altceva. Se pare că, pentru ca planul lui să funcţioneze, are nevoie de un mic grup de sabotori bine pregătiţi care să opereze în concert cu atacul său cibernetic. El crede că noi putem furniza aceşti sabotori. Dar dacă refuzăm, a spus clar că discută cu alte părţi.”
„Vrei să spui că nu a cerut nicio compensaţie financiară?” a spus Utkin cu incredulitate.
„Niciuna”, a confirmat ea.
Utkin s-a lăsat pe spate în scaun şi şi-a trecut o mână peste gură. „Oamenii tăi au jucat cu asta, nu-i aşa, Pavel?”.
„Ramificaţiile unei întreruperi de energie electrică pe scară largă şi pe termen lung în America?”. El a dat din cap. „Ar fi un carnagiu. La egalitate cu un atac nuclear pe scară largă.”
„Şi efectele la nivel mondial?”
„Mai greu de prevăzut”, a spus Kedrov. „Vorbeşti despre scoaterea completă din funcţiune a SUA pentru viitorul apropiat. Ele reprezintă aproape un sfert din activitatea economică mondială.”
„Dar suntem mai puţin dependenţi de ele decât multe alte ţări.”
„Indiscutabil. Suntem o ţară bogată în resurse şi relativ independentă. Cu toate acestea, ar fi grave...”
„Dar dacă am şti că urmează atacul şi nimeni altcineva nu a ştiut”, a emis ipoteza Utkin, „am putea să ne poziţionăm astfel încât să rezistăm furtunii şi să ieşim în faţa duşmanilor noştri?”
„În orice tragedie există o oportunitate”, a spus Kedrov, părând un pic ezitant. „Dar este probabil să ne confruntăm cu o depresiune mondială. Nu este ceva ce este atât de uşor de înfruntat. Chiar şi dintr-o poziţie avantajoasă.”

Păreau să fi uitat că se afla acolo şi tot ce putea face Voronova era să privească neîncrezătoare. În timpul scurs de la întâlnirea ei din Virginia de Vest, făcuse câteva cercetări despre efectele potenţiale ale unei pene masive de reţea în America. Alegerea de către Kedrov a cuvântului „carnagiu", dacă mai era cazul, era o subestimare. Cum puteau aceşti oameni să se gândească măcar la aşa ceva?
I-a amintit de o glumă spusă de unul dintre instructorii ei cu mulţi ani în urmă. Era vorba despre un ţăran al cărui vecin economiseşte suficienţi bani pentru a cumpăra o capră. Ţăranul îi cere lui Dumnezeu să îndrepte această nedreptate, iar Dumnezeu îi răspunde, întrebându-l ce vrea ţăranul să facă.
Să omoare capra.
Potrivit instructorului ei, acea glumă a explicat poporul rus mai bine decât toate cărţile de istorie scrise vreodată. Căderea Americii nu putea decât să dăuneze Rusiei. Întrebarea pe care o dezbăteau aceşti doi prichindei prea mari era dacă altora le-ar fi făcut mai mult rău.
Bineînţeles, ei ar fi putut să-şi petreacă timpul şi resursele făcând din Rusia o ţară prosperă, respectată şi productivă de sine stătătoare. Dar acest lucru era prea dificil. În schimb, ar fi scufundat barca în care se afla întreaga umanitate, deoarece credeau că vestele lor de salvare erau cele mai plutitoare.
„America este la fel de slabă şi fracturată cum nu a mai fost în mai bine de o sută de ani", a spus Utkin. „Aşa că acest lucru vine într-un moment interesant".
A fost o afirmaţie adevărată. Candidatul principal la recentele alegeri prezidenţiale din SUA se sinucisese, aruncând politica americană într-o stare de agitaţie şi mai mare decât de obicei. Eventualul câştigător era o cantitate în mare parte necunoscută, iar conspiraţiile abundau. Sondajele de opinie sugerau că aproape jumătate dintre americani susţineau ideea unor noi alegeri, dar nu exista nicio prevedere constituţională în acest sens. Poate că era democraţiei americane se apropia de sfârşit. Poate că, în cele din urmă, vor cădea din nou în îmbrăţişarea ciudat de confortabilă a unui dictator de facto ca Utkin. Cu siguranţă, acest lucru ar fi fost de mare consolare pentru bărbaţii care şopteau în faţa ei. Nimic nu-i speria mai mult pe autocraţi decât o democraţie de succes.
S-a străduit să înţeleagă conversaţia lor din ce în ce mai tăcută, dar cunoştinţele ei ruginite de limbă o făceau imposibilă. Sau poate că nu era vorba deloc de asta. Poate că pur şi simplu nu voia să ştie.
În cele din urmă, Utkin s-a ridicat, a trecut pe lângă ea şi a dispărut pe uşă. Limbajul trupului său sugera că implicarea sa în şedinţă era încheiată.
În faţa ei, Kedrov şi-a dat jos ochelarii şi a examinat-o. Când ochii lor s-au întâlnit, expresia lui se transformase într-una de vagă dezaprobare.
„Ne-ai pus într-o poziţie foarte dificilă, Sonya. „
O urmă de teamă a scăpat din faţada pe care şi-o construise, dar el a respins-o cu un gest dezinvolt din mână. „Nu am ajuns unde sunt astăzi împuşcându-mi mesagerii. Acum spune-mi. Care este părerea ta? Trăieşti în America de ani de zile. Ce s-ar întâmpla dacă poporul american s-ar confrunta cu un atac ca acesta? Dacă cetăţeanul obişnuit ar simţi gustul disperării şi al suferinţei reale, s-ar întoarce la un lider puternic? Cineva capabil să asigure ordinea şi securitatea?".
„Este posibil", a recunoscut ea.
El a dat din cap şi a contemplat-o din nou, de data aceasta uitându-se la cizmele ei de piele şi terminând cu pălăria ei tricotată.
„Ce ar trebui să fac cu tine, Sonya?".
Luată prin surprindere de întrebare, ea s-a trezit în imposibilitatea de a răspunde. Ceea ce îşi dorea era să se ducă acasă şi să moară de bătrâneţe fără să mai fie chemată vreodată. Dar era oare înţelept aşa ceva? Pe baza cercetărilor mai puţin ştiinţifice pe care le făcuse, calculase că şansele ei de a supravieţui unei pene de curent pe termen lung în SUA erau cam zero. Pe de altă parte, gândul de a încerca să-şi construiască o nouă viaţă în Rusia era cumva chiar mai înspăimântător decât gândul de a muri de frig sau de foame în apartamentul ei din subsol.
„Vreau doar privilegiul de a-mi servi ţara, domnule."
El a dat din cap într-un mod care sugera că nu credea în patriotismul ei brusc. „Atunci te vei întoarce în SUA".
Ea a dat scurt din cap. Nu era vorba de o redistribuire la Paris sau la Roma, dar nici de o cabină de subsol în Novosibirsk sau de un glonţ în ceafă. În domeniul ei de activitate, asta era cam tot ce puteai obţine.

„Am primit ordine, domnule?”
„Ce fel de ordine?”
„Vreţi să îl investighez pe acest om? Bazându-mă pe cât de extinse sunt cunoştinţele sale şi pe faptul că ştiu cum arată, este posibil să-l pot identifica...”
„Nu vei face nimic.”
„Dar ar putea ajuta Rusia în pregătirile sale”, a spus ea, îndrăznind să forţeze puţin nota. „Am putea fi în măsură să...”
„Nu”, a spus el cu o finalitate absolută. „În acest moment, este un om fără nume cu informaţii pe care noi le-am refuzat. Nu am mai comunicat cu el de la întâlnirea voastră şi, pe baza a ceea ce ne-aţi spus astăzi, nu o vom mai face niciodată. Singura noastră preocupare este să ne asigurăm că nu există nicio urmă care să ducă înapoi la noi.”
„Dar, domnule, ce se întâmplă dacă spunea adevărul şi despre faptul că are şi alte ţări şi organizaţii interesate? Nu pare atât de neverosimil. Dacă noi...”
„Ajunge!”, a spus el, vocea lui ridicându-se aproape la nivelul unui strigăt. „Poate că fac o greşeală să te trimit înapoi, Sonya. Poate că ai devenit un pic prea simpatică faţă de ţara ta adoptivă.”
„Nu, domnule. Doar că...”
„Americanii se pricep foarte bine să îşi facă duşmani atât din interior, cât şi din exterior”, a spus el, tăindu-i din nou calea. „Este responsabilitatea lor să se apere împotriva acestor duşmani. Nu a noastră.”

CAPITOLUL 3

AEROPORTUL FEDERICO GARCÍA LORCA
GRANADA
SPANIA
„GRACIAS”, a spus Rapp, înmânând o bancnotă de zece euro femeii de la casa de marcat. Aceasta i-a dat restul, iar el s-a îndepărtat pentru a găsi un loc unde să se aşeze în cafenea. Doar aproximativ jumătate dintre mese erau pline şi a reuşit să se asigure una cu o vedere decentă asupra oamenilor care treceau de securitate.
Jordi Cardenas şi oamenii lui au dat rezultate peste orice aşteptări, adunând dosare detaliate despre fiecare pasager şi îmbunătăţind discret securitatea aeroportului. Nimeni nu mai ajungea nici măcar cu un pistol cu apă la porţi fără ca ei să ştie despre asta.
Pe baza informaţiilor pe care le adunaseră, existau trei suspecţi serioşi în afară de ţinta principală, Hamal Kattan. Toţi erau bărbaţi tineri din Orientul Mijlociu, tineri care făceau călătorii care păreau ieşite din comun pentru ei. Unul dintre ei se încheia la Barcelona, în timp ce ceilalţi doi continuau spre Statele Unite cu acelaşi zbor ca şi Kattan. Un al patrulea bărbat – din Pakistan – era o posibilitate, dar probabil mai puţin de cincizeci şi cinci la sută. Avea un istoric de călătorii internaţionale şi se îndrepta spre Paris, unde avea un apartament închiriat pentru următoarele două săptămâni.
Rapp şi-a ronţăit marginea sandvişului cu şuncă şi a privit oamenii care treceau de securitate. Kattan şi escortele sale probabile trecuseră deja şi se împrăştiaseră în zona porţii de cealaltă parte a Duty Free. Un grup de turişti asiatici a provocat un pic de haos la aparatul cu raze X, dar, cu ajutorul ghidului lor agitat, au reuşit în cele din urmă să se adune. Au fost urmaţi de câţiva călători enervaţi care păreau a fi localnici. În cele din urmă, a apărut pakistanezul.
Rapp a continuat să lucreze la sandvişul său în timp ce bărbatul îşi punea rola pe bandă rulantă şi trecea prin scaner. Nici unul dintre oamenii de securitate nu a manifestat mai mult interes faţă de el decât faţă de spaniolii care veniseră înainte. În spatele scenei, însă, imaginile de înaltă tehnologie erau încărcate la Langley pentru analiză.
După ce şi-a recuperat bagajul de mână, pakistanezul s-a îndreptat spre cafenea. Rapp se întoarse, privindu-l prin ferestrele pe care întunericul de afară le transformase în oglinzi. Instinctul îi spunea că tipul ăsta nu era implicat, dar nu era suficient de sigur pentru a paria viaţa cuiva pe asta. Echipa lui avea să-l urmărească pe acest pakistanez la fel de atent ca pe ceilalţi.

Posibilul terorist a dispărut din peisaj şi Rapp şi-a îndreptat atenţia spre propria reflecţie. Barba îi fusese tunsă în ceva mai respectabil decât aspectul său normal, pe care Claudia îl denigra ca fiind „om crescut de lupi". Părul său rebel fusese încorsetat, iar lentilele de contact verzi îi iritau ochii. Deghizarea simplă era completată de un fond de ten suficient de subtil pentru a-i lumina pielea profund bronzată.
Se împotrivise ultimei, dar era greu să se plângă. Ca să camufleze cele 280 de kilograme de muşchi ale lui Joe Maslick, fuseseră nevoiţi să-l îmbrace într-un costum gras care îi lărgea circumferinţa până în punctul în care abia dacă încăpea pe un scaun premium din faţă. Piesa de rezistenţă, însă, era Charlie Wicker. Probabil că simţul umorului Claudiei avea ceva de-a face cu faptul că se hotărâse să aleagă o temă gay. Oricare ar fi fost motivaţia, a funcţionat. Nimeni nu l-ar fi catalogat pe micuţul american turnat în blugi galben-lămâie drept unul dintre cei mai periculoşi bărbaţi din lume. Ceilalţi doi scăpaseră relativ uşor. Bruno McGraw arăta în mod natural ca un turist american, iar părul blond şi cunoştinţele lingvistice ale lui Scott Coleman îl făceau să treacă uşor drept german.
Muzica din căştile lui Rapp s-a stins şi o clipă mai târziu a fost înlocuită de vocea Claudiei. „Au trecut cu toţii. Oamenii lui Jordi nu au găsit nicio armă asupra lui Kattan sau a pakistanezilor. Doi dintre ceilalţi bărbaţi par să aibă asupra lor arme de foc personalizate, dezasamblate pentru a păcăli scanerele. Al treilea are un cuţit încorporat în cadrul bagajului de mână. Uită-te la telefonul tău."
Rapp a scos un ataşament de e-mail care înfăţişa harta locurilor din Airbus A320. Tangourile erau marcate cu roşu cu un simbol care indica armele pe care le transportau. Poziţiile echipei sale erau notate cu verde.
„Am făcut tot ce am putut pentru a aşeza ţintele în poziţii strategice bune, dar Fred a avut ultimul cuvânt."
Fred la care se referea ea era Fred Mason, pilotul de bază al lui Rapp în orice misiune la care reuşea să-l convingă să participe. Omul putea să piloteze sau să repare orice, de la deltaplane la 747 şi avea nervi de oţel. El avea să piloteze avionul în acea noapte şi aşezase tangourile acolo unde ar fi făcut cele mai puţine pagube dacă ar fi reuşit să tragă un foc de armă rătăcit. Era o ştiinţă inexactă, totuşi. Avioanele moderne erau înţesate de cabluri critice, linii de fluide şi circuite de calculator.
Interfonul a anunţat zborul lui Rapp şi acesta a aruncat ce mai rămăsese din mâncare înainte de a se îndrepta spre poartă. Adăugaseră un alt zbor care pleca cu zece minute înaintea lui, iar zona de îmbarcare era înţesată de oameni care încercau să-şi dea seama în ce linie trebuiau să se afle.
Kattan şi-a făcut loc cu coatele de la toalete, apropiindu-se suficient de mult pentru ca Rapp să-i poată sesiza nervozitatea. Ţinea în mână o husă de laptop de parcă ar fi fost o relicvă sfântă şi o picătură de sudoare îi curgea pe obraz. Puştiul voia să se joace de-a agentul secret şi acum descoperea greutatea acestui joc.
Kattan şi-a pus biletul înapoi în buzunar şi şi-a croit drum într-o cameră mică, înghesuită de alţi pasageri. Haosul îmbarcării fusese amplificat de faptul că, din nu ştiu ce motiv, compania aeriană adăugase un zbor care pleca aproape simultan cu al lui. Vremea se înrăutăţise şi se pare că turiştii care se înghesuiau în oraşul antic Granada încercau acum să fugă înainte de a se abate furtuna de zăpadă prognozată.
El, pe de altă parte, mergea în America pentru a evalua afirmaţiile unui bărbat care spunea că are capacitatea de a distruge reţeaua electrică a SUA. Probabil că era o afirmaţie extrem de exagerată, dar informaţiile pe care le furnizase anonimul de pe internet erau, fără îndoială, intrigante. Oricine ar fi fost, era foarte diferit de celelalte voci de pe site-urile jihadiste – oameni dispuşi să moară pentru cauză, dar care nu erau capabili să facă mai mult decât să conducă vehicule în mulţimi sau să detoneze explozibili artizanali.
O uşă din cealaltă parte a camerei s-a deschis şi oamenii au năvălit afară, grăbindu-se prin ploaia îngheţată spre un avion aflat la câteva sute de metri distanţă. Kattan şi-a pus geanta laptopului sub geacă şi s-a îndreptat spre scările din spatele avionului. Cu coada ochiului îl putea vedea pe unul dintre însoţitorii pe care Nahas îi pusese la dispoziţie, dar a rezistat impulsului de a se uita la el.
Odată urcat la bord, a luat loc lângă o tânără robustă, cu părul scurt şi blond şi o fustă şi mai scurtă. I-a zâmbit în timp ce el îşi împingea geanta sub scaunul din faţa lui şi apoi s-a întors să răsfoiască poze cu ea pe telefon.
Înghesuiala de oameni care se luptau pentru spaţiul de deasupra capului i-a dat ocazia să se uite în jur fără să fie observat. Unul dintre oamenii lui Nahas era departe de ochii lui, aproape de partea din spate a

avionului. Un altul se afla pe culoarul din faţă, încercând încă să ajungă la locul lui. Ultimul stătea cu trei rânduri mai în spate, lângă un homosexual mic.
Femeia de lângă el şi-a dat jos tocurile roşii şi a închis ochii. Cei trei nasturi de sus ai bluzei îi erau descheiaţi, dezvăluind intermitent sclipiri ale unui sutien din dantelă. A privit pentru o clipă pielea bronzată a pieptului ei şi apoi s-a întors.
Curvă occidentală.

CAPITOLUL 4

COMPLEXUL CAPITOLIULUI
WASHINGTON, DC
SUA
Ochii lui JOHN Alton s-au mutat de pe covorul albastru închis la portretul unui bătrân alb atârnat pe perete. Audierea intrase în a cincea oră, iar numărul congresmenilor prezenţi se redusese la şase. Câţiva nici măcar nu se deranjaseră să se prezinte, lăsându-şi scaunele înălţate ocupate doar de plăcuţele cu numele respective.
Martorii constau într-o paradă nesfârşită de autorităţi guvernamentale de reglementare, personal militar şi directori de companii energetice – toţi cu propriile agende interesate şi cu toţii complet neştiutori despre ce vorbeau. Omul care se afla în acel moment pe scaunul fierbinte era şeful unei mari companii de utilităţi de pe Coasta de Vest. Îşi petrecuse ultimele cincisprezece minute plângând pe tema modului în care chiar şi cea mai mică schimbare a mediului de reglementare ar fi decimat în mod absolut capacitatea sa de a furniza energie electrică pentru milioane de clienţi.
Valoarea sa netă personală? În jur de o sută de milioane de dolari. Săracul de el. Cum va reuşi să se descurce dacă va trebui să-şi actualizeze sistemele informatice vechi de 25 de ani şi să pună lacăte de opt dolari la porţile substaţiilor sale electrice?
În cele din urmă a încetat să se mai plângă şi a pupat puţin fundul congresului înainte de a-i ceda locul şefului lui Alton. Janice Crane conducea Biroul de Securitate Cibernetică, Securitate Energetică şi Răspuns la Urgenţe al Departamentului de Energie şi fusese însărcinată cu evaluarea vulnerabilităţilor reţelei electrice americane. A durat aproape cinci ani, dar raportul era acum aproape gata. Două sute opt sute de pagini de analize tehnice detaliate, pe care ea nu le înţelegea decât în mod elementar. De fapt, firma de consultanţă a lui Alton şi nenumăraţii săi subcontractori fuseseră cei care compilaseră datele. Aşa cum îi ceruse ea, el a urcat pe culoar şi s-a aşezat pe scaunul din spatele ei.
Davis Graves, congresmanul care supraveghea audierea, a renunţat la amabilităţile obişnuite. „Am ascultat mai multe perspective de la mai multe persoane, doamnă Crane, şi sunt sigur că suntem cu toţii interesaţi de părerile dumneavoastră, din moment ce departamentul dumneavoastră este cel care a creat raportul. Şi este un adevărat prag, nu-i aşa?”.
Crane s-a aplecat spre microfon. „Aş fi vrut să fie mai scurt, domnule. Dar am descoperit o mulţime de vulnerabilităţi.”
„Trebuie să recunosc că tonul acestui raport mi se pare un pic isteric”, a continuat bărbatul. „Şi se pare că multe dintre persoanele care au depus mărturie astăzi sunt de acord. Există ameninţări peste tot, doamnă Crane. Aş putea fi lovită de un asteroid chiar acum. Dar nu cred că America ar trebui să plătească pentru un scut împotriva asteroizilor deasupra capului fiecăruia dintre cetăţenii săi. Câţi bani şi cât efort ar trebui să depunem pentru a ne proteja împotriva fiecărei ameninţări potenţiale care s-ar putea întâmpla, dar care nu s-a întâmplat niciodată?”.
„Cu tot respectul, domnule, nu sunt de acord. De exemplu, o serie de companii energetice americane au fost vizate recent de un atac cibernetic numit Dragonfly. În multe dintre aceste incursiuni, hackerii au reuşit să acceseze reţelele companiilor şi să obţină controlul operaţional. Ceea ce vreau să spun prin aceasta este că au avut capacitatea de a prelua părţi din reţeaua noastră. Puteau să redirecţioneze energia, să declanşeze întrerupătoarele...”
„Dar nu au făcut-o”, a întrerupt un alt congresman.
„Poftim?”

„Ne spuneţi că au avut toată această putere, dar nu au folosit-o. Şi din această cauză, ar trebui să punem o povară incredibilă asupra companiilor de electricitate pentru a se proteja de acest tip de non-atac.”
„Din nou, domnule, nu sunt de acord. Este ca şi cum am spune că nu ar trebui să ne protejăm împotriva unei armate adverse care ne sondează apărarea pentru că nu ne-au bombardat încă.”
Congresmanul a deschis gura să răspundă, dar ea l-a ignorat şi a continuat să vorbească. Un zâmbet condescendent s-a jucat pe buzele lui Alton. Janice se simţea curajoasă astăzi. Probabil că îşi dublase doza de latte la prânz.
„Dacă vreţi un atac care a fost executat, nu trebuie să vă uitaţi mai departe de substaţia Metcalf din California. Un singur infractor a reuşit să scoată din funcţiune şaptesprezece transformatoare doar cu o puşcă. „Nu, nu...”
„Şi care a fost efectul acelui atac, doamnă Crane?”
„Întreruperile de curent au fost limitate, deoarece compania de utilităţi a reuşit să redirecţioneze energia electrică de la alte...”
„Şi câte substaţii avem?”
„Poftim?”
„Aţi spus că acest om a provocat pagube la una dintre substaţiile noastre. Câte sunt în SUA?”
Ea s-a uitat înapoi la Alton, care a dat răspunsul pe gură.
„Aproximativ cincizeci şi cinci de mii, domnule.”
„Aşadar, a reuşit să avarieze temporar o cincizeci şi cinci de miimi din capacitatea noastră de generare a energiei electrice şi a făcut ca câţiva oameni să rămână fără curent pentru câteva ore.”
„Problema este că atacul a avut indicii că ar fi fost o repetiţie. O dovadă de concept. Iar făptaşul nu a fost prins niciodată. Nu s-a dovedit a fi o problemă serioasă pentru că a fost vorba doar de o instalaţie minoră. Totuşi, pe baza analizei noastre, un atac coordonat asupra a doar câteva substaţii critice ar putea pune la pământ întreaga reţea americană.”
„Când spuneţi o mână de unităţi, la câte vă referiţi? La o sută? O mie?”
Din nou, ea se întoarse spre Alton. De data aceasta, el doar a ridicat degetele.
„Nouă, domnule.”
Congresmanul a râs. „Nouă? Avem cincizeci şi cinci de mii de substaţii şi îmi spuneţi că pierderea a nouă ar putea pune întreaga ţară în întuneric?”.
„Aşa este, domnule. De fapt, această constatare a fost cea care a determinat Congresul să solicite raportul de vulnerabilitate despre care vorbim acum.”
„Am avut parte de pene de curent”, a intervenit un alt congresman. „De fapt, am trăit pana de curent cauzată de Superstorm Sandy. Şi, deşi sunt de acord că a fost un incident grav, chiar şi combinat cu un uragan, nu a fost chiar Armageddonul pe care îl sugeraţi.”
„Sandy nu a fost în niciun caz cel mai rău scenariu, domnule. În cazul furtunilor, există o avertizare prealabilă, iar pagubele sunt aleatorii, spre deosebire de cele vizate. Mai mult, acea pană de curent a afectat doar o porţiune dintr-un singur oraş timp de câteva zile. Un atac coordonat ar putea concepe ca întreaga ţară să fie în întuneric pentru mai mult de un an.”
Graves chiar a râs la asta. „Din nou, tonul isteric al raportului dumneavoastră îşi scoate capul urât. În cazul incredibil de improbabil în care nouă dintre substaţiile noastre ar fi fost distruse simultan, de ce nu le-am repara pur şi simplu?”
Alton nu s-a obosit să-şi ascundă zâmbetul tot mai larg. Oamenii ăştia erau complet idioţi. Şi, mai rău, erau nişte idioţi nenorociţi care se credeau genii. Cel mai periculos tip, dar exact genul pe care americanii adorau să-l voteze.
„Există foarte puţini producători de acest tip de echipament şi majoritatea sunt în străinătate. De asemenea, poate dura mai mult de un an să construieşti unul – sunt proiectate la comandă pentru fiecare aplicaţie. Şi dacă ar fi aşa – dacă ne-ar lua un an să repornim curentul – ar fi...” Vocea ei s-a stins pentru o clipă. „Ar fi cu adevărat Armaghedonul pe care l-ai menţionat mai devreme.”
„Oh, haide...” a spus bărbatul. „Am impresia că este doar un limbaj inflamator, doamnă Crane. Încercăm să avem o conversaţie rezonabilă aici şi nu apreciez asta.”

„Cu ani în urmă, o comisie a Congresului a estimat că, dacă s-ar întrerupe curentul timp de un an, nouăzeci la sută din populaţia noastră ar muri. Cred că folosirea limbajului incendiar este justificată, domnule.”
Şi-a dat ochii peste cap. „Pentru voi, totul este un dezastru. Sunteţi un organism de reglementare, aşa că reglementaţi. Creaţi aceste scenarii nebuneşti şi ne spuneţi că toată lumea va muri pentru a vă putea extinde propria autoritate. Voi...”
Alton a încercat să-şi controleze chicoteala, mergând până la a-şi acoperi gura, dar i-a fost imposibil. Când congresmanul şi-a dat seama, a tăcut şi s-a uitat direct la el. Alton s-a uitat în jur şi a descoperit că fiecare ochi din galeria pe jumătate goală era fixat pe el. Expresiile variau de la confuz la uimit. Privirea şefului său, însă, era mai degrabă un amestec de furie şi teroare.
„E ceva amuzant?”, a întrebat în cele din urmă congresmanul.
Alton s-a gândit un moment la răspunsul său. Adevărul era că îşi terminase treaba pentru care fusese contractat şi că buzunarele îi erau deja umplute cu sume jenante din banii contribuabililor. Ce avea de gând să facă nemernicul ăsta? Să-l concedieze? Cam târziu pentru asta.
„Sincer, da”, a spus el în cele din urmă. „Permiteţi-mi să vă pun o întrebare, domnule deputat. Ce aţi face dumneavoastră?”
„Poftim?”
„Permiteţi-mi să pregătesc scena. Vă treziţi şi nu aveţi energie. Fără lumină, fără căldură, fără aer condiţionat. Practic, restaurantele îşi dau toată mâncarea în primele două zile de la pana de curent din cauza pierderii frigului. Într-o altă zi sau două, toate magazinele alimentare din America sunt complet goale. Şi pentru că pana de curent este la nivel naţional, niciunul nu este reaprovizionat. Producţia de alimente se bazează pe electricitate. Iar transportul se bazează pe benzină, care la rândul ei se bazează pe pompele electrice. Şi nu aşteptaţi ca FEMA sau Garda Naţională să vă salveze, pentru că nici ei nu au energie electrică. Echipele de prim-ajutor au rezerve de provizii, aşa că vor fi în stare de funcţionare, dar aceste rezerve nu vor dura mult timp. Abia vor avea timp să elibereze oamenii blocaţi în lifturi înainte de a trebui să înceapă să se îngrijoreze de propria supravieţuire. Şi astea sunt doar lucrurile plăcute. În câteva zile, presiunea apei va începe să cedeze. Aşa că locuieşti în mijlocul oraşului DC, ai doar mâncarea din cămară, toaletele nu funcţionează şi nu-ţi iese nimic la robinet. Ce te faci?”
Congresmanul părea că îi va exploda vârful capului. „Poporul american este cel mai capabil şi mai rezistent din lume. Mai mult guvern nu este răspunsul la orice. Ei ar trage împreună...”
„Şi ce să facă?” Alton l-a întrerupt. „Să-ţi aducă un sandviş? Poate că ar căra găleata în care tu şi familia ta vă faceţi nevoile? Lasă-mă să-ţi spun ceva...”
„Poate ar trebui să mergem mai departe”, a spus congresmanul din extrema dreaptă. Îşi anunţase de curând retragerea şi nu mai era dator faţă de idioţii pe care Părinţii Fondatori ştiau mai bine să nu le permită să voteze. Poate că ar fi avut ceva inteligent de spus, dar Alton se îndoia.
„Oricum ai privi-o, aceasta este o problemă serioasă”, a continuat bărbatul. „Aşa că de ce să nu vorbim puţin despre ce putem face pentru a împiedica scenariul acestui domn să se repete? „
„Mulţumesc”, a spus Crane, în mod clar nerăbdător să treacă mai departe. „După cum s-a subliniat, acesta este un raport destul de amplu, dar cred că pot rezuma constatările noastre şi vă pot scoate de aici înainte de miezul nopţii. Avem nevoie de o modernizare masivă a reţelei noastre şi de integrarea unei cantităţi semnificativ mai mari de energie regenerabilă, care este intermitentă, dar mai puţin vulnerabilă la deconectarea pentru perioade lungi de timp. Trebuie să întărim securitatea fizică în jurul infrastructurii noastre critice. Şi, în sfârşit, trebuie să creăm, să construim şi să stocăm transformatoare universale de recuperare care pot fi utilizate pentru a le înlocui rapid pe cele deteriorate. Totuşi, scopul final ar fi să distribuim puternic producţia noastră de energie şi să o adaptăm la zonele critice. Astfel, fabricile de produse alimentare, staţiile de pompieri şi instalaţiile de tratare a apei, pentru a numi doar câteva, ar avea propria lor capacitate de generare şi stocare. În cele din urmă, am dori ca aceste capacităţi să se mute la nivel individual – panouri solare pe casele oamenilor, baterii în subsolurile lor şi altele asemenea. Tehnologia ajunge la un nivel în care acest lucru este absolut fezabil dacă guvernul îşi asumă un rol de lider.”
„Şi cât ar costa toate acestea, doamnă Crane?”

„Punerea în aplicare a recomandărilor noastre minime ar costa în jur de două miliarde de dolari. O actualizare completă ar urca la mai mult de cinci miliarde."
„Glumiţi?" a spus congresmanul Graves, încercând să recâştige controlul audierii. „Acestea sunt întreprinderi. De unde vor veni toţi aceşti bani?"
„Mi-aş imagina că prin creşterea tarifelor pentru clienţi."
„Poporul american se luptă deja să-şi plătească facturile şi acum vreţi să le fac imposibilă încălzirea locuinţelor?"
Alton a lăsat să iasă un geamăt slab. Ce porcărie. Poporul american nu-şi putea cumpăra telefoane mobile de mii de dolari şi televizoare cu ecran mare suficient de repede. Ce aveau politicienii de-i făcea să se comporte ca şi cum toată lumea din Statele Unite ar fi fost pe jumătate înfometată? Oare nu observaseră cât de graşi erau oamenii?
„Securitate!" a spus Graves, arătând cu degetul spre Alton. „Îndepărtaţi-l pe omul acela!"
Hopa. Se pare că acel gemete nu era atât de jos pe cât crezuse el.
Politicianul care se retrăgea a întins o mână, oprindu-l pe agentul de securitate înainte ca acesta să ajungă la culoar.
„Cine este acest domn?"
Janice Crane s-a aplecat cu reticenţă spre microfon. „John Alton, domnule. El este consultantul în domeniul energiei care a preluat conducerea în crearea raportului care se află în faţa dumneavoastră."
„Aşadar, ar fi corect să spunem că este un expert în reţeaua de energie electrică a Americii?".
„Mă tem că da, domnule. De fapt, ar fi corect să spunem că el este expertul în reţeaua electrică a Americii."
„Păreţi frustrat de acest proces, domnule Alton. Ar fi aceasta o caracterizare corectă?"
Crane i-a aruncat o privire glacială, dar nu-i păsa cu adevărat. Nu mai putea face nimic pentru el. Şi chiar dacă ar fi putut, foarte curând nu ar mai fi contat.
„Da, aş spune că e corect."
„Vrei să-mi explici de ce?"
„Pentru că asta se apropie. Nu este un dacă, ci un când şi cât de rău. Cu câţiva ani în urmă, pentru a realiza ceva atât de mare, ar fi fost nevoie de un actor statal major – Rusia sau China. Acum suntem în punctul în care o putere minoră – să zicem, Iran sau Coreea de Nord – ar putea probabil să o facă. Dacă nu facem nimic pentru a ne proteja, peste câţiva ani ne vom confrunta cu posibilitatea ca un adolescent cu un laptop să pună jumătate din SUA în întuneric. Aşadar, şansa ca noi să suferim un atac serios asupra reţelei noastre este de aproape sută la sută. Şi ce vom face în această privinţă? Nimic. Vom cheltui toţi banii pe care i-am putea folosi pentru a asigura securitatea pe o nouă vopsea pentru unul dintre portavioanele noastre. Care, în cazul puţin probabil în care America se va angaja vreodată într-o altă bătălie navală majoră, va fi imediat doborât de o rachetă de o sută de mii de dolari."
„Aşadar, eşti şi tu expert în afaceri militare?" a intervenit Graves.
„Sunt un expert în bun simţ. De ce ar intra Rusia sau Coreea de Nord într-un război de focuri de armă prelungit cu noi, când ştiu că avem cea mai mare armată din lume? Nu ar fi mult mai inteligent să ne lovească reţeaua electrică, să ne ucidă nouăzeci la sută din populaţie şi să ne lase în imposibilitatea de a riposta, pentru că nu ştim cu adevărat cu siguranţă cine ne-a atacat?"
„Oricât de mult nu-mi place exprimarea lipsită de respect a domnului Alton", a spus congresmanul la ieşire, „este greu să nu simpatizez cu concluziile sale. America a câştigat cel de-al Doilea Război Mondial. Am mers pe Lună. Prin comparaţie, modernizarea şi securizarea reţelei noastre pare banală. Şi dacă miza este doar pe jumătate atât de mare pe cât spune acest raport, cinci miliarde de dolari pare un chilipir."
Nu este surprinzător faptul că a urmat o discuţie aprinsă. Pe de o parte, un politician la pensie, care acum îşi permitea luxul de a da cu adevărat doi bani pe ceea ce s-a întâmplat cu America. Iar de cealaltă parte, un politician înrădăcinat care se preocupa doar să facă în aşa fel încât companiile de utilităţi să îi dea suficiente fonduri de campanie pentru a convinge oile să îl voteze din nou.

Alton privea în tăcere, bucuros că în sfârşit avea parte de puţină distracţie după ce fusese blocat în această audiere toată ziua. Oamenii chiar erau doar nişte maimuţe care aruncau fecale. Se dădeau în spectacol pentru o vreme şi apoi făceau câteva înţelegeri de culise care nu duceau la absolut nicio acţiune.
În orice caz, nu puteau spune că nu i-a avertizat. Le spusese exact ce urma să se întâmple şi scrisese mii de pagini despre cum. Poţi să aduci un om la apă, dar nu-l poţi face să bea. Pe de altă parte, caii nedreptăţiţi pe nedrept care făceau obiectul proverbului original erau suficient de inteligenţi pentru a recunoaşte un lucru bun atunci când îl vedeau.

CAPITOLUL 5

PESTE MUNŢII SIERRA NEVADA
SUDUL SPANIEI
„Îmi pare rău", a spus însoţitoarea de bord cu un accent spaniol plăcut. „Nu mai avem Coca-Cola. Pot să vă aduc altceva?"
„Apă", a spus Rapp.
„Spumantă sau plată?"
Atât de multe decizii.
„Spumantă."
Ea a pus o lămâie şi nişte gheaţă într-un pahar şi i l-a întins împreună cu conserva. O clipă mai târziu, a trecut la pasagerii din spate.
Cu linia de vedere din nou liberă, Rapp a putut să ia în primire cabina avionului. Se afla pe un scaun de culoar situat aproape de spate. Unul dintre arabii înarmaţi cu un pistol stătea chiar în faţa lui. Tangoul cu cuţitul se afla şase rânduri mai în faţă, aşezat lângă Charlie Wicker. Coleman se afla cu două rânduri mai în faţă, la colţul pisicuţei lui Kattan. Celălalt pistolar era cu un rând înaintea lui Kattan, acoperit de Bruno McGraw pe scaunul de lângă el. Maslick era înghesuit în faţă, cu ochii pe pakistanezi.
Calmul dinaintea furtunii.
Au nivelat şi semnul centurii de siguranţă s-a declanşat, determinându-l pe tangoul din faţa lui să se ridice şi să se îndrepte spre baie. Rapp a rezistat impulsului de a-şi încovoia gâtul şi de a urmări progresul bărbatului, în schimb a privit peste oamenii aşezaţi lângă el şi pe fereastră, în întuneric. În acest moment, se aflau deasupra unei părţi accidentate şi în mare parte nelocuite a lanţului muntos Sierra Nevada. Sub stratul de nori, se pare că ploaia se transformase în zăpadă, oferind un mediu perfect pentru operaţiunea pe care o plănuise. Iar dacă lucrurile nu mergeau bine, puţină pulbere proaspătă ar fi putut atenua impactul atunci când ar fi căzut din cer. Dacă era adânc, poate că ar fi putut să răzuiască suficient de mult din el pentru a-l pune într-un sicriu.
În zece minute de la declanşarea semnului de centură de siguranţă, trei dintre cei patru presupuşi teroriştis-au dus la baie şi s-au întors la locurile lor. În mod semnificativ, toţi îşi luaseră bagajele de mână. Excepţie a făcut pakistanezul aflat în faţa avionului. Acesta rămăsese pe loc, iar bagajul său de mână se afla în compartimentul de deasupra capului, ceea ce constituie o dovadă în plus că nu era implicat. Nu că ar fi contat. Când rahatul va lovi ventilatorul, pakistanezul va găsi o bună parte din cele trei sute de kilograme de muşchi înveliţi în costum de grăsime venind spre el ca un tren de marfă.
Muzica a dispărut din căştile sale şi a început să se audă vocea Claudiei. S-a jucat absent cu cablul gros care ducea la telefonul său prin satelit în timp ce ea vorbea.
„Serviciile secrete spaniole au fost pe față. Mitch, tipul din faţa ta are acum ceea ce pare a fi o armă complet operaţională legată la glezna stângă. Charlie, al tău are un cuţit în acelaşi loc. Bruno, cel de lângă tine are o armă la glezna dreaptă. Mas – ţinta ta citeşte un roman de dragoste pe Kindle. Fără arme, din câte ştim noi. Scott, ţinta e încă neînarmată. Computerul său este sub scaunul din faţa lui, într-o geantă de curierat. M-am uitat la specificaţiile acelei genţi şi nu oferă prea multă protecţie. Aşa că, nu călca pe ea sau ceva de genul ăsta. Avem nevoie de el intact. Toată lumea este de acord?"
Rapp a dat subtil din cap, un gest care avea să fie preluat de numeroasele camere de luat vederi amplasate în tot avionul. În mod evident, toţi oamenii săi dăduseră acelaşi semnal afirmativ, pentru că o clipă mai târziu s-a auzit vocea lui Fred Mason – mai întâi într-o spaniolă stâlcită şi apoi în engleză.

„Se pare că ne aşteaptă nişte turbulenţe, aşa că, dacă trebuie să vă ridicaţi, acum este momentul. În câteva minute mă aştept să trebuiască să pornesc semnul de centură de siguranţă.”
O femeie aflată pe culoarul de vizavi de Rapp s-a ridicat şi a deschis capul de sus, dând la o parte o haină şi scormonind în buzunarul exterior al valizei sale. În faţă, câţiva tipi care păreau să fi avut o noapte grea în barurile din Granada făceau pe clovnii şi se filmau între ei cu telefoanele lor mobile.
Femeia a reuşit să găsească ceea ce căuta – o pungă de un sfert de litru de produse diverse – dar a descoperit rapid că partea de sus nu era complet sigilată. O ploaie de Chapstick-uri, Tic Tac-uri şi cine ştie ce altceva a căzut în cascadă pe podea. A înjurat în sinea ei şi apoi s-a lăsat în patru labe, adunându-le laolaltă în timp ce ceilalţi pasageri îşi dădeau picioarele la o parte. Când a început să se întindă spre piciorul tangoului, Rapp şi-a ridicat tava şi şi-a desfăcut centura de siguranţă.
La început, părea că lucrurile aveau să meargă uşor. Ea îşi recuperase deodorantul de călătorie şi părea că se va întoarce la locul ei. Apoi a îngheţat, privind fix locul unde piciorul pantalonului teroristului se întâlnea cu glezna.
„Oh, Doamne! Are o armă!”
Şi atunci s-a dezlănţuit iadul. Oamenii au sărit de pe scaunele lor, întorcându-se să se uite la ea în timp ce cădea în fund şi începea să se îndepărteze cu disperare de bărbatul înarmat.
Rapp a reuşit să se ridice în picioare, dar s-a trezit împins din toate părţile, în timp ce oameni îngroziţi invadau culoarul şi ţipetele umpleau spaţiul limitat. S-a auzit o împuşcătură şi ţipetele au crescut în volum în timp ce a fost împins peste scaunul din faţa lui. Bărbatul care stătea lângă tango se zbătea, încercând să-şi desfacă centura de siguranţă, iar Rapp a căzut stângaci pe capul lui.
Teroristul era mai agil decât părea şi ajunsese la pistolul său, care se ridica rapid în mâna stângă. Rapp a reuşit să îi strângă încheietura mâinii şi să redirecţioneze arma spre compartimentele de bagaje de deasupra capului. S-a declanşat, o dată, de două ori, de trei ori, făcând găuri în plastic şi stropindu-le cu scântei, în timp ce una dintre luminile de lectură a explodat.
Hamal Kattan a auzit avertismentul strigat şi corpul său a fost inundat de adrenalină. S-a răsucit în scaun şi s-a uitat înapoi pe culoar. Bărbatul pe care îl cunoştea doar ca Malik se întindea spre glezna lui, în timp ce o femeie care stătea pe culoar se îndepărta de el pedalând. Pasagerii din tot avionul săreau în picioare, iar el l-a văzut pe bărbatul din spatele lui Malik împins în faţă peste scaune. Cu patru rânduri mai în spate, a văzut un alt om al său întinzând mâna după un cuţit. Homosexualul de pe scaunul alăturat căzuse în el, interferând cu efortul său de a apuca mânerul.
S-au auzit diverse focuri de armă, dar era imposibil de ştiut de unde. S-a întors să se uite la bărbatul său de pe scaunul din faţa lui, doar pentru a descoperi că acesta căzuse pe culoar şi era călcat în picioare de pasagerii care fugeau.
Kattan s-a agăţat de centura de siguranţă, bila urcându-i-se în gât. A reuşit să elibereze catarama chiar în momentul în care avionul a făcut un salt la dreapta. Târfa blondă care încerca să scape de pe scaunul din mijloc a fost aruncată peste poala lui, prinzându-l în capcană. O clipă mai târziu era călare pe el, cu faţa la doar câţiva centimetri de a lui, în timp ce ţipa şi încerca să scape spre... unde?
„Ajută-mă!” Kattan a strigat către bărbatul său întins pe culoar, dar a fost inutil. Doi oameni căzuseră peste el şi mai mulţi alţii încercau să se caţere peste grămada de trupuri contorsionate care se crease. Greutatea schimbătoare a pasagerilor a făcut ca avionul să se clatine din nou, aruncând-o pe femeia din poala lui în faţă, împotriva lui.
„Dă-te de pe mine!”, a strigat el şi a azvârlit stângaci un pumn spre ea. Acesta s-a lovit de nasul ei, dându-i capul pe spate şi făcând ca sângele să înceapă să curgă spre decolteul ei amplu. Ea a leşinat şi a căzut din nou în faţă, sufocându-l cu greutatea ei moartă.
„Stai jos!”
Comanda era un strigăt asurzitor care venea prin ceea ce părea a fi un megafon. O clipă mai târziu, totul a rămas nemişcat.
Kattan era complet confuz cu privire la ceea ce se întâmpla. A împins trupul flasc al femeii înapoi pe scaunul din faţa lui. Pe culoar, oamenii îngrămădiţi peste bărbatul său s-au ridicat şi s-au întors la locurile lor, lăsându-l legat de mâini şi de picioare cu şireturi.
„E cineva rănit?”, a strigat cineva în spatele lui. „Vorbeşte mai tare!”

S-a răsucit la timp ca să vadă un bărbat bărbos cu ochi verzi pătrunzători mergând pe culoar.
„Avem un braţ rupt aici sus!”, a spus cineva.
„Serios?”
O voce diferită, cu accent puternic, a răspuns. „Nu e nimic, domnule!”
Bărbatul cu ochii verzi a dat din cap şi s-a oprit, privind în jos la cadavrul unuia dintre oamenii lui Kattan. Trupul acestuia era aplecat pe culoar, ţinut pe loc doar de centura de siguranţă întinsă pe poala lui. Cuţitul pe care îl purta era îngropat în gât, iar sângele încă curgea din rană.
S-a uitat la bărbatul homosexual de lângă cadavru. „Bravo că l-ai luat viu, fraiere.”
„Îmi pare rău, Mitch.”
„Avionul este în regulă?”, a strigat el către nimeni în mod special.
O voce a toarce un răspuns prin interfon. „Vă vorbeşte căpitanul. Mulţumită faptului că toate bagajele de mână sunt pline de Kevlar, ne aşteptăm la o sosire la timp şi vă sugerăm să staţi liniştiţi şi să vă bucuraţi de zbor. Ştim că aveţi de ales între companiile aeriene şi, ca întotdeauna, vă apreciem afacerea.”
Bărbatul de pe culoar s-a încruntat.
Kattan s-a întors din nou cu faţa înainte, ca şi cum ar mai fi fost posibil să se ascundă în mulţime. Când a făcut-o, a văzut că femeia de deasupra lui îşi recăpătase cunoştinţa. Şi-a dus o mână manichiurată la nasul rănit şi apoi şi-a privit sângele de pe degete. O clipă mai târziu, se uita furioasă în ochii lui.
„Ticălosule!”
Ultimul lucru pe care l-a văzut Kattan a fost strălucirea unui inel cu diamant în timp ce pumnul ei se arcuia spre faţa lui.

CAPITOLUL 6

PESTE MUNŢII SIERRA NEVADA
SUDUL SPANIEI
„E bun?”
Braţul bărbatului se îndreptase oarecum şi era acum imobilizat pe pieptul său. Rapp nu-i ştia numele, dar ştia că fusese împrumutat de aparatul de informaţii al Japoniei. Toţi ceilalţi din avion, cu excepţia teroriştilor şi a pakistanezului aparent nevinovat, aveau poveşti similare. Toţi fuseseră împrumutaţi de la aripa operaţională a uneia dintre agenţiile de informaţii din lume, selectaţi pentru că puteau fi făcuţi să pară turişti şi pentru că erau suficient de nebuni încât să se ofere voluntari pentru acest spectacol de rahat.
„Da, domnule”, a spus medicul. „Va avea nevoie de câteva ace când va ajunge acasă, dar în câteva luni va fi ca nou. „
Rapp l-a bătut pe bărbatul rănit pe umărul lui bun şi s-a îndreptat spre partea din faţă a avionului, unde primele rânduri fuseseră eliberate.
Hamal Kattan era încă pe scaunul său, dar acum cu două role întregi de bandă adezivă înfăşurate în jurul lui. Trunchiul îi era ancorat de spătarul scaunului, iar antebraţele îi erau prinse de cotiere. Chiar şi picioarele îi fuseseră imobilizate, cu tot ce se afla sub genunchi ascuns în spatele materialului gri-argintiu. Singurul lucru pe care îl putea mişca era capul, iar acesta se legăna înainte şi înapoi în timp ce îşi recăpăta încet-încet cunoştinţa.
Timpul era esenţial, aşa că Rapp a accelerat procesul, lovind cu dosul mâinii în obrazul bărbatului.
Un şir de salivă s-a rostogolit din gura lui Kattan şi ochii lui au fluturat, străduindu-se să se concentreze. A tresărit când s-a trezit complet, zbătându-se slab în cei câţiva milimetri pe care banda îi permitea. Apoi a început să ţipe. Sunetul pătrunzător era atenuat de zgomotul alb al motorului avionului şi de furtuna de afară, aşa că Rapp s-a aşezat pe cotiera de peste culoar şi l-a lăsat să ţipe. Până când omul CIA a turnat o sticluţă de whisky peste nişte gheaţă, Kattan rămăsese fără suflare.
Rapp a luat o înghiţitură din băutură în timp ce ochii îngroziţi ai bărbatului se fixau asupra lui.
„Ce este asta? Sunt rănit!” A dat din cap spre pata purpurie de pe gulerul său de mătase. „Sângerez.”
„Eşti bine”, a spus Rapp. „S-a oprit de ceva vreme. Totuşi, ai o tăietură frumoasă pe obraz. În valoare de aproximativ trei karate, după cum arată.”
„Cine... cine eşti?”

„Hai să vorbim mai degrabă despre tine. De ce mergeţi tu şi prietenii tăi în SUA?”
Calculele au început în spatele ochilor lui, dar au durat mai mult decât ar fi trebuit. Un amator desăvârşit – în mod clar, ales de ISIS pentru expertiza sa tehnică, nu pentru experienţa sa de luptă sau pentru rezistenţa mentală. Asta avea să facă ca noaptea să decurgă mult mai uşor.
„Prietenii mei?”, a spus el în cele din urmă. „Nu ştiu despre ce vorbeşti. Călătoresc singur. Îmi amintesc că cineva a început să tragă. Apoi toată lumea a intrat în panică. Asta a fost tot. Asta e tot ce-mi amintesc.”
Rapp doar îşi sorbi băutura.
„Mă duc în America în vacanţă”, a adăugat Kattan în grabă. „Să fac un tur al Washingtonului, DC, şi al New York-ului”.
Rapp a arătat spre laptopul bărbatului, care era deschis şi funcţiona pe tava scaunului din stânga. „Atunci nu te va deranja să-mi dai parola.”
Răspunsul lui Kattan a întârziat din nou, dar de data aceasta pauza a fost mai scurtă. „Cu ce drept îmi cereţi asta? Este proprietatea mea privată.”
Rapp a dat din cap. „Știu că ai primit o lovitură destul de bună în cap, dar mi s-a spus că eşti un tip deştept. Vreau să te uiţi în jur şi să-mi spui ce crezi că s-a întâmplat aici.”
„Eu... nu știu. Erau teroriști în avion. Pasagerii i-au oprit... Cred că tu crezi că sunt cu ei. Dar nu este adevărat! Eu sunt...”
Rapp a întins o mână, reducându-l la tăcere. Apoi a adus o înregistrare video pe telefon, întorcând aparatul pentru ca Kattan să poată vedea. Acesta înfăţişa nişte pasageri care făceau pe clovnii în faţa unei femei care se târa pe podea. Dintr-o dată, aceasta a strigat: „Are o armă!”.
Rapp a trecut la un alt videoclip şi l-a urmărit pentru câteva momente înainte de a i-l arăta lui Kattan. Acesta îl înfăţişa pe Fred Mason supunând A320 la multiple scufundări suficient de abrupte pentru ca oricine nu purta centura de siguranţă să plutească fără greutate. „Situaţia ta devine mai clară?”
„Nu. Eu...”
„Atunci lasă-mă să ţi-o explic pe litere”, a spus Rapp. „I-am determinat pe prietenii tăi să tragă şi apoi am simulat un accident. După ce această înregistrare video va fi editată, vom începe să o facem publică, spunând că provine de la un telefon recuperat de salvatori. Nimeni nu va mai pune la îndoială povestea că cineva a văzut arma prietenului tău, acesta a tras ceva critic, iar avionul s-a prăbuşit.”
„Ce? De ce? De ce ai vrea să...”
„Pentru că toată lumea va crede că eşti mort, Hamal. Asta înseamnă că pot să fac ce vreau cu tine, iar informaţiile pe care mi le dai nu se vor stinge pentru mult timp.” Rapp arătă din nou spre laptop.
„Parola?”
„Vreau să vorbesc cu un reprezentant al ambasadei mele.”
Rapp a mai luat o înghiţitură din băutură, simţind cum îi arde interiorul obrazului. Îl muşcase atunci când coborâse pe un cotieră după una dintre scufundările lui Mason. În stânga lui, un tânăr cu o expresie greţoasă apăru din baie. Marcus Dumond era un geniu al tehnologiei, dar abilităţile sale ca agent de teren erau cam inexistente. Când i se ordonase să ia parte la această operaţiune, chiar îi dăduse lacrimile. Niciuna nu i se rostogolise pe obraji, totuşi. În ceea ce-l privea pe Rapp, acesta era un progres. Cu câţiva ani în urmă, şi-ar fi dat demisia şi ar fi luat-o la fugă spre garaj.
„E treaz”, observă Dumond, deşi faptul că vorbea părea să îi sporească greaţa. Se strecură pe scaunul cu laptopul.
„Parola”, a repetat Rapp.
„Sunt nevinovat!” a strigat Kattan, începând să arate o licărire de coloană vertebrală. „Aceasta este o acţiune ilegală şi cer să vorbesc cu cineva de la ambasada mea.”
Rapp a turnat ceea ce mai rămăsese din whisky pe părul bărbatului şi apoi i-a dat foc cu o brichetă pe care o scosese din buzunar.
Dumond s-a îndepărtat brusc de flăcări şi a turnat instinctiv băutura răcoritoare pe care o sorbea peste capul bărbatului. „Haide, Mitch! Nu pot suporta mirosul de păr ars acum. Abia îmi mai ţin mâncarea aşa.”

Kattan a scâncit încet în timp ce lichidul zaharat îi curgea pe faţă şi se amesteca cu sângele de pe guler. Pielea scalpului său era în mare parte nevătămată, dar o mare parte din părul care îl acoperea era o mizerie pârlită.
„Lasă-mă să fiu cât se poate de clar, Hamal. Dacă nu obţin parola în următoarele cinci secunde, mă voi duce la bucătărie, voi lua cea mai plictisitoare lingură de plastic pe care o pot găsi şi o voi folosi pentru a-ţi tăia testiculul drept. Avem un medic bun la bord şi mi-a spus că, în afară de suferinţa incredibilă, vei fi bine. După ce opreşte sângerarea, voi începe cu cel stâng. Şi dacă se va dovedi că eşti mai rezistent decât pari, nicio problemă. Am tot timpul din lume să lucrez cu tine. Săptămâni. Luni. Ani, dacă e nevoie."
„Dă-i parola", a implorat Dumond. „Dacă trebuie să stau aici şi să mă uit cum îţi taie boaşele, o să vomit."
„I-" Kattan a început, dar apoi a tăcut. Când a vorbit din nou, părea că şi-a pierdut puţina putere pe care reuşise să o conjure. „Este Destinul Întunecat 4822."
Dumond l-a bătut în tastatură. „Mă bag şi eu."
„Bună decizie", a spus Rapp. „Acum, de ce te duci în SUA?".
„Ca să mă întâlnesc cu cineva."
„Pe cine?"
„Nu ştiu cum îl cheamă."
Rapp s-a întors spre bucătărie, unde Joe Maslick devora ceea ce părea a fi o farfurie de cannelloni. „Mas! Dă-mi lingura aia."
„Nu!" a strigat Kattan. „Opreşte-te! De ce mi-ar spune numele lui? Nici măcar nu sunt sigur că îl ştiu. Este cineva care ne-a contactat pe internet".
„De ce te-ai duce să te întâlneşti cu cineva pe care nu-l cunoaşte nimeni?"
„Din cauza expertizei sale."
„Expertiza? În ce domeniu?"
Când Kattan nu a răspuns, o lingură acoperită cu sos de roşii a zburat prin aer. Rapp a prins-o fără să-şi ia ochii de la bărbat.
„Reţeaua electrică a Americii!" a răbufnit Kattan, în timp ce ochii lui se fixau pe ustensila de plastic.
„Ce-i cu ea?"
„Cum să o doborâm."
„Nu te cred, Hamal. Vrei să-mi spui că ISIS şi-a trimis cel mai bun expert în tehnologie tocmai în SUA pentru a se întâlni cu un electrician? Chiar eşti hotărât să-ţi păstrezi bilele? Pentru că, dacă da, eu nu simt asta."

CAPITOLUL 7

SEDIUL CENTRAL AL CIA
LANGLEY, VIRGINIA
SUA

RAPP şi-a tras Dodge-ul Charger în parcarea subterană, făcând ca vuietul motorului să răsune într-o porţiune jenant de mare a structurii. A încercat să îşi convingă mecanicul să îl reducă la tăcere, dar bărbatul a insistat că V8-ul supraalimentat suna „minunat" şi a refuzat. În cele din urmă, a fost mai uşor să dea mai tare sistemul stereo decât să se certe.
Aşa cum îi era obiceiul, a sărit peste locul desemnat şi a parcat într-unul gol la întâmplare. Chiar şi cu securitatea sporită impusă în campusul CIA, parcarea pe un loc cu numele său pe el părea nespus de stupidă. Motivul pentru care trăise suficient de mult timp pentru a-şi face atâţia duşmani câţi îşi făcuse era că nu-i subestimase niciodată.
Rapp a oprit motorul şi a coborât, setând sistemul de securitate de ultimă generaţie înainte de a se îndrepta spre un lift privat. Găsirea de scuze pentru a nu veni la sediu era un joc pe care îl juca la un nivel aproape profesionist, dar uneori chiar şi el pierdea. Din nefericire, acesta era unul dintre acele momente.
Călătoria până la etajul şapte a fost rapidă şi s-a îndreptat direct spre apartamentul executiv atunci când uşile liftului s-au deschis. După ce a schimbat un salut rapid cu unul dintre asistenţii lui Irene Kennedy, a împins uşa care ducea spre biroul ei.

„Mulţumesc că ai venit”, a spus ea, păşind pe covor pentru a-i da un sărut rapid pe obraz. „Ştiu că nu este lucrul pe care îl preferi să îl faci.”
El a ridicat din umeri şi s-a uitat la Marcus Dumond, care stătea pe o canapea cu un computer în poală. „Care este poziţia noastră?”
„Folosind computerul lui Kattan şi informaţiile pe care ni le-a dat, am reuşit să accesez camerele de chat pe care ISIS le folosea pentru a comunica cu tipul ăsta de la reţeaua electrică”, a spus Dumond, întinzând câteva hârtii. „Acestea sunt transcrieri ale unora dintre cele mai interesante schimburi pe care le-am întâlnit.”
Rapp şi Kennedy s-au aşezat şi au scanat paginile în timp ce Dumond a continuat. „Există o mulţime de certuri în ceea ce a mai rămas din ISIS din cauza lipsei unei viziuni mari, de ansamblu. Acum că au cam renunţat la ideea că vor construi un califat în tot Orientul Mijlociu, liderii lor se concentrează din nou asupra modului în care să lovească America.”
„Iar prin conducere, vă referiţi la Muhammad Nahas”, a spus Rapp.
Kennedy a fost cel care a răspuns. „Corect.”
Rapp a dat din cap. Deşi foarte diferit de predecesorul său, Nahas nu era un om care să fie respins. El primise pregătire de la trupele americane şi servise în forţele speciale irakiene înainte de a se întoarce la ISIS. De atunci, nu numai că dirijase o serie de atacuri teroriste neobişnuit de bine executate în Orientul Mijlociu, dar reuşise şi să ţină unit cercul de apropiaţi ai lui Halabi după moartea acestuia.
„Capacitatea de execuţie a lui Nahas este destul de clară. Băieţii noştri au fost de ambele părţi – au lucrat cu el şi apoi au aflat cum este să lucrezi împotriva lui. Problema cu Nahas, totuşi, este că nu este creativ. Am mai vorbit despre asta. Este genul de om cu vesta sinucigaşă din carne şi oase.”
„Aceasta este şi analiza noastră”, a spus Kennedy. „Din păcate, s-ar putea să-şi fi găsit o muză.” I-a indicat lui Dumond, care a continuat gândul.
„Un tip căruia i se spune PowerStation a apărut în camerele de chat ale ISIS cu ceva timp în urmă şi au avut conversaţii din ce în ce mai detaliate şi mai sigure cu el.”
„Deci, ce are de spus PowerStation?”. a întrebat Rapp.
„Că ştie cum să doboare întreaga reţea electrică a SUA şi să o menţină la pământ mai mult de un an.”
„Din câte am înţeles, este mai uşor de spus decât de făcut. Iar vorbele sunt ieftine pe internet.”
„Habar n-ai”, a spus Dumond, clătinând din cap cu incredulitate. „Dar tipul ăsta este diferit. Nu a dezvăluit prea multe, dar a fost suficient pentru a arăta clar că nu este doar un locuitor de subsol care aruncă cu jargonul lui fantezist. Are expertiză şi multă expertiză.”
„Şi cu el venea Kattan să se întâlnească?”
„Da. ISIS încearcă de mult timp să obţină o întâlnire faţă în faţă cu acest nemernic, iar el îi tot refuză. Acum câteva zile, s-a răzgândit brusc şi a fost de acord.”
„De ce?”
„Pe baza altor comentarii pe care le-a făcut, bănuim că ISIS este doar unul dintre grupurile cărora încearcă să le vândă expertiza sa”, a spus Kennedy. „Şi nu par să fie prima lui alegere.”
„Aşadar, toţi ceilalţi la care s-a dus l-au refuzat”.
„Asta este cea mai bună presupunere a noastră. De fapt, când a acceptat o întâlnire, a făcut un comentariu circumspect despre speranţa că ISIS nu este la fel de inutil ca ruşii.”
„Credeţi că a dus acest lucru la SVR?”.
„Îmi imaginez că a încercat. Este greu de spus dacă ar fi reuşit să stabilească într-adevăr un contact semnificativ cu ei. În orice caz, cred că ni se prezintă o oportunitate interesantă.”
„Şi anume?”
„Cu Kattan scos din peisaj, pare probabil că vor trebui să amâne întâlnirea lor suficient de mult timp pentru ca ISIS să aducă un alt expert în tehnologie. Şi acum că avem comunicaţiile lor...”
„S-ar putea să putem obţine o oră şi o locaţie”, a spus Rapp, terminându-şi gândul.
„Exact.”
Rapp şi-a pus picioarele pe măsuţa de cafea şi s-a gândit la asta câteva momente. „Ceasul ticăie, totuşi. Cât timp mai putem menţine vie povestea accidentului de avion? În cele din urmă, cineva îşi va da seama că nu există nici epavă şi nici cadavre.”

„Facem tot ce putem. Până acum, vremea a cooperat cu condiţii de viscol în ceea ce am desemnat ca fiind locul prăbuşirii. Echipele de intervenţie furnizate de Jordi Cardenas vor începe mâine să filtreze pentru presă imagini cu epava acoperită de zăpadă. Şi, cel puţin deocamdată, ne aflăm pe un teren rezonabil de solid şi nu dezvăluim numele victimelor până când toate familiile nu vor fi anunţate. Până acum, nimeni nu întreabă dacă s-a întâmplat, ci doar de ce."
„Cu excepţia site-urilor cu teorii ale conspiraţiei", a corectat Dumond. „Dar acestea pot fi gestionate. Avem oameni pe acelea douăzeci şi patru/şapte care îi îndepărtează pe oameni de ideea că a fost o înscenare şi care pun la dispoziţie teorii mai interesante. Teoria conform căreia armata spaniolă l-a doborât şi acoperă totul are o mare tracţiune. Şi, bineînţeles, există întotdeauna şi varianta OZN-urilor. Chestiile astea nu se învechesc niciodată..."

CAPITOLUL 8

CENTERVILLE
VIRGINIA
SUA
AICI vine.
John Alton a urmărit apropierea şefului său prin ferestrele interioare ale biroului său. Faţa îi era lipsită de expresie, iar mersul îi era supranatural de stabil, de parcă tocurile ei cu tocuri cu tocuri cu pană pluteau deasupra covorului în loc să se afunde în el.
După ani de zile în care lucrase cu Janice Crane la DOE, ajunsese să îi cunoască limbajul trupului ca pe propria-i piele. Era supărată rău de tot, dar avea de gând să-şi păstreze calmul raţiunii care o făcea atât de populară printre oamenii cu care lucra.
Ei bine, ceilalţi oameni cu care lucra, oricum. În ceea ce-l privea pe el, stăpânirea ei în materie de tehnologie era slabă, stilul ei de management atât de cuprinzător era îmbâcsit, iar simţul datoriei era de-a dreptul iritant. Pe de altă parte, ea îi plătea întotdeauna la timp onorariile exorbitante pentru consultanţă. Aşa că nu avea rost să se plângă prea mult.
A intrat şi a închis uşa în urma ei, zâmbind vag în timp ce a apăsat un buton care a coborât jaluzelele. Confortabil izolată de lumea exterioară, s-a dispensat de amabilităţile obişnuite şi a luat loc neinvitat în faţa biroului lui.
„Presupun că ştii de ce mă aflu aici?".
„Habar n-am", a răspuns el, hotărând să nu cedeze niciun centimetru. Fusese angajat să analizeze vulnerabilităţile din reţeaua electrică americană şi să conceapă modalităţi de a le remedia. Nu să pupe în fund. Nu să facă politică. Iar acum era pe picior de plecare, după ce îşi făcuse treaba dincolo de orice aşteptări rezonabile. Dă-o naibii pe ea şi pe tocurile pe care a venit.
Zâmbetul acela vag din nou. Ştia că era jucată, dar refuza să lase să se vadă. „M-am gândit că am putea vorbi un minut despre prestaţia ta la acea audiere în Congres. „
„Ai vrut să fiu acolo ca să te susţin cu fapte şi am făcut-o."
„Ca întotdeauna", a spus ea. „Capacitatea ta de a păstra toate aceste informaţii catalogate în cap nu încetează să te uimească."
Era o urmă de sarcasm în vocea ei, dar nu era justificat. Ceea ce spunea ea era sută la sută corect. După câţiva ani la MIT, chiar şi profesorii lui începuseră să se chinuie să ţină pasul cu el. Iniţial plănuise să rămână pentru un masterat, dar devenise clar că nu mai aveau ce să-l înveţe. În schimb, a absolvit cu un an mai devreme şi a înfiinţat imediat o companie de consultanţă specializată în domeniul utilităţilor electrice. Acum, cincisprezece ani mai târziu, era milionar de mai multe ori. Avea o casă imensă într-un cartier de lux. Avea un Porsche Cayenne şi un Corvette încărcat. Avea un conac cu vedere la ocean în Mexic. Practic, tot ce visau ceilalţi oameni, dar nu puteau pune mâna pe el.
Telefonul mobil de lângă tastatura lui a ciripit şi el a aruncat o privire în jos, la notificarea de mesaj primit. Originea acesteia i-a provocat o scurtă tresărire de adrenalină, dar a reuşit să o ascundă. „Ei bine, îţi mulţumesc pentru asta, Janice. Acum, dacă nu te superi, am o mulţime de..."
„Nu am terminat."

„Nu?”
„Nu.”
Crane s-a aplecat pe spate şi l-a examinat. El l-a privit înapoi cu aceeaşi intensitate. În realitate, nu era o femeie care arăta rău. În jur de 40 de ani, cu o siluetă curbată şi ochi albaştri în spatele unor ochelari eleganţi. Cam ca una dintre acele stripteuze îmbătrânite care sunt angajate să se prezinte la o petrecere aniversară deghizate în agent al Fiscului. Câteva cuvinte amenințătoare despre deducerea ipotecii, apoi îşi dă jos bluza.
El îi făcuse câteva avansuri la începutul relaţiei lor, dar ea se dăduse înapoi. Era un fir comun în viaţa lui. Femeile erau intimidate de el. Întotdeauna fuseseră, încă din liceu. Iar acum, cu tot succesul pe care îl avusese în viaţă, efectul era şi mai puternic.
O adunătură alunecoasă, sexul frumos. La scară mare, nu puteau face mare lucru. Dar erau maeştri în jocul minţii.
„Prima schiţă a raportului este gata, dar asta nu e tot, John. Politicienii, companiile de energie şi lobbyiştii vor dori să îi dea girul lor. Trebuie să ne gândim cum să atenuăm acest lucru. Aţi lucrat din greu la acest lucru şi aţi făcut o treabă extraordinară. Nu o sabotaţi. Dacă aceşti politicieni îşi vor lua inima în dinţi, vă vor îngropa toţi anii de muncă doar din răutate.”
„Nu sunt psiholog pentru copii şi nici nu lucrez efectiv pentru guvern, Janice. Am un acord scris foarte specific cu DOE şi nu-mi amintesc ca mângâierea politicienilor să facă parte din el.”
Ea a dat din cap gânditor, dar nu a vorbit imediat. O altă notificare a răsunat pe telefonul său, dar nu putea face nimic în privinţa asta. Nu până când femeia asta nu-şi scotea fundul din biroul lui. Şi, în ritmul ăsta, asta s-ar putea să nu se întâmple până cândva în iunie anul viitor.
„Nu ţi-ar plăcea să vezi că tot efortul tău se soldează cu ceva bun?”, a spus ea în cele din urmă. „Adică, sunt sută la sută de acord cu tine. Un atac ca acesta se apropie. Şi chiar dacă nu va avea decât un succes moderat, gândeşte-te câte victime vor fi. Gândeşte-te cine vor fi. Oameni bolnavi. Copii. Bătrâni. Nu ştiu dacă sunteţi apropiaţi de părinţii voştri, dar ai mei nu mai sunt la fel de tineri ca pe vremuri. Nu-mi pot imagina cum ar putea trece printr-un dezastru ca acesta.”
De fapt, el nu-şi cunoscuse niciodată tatăl, iar mama lui murise cu ani în urmă. Nu că ar fi contat cu adevărat pentru el – nu avuseseră niciodată vreo legătură reală. Ea avusese foarte puţină educaţie şi îşi petrecuse viaţa lucrând un şir nesfârşit de slujbe de nivel inferior. Capacitatea ei de a-l înţelege pe fiul incredibil de înzestrat pe care îl născuse fusese inexistentă şi începuse să se distanţeze de el din ziua în care se născuse.
Crane părea să îşi dea seama că tragerea de inimă nu funcţiona şi şi-a schimbat strategiile. „Dacă nu-ţi pasă de nimeni altcineva, cum rămâne cu tine? Pentru că, dacă se întâmplă un atac, te va afecta şi pe tine. Chiar şi cel mai frumos Corvette şi cea mai mare vilă nu contează prea mult dacă nu poţi să le încălzeşti sau să pui benzină în ele.”
Tonul familiar de la telefon a sunat din nou şi stomacul i s-a strâns. Dacă ea nu voia să pună capăt acestei întâlniri fără rost, o făcea el.
„Bine, Janice. Recunosc. S-ar putea să fi întrecut puţin măsura în acea audiere. Dar, aşa cum am spus, nu lucrez pentru guvern. Poate că tu ţi-ai creat o rezistenţă la rahatul ăsta de-a lungul anilor, dar eu nu. După cinci ore de vizionare a teatrului absurdului, am cedat.”
„Eu nu mi-am construit o rezistenţă”, a spus ea printr-un alt zâmbet forţat. „Dar am învăţat să-mi aleg bătăliile. Şi să evit atacurile frontale.”
„Bine. Tu eşti expertul. Spune-mi doar ce ai nevoie şi îţi voi da. Poate că nu o arăt întotdeauna, dar cred că acest lucru este important. Dacă n-aş crede asta, n-aş fi atât de frustrat, ştii?”.
Crane a dat din cap şi – slavă Domnului – s-a ridicat. „Apreciez asta, John. Vorbim mai târziu.”
A lăsat uşa întredeschisă, iar el nu s-a deranjat să o închidă înainte de a-şi lua telefonul.
Nu erau ruşii.
Nu surprinzător, dar al naibii de dezamăgitor. După întâlnirea cu micuţa lor agentă secretă şi sexy, au rămas complet tăcuţi. Chiar şi aşa, el a păstrat o urmă de speranţă că se vor decide în ultimul moment să dea în cap.

Totuşi, era mai bine decât chinezii – nici măcar nu răspunseseră la propunerile lui. La fel şi cu cubanezii. Avusese ceva mai mult succes cu iranienii, dar se dovedise că aceştia se temeau prea mult să nu ajungă la un război total cu Statele Unite pentru a da curs cererii. Şi mai erau şi nord-coreenii. Nici măcar nu-şi putea da seama cum să ajungă la nemernicii ăia.
În mod surprinzător – şi oarecum periculos – ISIS era cel care se apropia. Ei nu erau îngrijoraţi de represalii, de rahaturi politice sau de periclitarea locului lor în ordinea mondială. Şi, după ce am lucrat anonim cu ei pe internet, s-au dovedit mult mai capabili şi mai organizaţi decât li se atribuie.
Alton a verificat crăpătura din uşa lui înainte de a scoate firul de text criptat. I se părea ciudat să comunice atât de deschis, dar nu prea avea de ce să se teamă de idioţii cu care lucra. Acest lucru fusese evident încă de la începutul întregii poveşti.
Şi ce început interesant fusese. Toată treaba începuse ca o glumă. Când acceptase contractul şi începuse să se scufunde în detaliile reţelei electrice, fusese uimit de lipsa de securitate. Când a spart firewall-urile primelor sale câteva companii energetice, a făcut-o în interesul de a căuta puncte slabe şi de a crea măsuri de protecţie. Acelaşi lucru fusese valabil şi în cazul analizei sale iniţiale a infrastructurii fizice de energie a Americii şi a lipsei similare de securitate a acesteia.
Iniţial, codul pe care îl încărcase pe serverele companiilor de electricitate fusese benign – puţin mai mult decât o modalitate practică de a demonstra deficienţele. În cele din urmă, însă, malware-ul a devenit mai sofisticat, la fel ca şi investigaţia sa asupra conexiunilor dintre substaţii.
Încă îşi mai amintea momentul exact în care viaţa lui s-a transformat. După doi ani de proiect, reuşise să facă ca un vierme să se răspândească în mai mult de jumătate din companiile de electricitate din ţară. În acea fracţiune de secundă îşi dăduse seama că putea să o facă cu adevărat. Avea accesul şi instrumentele necesare pentru a pune întreaga Americă în întuneric şi a o menţine acolo. Cu puţin mai mult decât o simplă mişcare a mâinii, putea trimite cea mai formidabilă ţară din lume înapoi în secolul al XVIII-lea. Congresmenii ca cel care tocmai îl interogase credeau că au putere, dar nici măcar nu cunoşteau sensul cuvântului. Dacă se pricepeau să cerşească bani şi să le spună oamenilor ceea ce voiau să audă, poate că puteau convinge oamenii să îi voteze pentru un birou de lux. De acolo, puteau merge la şedinţe interminabile care nu duceau la nimic, puteau obţine mese bune în restaurante mediocre din DC şi puteau face sex cu stagiari moderat de atractivi. Dar nu puteau schimba nimic. La naiba, ar fi norocoşi dacă ar obţine o placă comemorativă pusă pe un pod din mijlocul pustietăţii.
Alton a derulat până la cel mai recent text ISIS. Ca întotdeauna, era scurt şi la obiect.
Întâlnirea trebuie să fie amânată.
S-a holbat la el, simţind cum i se strânge inconfortabil pieptul. Dacă exista un lucru pe care îl dispreţuia, acela era schimbările neaşteptate. Şi, în realitate, nu-şi dorea deloc să se afle faţă în faţă cu aceşti psihopaţi terorişti. Întâlnirea din Rusia fusese incitantă, dar rezonabil de sigură. Erau profesionişti şi asta îi făcea relativ previzibili. ISIS era destul de mult la capătul opus al spectrului, dar el nu-şi permitea luxul de a-i ţine la distanţă. În timp ce ruşii erau numai abilităţi şi nicio motivaţie, arabii aveau tendinţa de a fi opusul. Ar fi avut nevoie de îndrumare practică pentru a-şi duce la bun sfârşit planul. Şi, deşi riscul suplimentar era un pic deconcertant, ideea de a fi implicat personal era ciudat de incitantă. Făcea ca totul să pară mult mai intim.
De ce această întârziere? a scris el.
Nici o afacere a ta a fost răspunsul imediat.
Şi-a dat ochii peste cap şi a tastat un răspuns.
Atunci du-te dracului.
A aruncat telefonul pe birou şi a început să scotocească într-unul din sertarele sale în căutarea unui dosar pe care îl rătăcise. În mod previzibil, după mai puţin de un minut a sunat un alt clopoţel.
Expertul nostru în tehnologie se afla în avionul care se prăbuşise în Spania. Trebuie să aducem altul.
Strânsoarea vagă din pieptul lui Alton se strânse până în punctul în care se trezi brusc că nu mai poate respira. Acel accident de avion a fost o mare porcărie. 4chan era complet aprins cu toate incongruenţele şi necunoscutele. Oricine cu jumătate de creier ar fi văzut prin minciuni în mai puţin de un minut. Dar majoritatea oamenilor nu aveau jumătate de creier. La naiba, cei mai mulţi oameni încă mai credeau că

Statele Unite au zburat pe Lună într-o perioadă în care matematica se făcea cu ajutorul unei rigle de calcul.
Că povestea oficială despre prăbuşire era o prostie a fost întotdeauna evidentă. Întrebarea era: de ce se muşamalizează?
Acum ştia.

CAPITOLUL 9

SUD-VESTUL VIRGINIEI
SUA
Ploaia se domolise, acum era mai mult ceaţă decât precipitaţii. Combinată cu temperaturi de 30 de grade Celsius, a acoperit frunzele moarte de sub picioarele lui Rapp şi ramurile goale de pe care căzuseră. Mişcarea în tăcere era practic imposibilă, dar nu conta. În afară de o căprioară pe care o speriase cu o oră în urmă, coasta întunecată a muntelui părea lipsită de viaţă.
Motelul Sunset a devenit vizibil după alte douăzeci de minute în care şi-a croit drum pe versant, corespunzând perfect fotografiilor detaliate de supraveghere pe care le văzuse cu o zi înainte. În cele din urmă, era o structură destul de simplă – în principiu, o clădire dreaptă cu două etaje, cu scări şi pasarele exterioare. Parcarea din faţă avea un mic restaurant pe marginea de nord-est, dar acesta s-ar fi închis cu câteva ore în urmă, în jurul orei 21.00.
Probabil că o treime din becurile exterioare erau arse, dar încă mai ofereau suficientă iluminare pentru a distinge şase maşini şi un semicerc în parcare. În ciuda acestui fapt, nicio lumină nu sângera pe lângă jaluzelele care acopereau ferestrele din spate. Se părea că toţi oaspeţii dormeau.
Pe baza monitorizării de către Agenţie a comunicaţiilor ISIS, Muhammad Nahas şi înlocuitorul său, expert în tehnologie, urmau să se întâlnească cu enigmatica PowerStation acolo mâine dimineaţă. Trei camere adiacente fuseseră rezervate cu un card de credit preplătit pe care capetele de ouă din Langley nu reuşiseră să-l depisteze. Se presupunea că ţintele primare se vor întâlni în camera din mijloc, iar securitatea îi va flanca în celelalte, dar era imposibil să fii sigur.
Rapp se apropie de marginea covorului de copaci, încercând să se deplaseze cât mai silenţios posibil pe o suprafaţă care devenise crocantă pe măsură ce temperaturile continuau să scadă. În cele din urmă, s-a oprit, rămânând nemişcat timp de cinci minute bune, în timp ce încerca să sesizeze mişcări sau orice altceva ieşit din comun. Mulţumit că nu era nimic, a alergat pe douăzeci de metri de teren deschis până în spatele motelului.
Reuşiseră să confirme că camera şapte nu era folosită şi Rapp s-a strecurat până la fereastra din spate a acesteia. Exista un spaţiu suficient de larg pentru a accepta lama briceagului său de buzunar şi l-a folosit pentru a întoarce zăvorul. A face ca fereastra să se mişte efectiv s-a dovedit a fi ceva mai dificil, fiind nevoie să se arunce cu aproape toată greutatea sa împotriva ei. Odată ce a fost deschisă cu un centimetru, conţinutul unei cutii mici de WD-40 a făcut restul lucrului mult mai uşor.
S-a urcat înăuntru, alunecând stângaci pe un blat cu o gaură în locul unde fusese cândva chiuveta. După ce a închis fereastra, s-a lăsat uşor pe podea, găsind-o acoperită cu ceea ce erau probabil bucăţi de ţiglă acustică ce căzuseră din tavan. Mirosul de mucegai era copleşitor în timp ce îşi croia drum prin întuneric şi intra în partea principală a camerei. După ce a ocolit o saltea goală de pe podea, s-a dus la fereastra din faţă şi a tras cu ochiul pe lângă perdea. Nimic neobişnuit.
Şi nu era doar o iluzie creată cu grijă. Era reală. Nu exista un flux de trafic suficient de mare în interiorul şi în afara acestui motel rural pentru a absorbi chiar şi unul sau doi operatori. Ar ieşi în evidenţă ca nişte degete dureroase – mai ales dacă ar sta mai mult de o noapte. Acesta nu era un loc în care să zăboveşti. Era o saltea moale pe care te lăsai pe ea când erai prea obosit să mai conduci.
S-a dezbrăcat de haina exterioară, lăsând sub ea stratul de puf de gâscă. Prima priză electrică pe care a încercat-o era moartă, dar a doua a funcţionat suficient de bine pentru a-şi ţine telefonul încărcat. La mai puţin de un minut după ce a pornit aparatul, acesta a început să vibreze subtil.
„Dă-i drumul”, a spus Rapp, preluând o cască Bluetooth.
„Dispozitivul meu de urmărire spune că eşti înăuntru”, a spus Claudia.

„N-ar trebui să dormi?”.
„Patul e prea rece fără tine. Am făcut un foc în şemineul din dormitor. E greu de crezut că nu l-am mai folosit până acum. Este atât de romantic! Cum sunt cazările?”
„Nu există şemineu”, a spus el aşezându-se pe saltea.
„Şi nici apă curentă”.
„Da.”
„Ei bine, nu este cel mai rău loc în care ai stat vreodată. Şi nu e pentru mult timp. O să pun o tocană Guinness pe aragaz pentru când ajungi acasă.”
A dat din cap în întuneric şi a scos o bucată de quiche din rucsac. Vechea zicală spunea că bărbaţii adevăraţi nu mâncau, dar aceste gustări făcute în casă erau unul dintre avantajele de a avea o prietenă franţuzoaică. Gata cu MRE-urile şi PowerBars.
„Am reuşit să punem camerele de supraveghere în parcare?”.
„Absolut. Bebe a ajuns acolo în jurul orei opt şi a montat patru. Două în maşina ei – e dubiţa Dodge din faţă –, una pe aleea de la etajul doi şi una în faţa restaurantului”.
Bebe era Bebe Kincaid, o femeie grăsuţă, cu părul grizonat, care era cea mai puţin probabilă angajată a companiei lui Scott Coleman, SEAL Demolări şi Recuperări. Era un pic nebună, dar atâta timp cât îşi lua medicamentele, era cel mai bun agent de supraveghere din domeniu. Nu numai că avea o memorie fotografică de neclintit, dar era şi extraordinar de blazată – trăsăturile, figura, chiar şi felul în care se mişca. La naiba, Rapp o cunoştea de mai bine de un deceniu şi chiar şi lui i-ar fi fost greu să o scoată dintr-o aliniere a poliţiei.
„Ce zici de camerele de luat vederi?”
„Audio, dar nu şi video. „
Rapp a lansat aplicaţia de supraveghere de pe ecranul său principal şi a apărut o vedere de înaltă definiţie a exteriorului, ajustată la lumină. Era incredibil ce putea realiza tehnologia în zilele noastre. Când îşi începuse activitatea, echipamente atât de bune costau milioane de euro şi cântăreau sute de kilograme. Acum era de mărimea unghiei lui degetului mare şi putea fi cumpărat online.
A răsfoit fluxurile pentru toate cele patru camere, analizând unghiurile şi ajungând la concluzia că erau exact ceea ce avea nevoie. Bebe se descurcase din nou.
„Cum rămâne cu rezerva mea?”
„Bruno şi Mas sunt la un camping la douăzeci de mile spre est. În zori îi pot duce în pădure destul de aproape de tine. Scott şi Wick sunt în aşteptare la un hotel din oraş. În caz de urgenţă, timpul lor de răspuns va fi destul de lung, dar din punct de vedere al supravegherii, sunt într-o poziţie bună.”
Speranţa era ca o situaţie de urgenţă să nu se materializeze. Nu au fost acolo pentru a genera artificii. Scopul era doar să înregistreze întâlnirea şi apoi să pună o coadă pe cei prezenţi. Cu puţin noroc, ar fi putut să îşi identifice întreaga reţea.
„Bine”, a spus el, punându-şi o şapcă de ciorap neagră pe care o luase din rucsac. „Atunci cred că aşteptăm.”
„Şi eu ştiu cât de mult îţi place să faci asta”, a glumit ea.
„Da.”
„Mi-aş dori să fii aici, Mitch. Anna şi cu mine am băut mai devreme lichior de ouă lângă brad, încercând să ghicim care sunt cadourile noastre. Abia aşteaptă să îl deschizi pe cel de la ea”.
„Şi eu mi-aş dori să fiu acolo”, a spus el, sincer. Puţin lichior de ouă, un foc care pocnea şi un duş suficient de mare pentru doi părea destul de atrăgător. Dar nu la fel de atrăgător ca imaginea de a-i urmări pe aceşti nemernici până în celulele lor şi de a le băga gloanţe în cap.
Duşul acela va trebui să mai aştepte.

CAPITOLUL 10

PLOAIA se oprise, dar apa încă se perlase pe jacheta pe care John Alton o cumpărase cu o zi înainte. Puşca, cumpărată în acelaşi timp, era potrivită pentru vânatul care era în acel moment în sezon. În ciuda

calibrului mic, o simţea grea în mână, contribuind la amorţeala care i se răspândea printre degete. Faptul că nu cumpărase o curea care să-i permită să şi-o pună în spate se dovedise a fi o greşeală gravă.
Panta era mai abruptă decât părea pe Google şi simţea cum îi curgea sudoarea pe flancuri, în ciuda temperaturilor scăzute. Soarele era sus, totuşi, ceea ce făcea mai uşor să distingă o potecă printre copaci. Respiraţia îi ieşea ca o ceaţă pe care vântul o împrăştia imediat. Ritmul său continua să crească, dar nu era doar din cauza urcării. Era din cauza furiei care creştea cu fiecare pas chinuit. Cum puteau oamenii să fie atât de proşti? Oare au fost parţial strangulaţi de corzile ombilicale când s-au născut? Au fost loviţi în cap de cai – sau, în acest caz, de cămile – în copilărie?
Era un mic miracol faptul că fiinţa umană medie putea măcar să-şi dea seama cum să-şi lege singură şireturile de la pantofi. Iar el era obligat să aibă de-a face cu ei în fiecare zi. La serviciu. La magazinul alimentar. Când îl opreau pentru depăşirea vitezei. Nu se mai terminau.
Când a ajuns în sfârşit în vârf, s-a aplecat în faţă la talie, încercând să se elibereze de durerea copcii din coastă. Simpla idee că liderul ISIS ar fi crezut în acel accident de avion spaniol îl năpădea. Şi nu doar să creadă în el – acum îşi revendicau online meritele!
Povestea guvernului că nu vor face publice numele până când nu vor fi anunţate toate rudele apropiate era hilară. Trebuia să creadă că nici măcar o singură persoană – mamă, frate, copil – nu a comentat moartea membrilor familiei lor? Într-o vreme în care oamenii îşi tăiau gâtul propriei mame pentru cinci secunde la televizor sau pentru câteva vizualizări pe Facebook?
Vă rog...
Alton a continuat spre nord, găsind aflorimentul stâncos pe care îl văzuse pe fotografiile din satelit şi mergând de-a lungul lui. Înspăimântat de înălţimi, s-a ţinut la mare distanţă de margine, mergând doar atât cât să aducă la vedere o clădire situată în valea de jos.
Motelul Sunset.
Luneta pe care o instalase pe puşcă i-a permis să examineze în detaliu proprietatea dărăpănată. Sidinguri învechite, o firmă decolorată şi un restaurant cu prea multă strălucire pe geamuri pentru a vedea interiorul. Erau câteva vehicule în parcare, dar niciun indiciu de activitate umană. Nimic altceva decât un portret demn de Norman Rockwell al ritmului fără creier al vieţii din America rurală.
Aşadar, exact ceea ce voiau să vadă.
Nu exista niciun dubiu în mintea lui că FBI-ul – sau un alt acronim – îl răpise pe expertul tehnic original al ISIS. Şi dacă era aşa, el a calculat o şansă de nouăzeci şi nouă la sută ca ei să-l fi spart şi să fi obţinut acces la comunicaţiile pe internet ale grupului terorist. Şi dacă, la rândul său, era adevărat, atunci ştiau totul despre Motelul Sunset şi despre întâlnirea clandestină care urma să aibă loc acolo în acea dimineaţă.
Din nou, a simţit furia bătându-i în tâmple. Dacă nu ar fi insistat să îi spună de ce amânau întâlnirea, acum ar fi fost somnambul într-o capcană guvernamentală. În loc să mănânce floricele de porumb în timp ce priveşte cum se prăbuşeşte cea mai puternică ţară din lume, el şi-ar petrece restul scurtei sale vieţi fiind torturat cu apă de către un marionetă a guvernului.
Dar insistase, iar acum urma să stea acolo, în afara pericolului, şi să privească cum idioţii ăştia de la ISIS primesc ceea ce li se cuvine. O cameră cu vedere în Gitmo.
A continuat să scaneze proprietatea motelului încă câteva minute, dar în cele din urmă a lăsat puşca jos. Îl durea umărul şi nu avea de gând să vadă nimic. Nu până nu ajungeau cei de la ISIS. Şi chiar şi atunci, existau şanse mari să fie un spectacol destul de plictisitor. Guvernul era prost, dar nu era complet idiot. N-ar fi atacat ca Keystone Kops. Mai degrabă le-ar fi pus cozi şi ar fi încercat să le descopere reţeaua. Cel mai important, un geniu criminal din umbră care se numea doar PowerStation.
Şi-a ridicat gulerul de la haină, ţinându-şi ochii fixaţi pe motelul îndepărtat.
Cinci ani din viaţa lui.
Atât a investit în chestia asta. Şapte zile pe săptămână, de când se trezea dimineaţa şi până când se culca seara. Şi nu doar studiind fiecare aspect al distrugerii reţelei electrice. Mai era şi chestiunea nu atât de banală a supravieţuirii lui după atac. Detaliile legate de modul în care ar fi reuşit să scape în cele din urmă, când tot ce mai rămăsese din America erau spaţii largi, presărate cu cadavre coroiante şi emaciate. Toate irosite.

Încă o dată, s-a trezit confruntat cu aceeaşi problemă care îi chinuia fiecare aspect al vieţii sale: fiind nevoit ocazional să se bazeze pe idioţii care îl înconjurau. Avea nevoie doar de câţiva agenţi puţin competenţi. Zece sau cam aşa ceva oameni care să ştie să deosebească un capăt de armă de celălalt şi să poată mânui nişte explozibili de bază fără să se arunce în aer. Aparent, asta era prea mult de cerut pe o planetă înţesată cu aproape opt miliarde de oameni.
Fără acea mână de jucători esenţiali, planul său s-a transformat. Sigur, atacul cibernetic pe care îl dezvoltase ar fi zguduit economiile lumii. Şi câteva milioane de americani ar fi murit de căldură, violenţă, foame sau lipsă de medicamente. Dar nu ar schimba faţa planetei. Nu ar fi fost forţa fundamentală care ar fi modelat secolul XXI. Nu s-ar alătura unor personalităţi precum Iulius Cezar, Genghis Khan şi Adolf Hitler ca fiind unul dintre marii oameni ai istoriei. Pentru că, la baza lor, toţi marii oameni au fost distrugători. Pentru a schimba ordinea mondială, trebuia să o ştergi pe cea veche. Şi pentru a realiza acest lucru, Cezar avea legiunile romane. Khan avea hoardele sale mongole. Hitler a avut SS şi Luftwaffe. El, pe de altă parte, avea nevoie doar de zece nenorociţi de oameni. Şi nu trebuiau să fie capabili să tragă o săgeată de pe cai în alergare sau să învingă jumătate din armatele lumii. Trebuiau doar să fie capabili să meargă şi să mestece gumă de mestecat în acelaşi timp.
Dar el nu-i avea. Unul dintre cele mai importante momente cruciale din istoria modernă avea să aibă loc în mai puţin de douăzeci de minute la Motelul Sunset şi nimeni nu avea să ştie niciodată despre el. America tot ar fi primit o lovitură cum nu mai văzuse de la Războiul Civil încoace, dar nu ar fi fost distrusă. Nu ar modifica cursul istoriei.
În momentul în care furia lui începea să se estompeze în depresie, ploaia a început din nou, umplând aerul cu picături fine care întunecau intermitent peisajul de dedesubt.
La naiba.
Asta a fost. Asta era şansa lui. Momentul lui. Dar nu a putut s-o facă singur.
Cu reticenţă, Alton a pus mâna pe telefonul de unică folosinţă din buzunar şi a format un număr din memorie. A fost preluat la primul apel de un bărbat cu un puternic accent din Orientul Mijlociu.
„Este vreo problemă?”
„La naiba, da, este o problemă, idiotule. Conduci într-o capcană.”
„Despre ce vorbeşti?”
„Ştii care sunt şansele de a muri într-un accident de avion comercial? Mai mult de zece milioane la unu. Şi acum, dintr-o dată, un avion de linie se prăbuşeşte într-o zonă inaccesibilă a Spaniei cu un agent ISIS la bord. Destul de convenabil, nu-i aşa?”
„Presa prezintă imagini cu unul dintre oamenii mei care este descoperit şi trage focuri de armă”, a argumentat bărbatul de la celălalt capăt.
„Este trucată, idiotule! L-au provocat şi aş paria tot ce am pe faptul că acele containere de deasupra capului în care a tras erau pline de Kevlar. Au vrut să-l interogheze pe omul tău fără ca tu să ştii că a fost prins. Iar acum îţi monitorizează toate comunicaţiile online şi probabil că au o sută de tipi în pădurea din jurul motelului care te aşteaptă.”
„Vorbesti ca un fel de teoretician nebun al conspiraţiilor”, a replicat bărbatul. „Ai fost de acord să te întâlneşti cu noi şi...”
„Da, dar nu am fost de acord să-mi petrec restul vieţii cu o baterie de maşină ataşată la boaşe. Şi dacă nici asta nu este ideea ta de distracţie, ar trebui să te întorci chiar acum.”
A fost o pauză lungă înainte ca bărbatul să vorbească din nou. „Am deja oameni acolo”.
„Cred că glumeşti... Unde sunt? În restaurant?”
„Da.”
„Câţi sunt?”
„Doi.”
Alton se plimba de colo-colo pe stânca de piatră. „Ei bine, atunci sunt terminaţi.”
„Ce vrei să spui?”
„Dacă pleacă, vor fi urmăriţi, prostule.”
„Nimeni nu ar putea să simuleze o prăbuşire de avion ca asta. Asta e paranoia. Sau este ceva mai mult decât atât? Poate că tu eşti un agent guvernamental. Sau poate că nu poţi face ceea ce spui că poţi. Şi

acum încerci să scapi. Ei bine, lasă-mă să te asigur că asta nu se va întâmpla. Te vom găsi. Şi când o vom face, te vom face să-ţi doreşti din toată inima că ai fost luat de guvernul tău."
Nimeni nu putea fi atât de prost. Pur şi simplu nu era posibil!
„Vreţi să vă dovedesc că nu sunt agent guvernamental? Nicio problemă. Nu-ţi poţi permite ca cei doi ticăloşi din restaurant să fie capturaţi în viaţă. Aşa că spune-le să-i împuşte pe toţi cei care sunt acolo cu ei. Vouă, nemernicilor, vă place să faceţi chestii de genul ăsta, nu? Şi când termină, e un liceu la vreo 16 km mai sus pe drum. Spune-le să se ducă să o împuşte şi pe aia. Şi apoi să le zboare creierii. Gândeşte-te cât de fericit va fi Allah. Va fi un porc în rahat văzându-i pe toţi acei copii americani zburaţi."
„Nu blasfemia."
„Du-te dracului", a spus Alton, apoi a închis apelul.

CAPITOLUL 11

RAPP s-a uitat în jos la telefon, apoi şi-a redirecţionat privirea spre spaţiul îngust dintre perdeaua şi pervazul ferestrei. Soarele era ascuns în spatele unui strat dens de nori care continuau să producă o ploaie uşoară şi intermitentă. Vederea sa asupra încăperilor vizate era solidă prin intermediul fluxului video de la camerele din maşina lui Bebe şi avea o linie vizuală neobstrucţionată spre restaurant.
În prezent, acesta conţinea cinci clienţi, o chelneriţă şi un număr necunoscut de angajaţi ai bucătăriei care intraseră pe o intrare din spate, invizibilă din poziţia sa. Doi dintre clienţi păreau a fi din zonă – un cuplu caucazian care interacţiona cu chelneriţa ca şi cum ar fi cunoscut-o. Cel de-al treilea era o femeie afro-americană greoaie, în vârstă de 50 de ani, care ieşise din una dintre camerele de la etajul doi.
Ceilalţi doi erau mai problematici. Amândoi erau bărbaţi, de origine din Orientul Mijlociu şi aveau în jur de 30 de ani. Unul dintre ei sosise într-un semiremorcă pe care o parcase în partea cealaltă a terenului. Celălalt sosise într-o camionetă Dodge de ultimă generaţie. Părea potrivită pentru zona respectivă, dar îşi petrecuse prea mult timp dându-şi peste cap să o încuie. Era clar că nu era un vehicul cu care era familiarizat.
Rapp a concentrat o pereche de binocluri compacte pe geamurile din faţă ale restaurantului, dar dungile de la ploaie îi ofereau o vedere destul de înceţoşată. La patruzeci de minute de la ora de întâlnire prestabilită, toate cele trei camere ale obiectivului erau încă goale şi niciunul dintre bărbaţii din restaurant nu făcuse vreo mişcare pentru a merge la birou după chei.
A format un număr şi a aşteptat ca femeia de la celălalt capăt al firului să răspundă.
„Bebe. Ţi s-a părut ceva neobişnuit în această dimineaţă?"
„Vrei să spui în afară de faptul că patruzeci la sută dintre clienţii unui restaurant rural din Virginia sunt arabi?".
„Eşti dispusă să te uiţi mai atent?"
A fost o întrebare, nu un ordin. Deşi Kincaid era unul dintre oamenii lui Scott, ea nu era deloc un trăgător. De fapt, el nu era sigur că ea nici măcar nu deţinea o armă.
„Sigur, Mitch. Nicio problemă."
„Ai bani la tine?"
„Ce vrei să spui?"
„Ai bani în poşetă sau doar un card de credit?"
A existat o scurtă pauză în timp ce ea a verificat. „Am şaizeci şi trei de dolari şi ceva mărunţiş".
„Pune o bancnotă de douăzeci de dolari în buzunar. Dacă îţi dau cuvântul, îi dai cu palma pe masă şi ieşi."
„Am înţeles. Sunt pe drum."
A apărut o clipă mai târziu în haine care păreau să fi fost alese pentru a se potrivi cu griul zilei. O haină fără formă, pantaloni maronii şi Hush Puppies sub o umbrelă neagră.
„Stai lângă uşă", a ordonat el prin intermediul căştii pe care ea o deghiza în aparat auditiv.
Rapp a privit-o cum se aşeza în spatele unei mese care îi oferea o vedere solidă asupra interiorului restaurantului. A schimbat câteva cuvinte cu chelneriţa care îi turna cafeaua înainte de a scoate o tabletă din haină şi de a se preface că citeşte. O clipă mai târziu, camera acesteia se conecta la telefonul lui Rapp.

Ea a făcut un zoom pe arabul din apropierea colţului de nord-vest pentru o clipă, apoi a ajustat tableta pentru a obţine un prim-plan similar cu cel de lângă uşa bucătăriei.
Frumoasă înregistrare? a trimis un mesaj.
A confirmat că aşa era şi a derulat din nou înregistrarea video pentru a-i examina mai îndeaproape pe cei doi bărbaţi. În mod dezamăgitor, niciunul nu semăna cu Muhammad Nahas. Şi niciunul nu părea deosebit de tehnologic. Instinctul lui Rapp îi spunea că erau doar muşchi.
Advance team, a trimis un mesaj.
De acord
Deschide ochii. Cred că vor lua cheile şi vor securiza camerele chiar înainte de ora programată. 31 minute şi numărătoarea continuă.
Timpul acela a trecut încet, fără nicio actualizare din partea restului echipei sale. CIA supraveghea drumul care ducea la motel şi până acum ar fi trebuit să detecteze pe cineva care venea la întâlnirea de la ora 10 dimineaţa.
În cele din urmă, ora programată pentru întâlnire a venit şi a trecut. Cei mai mulţi dintre clienţii iniţiali din restaurant plecaseră, dar fuseseră înlocuiţi de un număr egal de clienţi noi. Aşadar, trei civili, doi teroriști probabil, şi Bebe.
Cu zece minute întârziere, Kincaid a trimis un mesaj.
Nu era doar o atenţionare că ceva nu fusese în regulă, ci şi un memento că terminase micul dejun şi se afla acum la a treia ceaşcă de cafea. În cele din urmă, arabii aveau să ia în seamă chiar şi pe cineva ca ea.
Ploaia ar fi putut să-i încetinească, răspunse Rapp. Mai aşteptăm câteva minute.
Tu eşti şeful.
Tonul mesajului ei sugera că îi împărtăşea scepticismul. Tot ceea ce ştia despre Muhammad Nahas indica faptul că ar fi trebuit să se oprească la ora 10 fix.
Rapp se holba la înregistrarea video în flux a teroristului de lângă colţul de nord-vest al restaurantului. În ultima oră nu făcuse altceva decât să se ciugulească la mâncare şi să sorbească din cafea, dar acum uitase de amândouă şi se holba la telefonul de lângă el. Faţa lui a devenit moartă pentru o clipă, apoi s-a uitat spre însoţitorul său din afara camerei.
Rapp şi-a luat din nou binoclul, îndreptându-şi lentilele polarizate spre ferestrele restaurantului. Bărbatul pe care îl urmărea a pus nişte bani lângă farfurie şi s-a îndreptat spre uşă. Cel rămas în urmă a început să scaneze restaurantul cu o intensitate care nu i-a plăcut lui Rapp. Dar ceea ce îi plăcea şi mai puţin era că tangoul de afară nu se îndrepta spre birou, ci păşea hotărât spre semiremorca cu care sosise.
Ieşi afară, a trimis Rapp un mesaj.
Bebe a făcut cum i s-a spus, dar în loc să se ducă spre maşină, a urmat tangoul.
Rapp s-a conectat la căştile ei. „Ce naiba faci, Bebe? Urcă-te în maşină şi pleacă de aici”.
Ea nu a dat nici un semn că ar fi auzit, menţinând o traiectorie care îi oferea o vedere decentă asupra părţii şoferului semiremorcii în timp ce tangoul deschidea uşa. O clipă mai târziu, ea a deviat spre maşina ei şi şi-a activat microfonul.
„Puşcă de asalt, Mitch”.
Rapp a înjurat în sinea lui. Erau aruncaţi în aer. Habar n-avea cum, dar erau aruncaţi în aer. Şi-a scos Glock-ul de sub haină şi s-a îndreptat spre uşă, ezitând când a ajuns la mâner. În timp ce Kincaid putea supraveghea un agent ISIS de la câţiva metri distanţă, Rapp ştia că ar fi fost reperat imediat. În clipa în care ar fi ieşit pe uşă, rahatul avea să se întâmple.
„Mitch”, spuse Coleman prin cască. „Ar trebui să ne îndreptăm spre tine?”.
„Aşteptaţi”, a spus Rapp, trăgându-şi gluga în sus şi ascunzându-şi arma în buzunar înainte de a deschide calm uşa. A aruncat o privire spre cer ca şi cum ar fi verificat dacă plouă, apoi a început să se plimbe cu dezinvoltură spre restaurant. Şoferul semiremorcii încă nu era la vedere în spatele vehiculului său şi, fără beneficiul unui binoclu, Rapp nu putea să-l distingă pe bărbatul aflat încă în restaurant.
Dacă ar fi ştiut că fuseseră identificaţi, nu s-ar mai fi putut întoarce de unde veniseră. Şansa de a conduce autorităţile la reţeaua lor ar fi fost prea mare. Iar în mintea întortocheată a unui extremist islamic, asta nu mai rămânea decât o singură opţiune: să plece în plină glorie. I-ar fi ucis pe toţi cei din acest complex de

motel şi apoi şi-ar fi continuat seria de crime pe drum. Nu s-ar fi oprit până nu s-ar fi sinucis sau până nu ar fi făcut-o cineva pentru ei.
„Negativ”, a spus Rapp în cele din urmă. „Dacă nu-i pot opri aici, probabil că vor veni spre voi. Eliminaţi-i înainte să ajungă în oraş.”
„Am înţeles.”
Rapp a urmat cea mai bună traiectorie disponibilă, dar poziţia sa tactică era în continuare un nenorocit de coşmar. Avea în spatele lui un om înarmat cu o puşcă de asalt, o parcare în mare parte lipsită de acoperire şi o grămadă de civili prinşi într-o clădire cu un al doilea trăgător invizibil pentru el. S-a forţat să-şi păstreze pasul dezinvolt. Cu puţin noroc, tangoul dinăuntru s-ar fi lăcomit şi ar fi aşteptat ca el să intre pe uşă înainte de a începe să tragă.
Ca de obicei, norocul nu a fost cu el. O împuşcătură a răsunat şi Rapp a reacţionat imediat, scoţându-şi Glock-ul şi trăgând trei gloanţe în partea de sus a ferestrei extinse din faţă a restaurantului. Scopul era dublu: În primul rând, spera să spargă fereastra pentru a avea o vedere liberă înăuntru. Din nefericire, efortul a eşuat şi, în schimb, s-a ales cu trei găuri relativ îngrijite şi câteva pânze de păianjen care au făcut geamul şi mai opac. Al doilea era să atragă focul de la civilii din interior. La bine şi la rău, a funcţionat perfect.
A sprintat spre dreapta chiar în momentul în care o rafală de foc automat s-a ridicat în spatele lui. Zumzetul gloanţelor se auzea clar în timp ce treceau prin locul în care se afla cu o clipă înainte. Disciplina de tragere a tanchistului era bună, la fel ca şi ţinta lui. Rapp nu a avut de ales decât să se îndrepte spre adăpostul unei camionete parcate în faţa motelului. Teroristul din interiorul restaurantului a deschis brusc uşa cu piciorul şi a dat drumul la câteva focuri de armă dintr-un pistol, folosind montantul de cărămidă drept acoperire.
Ştia şi el să tragă drept.
Rapp a tras în direcţia lui generală din plină alergare, dar nu avea cum să se apropie în mod deosebit. Trebuia doar să câştige cele două secunde care urmau să-i ia să ajungă la camionetă.
Pistolul din spatele lui a sunat din nou, dar de data aceasta doar o singură împuşcătură. Proprietarul său nu mai era mulţumit cu metoda „spray-and-pray”. Avea de gând să nu se grăbească.
Primul glonţ a trecut pe lângă, dar al doilea l-a nimerit pe Rapp în lateral, chiar deasupra şoldului. Acesta a reuşit să se ţină pe picioare şi să sară, lăsându-se purtat de elanul său peste partea laterală a camionetei în timp ce semnalele de durere începeau să îi ajungă la creier. S-a trântit cu capul înainte în partea din spate a cabinei, ştiind că aceasta nu putea fi decât o oprire de scurtă durată – pielea metalică a vehiculului era prea subţire pentru a-l proteja.
Era pe punctul de a folosi ceea ce mai rămăsese din elanul său pentru a se răsturna pe partea cealaltă, când şi-a dat seama că bancheta era plină de saci de îngrăşăminte, nisip şi pământ.
În sfârşit, prinsese o pauză.
În timp ce gloanţele aveau tendinţa de a trece prin vehiculele moderne de pasageri ca şi cum nu ar fi fost acolo, nisipul era o altă poveste. A împins doi saci în spatele lui şi s-a întins la orizontală în timp ce tancul a revenit la viteză maximă. Rapp a putut auzi sunetul gloanţelor penetrând metalul şi apoi zgomotul surd al pungilor care absorbeau impactul.
Era în formă bună din acel unghi, dar părea sigur că teroristul din restaurant se alinia pe partea expusă a camionului. Concluzia era că lupta dinspre mijloc nu funcţiona niciodată deosebit de bine. Trebuia să aleagă unul dintre aceşti nemernici şi să se implice total. Din nefericire, avea să fie cel cu puşca. Avea o putere de foc superioară, dar nu dispunea de acoperirea din restaurant.
Rapp a ridicat unul dintre saci în timp ce se ridica, ţintind în jurul părţii stângi a acestuia. Ţinta lui se afla la vreo douăzeci de metri distanţă, ghemuită pe un genunchi, cu fundul puştii apăsat ferm pe umăr. Sacul a zvâcnit şi, pe baza norului de murdărie care se ridica în jurul lui, gloanţele pătrundeau acum. Primele două îl rataseră, dar trăgătorul îşi ajusta deja cu calm ţinta. Rapp s-a aliniat cât de bine a putut pentru o lovitură practic imposibilă, când a văzut o străfulgerare de mişcare în stânga ţintei sale.
Minivan-ul lui Bebe Kincaid l-a prins pe terorist între faruri. Grila din faţă s-a prăbuşit, agăţându-l de radiator pentru o clipă înainte de a fi aspirat sub roţi. Rapp nu a avut timp să privească urmările, în schimb s-a aruncat peste partea laterală a camionului şi a aterizat cu umerii înainte pe betonul umed de lângă el.

Până să se ridice în picioare, tanchistul rămas îşi dăduse seama că situaţia era inversată – că era rândul lui să se angajeze pe două fronturi. A făcut greşeala de a acorda prioritate monovolumului şi a reuşit să tragă câteva gloanţe prin parbriz în timp ce Bebe se ferea la volan.
Doar braţul tangoului şi o mică porţiune din partea lui erau vizibile în jurul cadrului uşii. Rapp şi-a fixat mâna pe camionetă şi a tras cu grijă. Nu avea cum să ştie cu precizie unde a aterizat, dar era fără îndoială o lovitură. Tangoul s-a smucit înapoi şi a dispărut înăuntru, în timp ce Bebe a ratat de puţin să se izbească de marginea de nord-vest a restaurantului.
Rapp a venit prin spatele camionului şi a văzut o străfulgerare în ferestre. O împuşcătură – dar nu îndreptată spre el. A început să sprinteze spre clădire, strângând din dinţi împotriva durerii usturătoare din coastă.
Când a ajuns la uşă, arabul se târa pe burtă spre o femeie îngrozită care se înghesuise în spatele unei cabine. Singurul alt civil vizibil era un bărbat întins lângă casa de marcat, căruia îi lipsea o parte din faţă.
Tangoul avea o rană în spate care probabil îi distrusese unul dintre plămâni, dar nu-i atinsese inima. Suficient pentru a-l împiedica să ţintească cu precizie, dar nu suficient pentru a-l face să-şi piardă cunoştinţa.
Agenţia avea nevoie de bărbatul în viaţă, dar el se alinase la femeia din cabină şi era pe punctul de a apăsa pe trăgaci. Cu reticenţă, Rapp i-a tras un glonţ în ceafă.
Ţipetele femeii l-au urmărit pe Rapp până în bucătărie, unde personalul scăpase pe uşa din spate. Aceasta era încă deschisă şi îi putea vedea pe ei şi pe clientul rămas la câteva sute de metri spre est, împiedicându-se pe un câmp noroios.
„Bebe", a spus Rapp în radioul său, în timp ce începea să caute în sertarele din bucătărie. „Eşti în regulă?"
„Sunt bine. Tu?"
„Voi trăi", a spus el, trăgându-şi cămaşa pentru a-şi examina rana din coastă.
Era doar o zgârietură, dar probabil că era adâncă de trei optimi de centimetru şi sângera rău. O cârpă de vase şi o rolă de bandă adezivă erau cele mai apropiate lucruri pe care le putea găsi de materialele medicale, dar trebuiau să fie de ajuns.
„Mitch", a spus Scott Coleman. „Fă-mi un raport de situaţie. Scanerele poliţiei se aprind. Au căzut tangourile?"
„Sunt la pământ", a spus Rapp, ieşind din nou în ploaie. „Şi un civil."
„O ambulanţă?" a spus Coleman.
„Maşină funebră", a răspuns Rapp.
„Ce naiba s-a întâmplat?"
„Cumva, nemernicii ăştia au fost anunţaţi. Dar, dacă nu cumva îmi greşesc presupunerea, a fost abia acum câteva minute."
„Ce te face să crezi asta?"
„Pentru că, dacă Nahas ar fi ştiut că e o înscenare, nu ar fi trimis o echipă de avansaţi să bea cafea timp de patruzeci de minute şi apoi să tragă în aer un restaurant aproape gol. Nu, el i-a trimis pe aceşti tipi aici crezând că întâlnirea asta va avea loc. Apoi, când a aflat că îl urmărim, le-a dat drumul."
„Şi au hotărât să se prăbuşească într-un foc de glorie", a spus Coleman.
Rapp a strâns puţin mai tare cârpa de vase pe lângă el când a trecut prin uşa deschisă şi a pornit spre linia copacilor. Nu avea nevoie de o întâlnire cu poliţiştii. „N-ar fi prima dată."
„Dacă ai dreptate, atunci se pare că Nahas ar fi aproape. Era pe drum când şi-a dat seama că îl urmărim."
„De acord", a spus Rapp. „Căutăm doi sau mai mulţi bărbaţi din Orientul Mijlociu undeva în..." A făcut o pauză. Pierderea de sânge îi făcea greu să facă calcule în cap. „La naiba, nu ştiu. Să zicem o sută de mile."
„Ne ocupăm de asta", a spus Coleman. „Poţi să ajungi la drumul pe care te-am lăsat? Pot avea un elicopter în cinci minute."
„Da. Voi fi acolo."

CAPITOLUL 12

RAPP s-a aplecat un pic mai mult pe uşa deschisă a elicopterului, simţind cum hamul se strânge pe rana din coasta lui. Viteza avionului împingea ceaţa rece prin blugii pe care nu avusese timp să şi-i schimbe. Picioarele îi erau destul de amorţite, la fel ca şi faţa şi mâinile. Ceea ce mai simţea, însă, era căldura sângelui care i se scurgea din coastă.
Rămăseseră la joasă înălţime, zgândărind vârfurile copacilor de lângă o autostradă rurală la sud de motel. Şi, deşi faptul că ramurile aproape că plesneau alergătorii nu era cel mai sigur mod de a zbura, nu prea aveau de ales. Vizibilitatea era suficient de proastă încât, dacă se ridicau chiar şi cu încă douăzeci şi cinci de metri, drumul de dedesubt ar fi devenit invizibil.
S-a uitat înapoi la Joe Maslick, care stătea în spatele lui, cu o puşcă HK417 în poală. În loc de hotărârea tăcută pe care o emana în mod normal în timpul operaţiunilor, era cocoşat şi vorbea aprins în căşti. Rapp plesni o mână în partea laterală a propriilor căşti, fără niciun efect. Nu-l putea auzi nici pe Maslick, nici pe persoana cu care vorbea.
„Fred", i-a spus el pilotului. „Mă auzi? Am o problemă cu comunicaţiile mele".
Maslick a încetat brusc să mai vorbească, expresia lui lăsând să se înţeleagă că nu era absolut nimic în neregulă cu echipamentul. Fusese tăiat în mod deliberat de pe canal.
„Ce?" a strigat Rapp peste urletul vântului care intra pe uşă.
În loc de răspuns, Maslick a arătat cu degetul spre sângele care se răspândise pe aproape toată partea inferioară dreaptă a lui Rapp. Chiar şi şoseta lui începuse să se încline spre purpuriu.
„Trebuie să te ducem la un spital", a spus fostul operator Delta, întorcându-l în bucluc.
„Sunt bine."
„Nu eşti bine, omule. O să mori."
Înainte ca el să poată răspunde, vocea pilotului s-a auzit. „Avem un vehicul în faţă. Un SUV albastru."
„Acelaşi exerciţiu ca mai înainte", a spus Rapp, iar maxilarul lui Maslick s-a încleştat vizibil. Părea că se pregătea să spună ceva, dar apoi s-a gândit mai bine.
„În regulă. Intrăm, Mitch. Să sperăm că va merge mai bine decât data trecută."
Se referea la o camionetă pe care o interceptaseră cu zece minute în urmă. O familie de patru persoane îmbrăcate în hainele lor de duminică, după cum s-a dovedit. Habar n-aveam, dar vremea aia nenorocită făcea imposibil să vezi prin parbrize.
Fred Mason a survolat vehiculul şi apoi s-a înclinat, zburând lateral la vreo treizeci de metri deasupra punţii şi egalându-i viteza. Rapp avea un punct de observaţie perfect, dar strălucirea era încă o problemă.
Vocea lui Mason a răsunat pe un difuzor montat în partea de jos a elicopterului. „Aici este poliţia! Trageţi pe dreapta imediat."
Rapp avea o mână pe puşcă, dar nu era tocmai pregătit să o pună în umăr, având în vedere ce se întâmplase ultima dată. Unul dintre copiii care plângeau inconsolabil în vizorul lui fusese cam de vârsta Annei.
SUV-ul a încetinit şi a coborât pe umărul noroios. De data aceasta, o familie care se întorcea de la biserică nu s-a mai materializat. În schimb, doi bărbaţi de statură medie au coborât, dar nu s-au mişcat din spatele portierelor deschise. Ceaţa făcea imposibilă discernerea detaliilor şi, pentru o clipă, Rapp a crezut că erau afro-americani cu părul scurt. I-a luat aproximativ o jumătate de secundă ca să îşi dea seama că avea în faţă măşti de schi de culoare închisă.
„Înapoi!", a strigat el chiar în momentul în care armele bărbaţilor au apărut peste vârfurile ramei ferestrelor SUV-ului. Mason a smucit elicopterul într-o parte, iar Rapp şi-a trântit puşca la umăr chiar în momentul în care flash-ul focurilor de armă a apărut dedesubt.
În ciuda zgomotului gloanţelor care sfâşiau prin învelişul metalic al aeronavei, Rapp nu a ţintit direct spre ţinte. Uciderea lor nu era deloc în plan, aşa că, în schimb, şi-a concentrat focul asupra grilajului din faţă şi a capotei vehiculului lor. Dacă se decideau să decoleze, acum o făceau pe jos.
Tangourile continuau să urmărească elicopterul în timp ce acesta se întorcea deasupra pădurii. În loc să urce pentru a pune distanţă între ei şi atacatorii lor, Mason pierduse de fapt câţiva metri de altitudine, creând un unghi care îi forţa să tragă prin copacii denşi.
„Staţi aici!" a strigat Rapp în comunicaţie. „Am ieşit."

Harnaşamentul care îl ţinea pe poziţie era ataşat de elicopter în două puncte. În dreapta lui Rapp se afla o scurtă linie statică cu un carabinier prins într-un şurub. În stânga era o frânghie dinamică mult mai lungă care şerpuia printr-un dispozitiv de coborâre în rapel la talia lui.
Rapp a deconectat carabinierul şi a sărit, lăsând frânghia să alunece prin dispozitiv la o viteză care era la mică distanţă de cea a căderii libere. Nu s-a oprit până când nu s-a aflat la doar 1,5 metri de sol. Combinaţia dintre întinderea frânghiei şi elicopterul care s-a rostogolit într-o parte l-a dus la pământ.
Armele tăcuseră până când s-a deconectat şi a început să alerge spre drum, ştiind că Maslick nu va fi prea departe în urmă.
„Eu mă duc spre vest, tu spre est", a spus Rapp, introducându-şi o cască de ureche şi schimbându-şi microfonul de gât. „Dar ia-o uşor. Sunt şanse mari ca ei să fie deja în copaci."
„Am înţeles", a venit răspunsul imediat.
Oricine ar fi fost aceşti doi oameni, aveau suficientă pregătire pentru a rămâne calmi şi a trage drept. Şi dacă era aşa, probabil că erau suficient de inteligenţi ca să nu rămână cu vehiculul lor. Se îndreptau spre adăpostul copacilor, fie în încercarea de a scăpa, fie pentru a avea ocazia să treacă la ofensivă. Din experienţa sa cu teroriştii, cea de-a doua opţiune era de departe cea mai probabilă.
A încetinit pasul, scrutând pădurea în căutarea oricărui semn de ambuscadă, dar nu a găsit niciunul. În mai puţin de două minute făcuse suficiente progrese pentru a vedea drumul tăiat printre copaci.
„Sunt la aproximativ douăzeci şi cinci de metri fără niciun contact", a spus el în microfonul de gât.
Maslick a răspuns imediat. „Sunt la aproximativ cincizeci de metri în spatele lor şi la cincisprezece de drum. Niciun contact. Ar trebui să le văd vehiculul peste un minut sau două."
„Ai grijă la fund, Mas. Mă îndoiesc că tipii ăştia au de gând să fugă. Nu au unde să se ducă."
„Am înţeles."
Rapp şi-a alunecat degetul de pe trăgaciul armei şi şi-a flexat mâna într-un efort de a recăpăta ceva senzaţie în ea. La naiba, îi era frig. Mai rece decât îşi putea aminti vreodată. Şi nu era vorba doar de vreme – era vorba de urma de sânge pe care o lăsa pe podeaua pădurii. Cât de mult pierduse?
N-avea timp să-şi facă griji pentru asta acum.
A continuat spre drum, mergând din copac în copac într-un zigzag atent. În continuare, nicio rezistenţă. Poate că martiriul nu era în meniul de azi. Dacă cei doi bărbaţi erau Muhammad Nahas şi noul său guru tehnologic, era posibil ca ei să încerce să trăiască pentru a lupta încă o zi.
Când Rapp a ajuns într-o poziţie în care putea vedea maşina, era clar că calculase greşit. Dintr-un motiv oarecare, oamenii erau încă acolo. Spărseseră toate geamurile SUV-ului pentru a putea trage prin ele şi se adăpostiseră pe partea cealaltă.
„Sunt încă amândoi la maşină", a spus Rapp prin staţia de comunicare.
„Ce?" a spus Maslick, de înţeles că era confuz. „Repetă asta."
„Îi văd pe amândoi. S-au adăpostit pe partea de sud a drumului. Sunteţi într-o poziţie bună. Traversaţi drumul suficient de departe ca să nu vă poată vedea şi flancaţi. Ia-o încet, totuşi. Nu înţeleg ce fac nenorociţii ăştia, dar nu pariaţi pe faptul că sunt proşti. Nahas nu lucrează cu oameni proşti."
„Mă ocup de asta."
„Fred, avem întăriri?"
„Aveţi vehicule care vin din ambele direcţii şi un alt elicopter este pe drum. Elicopterul ajunge în cinci minute, iar vehiculele ar trebui să ajungă în zece minute."
„În regulă. Nu puteţi face nimic pentru noi aici. Vreau să verifici drumul şi să te asiguri că nu există trafic civil care se îndreaptă spre noi."
„Am ieşit, atunci. Mult noroc."
Rapp s-a ghemuit şi a scanat din nou SUV-ul. Nimic. Cei doi tangouri purtau încă măştile, în ciuda faptului că era cam târziu pentru a se îngrijora de anonimat. În rest, stăteau pur şi simplu acolo, ţintuindu-şi puştile prin ramele goale ale ferestrei şi aşteptând. Dar pentru ce?
„Sunt vizavi", spuse Maslick. „Mă întorc în direcţia lor".
„Am înţeles."
Rapp şi-a ochit puşca, stabilind că avea o ţintă vag viabilă asupra unuia dintre ei. Din nefericire, era o lovitură în cap şi asta nu avea să contribuie prea mult la îndeplinirea misiunii sale de a-i prinde în viaţă.

Au mai trecut încă patru minute până când vocea lui Maslick a revenit pe staţie. „Sunt pe poziţie în spatele lor. Îi am în vizor pe amândoi.”
„Poţi să-i dobori fără să-i omori?”
„Pot să încerc.”
„Aşteaptă. O să le atrag atenţia”, a spus Rapp.
A tras o rafală în uşa şoferului vehiculului şi, aşa cum era de aşteptat, ei au ripostat. Totuşi, în loc să presupună că erau flancaţi şi să se împrăştie, s-au deplasat să se adăpostească în vehicul.
Maslick a reuşit să tragă un foc de armă, aruncându-l pe unul dintre bărbaţi în faţă, dar nu l-a ucis. A reuşit să-şi ridice piciorul rănit în vehicul şi să trântească uşa în timp ce prietenul său se întorcea şi trăgea în direcţia generală a lui Maslick.
Lui Rapp nu i-a plăcut. Se puseseră într-o poziţie tactică dezastruoasă – mai ales în lumina faptului că ştiau că întăririle erau pe drum. Cu o forţă superioară venind asupra lor, cea mai bună variantă era o luptă în fugă în pădure. Era evident acum cum se va sfârşi totul.
„Mi-am pierdut unghiul”, a spus Maslick. „Ne apropiem.”
„Nu!” a strigat Rapp.
O clipă mai târziu, SUV-ul s-a înălţat într-o coloană de foc care s-a ridicat la vreo 15 metri în aer.
A căzut în noroi, în timp ce părţi în flăcări ale maşinii – şi ale oamenilor care se aflau înăuntru – ploua în jurul lui.
„Mas, eşti în regulă?”
„Nici o zgârietură. Tu?”
Rapp nu a răspuns, în schimb s-a luptat să se ridice în picioare şi a mers spre locul unde focul începea să topească asfaltul. Forţa primei explozii a fost de aşa natură încât o secundară era puţin probabilă. Totuşi, se apropia prea mult. Căldura flăcărilor era ca un drog, totuși. Îl pătrundea, împingând înapoi amorţeala care îi cuprinsese acum aproape tot corpul. S-a uitat fix în flăcări, ciudat de hipnotizat.
Nu voiau să fie identificaţi. De aceea îşi păstraseră măştile. Scopul lor fusese să-l lege pe Rapp aici şi apoi să se sinucidă într-un mod care să împiedice o identificare concludentă. Să-i ofere lui Rapp iluzia că i-a eliminat pe Muhammad Nahas şi pe expertul său în tehnologie, când de fapt ei se folosiseră de timp pentru a scăpa.
Maslick a apărut din copaci, dar s-a ţinut la mare distanţă de vehiculul în flăcări. „Ce naiba faci, Mitch? Pleacă de acolo!”
Rapp a încercat să facă un pas înapoi, dar picioarele i-au cedat sub el. Câteva secunde mai târziu, Maslick îl ţinea sub braţe şi îl trăgea departe de foc.
„Nu au fost ei”, a spus Rapp, vocea lui părând ciudat de distantă. „Spune-le oamenilor noştri că Nahas şi omul lui sunt încă acolo.”
„Fred!”, l-a auzit pe Maslick spunând în staţia de comunicare. „Avem nevoie de o evacuare medicală. Sună la cel mai apropiat spital şi spune-le când ajungem. Spune-le că avem o rană prin împuşcare cu pierderi mari de sânge. O-pozitiv. Fă-o acum!”

CAPITOLUL 13

CASA ALBĂ
WASHINGTON, DC
SUA
MITCH Rapp a bătut rapid la uşa Biroului Oval şi apoi a intrat. Toţi cei care se aflau în zona de conversaţie s-au întors spre el şi toate feţele îi erau cunoscute: directorul CIA, Irene Kennedy, care îl recrutase când era copil; omologul ei de la FBI, Darren Phillips; James Templeton, preşedintele Statului Major Întrunit; şi un joker pe care nu-l mai văzuse de ani de zile – TJ Burton, şeful FEMA. Dar Joshua Alexander a fost cel care a început să păşească spre el.
Tocmai intrase în ultima lună a preşedinţiei sale şi aştepta cu nerăbdare să se încheie acea lună. Umbla vorba pe stradă că Serviciul Secret se temea că ar putea escalada gardul şi să fugă.

Ar fi fost păcat să-l vadă plecând. Era rezonabil de stabil, capabil să asculte în loc să vorbească şi avea o dragoste autentică pentru ţară. Cel mai important, însă, era un om care înţelegea când era timpul să privească în altă parte şi să lase lucrurile să se facă.
Din nefericire, succesorul său a fost făcut dintr-o stofă foarte diferită. Dar aceasta a fost o problemă pentru o altă zi.
„Mitch", a spus el, luând mâna lui Rapp într-o strânsoare care nu era la fel de puternică ca de obicei. „Îmi pare rău că te-am târât aşa departe de casă. Eşti bine?"
„Nu este o problemă, domnule. Sunt bine."
Şi-a coborât vocea. „Nu mă minţi. Am auzit că ai pierdut mult sânge."
„Glonţul nu a atins nimic important şi medicii m-au completat. Mi-au spus că sunt ca nou."
A zâmbit. „A trecut mult timp de când niciunul dintre noi nu a mai fost ca nou. Ştii că nu prea îmi eşti de folos mort, nu?"
„Da, domnule."
Alexander i-a eliberat în cele din urmă mâna şi s-a întors spre ceilalţi din cameră. „Cred că putem renunţa la formalităţi şi să trecem la treabă. Mitch, ia scaunul din dreapta. Este cel mai confortabil."
Rapp a făcut-o şi toată lumea s-a aşezat în jurul lui murmurând saluturi şi întrebând de sănătatea lui. Toţi erau prieteni vechi, dar atenţia îl făcea să se simtă inconfortabil. Îi plăcea să fie la Casa Albă chiar mai puţin decât îi plăcea să fie la Langley. Scopul lui fusese întotdeauna să trăiască o viaţă cât mai anonimă şi să moară de bătrâneţe. Din nefericire, primul îi scăpase deja printre degete, iar cel de-al doilea era la fel de probabil ca şi cum ar fi fost nominalizat pentru sfinţenie.
„În primul rând", a spus Alexander, „vreau să-i mulţumesc lui Mitch în numele poporului american pentru ceea ce a făcut".
Rapp a fost puţin luat prin surprindere. „Pentru că a dat-o în bară?"
„Nu cred că cei mai mulţi oameni ar considera că a elimina patru terorişti pe teritoriul SUA este o greşeală, Mitch."
„În primul rând, a fost unul în cel mai bun caz. Bebe primeşte toate meritele pentru restaurant. Probabil că aş fi fost mort dacă nu era ea. Iar ceilalţi doi s-au sinucis."
Alexander s-a încruntat şi a clătinat din cap. „Nu poţi să fii mulţumit măcar pentru un minut? Acceptă victoria, Mitch."
„Nu, domnule. A fost un dezastru. Lăsând la o parte civilul mort, am fost cumva descoperiţi la acel motel şi încă nu ştim cum."
„Lucrurile astea pot deveni încurcate", a spus generalul Templeton. „Ştim cu toţii asta. Dar ameninţarea imediată a fost neutralizată şi acesta era scopul, nu-i aşa?"
Rapp a aruncat o privire la Kennedy, care s-a aplecat pe spate cu o expresie uşor îndurerată. „Nu am avut ocazia să le furnizez cele mai recente informaţii, Mitch."
„Ce informaţii?" a spus Alexander.
„Suntem destul de siguri că oamenii din acea maşină nu erau Nahas şi expertul său în tehnologie. Pentru că păreau atât de hotărâţi să îşi ascundă identitatea atât în viaţă, cât şi în moarte, am cercetat mai amănunţit problema."
„Dar ştim, din activitatea lor pe internet, că Nahas şi omul său urmau să fie prezenţi la acea întâlnire", a spus directorul FBI.
Kennedy a dat din cap. „Credem că bărbaţii care s-au sinucis erau o gardă de corp şi un şofer. Căutările noastre au dat de un loc pe marginea drumului unde au oprit. Avem o potrivire exactă a urmelor de cauciuc şi avem urmele de paşi a doi indivizi care se îndreaptă spre pădure. Una dintre urmele de cizme este de mărimea lui Nahas, pe care îl ştim din perioada în care a lucrat cu trupele americane."
„La naiba!" a spus Alexander. „Unde sunt acum? Am reuşit să le dăm de urmă?"
„Nu", a răspuns Rapp. „Noroiul de pe marginea drumului a făcut amprente bune, dar suprafaţa este diferită în copaci. Iar ploaia a făcut câinii inutili. Cea mai bună presupunere a noastră este că Nahas şi omul lui au trecut muntele, iar oamenii lui au rămas în urmă ca să câştige timp."
„Credeţi că ar fi putut ajunge în siguranţă? Noaptea e sub zero grade..."

Rapp făcu un gest cu mâna, făcându-l pe Alexander să tacă. „Nahas este un nenorocit, dar este un nenorocit dur şi bine antrenat. Să treacă prin acei munţi – chiar şi cu un tocilar de tehnologie în remorcă – nu ar fi o sarcină prea mare pentru el.”
„Şi persoana care îşi spune PowerStation nu şi-a făcut deloc apariţia? E încă acolo?”
„Aşa este”, a răspuns Kennedy.
Alexander s-a lăsat pe spate în scaun şi a lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Bine, despre ce fel de ameninţare este vorba aici? Ce pot realiza cu adevărat aceşti oameni?”
„Nu ştim exact”, a spus Kennedy. „PowerStation este în mod clar cunoscător al reţelei noastre, dar cât de adânc merge cu adevărat această cunoaştere este încă un mister.”
„Este posibil ca el să fie un actor străin?”
„Posibil, dar noi pariem împotriva acestui lucru. Un actor străin nu ar avea nevoie de ISIS ca partener.”
„Bine”, a spus Alexander. „Avem pe cineva – poate chiar un american – care a descoperit o modalitate de a ne ataca reţeaua şi caută soldaţi. Asta mă face să cred că are de gând să saboteze o parte din infrastructura noastră. Poate că a găsit chiar un plan optimizat – o modalitate de a face cât mai multe pagube cu cât mai puţini oameni. Care este expunerea noastră la aşa ceva?”
„Mare”, a răspuns Kennedy. „Cineva ar putea scoate din funcţiune întreaga reţea americană prin distrugerea a doar nouă substaţii critice. Şi asta nu ar fi deloc dificil. Instalaţiile despre care vorbesc sunt pline de echipamente delicate, greu de înlocuit şi niciuna nu are vreo securitate în afară de garduri cu zăbrele şi câteva camere de supraveghere. Ceea ce ar fi dificil, însă, ar fi menţinerea reţelei la pământ. Avem suficientă capacitate în exces pentru a redirecţiona în jurul unei cantităţi destul de semnificative de daune.”
„Dar, pe baza declaraţiilor sale online, asta este exact ceea ce spune că poate face. Este plauzibil că spune adevărul?”
„Plauzibil? Da. Plauzibil? Nu. Ar fi nevoie de o combinaţie între un atac cibernetic extrem de sofisticat şi numeroase atacuri fizice în toată ţara. Tipul de acces de care ar avea nevoie cineva la sute – poate chiar mii – de utilităţi ar fi destul de extraordinar. Pentru comparaţie, am cheltuit sute de milioane de dolari pentru a pătrunde în reţeaua Rusiei şi, deşi am putut opri o mare parte din ea, nu am putut să o menţinem oprită prea mult timp fără un efort coordonat masiv din partea echipelor de operaţiuni speciale de pe teren.”
Alexander s-a gândit la asta pentru o clipă. „Dar ei sunt acolo, sunt în mod clar inteligenţi şi ştim din experienţă că ISIS nu duce lipsă de angajament. Ce putem face pentru a ne proteja?”
„De fapt, există câteva veşti bune pe acest front”, a spus Kennedy. „Departamentul Energiei a lucrat la un raport privind vulnerabilităţile reţelei noastre electrice şi modalităţile prin care putem atenua aceste vulnerabilităţi. Un proiect tocmai a fost prezentat Congresului.”
„Sunt vag familiarizat cu el”, a spus Alexander. „Suficient cât să ştiu că recomandările sunt destul de elaborate. Chiar şi într-un mediu ideal, vorbim despre miliarde de dolari şi ani de efort, nu? Şi permiteţi-mi să vă spun că nu avem un mediu ideal. Există o mulţime de politicieni şi companii energetice care au motive să se opună tipului de schimbări pe care DOE vrea să le facă.”
„Da, domnule. Dar cu o potenţială ameninţare iminentă, cred că putem folosi raportul ca un ghid pentru a crea unele acţiuni de urgenţă. Practic, lucruri care vor fi relativ necontroversate şi uşor de implementat.”
„Necontroversate”, a spus Alexander. „Nu mai poţi să vopseşti o baie la Departamentul Agriculturii fără aproape să declanşezi un război civil. Dar hai să vedem ce putem face. Vreau recomandările iniţiale pe biroul meu cât mai curând posibil. Dar te rog... Să fie simple şi ieftine, Irene. Nu mai am prea multă greutate de aruncat”.
„Voi face tot ce pot, domnule.”
Alexander s-a întors spre TJ Burton, şeful FEMA. Făcuse tot posibilul să se facă invizibil şi părea puţin surprins când toată lumea s-a concentrat brusc asupra lui.
„Cred că ar trebui să discutăm puţin despre ce se întâmplă dacă aşa ceva s-ar întâmpla cu adevărat. Nu există nicio îndoială că am lăsat uşa deschisă mult prea mult timp şi sunt curios cum am reacţiona. TJ?”
„Eu... nu cred că înţeleg întrebarea.”

„În cel mai rău caz”, a intervenit Rapp. „Să zicem că aceşti nenorociţi distrug întreaga reţea şi că aceasta rămâne în afara ei timp de un an. Ce ne facem?”
Burton era, fără îndoială, unul dintre cei mai competenţi oameni din guvernul american. El a trăit şi a respirat ajutor în caz de dezastre din ziua în care a absolvit facultatea şi s-a murdărit pe mâini în mai multe ţări decât ar putea număra cineva. Era genul de om care putea coordona eforturile de ajutorare pentru o întreagă naţiune africană în timp ce suda un suport structural într-un pod care se prăbuşea.
„Cred că se poate spune că un atac reuşit asupra reţelei noastre mă ţine treaz mai mult decât orice altă ameninţare.”
„De ce?” a întrebat Alexander.
„Pentru că vine de nicăieri, este la nivel naţional şi ar putea fi potenţial de lungă durată. Acestea nu sunt lucruri cu care mă ocup eu. Gândeşte-te la furtuni. Cu acelea ne putem descurca. Le vezi venind, ştii aproximativ ce vor face şi trec destul de repede. Deci, ca să vă răspund la întrebare, nu am nicio idee despre ce aş face. Chiar nu ştiu.”
„Haide”, a spus Rapp. „Îţi petreci literalmente vacanţele în zone de dezastru străine şi ne spui că nu ai nimic? Nu-mi vine să cred.”
„Bine. Poate că m-am gândit la asta din când în când. Dar e doar o meditaţie, ştii? Ceva pentru a trece timpul când tund iarba.”
„Şi?” a spus Alexander.
Burton a lăsat să iasă o respiraţie lungă, încercând să pună ordine în ani de idei aleatorii înainte de a vorbi.
„Uite... Bine... America a devenit super-eficientă de-a lungul anilor. De exemplu, înainte, practic toată lumea din ţară producea alimente. Acum, maşinile fac cea mai mare parte a muncii. Doar aproximativ două procente din populaţia noastră se ocupă cu producţia de alimente. Când aceste maşini se strică, ce faceţi? În plus, cum puteţi transporta bunuri şi oameni dintr-un loc în altul fără combustibil? Şi chiar dacă ai avea combustibil, multe dintre drumuri ar fi blocate de oamenii care intră în panică şi încearcă să iasă din oraşe. Dacă este frig, oamenii încep să îngheţe. Dacă e cald, mor de insolaţie. În câteva zile, aţi începe să pierdeţi energia de rezervă pentru comunicaţii, spitale şi aşa mai departe. Cea mai mare şi imediată problemă, însă, ar fi apa şi salubritatea. Majoritatea conductelor din ţară ar rămâne fără apă între câteva zile şi câteva săptămâni. Acum, oamenii mor de sete, iar lipsa toaletelor funcţionale răspândeşte bolile într-un moment în care personalul medical fie lucrează în întuneric, fie îşi abandonează posturile. Şi mai sunt şi tulburările civile. Atunci când oamenii rămân fără bunuri de primă necesitate, vor merge să le caute. Magazinele alimentare vor fi goale, aşa că se vor duce la depozite. Apoi la ferme. Şi, în cele din urmă, în casele altora. Nu vreau să pun prea mare accent pe asta, dar dacă într-adevăr s-ar întrerupe curentul timp de un an, ar fi vorba de victime de ordinul a trei sute de milioane.”
„Aceasta este marea majoritate a populaţiei”, a spus Alexander.
„Corect. Toată lumea va muri şi nu pot face nimic în privinţa asta. FEMA ar fi complet paralizată. Treaba mea este să mut resurse din zonele neafectate în zonele afectate pentru câteva zile, până când totul va fi din nou funcţional. Nu acesta este scenariul despre care vorbim aici. Singura modalitate de a câştiga acest joc este să nu-l joci.”
Oamenii îl descriseseră pe Burton ca fiind un geniu şi, din experienţa lui Rapp, era o evaluare corectă. Dar, la fel ca majoritatea geniilor, era puţin instabil. Rapp avusese ocazia să vadă îndeaproape această instabilitate în Sudan. Sau era Ciad? În orice caz, procesul său urma întotdeauna aceeaşi cale. Mai întâi, se speria. În al doilea rând, să se calmeze. În al treilea rând, rezolva problema.
E timpul pentru puţină dragoste dură.
„Crezi că-mi place să fiu împuşcat în fund de teroriști?” a spus Rapp, lăsând să i se simtă un pic de furie în voce. „Dar m-am dus să lucrez pentru CIA, aşa că asta e problema mea. Tu te-ai dus să lucrezi pentru FEMA, aşa că asta e problema ta. Acum nu te mai plânge şi rezolvă problema.”
Burton s-a tras pe spate în scaun şi apoi a stat acolo, umezindu-şi buzele cu mişcări rapide ale limbii.
„Bine. Chiar acum – şi mă refer la mâine – trebuie să începem o campanie publică prin care să încurajăm oamenii să înceapă să se pregătească. Au nevoie de apă, filtre, radiouri... Pot să fac o listă. Iar aceste anunţuri trebuie să fie convingătoare, dar nu atât de convingătoare încât să provocăm panică sau chiar suspiciune. Asta ar duce la acaparare şi totul s-ar bloca.”

„Este un adevărat exerciţiu de echilibru”, a spus Alexander. „Mai uşor de spus decât de făcut”.
„Este şi mai rău”, a spus Burton. „Dacă acest lucru s-ar întâmpla cu adevărat, ar fi sfârşitul democraţiei. Toate mâinile trebuie să fie pe punte şi trebuie să devii un dictator. De fiecare dată când vor izbucni certuri la Washington, zeci de mii de americani vor muri. Serios, dacă un congresman îşi refuză sprijinul pentru că vrea ceva în schimb, trebuie să pui să fie împuşcat.”
„Îmi imaginez că Mitch ar fi fericit să se ocupe de asta”, a spus Alexander.
Au fost câteva râsete nervoase, dar nu au făcut prea multe pentru a sparge tensiunea.
„Apoi mai este şi problema a ceea ce le spunem oamenilor”, a continuat Burton. „Rămânem tăcuţi şi lăsăm moara de zvonuri să o ia razna? Îi minţim pe oameni şi le spunem că va reveni curentul în curând, pentru a evita panica? Spunem adevărul şi privim cum ard oraşele? Serios, ştie cineva? Pentru că eu nu ştiu.”
Nimeni nu a vorbit, aşa că a continuat. „Evident, ar trebui să fie desfăşurată armata. Nu doar pentru tulburări civile, ci şi pentru a proteja infrastructura alimentară şi de combustibil.”
„Nici asta nu este uşor”, a spus generalul Templeton. „Chiar şi lăsând la o parte problemele juridice, ne bazăm pe aceeaşi reţea pe care o folosesc toţi ceilalţi.”
„S-ar putea să puteţi ieşi în scenă din Alaska şi Hawaii”, a spus Burton. „Ele sunt pe reţele diferite şi probabil că nu ar fi lovite. De asemenea, marina trebuie să fie chemată înapoi – în special ambarcaţiunile nucleare. Au reactoare care ar putea fi folosite pentru a alimenta sistemele critice în măsura în care este posibil.”
„Ce zici de ajutor din partea altor ţări?” a spus Alexander. „Europa are o capacitate semnificativă şi probabil că şi China ar pune umărul, deoarece scoaterea noastră din funcţiune le-ar îngenunchea economia. Şi apoi mai sunt Mexicul şi Canada. Au o capacitate mai mică, dar o proximitate mai bună.”
„Puteţi probabil să uitaţi de canadieni pentru că o mare parte din reţeaua lor este conectată la a noastră şi ar cădea odată cu ea. Mexicanii nu ar fi de mare ajutor din cauza relaţiei noastre şubrede şi a resurselor lor limitate. Cu siguranţă, europenii şi chinezii ar fi dispuşi, dar există o oarecare îndoială dacă ar fi capabili. Ambele ţări importă o mulţime de alimente din SUA. Când acest flux se va opri, vor avea nevoie de producţia internă pentru a-şi hrăni proprii cetăţeni. Şi chiar dacă ar fi în stare să trimită cargoboturi pline cu toate proviziile de care avem nevoie, cum le-am descărca fără energie?”.
„Sau să o distribuim”, a spus Rapp.
„Exact. Şi mai este şi cel mai imprevizibil element. Personalul. Vor fi afectaţi de asta la fel ca toţi ceilalţi şi, în cele din urmă, vor pleca. Poţi avea cel mai bun inginer electrician din lume, dar atunci când familia ei este în pericol, o să le acorde prioritate faţă de muncă. Iar fără oameni, totul intră într-o spirală a morţii. Nimic nu se repară pentru că forţa de muncă ne abandonează şi forţa de muncă ne abandonează pentru că nimic nu se repară.”
„Nu sunt de acord”, a spus Rapp. „Forţa de muncă este, de fapt, unul dintre punctele luminoase în această chestiune.”
„Explică”, a spus Alexander.
„Din experienţa mea, să faci oamenii să lucreze în acest tip de mediu nu este atât de greu. În primul rând, îţi identifici talentul critic. Şi nu mă refer la un congresman din Ohio cu o diplomă de drept de mâna a treia. Cu resurse atât de limitate, trebuie să prioritizezi destul de necruţător.”
„Şi care este al doilea pas?” a întrebat Alexander.
„Le faci o ofertă pe care nu o pot refuza.”
„Care este?”
„Că dacă lucrează douăzeci de ore pe zi, şapte zile pe săptămână, familiile lor primesc protecţie şi hrană.”
„Şi dacă într-o zi se hotărăsc că nu mai vor să fie servitorii tăi?”. a spus Burton, evident puţin îngrozit.
„Le-aţi arunca soţiile şi copiii în stradă?”.
„Am mai făcut-o şi înainte”, a spus Rapp. „Vestea bună este că trebuie să se întâmple doar o singură dată înainte ca vestea să se răspândească.”
„În regulă”, a spus Alexander, ridicându-se în picioare. „Am auzit destule şi trebuie să mă urc într-un elicopter în cincisprezece minute. Oricât de mult mi-ar displace să spun asta, senzaţia mea este că Nahas are tot ce-i trebuie pentru a efectua un atac la un anumit nivel. Irene şi Darren – găsiţi-i pe aceşti psihopaţi

şi trimiteţi-l pe Mitch să se ocupe de ei. TJ şi Jim, adunaţi-vă oamenii şi gândiţi-vă ce vom face dacă lucrurile nu merg cum vrem noi. Toată lumea pe punte, da? Dacă aveţi probleme sau dacă întâmpinaţi obstacole, contactaţi-mă direct. Aştept cu nerăbdare să mă pensionez şi aş prefera să nu mi-o petrec în întuneric."

CAPITOLUL 14

SUD-ESTUL STATULUI OHIO
SUA

„Tocmai ţi-am trimis un mesaj cu adresa", a spus John Alton. „Cheia e sub preş."

A deconectat apelul şi şi-a privit mâna în timp ce o punea înapoi pe volan. Tremura. De frică. Cu emoţie. Cu anticipare. Era greu de crezut că acest lucru era în sfârşit în mişcare. Că se întâmpla cu adevărat.

Nu reuşea să oprească ceea ce se întâmplase la motel să nu se mai joace în mintea lui. Impactul furgonetei şi trupul fără viaţă scuipat de sub roţile ei fuseseră cu siguranţă palpitante – exact ca în filme.

Ceea ce nu fusese atât de palpitant fusese bărbatul care ieşise din camera de la primul etaj. Viteza cu care a fugit. Faptul că faptul că fusese împuşcat nici măcar nu părea să-l tulbure. Dar mai ales imaginea înceţoşată prin fereastra restaurantului în care îl vedea executând un om care se târa pe podea.

Alton a plecat de pe muntele acela spunându-şi că tot ce lucrase pentru el dispăruse. Guvernul era prea aproape. Şi acel om era prea periculos.

Şi-a amintit că era bogat. Că nu va trebui să mai muncească nicio zi din viaţa lui. Putea să navigheze în jurul Mediteranei pe un iaht plin de târfe de cinci mii de dolari pe noapte. Să se relaxeze în vila lui mexicană, cu servitorii care îl aşteptau cu sufletul la gură. Orice ar fi vrut el. Trebuia doar să întindă mâna şi să o ia.

Puterea era un narcotic, totuşi. Să-l vadă pe acel om din parcare murind şi să ştie că asta se întâmplase din cauza unui telefon pe care îl dăduse era o senzaţie incredibilă – o senzaţie pe care avea capacitatea de a o multiplica de un milion de ori. Nu numai că deţinea cea mai devastatoare armă din istoria rasei umane, dar avea şi capacitatea de a o folosi. Nu ca în cazul bombelor nucleare, care deveniseră puţin mai mult decât un teatru plictisitor, sau al armelor biologice pe care nimeni nu a avut curajul să le folosească. Aceasta era reală.

A oprit uşor la semaforul roşu şi s-a uitat la oamenii din maşinile din jurul său. Ce se va întâmpla cu ei? Fiecare dintre ei avea să trăiască ceea ce avea să se întâmple în felul său. Cuplul din minivan-ul de lângă el. Va supravieţui vreunul dintre ei? Poate, dar cei doi copii care se uitau la casete video în spate nu ar fi supravieţuit.

Dacă ar fi oprit exact în această intersecţie peste un an, cum ar fi arătat? A încercat să şi-o imagineze. Parcări goale. Geamuri sparte. Câteva maşini abandonate pe marginea drumului. Poate câţiva câini care să scormonească sau animale sălbatice.

Recompensele erau infinite şi, după mai multe nopţi nedormite în care a trecut în revistă fiecare detaliu în mintea lui, a stabilit că riscurile erau acceptabile. Nu părea să existe nicio posibilitate plauzibilă ca guvernul să-i cunoască identitatea sau să-i fi urmărit pe oamenii pe care urma să-i întâlnească. Era în siguranţă.

Trebuia să fie.

Totul părea complet normal când Alton a tras în tabăra de vânătoare izolată. A parcat pe alee lângă un Ford Explorer de ultimă generaţie şi a ieşit în frig. Structura de buşteni dărăpănată părea nelocuită, dar prezenţa celeilalte maşini sugera că nu era aşa. Erau deja înăuntru. Aşteptau.

Respiraţia i-a ieşit ca o ceaţă uşoară când a alergat pe verandă şi a testat uşa din faţă. Era descuiată şi a intrat înăuntru, strâmbând din ochi prin întuneric. Voia să-şi amintească fiecare detaliu. Capul de cerb de pe perete. Dulapurile şi bucătăria plină de aparate nepotrivite. Dar mai ales cei doi bărbaţi care stăteau în picioare lângă spate.

„Eşti sigur că nu ai fost urmărit?" a spus Alton.

„Bineînţeles că nu", a spus cel din dreapta. Avea umeri largi, o barbă bine tunsă şi ochi negri care păreau plini de ură. Cineva obişnuit să fie la conducere. De a fi temut şi de a fi respectat.

Bărbatul care stătea lângă el era diferit – mai înalt, dar uşor umflat şi purta ochelari. Expertul în tehnologie de mâna a doua al ISIS. Să sperăm că nu va fi un idiot complet.
„Bineînţeles că nu", a ironizat Alton. „Nu aş fi prea încrezut după ce s-a întâmplat în Virginia."
„Ce s-a întâmplat acolo?"
Era o întrebare rezonabilă. În mass-media apăruseră foarte puţine lucruri despre incident. Poliţiştii îl prezentau ca pe un cuplu de ţărănoi care se certau şi se împuşcau reciproc. Nimic deosebit de neobişnuit sau interesant, mai ales în comparaţie cu ştirea principală a zilei – deznodământul acelei poveşti de rahat despre accidentul aviatic din Spania.
„Guvernul avea oameni acolo care vă aşteptau, aşa cum am spus. Oamenii voştri au reuşit să ucidă doar o singură persoană nenorocită înainte de a fi eliminaţi."
„Eşti sigur că sunt morţi?"
„Foarte", a spus Alton. „Şi toţi oamenii care au legătură cu cei doi oameni au fost mutaţi?".
„Nu-mi spuneţi cum să-mi fac afacerile."
„Cineva trebuie să o facă."
Ochii bărbatului s-au îngustat, dar a reuşit să-şi controleze furia. „Ajunge cu asta. Poţi să faci ceea ce spui?"
„Da. Tu poţi?"
„Ai fost martor personal la devotamentul poporului meu."
„Ei bine, te pricepi să mori, trebuie să recunosc asta. Problema este că moartea nu este un mod prea bun de a face lucrurile, nu-i aşa? Poate de aceea îţi petreci zilele călărind pe cămile şi fiind bătut de evrei."
„Ce ştii tu despre poporul meu?", a spus bărbatul, părând puţin sugrumat în timp ce-şi stăpânea furia.
Alton nu s-a obosit să răspundă, în schimb a luat un laptop din geanta de curierat şi l-a aşezat pe masă. Mai puţin de un minut mai târziu, acesta era pornit, iar el îşi folosise amprenta digitală pentru a-l debloca.
„Întregul meu plan este aici. Toate informaţiile despre reţea, toate companiile pe care am reuşit să le penetrez. Cel mai important, însă, sunt imagini şi locaţii ale infrastructurilor critice pe care oamenii tăi ar trebui să le distrugă. Aruncaţi o privire. Vedeţi dacă sunteţi mulţumiţi şi spuneţi-mi dacă aveţi resursele necesare pentru a vă ţine partea voastră. Dacă da, acesta ar putea fi începutul unei relaţii foarte productive."
Tipul cu aspect tehnic s-a aşezat în spatele calculatorului şi a început să lucreze cu informaţiile stocate acolo. Alton s-a retras pe o canapea rezemată de perete. La fel cum făcuse şi la întâlnirea cu ruşii. Dar fără să se bucure de ochi.
„Şi ce vrei în schimb pentru toate aceste informaţii?", a spus bărbatul care se holba la el.
„Simplu. Vreau să fiu la conducere. Voi n-aţi mai reuşit să faceţi nimic de la Nine/Eleven şi care, sincer, avea toată sofisticarea unui baros. Acest plan are o amploare şi o precizie pe care nici măcar nu vă puteţi apropia de a le gestiona."
„Nu?"
„Nu. Acum, câţi adepţi de încredere ai în SUA?"
„Destui."
„Vezi? Ăsta e genul de rahat care mă îngrijorează. Nu-mi spune „destui" când nici măcar nu ştii care e treaba. Şi nu-mi spuneţi că Dumnezeu vă va asigura. Dacă ar avea grijă de tine, Orientul Mijlociu nu ar fi o asemenea groapă de rahat."
„Şi acum ai de gând să-mi vorbeşti despre Dumnezeu?", a spus el.
„Hai să terminăm cu prostiile astea, bine? Dacă Dumnezeu ar fi vrut ca America să fie distrusă, ar fi făcut-o el însuşi. Chiar crezi că entitatea care a creat biologia şi găurile negre stă să se îngrijoreze de părul tău facial şi dacă mănânci sau nu hot dog? Fac asta pentru mine. Şi tu la fel. Acum, am să te mai întreb o dată. Câţi oameni ai?"
„Unsprezece."
„Şi presupun că ştiu să conducă, să tragă cu arma şi să urmeze instrucţiuni scrise simple?"
„Da."
„Atunci aceasta este într-adevăr o potrivire făcută în rai. Eu am creierul, iar tu ai muşchii."

Bărbatul s-a uitat în spatele lui şi i-a vorbit tovarăşului său, care încă privea fix în strălucirea laptopului.
„Chiar e totul acolo?”
„Da”, a răspuns el, părând un pic uimit. „Am acces la tot. Chiar şi la parolele necesare pentru a activa programele malware în fiecare companie de energie electrică în parte.”
Liderul ISIS părea confuz. „Vrei să spui că avem tot ce ne trebuie pentru a efectua noi înşine atacul?”
„Eu... ar trebui să mai confirm câteva lucruri, dar aş spune că da.”
Un zâmbet previzibil i s-a răspândit pe faţă, în timp ce şi-a întors atenţia asupra lui Alton. „Pari foarte încrezător în inteligenţa ta, dar mă întreb cât de inteligent a fost să te faci pe tine însuţi redundant?”.
Alton s-a încruntat. „Nu sunt deştept. Sunt un geniu nenorocit.” A arătat spre omul din spatele laptopului. „Spune-i.”
Părea puţin ruşinat, dar nu era dispus să nu fie de acord. „Pe baza a ceea ce am văzut, este într-adevăr un geniu. Ceea ce a realizat aici este uluitor.”
„Iar tu”, a spus Alton, îndreptându-şi acum degetul clătinat spre bărbatul care plana deasupra lui, „eşti un ticălos de desene animate. Totuşi, ai o problemă.”
Zâmbetul teroristului a persistat. „Oare am? Şi care este această problemă?”
„Nu mă poţi ucide.”
„Ah, pentru că ai omis o informaţie esenţială, da? Un fragment de cod. O parolă.” Privirea lui s-a intensificat. „Sper din tot sufletul să fie aşa. Pentru că nu ai idee câtă plăcere voi avea să extrag acea informaţie de la tine.”
Alton a dat din cap dezamăgit şi şi-a ridicat braţele pentru a expune dispozitivele ataşate la fiecare încheietură. „Probabil crezi că acestea sunt ceasuri, dar de fapt sunt monitoare de ritm cardiac care încarcă datele prin intermediul unei conexiuni prin satelit.”
„Ce date?”
„Ritmul meu cardiac, prostule. Sunt monitoare de ritm cardiac. Nu tocmai am vorbit despre asta? Partea care este importantă pentru tine, totuşi, este că au alarme pe ele. Dacă ritmul meu cardiac scade prea mult – de exemplu, dacă aş fi mort – se încarcă o notificare. Iar dacă creşte prea mult, ca şi cum aş fi fost torturat, o notificare similară este încărcată.”
„În ce scop?”, a spus el, evident că începea să vadă cum avantajul său perceput se evaporă.
„Mă bucur că ai întrebat. Dacă acea notificare se transmite, o...” Vocea lui s-a stins pentru o clipă. „... antidot, în lipsa unui cuvânt mai bun, este trimis la aproape toate agenţiile guvernamentale din ţară.”
„Antidot? Ce vrei să spui?”
„Practic, toate informaţiile de pe acel laptop, un plan detaliat pentru a ocoli toate pagubele şi codul necesar pentru a repune în funcţiune toate computerele companiei de electricitate.”
Bărbatul s-a întors către guru-ul său tehnic. „Este posibil aşa ceva?”
„Foarte mult.”
Asta s-a dovedit a fi prea mult pentru terorist. L-a apucat pe Alton de partea din faţă a jachetei, l-a ridicat de pe canapea şi l-a trântit de un perete.
„Nenorocit arogant!”, a strigat el, împroşcând ochelarii lui Alton cu scuipat.
„Ai grijă, omule. Îmi creşte ritmul cardiac. Nu vrei să mă sperii, nu-i aşa?”.
Arabul stătea acolo, cu pumnii încâlciţi în ţesătura hainei lui Alton.
„Poţi să-l distrugi pe Marele Satana sau poţi să mă omori pe mine. Nu pot fi amândouă, dobitocule.”
Strânsoarea lui a început să se relaxeze şi Alton s-a uitat direct în ochii lui. Credea că era un dur – la fel ca mulţi alţii cu care Alton se încrucişase de-a lungul anilor. Jucătorii de fotbal din liceu. Directorii executivi de corporaţii şi gunoaiele guvernamentale. Oameni a căror încredere de neclintit îi făcea orbi şi proşti.
Alton a scos un cuţit de vânătoare de la brâu şi l-a înfipt în stomacul bărbatului. S-a înfipt până la mâner, dar arabul era prea prost ca să înţeleagă ce se întâmplase. Prea mult mascul alfa. Stătea acolo, cu strânsoarea cedând şi ochii lui negri pierzându-şi intensitatea.
Alton a făcut un pas în lateral, iar bărbatul s-a prăbuşit, aterizând pe spate şi uitându-se la cuţitul care ieşea din el. Surpriza mai mult decât orice altceva s-a înregistrat pe faţa lui.
„Nu te-ai aşteptat la asta, nu-i aşa?”. a spus Alton.

Se simţea entuziasmat. Sigur, el fusese responsabil în ultimă instanţă pentru morţile de la acel motel, dar aceasta era o senzaţie complet diferită. Avea fantezia de a ucide o altă fiinţă umană încă de când era copil. La început, acele fantezii se învârtiseră în jurul oamenilor care se luau de el la şcoală, dar mai târziu deveniseră mai puţin concentrate. Oameni pe care îi zărea pe stradă. Oameni pe care i-a văzut la televizor. Actul era ceea ce îl fascina. Nu victima.
S-a uitat la încheietura mâinii şi a confirmat că ritmul cardiac era încă mult sub limita superioară pe care şi-o stabilise. Când şi-a ridicat din nou privirea, l-a văzut pe bărbatul din spatele laptopului privindu-l fix. Îngheţat.
„Cum te numeşti? „
La început nu a răspuns, fiind clar că nu ştia ce să facă. Abia când omul de pe podea a rămas nemişcat a vorbit în sfârşit. „Feisal Ibrahim.”
Tânărul arab părea un pic ca un animal în cuşcă. Şi de ce nu? America eradicase practic ISIS şi ceea ce mai rămăsese din conducerea sa sângera pe podea. Ce mai rămăsese pentru el? O viaţă scurtă petrecută căutând pe cer drona care să-l ucidă. Doar dacă nu cumva nu mai era nimeni care să piloteze acele drone.
„Deci, ce părere ai, Feisal? Despre faptul că eu sunt la conducere, vreau să spun. Ai vreo problemă cu asta?”
S-a gândit câteva secunde şi apoi a dat din cap.

CAPITOLUL 15

LA NORD DE FREDERICK
MARYLAND
SUA
În locul unei adrese fusese furnizată o coordonată GPS, iar Alton a urmat instrucţiunile telefonului său de a vira pe un drum necunoscut, mărginit de copaci. Peisajul din jurul său era în mare parte agricol şi a trecut pe lângă mai multe ferme înainte de a trece prin poarta deschisă şi văruită cu var a uneia care nu avea niciun fel de indicatoare.
Uşoara senzaţie de greaţă pe care o simţea de când plecase de acasă s-a accentuat, făcând să i se scurgă stropi de sudoare pe părţile laterale. Drumul de o oră şi jumătate îi dăduse mult timp de gândire şi îl folosise pentru a scruta fiecare posibilă greşeală. Fiecare complexitate. Fiecare risc.
Şi nu găsise nimic – nici măcar un motiv plauzibil pentru care ar fi fost convocat la o întâlnire secretă în zona rurală din Maryland. Cadavrul omului de la ISIS fusese eliminat fără incidente, iar aghiotantul său tehnologic părea să urmeze ordinele. Chiar dacă guvernul îi descoperise planul, de ce l-ar fi pus să conducă spre propria-i moarte? Se pare că pentru asta erau elicopterele negre.
A ajuns după un colţ şi a văzut un grup de clădiri agricole care semănau foarte mult cu toate celelalte din zonă. Singura diferenţă era că acestea erau înconjurate de un gard înalt cu verigă de lanţ, cu un paznic postat. Şi nu din categoria celor supraponderali, de doisprezece dolari pe oră. Acesta părea capabil să răsucească capul unui om ca pe un capac de sticlă.
Alton a coborât geamul şi a lăsat vehiculul să pornească în viteză, dar i s-a făcut doar semn să treacă. Totuşi, în loc să pună din nou piciorul pe acceleraţie, a privit prin parbriz spre clădirea principală. Erau câteva maşini parcate în faţă, care străluceau slab sub cerul acoperit de nori. Spre capătul nordic, a zărit Audi-ul lui Janice Crane. Prezenţa ei l-a liniştit suficient de mult pentru a accelera din nou. Aruncarea sacilor peste capetele oamenilor şi aruncarea lor în gropi nu făcea parte din birocraţia ei. Trebuia doar să rămână calm şi pe faţă. Orice s-ar fi întâmplat aici, avea să fie bine.
A luat cel mai apropiat loc liber de uşă şi a coborât. Vântul îi trecea prin sacoul de costum, dar nu era suficient pentru a-l determina să se mişte mai mult decât o mişcare târşâită. Când a ajuns în sfârşit la uşa din faţă, nu era nimeni acolo să-l întâmpine, aşa că a apucat clanţa şi a răsucit-o cu reticenţă.
Zona de recepţie în care a intrat era complet nesemnificativă şi dominată de un singur birou. Femeia zâmbitoare din spatele acestuia îi întinse o insignă de plastic pe care era inscripţionat numele său.
„Aţi întârziat puţin, domnule Alton. Vă sugerez să vă grăbiţi.”

A făcut cum i s-a spus, mergând cu viteză pe un hol nedesluşit până când a fost interceptat de un bărbat în uniformă militară. Nu ştia prea multe despre soldaţi – doar o grămadă de carne de tun de clasă inferioară, în ceea ce-l privea – aşa că nu a putut identifica ramura sau rangul.
„Dacă aţi putea să mă urmaţi, vă rog, domnule."
Locul era mult mai mare decât părea din exterior şi mirosea vag a vopsea proaspătă şi covor nou. Nu a văzut nimic mai ameninţător decât nişte picturi peisagistice proaste, dar trebuia să recunoască faptul că nu prea ştia ce să caute. Cunoştinţele sale despre operaţiunile guvernamentale clandestine proveneau în întregime de la Hollywood.
Când au ajuns la ceea ce părea a fi partea din spate a clădirii, soldatul a deschis o uşă şi i-a făcut semn să intre. Camera avea aproximativ douăzeci şi cinci de metri pătraţi, mobilată cu puţin mai mult decât o masă de conferinţă, scaune şi un răcitor de apă. Janice Crane stătea aproape de capătul cel mai îndepărtat, alături de un tip de culoare cu părul afro. Erau înconjuraţi în primul rând de oameni generici în costume generice, cu câţiva soldaţi aruncaţi pentru o măsură bună. Aceşti bărbaţi erau mai în vârstă decât cel care îl escortase până acolo, iar uniformele lor erau mai elegante. Atenţia i s-a îndreptat spre un bărbat care stătea rezemat de peretele din spate, dar şi-a ferit imediat privirea.
La naiba.
El era cel de la motel. Cel care fusese împuşcat şi apoi executat omul din restaurant. Alton s-a concentrat să îşi păstreze expresia senină, dar asta a devenit şi mai greu când o femeie din stânga lui l-a salutat. A recunoscut-o de la ştiri. Irene Kennedy. Directorul CIA.
„Vă mulţumesc că aţi venit, domnule Alton", a spus ea politicos. „Luaţi orice loc liber".
A ezitat o clipă, apoi a ales scaunul cel mai îndepărtat de bărbatul care îl privea fix din peretele din spate.
„Am parcurs cu toţii raportul pe care l-aţi făcut pentru Congres", a continuat Kennedy. „Şi este extrem de amănunţit. Felicitări pentru o treabă bine făcută."
El a dat din cap inconfortabil.
„Pe termen lung, sperăm să punem în aplicare toate recomandările dumneavoastră, dar am dori să ne spuneţi ce am putea face pe termen scurt. Protocoale care ar putea fi implementate rapid şi uşor pentru a îmbunătăţi securitatea reţelei noastre. Evident, avem în vedere jumătăţi de măsură aici, dar ceva este mai bine decât nimic, nu sunteţi de acord?"
Din nou, el a dat din cap, surpriza începând să-i eclipseze disconfortul. Sfânta Maică a lui Dumnezeu. Îl chemaseră aici ca să-i ajute. Să-l întrebe cum să oprească un atac pe care el însuşi urma să-l execute. Nevoia de a râde a fost copleşitoare, dar a dispărut repede când s-a gândit puţin mai profund la situaţia lui.
Janice Crane nu era chiar Albert Einstein, dar avea un masterat în fizică şi destul de multe cunoştinţe despre reţea. Tipul negru de lângă ea striga vrăjitor în domeniul tehnologiei şi nu părea cineva pe care să poţi să îl iei la mişto. Orice minciună evidentă sau răstălmăcire ar fi putut atrage suspiciunea asupra lui. Mai bine să le câştige încrederea aruncându-le câteva oase. Acele oase trebuiau să fie alese cu grijă, totuşi.
„Uh, da", a spus el, realizând că rămăsese tăcut prea mult timp. „Evident, majoritatea recomandărilor mele ies din discuţie dacă sunteţi în căutare de ieftin şi vesel. Cea mai bună soluţie ar fi să creaţi un set de proceduri standardizate care să permită companiilor individuale să facă un studiu de securitate al propriilor sisteme. Schimbarea globală a parolelor, actualizări ale firewall-ului, scanări pentru malware, genul acesta de lucruri. Nu este prea intruziv şi aş fi..." Vocea lui s-a stins pentru o clipă. Era pe punctul de a spune „Bucuros să ajut", dar asta ar fi sunat suspect de plăcut pentru Crane. „Dispus să-mi prelungesc contractul pentru a ajuta la aranjarea asta, dacă vrei. Partea dificilă ar fi să-i convingi să o facă. Acestor companii nu le place să cheltuiască timp şi bani pentru chestii de genul acesta."
„Lasă-ne pe noi să ne ocupăm de persuasiune", a spus Kennedy. „Acum, cum rămâne cu infrastructura fizică? Deducem din raportul dumneavoastră că, pentru a efectua un atac cu adevărat devastator, cel cibernetic nu ar fi suficient. Ar trebui să fie distruse şi unele substaţii critice."
La naiba. Chiar îi citise raportul.
„Da, dar aţi cerut rapid și uşor şi nu e nici una, nici alta. Adică, sigur, unele substaţii sunt mai importante decât altele – dacă le-ai alege pe cele potrivite, ar trebui să distrugi doar nouă pentru a pune întreaga ţară

în întuneric. Dar pe măsură ce adaugi mai multe atacuri, ai mai multe opţiuni. De exemplu, dacă cineva ar avea capacitatea de a scoate din funcţiune cincisprezece substaţii în loc de nouă, numărul de permutări ajunge la peste o sută."
Bărbatul de la motel a rupt în sfârşit tăcerea şi toată lumea părea mulţumită să i se supună. „Am nevoie de locaţiile celor douăzeci cele mai critice până la sfârşitul zilei. Până mâine, le vreau pe primele două sute cincizeci."
Două sute cincizeci? La naiba.
Alton ar fi vrut să spună că era imposibil, dar Crane ar fi ştiut că era o minciună, iar nemernicul ăsta nu părea cineva care să accepte un refuz ca răspuns.
„Sigur, da. Nicio problemă."
Când Alton a tăcut în loc să ofere mai mult, şeful său a vorbit. „Şi cum rămâne cu facilităţile de producţie care fac transformatoare, John? N-am vrea să ne uităm la protejarea acestora?".
Târfă.
„Da, dar cele mai multe dintre ele nu sunt în SUA."
Ideea lui era să atace o parte din capacitatea internă poate într-un al treilea sau al patrulea val – dacă mai avea încă forţa de muncă –, dar acum acel plan se ducea pe apa sâmbetei. S-a întrebat în zadar dacă ISIS avea active în Europa. Poate că ar avea sens să îi determine să atace fabricile străine.
„Atunci, de ce nu ne trimiţi şi nouă o listă cu acestea?", a spus Kennedy. „Şi mergeţi mai departe şi includeţi şi producătorii străini".
Aceste două javre începuseră cu adevărat să îi pună beţe în roate. Atâta planificare şi acum urma să fie nevoit să facă modificări din mers. Genul ăsta de rahaturi de la faţa locului nu făcea decât să introducă şi mai multă complexitate în ceva care era deja iremediabil de complex...

CAPITOLUL 16

STAŢIA FAIRFAX
VIRGINIA
SUA
SONYA Voronova a aruncat o privire la ceasul de la încheietura mâinii.
Ora 7:32 a.m.
Cartierul care câştiga încet detalii prin parbrizul ei era cam ceea ce se aştepta de la o suburbie luxoasă din Washington. Casele erau exagerat de mari, cu curţi ample şi ornamente istorice menite să camufleze oasele fade ale unei McMansiuni.
Cea care o interesa era peste drum şi două case mai sus – o monstruozitate din cărămidă, cu o intrare grandioasă din sticlă şi o alee de acces proaspăt asfaltată. Pe baza unei recunoaşteri anterioare, curtea împrejmuită nu avea câini şi accesul la ea se făcea printr-o singură poartă asigurată cu un lacăt Master model M175DLH.
O femeie care făcea jogging în semiobscuritate a devenit vizibilă pe trotuarul opus, iar Voronova i-a studiat trăsăturile pentru o clipă. Era un obicei de care nu se putea desprinde. Mai fuseseră alţi opt copii antrenaţi cu ea în Rusia şi presupunea că cel puţin câţiva dintre ei duceau o viaţă similară undeva în America. Creierul ei îi spunea că nu avea rost, dar inima îi spunea altceva. Dacă ar fi putut zări unul – chiar şi numai o scurtă privire – poate că o parte din singurătatea care o chinuia s-ar fi risipit.
Sau poate că nu.
Concluzia era că era singură pe lume – o constatare care fusese mai mult decât oricând în perioada de când se întorsese în Statele Unite. Renunţase practic să mai doarmă în favoarea noii sale obsesii cu reţeaua electrică. Citise articole de ziar vechi despre pene de curent din întreaga lume, navigase pe nesfârşite site-uri web pe tema defecţiunilor pe termen lung şi devenise dependentă de emisiunea TV Doomsday Preppers.
Şi apoi s-a întâmplat. Făcuse clic pe paginile web referitoare la vulnerabilităţile reţelei electrice, când a dat peste un articol despre o audiere recentă a Congresului pe acest subiect. Gândindu-se că ar putea

descărca un raport preliminar, a urmat un link către un articol din Washington Post care includea o fotografie de la audiere.
Și iată-l acolo.
Bineînțeles, și-a închis imediat laptopul. Totuși, nu a durat mult până când curiozitatea a pus stăpânire pe ea. A doua zi, s-a trezit la biblioteca publică, folosind un computer anonim pentru a cerceta mai adânc. Iar acum stătea într-o mașină închiriată, purtând o perucă blondă și o pereche de dinți protetici care îi schimbau forma feței.
Alte cincisprezece minute au trecut fără nicio schimbare, în afară de o ușoară creștere a frecvenței plimbătorilor de câini. În cele din urmă, la ora 8 dimineața fix, ușa garajului casei pe care o supraveghea a început să se ridice. Un vehicul sport-utilitare Porsche a dat cu spatele în stradă și ea s-a concentrat asupra bărbatului de la volan.
John Alton.
Știa că va fi el, dar faptul că i-a văzut profilul a umplut-o de emoție. Frică? Da. Groază? Da. Excitație? Poate. Era același lucru cu o dorință copleșitoare de a vomita?
Porsche-ul s-a îndepărtat cu viteză și ea a mai lăsat să treacă un minut sau cam așa ceva înainte de a se uita la laptopul de pe scaunul pasagerului. O pictogramă care se învârtea domina centrul ecranului, dar apoi a dispărut și a fost înlocuită de o față zâmbitoare pulsând. Programul captase codul de deschidere a ușii de garaj al lui John Alton și îl trimisese unei aplicații însoțitoare de pe telefonul de unică folosință pe care îl cumpărase.
Cu toate acestea, ea stătea acolo. Nemișcată.
„Fă-o!”, a spus ea după alte câteva secunde de inactivitate. Vocea ei tremurândă a umplut mașina, dar nu a fost suficientă pentru a o motiva. Repetarea sentimentului în limba rusă părea să ajute. Așa suna mai oficial.
În cele din urmă, Voronova a coborât din vehicul și s-a îndreptat rapid spre partea din spate. În portbagaj, alături de cleștele de tăiat șuruburi de care nu avea să aibă nevoie, se aflau un mop și articole de curățenie. Nu erau sexy, dar asta era ideea. Muncitorii aveau tendința de a fi invizibili pentru oamenii care locuiau în acest tip de cartiere.
Și-a folosit telefonul pentru a deschide ușa garajului lui Alton și a intrat cu dezinvoltură înăuntru înainte de a o închide din nou. Nu exista nicio dovadă că avea un sistem de alarmă și nu exista nicio tastatură lângă ușa descuiată care ducea spre debara.
După ce și-a ascuns produsele de curățenie într-un dulap, ea a pătruns mai adânc în casă. Camera de zi părea chiar mai puțin folosită decât bucătăria din granit, mahon și oțel inoxidabil. A tras cu ochiul în cămară și în frigider, apoi a efectuat o verificare rapidă a întregii case. Unul dintre dormitoare fusese transformat în birou, iar pe birou era așezat un MacBook Pro. L-a pornit și s-a confruntat cu un ecran de logare.
Cel mai probabil nu ar fi fost 123456, așa că și-a conectat telefonul la unul dintre porturi și a pornit o aplicație menită să cloneze hard disk-ul. În timp ce aceasta rula, a trecut prin ce documente a putut găsi, dar nu erau multe. Alton părea a fi un om care își organiza viața în impulsuri electronice și nu în copaci morți.
Neavând altceva de făcut, s-a dus în dormitorul principal pentru o căutare mai amănunțită. În afară de birou, era locul cel mai locuit din casă, dar cu toate astea nu existau prea multe lucruri de interes. Un teanc improbabil de înalt de reviste cu orientare științifică lângă noptieră, o sumă modestă de bani ascunsă în sertarul cu lenjerie intimă. Un televizor uriaș cu un Xbox.
Ceea ce ieșea în evidență nu era ceea ce conținea casa, ci ceea ce îi lipsea: echipamentul și proviziile necesare supraviețuirii. Unde erau armele și rezervele de energie? Unde erau apa și mâncarea liofilizată? Dacă făcea chestia asta, nu avea să fie doar alți oameni care să înghețe de frig în întuneric. Urma să fie și el.
Software-ul de clonare a unității era la șaptezeci și nouă la sută când un sunet inconfundabil a plutit de la primul etaj. Ușa de la intrare care se deschidea.
A căzut în genunchi și s-a târât înapoi în birou, smulgându-și telefonul de pe laptop. Cine era? O menajeră adevărată? Oare Alton uitase ceva și se întorsese? Avea un sistem de alarmă despre care ea nu știa?

S-a strecurat pe burtă înapoi pe palier. Prin balustradă, l-a zărit pe Alton uitându-se cu atenţie prin sufragerie. Limbajul corpului lui i-a răspuns la întrebare. Îi scăpase o alarmă. Dar dacă era aşa, de ce fel? Să fi fost pe uşă? Existau detectoare de mişcare? Camere de luat vederi?
După un moment de indecizie, s-a târât înapoi în dormitorul principal şi a scos teancul de reviste de pe noptieră, aranjându-le cu grijă pe podea ca şi cum ar fi căzut. O căutare mai devreme sub patul lui scosese la iveală un aranjament liber de acelaşi tip de vechituri care migrau sub patul tuturor. A săpat o parte din ele când paşii de la parter au tăcut. Fie că se mutase din raza de acţiune a urechilor, fie că urca pe scările cu mochetă.
Voronova s-a strecurat sub pat şi s-a înconjurat de bunurile nefolosite ale lui Alton. Dacă casa avea senzori la uşi, putea să pună pe seama unei defecţiuni o notificare de alarmă. Dacă erau detectoare de mişcare, revistele puteau să-l păcălească. Dacă erau camere de luat vederi, era terminată.
A mai trecut un minut până când el a intrat în cameră – suficient timp pentru ca ea să găsească şi să-şi închidă mâna în jurul a ceva tare. Nu era sigură ce era, dar era singurul lucru care semăna cât de cât cu o armă. S-a forţat să rămână nemişcată în timp ce el îngenunchea lângă pat, încercând să nu se gândească la faptul că probabil ţinea în mână mânerul unui ştergător de pene.
Se auzea o amestecătură de hârtii în timp ce el aduna revistele de pe podea. Respiraţia îi era prinsă în piept în timp ce se străduia să-i audă mişcările. În cele din urmă, paşi înăbuşiţi. În retragere.
Mersul lui îşi pierduse ceva din nesiguranţa de mai devreme. Şi nu o clipă prea curând. Începuse să se simtă ameţită. Aerul îi curgea liniştit din plămâni şi a inspirat cu prudenţă când picioarele lui au lovit lemnul. Câteva secunde mai târziu, o uşă se închise. A împins un hanorac bine împăturit de lângă ureche şi s-a străduit din nou să audă. După câteva secunde, sunetul unui motor bine pus la punct a devenit audibil şi apoi s-a estompat.
Voronova s-a uitat la mâna strălucitoare a ceasului ei şi apoi şi-a lăsat partea laterală a feţei să se afunde în covor. Avea să stea locului timp de o oră. Dacă primea o altă notificare, spera să presupună că era o altă alarmă falsă. Şi chiar dacă nu o făcea, biroul lui era la o distanţă de patruzeci de minute bune cu tot cu trafic. Ar fi avut destul timp să îşi recupereze mopul şi să plece naibii de acolo.
Nu-i aşa?

CAPITOLUL 17

LA VEST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA
„IT spune fasole”, a raportat Anna. „Asta înseamnă cel puţin o sută de cutii cu ele! Trebuie să vă placă foarte mult fasolea. Sunt scârboase”.
„Îmi place mielul”, a răspuns Rapp.
„Ţi-am spus, oile mele sunt animale de companie! Nu ai voie să le mănânci! Şi Snowpuff te iubeşte! De aceea te urmăreşte peste tot şi se întristează când pleci în excursii şi alte chestii.”
„Notează”, a spus Rapp, introducându-şi codul într-un dulap care conţinea arme. „Avem nevoie de un inventar bun a ceea ce avem şi ce ne mai trebuie.”
Camera de siguranţă în care se aflau era cel mai sigur loc dintr-o casă pe care o proiectase în întregime în funcţie de securitate. Faptul că structura era elegant postmodernă şi decorată în stilul mereu popular „preţul nu este un obiect” era în întregime opera arhitecţilor, designerilor şi femeilor din viaţa lui. Tot ce îl interesa pe el erau pereţii din beton armat, geamurile antiexplozie şi autosuficienţa.
Avea generatoare de energie electrică atât solară, cât şi eoliană, un subsol plin de baterii Tesla şi generatoare diesel alimentate de un rezervor subteran masiv. Apa provenea de la un puţ care ar fi fost practic imposibil de manipulat. Aerul din camera de siguranţă era filtrat împotriva tuturor agenţilor toxici cunoscuţi.
Subdiviziunea îndepărtată din vârful muntelui fusese iniţial proprietatea fratelui său, care, în cele din urmă, dăduse toate loturile unor persoane loiale lui Rapp. Aşa că acum nu era înconjurat doar de beton şi oţel, ci şi de trăgători în care avea încredere.

„Încă o cutie de fasole”, spuse Anna. Plictiseala începuse să învingă dezgustul din vocea ei.
„Ştii cum stă treaba”, a spus Rapp. „Marchează-l şi mişcă-l.”
„De ce nu mergem să ne uităm la cadourile de sub brad şi să încercăm să ghicim ce sunt în schimb?”.
„De ce nu aşteptaţi câteva zile până când le veţi putea deschide? Atunci veţi şti cu siguranţă.”
„Dar e plictisitor şi suntem aici de o veşnicie.”
„Au trecut cincisprezece minute.”
A gemut dramatic şi a început să împingă cutia pe podea.
Problema pe care era pe cale să o corecteze era că modificase recent spaţiul pentru a face faţă unui atac biologic al lui Sayid Halabi. Dar cu cadavrul bărbatului putrezind acum în deşertul somalez, unele dintre modificări erau contraproductive. Totul trebuia retehnologizat cu gândul la o defecţiune a reţelei pe termen lung.
O voce de femeie a coborât spre ei. „Anna! Eşti înăuntru?”
Întrebarea a venit în franceza nativă a Claudiei Gould, dar răspunsul Annei a fost în engleză. Devenise o bătălie de voinţă între ea şi mama ei.
„Îl ajut pe Mitch!”
Claudia a apărut în pragul de oţel o clipă mai târziu, purtând blugi mulaţi şi o bluză de mătase care atârna în locurile potrivite. Părul ei şaten era tras la spate într-o coadă de cal, dezvăluind o piele fără cusur şi ochi negri, migdalaţi. În multe privinţe, părea opusul perfect al lui Rapp. Faţa îi era căptuşită de prea mulţi ani petrecuţi sub soarele Orientului Mijlociu, părul şi barba îi erau la limita controlului, iar în total avea trei perechi de pantaloni netactici. Relaţia funcţiona, totuşi. Şi nu doar pentru el. Preluarea de către ea a logisticii pentru compania lui Scott Coleman decursese chiar mai bine decât se aştepta. Coleman se putea concentra acum în întregime pe operaţiuni, iar profiturile sale crescuseră cu treizeci de procente.
„Ai promis că vei pregăti hambarul”, a spus Claudia, rămânând la franceză. „Întâlnirea este peste două ore şi sunt animale peste tot.”
„Dar Mitch are nevoie de mine!”
„Se poate descurca şi singur. Acum du-te.”
„Întotdeauna îmi dai ordine!”, a spus ea, afişând un temperament cu care în curând va fi greu de tratat.
El a privit-o cum pleacă şi a simţit un junghi de frică, acum familiar, când s-a gândit cât de mult se baza pe ei doi. Reuşise în sfârşit să umple golul din viaţa lui, dar cu preţul unei îngrijorări constante. Cu toate acestea, oricât ar fi fost de provocator de ulcer, era o îmbunătăţire. Şi nici măcar una mică.
„Chiar e nevoie de toată această rearanjare, Mitch? Cred că singurul lucru pentru care nu suntem pregătiţi este o invazie extraterestră.”
A clătinat din cap. „Am un suport de acoperiş pentru minigun. Ne putem descurca cu extratereştrii”.
Ea a zâmbit şi a luat loc pe o cutie. „Ei bine, nu trebuie să-mi fac niciodată griji că nu sunt pregătită, asta e sigur.”
„Nu, cu siguranţă nu vei avea de ce să-ţi faci griji.”
Ea a sesizat tonul lui şi zâmbetul ei s-a estompat. „Ce înseamnă asta?”
„Înseamnă că tu şi Anna veţi merge la casa ta din Cape Town. Ţi-am luat bilete la clasa întâi pentru după Crăciun.”
„De ce?” „Aşteaptă. Să nu-mi spui. Pentru că există o ameninţare la adresa Americii, nu? Întotdeauna există o ameninţare, Mitch. Nu am plecat când Sayid Halabi încerca să distrugă jumătate din populaţia lumii cu un coronavirus. De ce am pleca acum?”
Când soţia lui Rapp a murit, viaţa lui se transformase într-una simplă de a lătra ordine şi de a avea acele ordine executate la literă. Trebuia să îşi amintească în mod constant că acasă era altfel. Explicaţiile şi compromisurile erau modul în care se făceau lucrurile.
„Pentru că asta e diferit, Claudia. Acea ameninţare nu era specifică SUA şi tu ai condus logistica pentru întreaga noastră operaţiune.”
„Uite, înţeleg ramificaţiile unei defecţiuni a reţelei la nivelul întregii ţări, dar dacă această casă este construită pentru ceva, este construită pentru asta.”
„Poate. Dar de ce v-aş pune pe tine şi pe Anna să treceţi prin aşa ceva fără motiv? Aţi putea sta ascunşi aici aproape un an. Iar când vei putea pleca în sfârşit, nu va mai rămâne mare lucru din America. Ai o

casă în Africa de Sud şi nu sunt atât de legaţi de SUA din punct de vedere politic sau economic. Tot vor primi o lovitură mare – întreaga lume o va face – dar va fi mai mică decât în multe alte locuri."
„Şi dacă aveţi nevoie de ajutorul meu?"
„Atunci îmi va fi mai bine cu tine acolo. Ce poţi face pentru mine din Virginia? Nu am internet. Nu am cum să mă deplasez. Comunicaţiile nu funcţionează în toată ţara. De fapt, ai avea mai multe posibilităţi din Cape Town."
Ea nu a răspuns, în loc să se uite fix în faţă. Sub căldura şi umorul ei se ascundea un miez de calcul. Era ceea ce o făcea să fie atât de bună în meseria ei. Şi era ceea ce o va forţa în cele din urmă să recunoască faptul că el avea dreptate.
Fulgi de zăpadă fără greutate se învârteau în jurul lui Rapp în timp ce mergea pe strada pustie. Grajdul care era destinaţia lui deservea întreaga subdiviziune, iar planul său iniţial fusese să-l transforme într-o sală de sport. Din nefericire, până când a fost gata să se apuce de treabă, spaţiul fusese invadat de colecţia de animale de fermă a Annei. Îl avea pe Scott Coleman înfăşurat în jurul degetului ei mic, iar turma părea să crească la adăpostul întunericului sau când Rapp era plecat din ţară.
Fusese pe punctul de a pune capăt acestei situaţii, dar acum se răzgândea. În timp ce o sală de sport elaborată ar fi fost un lucru plăcut de avut, animalele aveau un avantaj incontestabil. Deşi nu se opunea la fel de mult ca Anna la fasolea rehidratată, nu se opunea nici la cotletele de miel şi aripioarele de pui.
Când a intrat în hambar, spaţiul era într-o stare surprinzător de bună. Fusese curăţat în mare parte de animale şi fuseseră instalate o grămadă de scaune pliante. Acestea erau ocupate de vecinii lui – în mare parte foşti militari, FBI şi CIA. Unii deveniseră cam bătrâni, dar niciunul nu-l dezamăgise vreodată când avusese nevoie de ei.
„Mulţumesc că aţi venit", a spus Rapp, luându-şi poziţia în faţa grupului. „Ştiu că este frig, aşa că o să fac asta cât de repede pot".
Anna se afla în spatele grajdului, cu umărul în coasta ultimei oi. Aceasta părea reticentă să iasă în vânt, dar în cele din urmă a convins-o. Când uşa s-a închis în urma ei, Rapp a continuat.
„În primul rând, nimic din ceea ce spun aici nu se repetă în afara acestor ziduri, aţi înţeles?"
Au existat aprobări generale din cap, dar niciuna nu era cu adevărat necesară. Fiecare dintre ei îşi dovedise capacitatea de a-şi ţine gura închisă cu ani în urmă.
„Poate că unii dintre voi au auzit deja acest lucru, dar există o ameninţare credibilă la adresa reţelei electrice. Am detectat discuţii de la o grupare teroristă care ar putea fi capabilă să doboare întreaga ţară şi, mai rău, să o menţină la pământ."
Soţia lui Mike Nash a fost prima care a luat cuvântul. „Când spuneţi „să o ţinem jos", despre ce fel de interval de timp vorbiţi?".
„Chiar şi un an."
Asta a stârnit câteva murmure tăcute, în timp ce toată lumea se uita unii la alţii.
„Facem tot ce putem pentru a da de urma persoanelor implicate şi pentru a întări reţeaua, dar ambele sunt mai uşor de spus decât de făcut. Aşa că, deşi putem spera la ce e mai bine, trebuie să ne planificăm pentru ce e mai rău."
Asta a mai primit câteva aprobări din cap, dar expresiile nu erau tocmai încrezătoare. Un an era o perioadă lungă de timp, iar ramificaţiile unui atac ca acesta nu erau uşor de înţeles.
„Ce sugerezi să facem?" a spus Maggie Nash, luând din nou cuvântul. „Adică, avem patru copii".
„Ei bine, suntem deja aranjaţi destul de bine aici. Toată lumea are generatoare şi depozite de energie separate, apă din puţ şi arme. Dar acesta este doar un început. În primul rând, veţi dori să vă recalibraţi investiţiile – mutaţi-le în jurul lumii şi concentraţi-vă pe aur, pe afaceri care nu operează în SUA şi poate chiar pe companii care se ocupă cu ajutorarea în caz de dezastre. Pentru aceia dintre voi care pot, aş sugera o călătorie extinsă în străinătate. Dacă acest lucru nu este viabil, atunci va trebui să depuneţi o cantitate semnificativă de alimente." A arătat spre rândul din faţă. „Folosiţi-o pe Claudia ca pe o resursă. Va trebui să comandaţi lucruri din diverse locuri, să folosiţi mai multe metode de transport şi să le trimiteţi la adrese diferite. Dacă mergeţi la un magazin fizic, plătiţi cash. Pentru că, dacă se întâmplă asta, oamenii vor deveni disperaţi rapid. Nu vreţi ca cineva de la Sam's Club, UPS sau Cabela's să vă ţină minte."

„Cum rămâne cu familiile noastre?” a spus Skip McMahon. Era un agent FBI pensionat, cu familia răspândită în toate colţurile Statelor Unite.
„Din nou, nimic din ceea ce spun nu poate părăsi aceste ziduri. Dacă vreţi să vă aduceţi familia aici, trebuie să vă faceţi un plan cu privire la modul în care să realizaţi acest lucru. Ţineţi cont de faptul că primele zile nu vor fi atât de rele. Toată lumea a trăit prin pene de curent şi vor echivala ceea ce se întâmplă cu asta. Din nou, Claudia va fi fericită să vă ajute. Dar nu va fi uşor. Comunicaţiile vor fi unul dintre primele lucruri care vor cădea, iar parcurgerea distanţelor lungi va fi o problemă din mai multe motive – în special dacă trebuie să traversezi sau să ieşi din oraşe.”
McMahon a dat din cap, uitându-se la pământ şi gândindu-se la acelaşi lucru la care se gândeau toţi ceilalţi. Că viaţa lui nu exista doar în vârful acelui munte. Avea prieteni pe care îi cunoştea de ani de zile. O familie extinsă răspândită în toată ţara. Toţi cei care ar fi fost prinşi în capcană în întuneric.
„Dacă se va întâmpla asta, va trebui să tratăm această subdiviziune ca pe o fortăreaţă. Protocoalele de blackout vor intra în vigoare imediat. Orice lumină vizibilă va ieşi în evidenţă, iar după aproximativ o săptămână oamenii vor dori să ştie ce o generează. Ştiu că toţi avem arme, dar ultimul lucru pe care vrem să-l facem este să ne punem în situaţia de a fi nevoiţi să le folosim.” Rapp s-a oprit pentru o clipă şi a privit feţele îngrijorate ale vecinilor săi. „Nu există nicio modalitate de a îndulci acest lucru. Într-un scenariu ca acesta, mulţi oameni nu vor reuşi să supravieţuiască. Iar unii dintre acei oameni vor fi apropiaţi de noi.”

CAPITOLUL 18

ÎN APROAPE DE LURAY
VIRGINIA
SUA

Era puţin după ora 22:00, iar John Alton conducea de câteva ore un amestec de autostrăzi, drumuri rurale şi cartiere rezidenţiale. Nu văzuse nimic, dar asta nu dovedea mare lucru. Guvernul nu mai comunica pe frecvenţe radio deschise şi, cu siguranţă, nu urmărea oameni în sedanuri de ultimă generaţie. Aceasta era epoca sateliţilor, a dispozitivelor de urmărire GPS şi a telefoanelor mobile securizate.
Nervii îi erau întinşi la maxim, dar nu exista niciun motiv pentru asta. De ce l-ar fi urmărit CIA sau orice altă agenţie guvernamentală? Tocmai îşi petrecuse şase ore răspunzând la toate întrebările pe care Irene Kennedy le avea despre reţea. Şi, deşi nu răspunsese întotdeauna complet, răspunsese cu sinceritate. Nu exista absolut niciun motiv ca cineva să îl suspecteze. De fapt, dimpotrivă, era adevărat contrariul. Pentru oricine ar fi fost atent, el ar fi arătat ca un copil de poster pentru securitatea reţelei.
Aşadar, era în siguranţă. Asta era vestea bună. Vestea proastă era că programul său meticulos planificat era dat peste cap. Târfa aia de la CIA avea o abilitate aproape supranaturală de a pune întrebările potrivite. Fusese forţat să-i furnizeze suficiente informaţii utile pentru ca ea să poată să-i strice maşina. Timpul, care fusese de partea lui cu doar câteva zile în urmă, era acum duşmanul lui de moarte. Nu numai că începuseră deja să securizeze fizic infrastructura energetică critică a Americii, dar vorbeau să facă o imersiune profundă în mainframe-urile marilor companii energetice. Cât timp va trece până când vor descoperi malware-ul pe care el îl pusese pe acele servere? Lista persoanelor cu acces şi expertiză suficiente pentru a face aşa ceva era destul de scurtă. Iar el era în fruntea ei.
Alton a cotit pe o stradă îngustă care urca abrupt spre nord, ducându-l printre norii care scuipau un amestec de ploaie şi zăpadă. Temperatura exterioară atârna la treizeci şi trei de grade – o cifră care i-a întunecat şi mai mult dispoziţia.
Majoritatea oamenilor credeau că o pană de curent în timpul iernii ar fi fost cel mai rău scenariu. Totuşi, asta era doar instinctul lor care vorbea. La milioane de ani de la coborârea din copaci, frica speciei sale de frig şi întuneric persista.
În realitate, un atac asupra reţelei ar fi fost mult mai eficient în cea mai fierbinte perioadă a verii. Atunci, aparatele de aer condiţionat împingeau reţeaua la limită. Atunci ar fi fost momentul în care incendiile provocate de transformatoarele supraîncărcate şi de liniile electrice înclinate ar fi scăpat de sub control.

Şi, deşi era posibil să purtaţi mai multe haine pentru a combate temperaturile scăzute, nu se putea face mare lucru în faţa căldurii insuportabile.
Şi mai exasperant pentru el era efectul de atenuare al iernii asupra tulburărilor civile. În timpul verii, noaptea, străzile erau pline de oameni furioşi, speriaţi şi înfometaţi, prea înfierbântaţi pentru a dormi. Ploaia îngheţată care îi stropea în acel moment parbrizul ar fi ţinut toţi oamenii, cu excepţia celor mai disperaţi, înghesuiţi înăuntru.
Desigur, pe măsură ce întunericul se întindea în săptămâni şi luni, nu ar mai fi contat. Dar, în loc să moară într-o explozie de foc şi violenţă, America ar fi dispărut pur şi simplu într-un val crescând de foamete, sete şi boli. Plictisitor, dar nu prea avea de ales în acest moment. Nu putea da timp guvernului să pună în aplicare măsuri de apărare şi, mai important, nu putea să le dea timp să descopere implicarea lui.
Drumul neasfaltat pe care îl căuta a apărut în ceaţa farurilor sale şi a virat pe el. După încă o sută de metri, a zărit popasul convenit şi s-a oprit în frână. O clipă mai târziu, uşile SUV-ului s-au deschis şi trei bărbaţi au intrat în el.
Erau cu doi mai mulţi decât plănuise iniţial, dar, din nou, nu prea avusese de ales. Irene Kennedy era greu de urmărit. Se străduia din răsputeri să emane o competenţă fadă, dar în spatele acelor ochi se întâmplau mai multe decât lăsa să se vadă. În eventualitatea puţin probabilă în care el ar fi făcut o greşeală în vreun moment în cei cinci ani pe care îi petrecuse plănuind acest lucru, ea avea să o găsească. Şi dacă se întâmpla asta, nu ar fi stricat să aibă un pic de muşchi de partea lui.
„Are vreunul dintre voi dispozitive de comunicare?”, a întrebat el în timp ce a ieşit din nou pe şosea.
Bărbatul de pe scaunul pasagerului era Feisal Ibrahim, expertul în tehnologie pe care îl întâlnise înainte. Cel care îl ajutase să scape de cadavrul fostului său şef.
„Ne-aţi spus să nu transportăm nimic.”
„Deci, fără telefoane. Fără ceasuri inteligente. Fără radiouri. Nimic care să aibă o încărcătură electrică sau o baterie.”
„Am spus nu.”
Alton a făcut o întoarcere în U şi a aruncat o privire în oglinda retrovizoare la feţele umbrite din spatele lui. Aşa cum era de aşteptat, păreau periculoase. Ceea ce era un lucru bun, atâta timp cât puteau fi controlate. Sau de care să se scape, dacă ar fi fost necesar. În cele din urmă, reprezentau încă un element imprevizibil într-un plan care, cu câteva săptămâni în urmă, fusese un ceas elveţian.
„De ce suntem aici?” a spus Ibrahim.
„Pentru că ai dat totul peste cap atât de rău încât nu pot repara singur.”
„Ce vrei să spui?”
„În primul rând, trebuie să devansăm calendarul.”
„Credeam că ai spus că vara va fi...”
„Asta a fost înainte de a avea Securitatea Naţională care ne sufla în ceafă. De fapt, tocmai am avut o întâlnire cu ticălosul care v-a ucis oamenii la Motelul Sunset.”
„Ce?”
„Aşa este. M-au chemat să vorbesc cu ei despre reţea.”
„Dar nu te suspectează”, a spus bărbatul, vocea lui devenind suficient de ascuţită pentru ca oamenii din spate să tresară în sus.
„Nu încă. Dar este doar o chestiune de timp. Aşa că trebuie să rezolvăm treaba asta acum. Şi asta nu se rezumă doar la aruncarea în aer a câtorva substaţii la întâmplare şi la introducerea câtorva comenzi pe o tastatură. Pentru a avea un impact deplin, atacul trebuie să fie gestionat pe termen lung. Guvernul va face tot ce poate pentru a repune curentul în funcţiune, iar eu pot bloca aceste eforturi. Dar nu şi dacă sunt mort. Ai înţeles?”
„Să fii protejat cu orice preţ?” spuse Ibrahim cu o urmă de dezgust neascuns. „Da, am înţeles.”
În realitate, nevoia de a gestiona acest lucru după atacul iniţial era aproape inexistentă. Dar Alton avea nevoie de aceşti nemernici motivaţi, în cazul în care omul de la motel îi apărea la uşă. Deşi ar putea fi adevărat că nu-şi doreau nimic mai mult decât să moară pentru Allah, planurile lui erau altele.

„Știam că ești un tip deștept”, spuse Alton. „Suntem în ultima linie dreaptă, Feisal. Asta este. Ești pe punctul de a face ceva de care nimeni nu s-a apropiat vreodată – distrugerea Americii. Dacă îmi urmezi ordinele întocmai, asta se va întâmpla. Ai înțeles?”
„Da.”
Alton a arătat cu degetul spre oamenii de pe bancheta din spate.
„Vorbesc engleza?”
„Doar puţin.”
„Atunci spune-le despre ce tocmai am vorbit.”
Ibrahim s-a întors pe scaun şi a început să le vorbească oamenilor săi în arabă. Alton ura să nu înţeleagă ce spuneau, dar, încă o dată, nu putea face nimic în privinţa asta. Începea să se simtă ca un om care plutește în ocean şi este lovit de valuri. Era o poziţie inconfortabilă pentru cineva obişnuit ca lucrurile să fie invers. Natura lui era să fie valul, nu omul.
Când Ibrahim a terminat de vorbit, Alton s-a întins între scaune şi a recuperat trei cagule. De fapt, doar nişte feţe de pernă negre pe care le cumpărase de pe Amazon, dar totuşi funcţionale.
„Pune-ţi astea pe tine.”
„De ce?”
„Pentru că nu vreau să ştii unde mergem. Dacă va trebui să te trimit într-o misiune şi vei fi prins, nu vreau să conduci guvernul înapoi la baza noastră de operaţiuni.”
Ibrahim s-a uitat o clipă la pânza întunecată şi apoi a îmbrăcat-o, ordonându-le oamenilor săi să facă la fel.
După trei ore de condus la întâmplare, Alton a intrat în sfârşit pe drumul de noroi şi pietriş care fusese întotdeauna destinaţia lui. Bărbaţii din maşina care îl însoţea erau încă înclinaţi şi purtau cagule, ceea ce îi făcea imposibilă localizarea lor sau măcar să fie siguri de starea în care se aflau.
„Nu vă mişcaţi”, a ordonat el în timp ce a oprit în dreptul unei porţi dărăpănate şi a coborât. „Mă întorc imediat.”
Frigul îi pătrundea în hanorac ca şi cum nu ar fi fost acolo, dar el l-a ignorat. Venise în sfârşit momentul. Planificarea, îngrijorarea, ezitarea... Totul se terminase. Acest lucru se întâmpla cu adevărat.
Amorţeala îşi făcea deja loc în degetele lui când a strecurat o cheie într-o încuietoare ruginită şi a eliberat poarta. După ce SUV-ul a trecut, a încuiat-o din nou şi a continuat, lăsând doar un set slab de urme de cauciucuri.
Când au ajuns în luminiş, cinci minute mai târziu, întunericul era profund. Farurile lui Alton au măturat ruinele arse ale unei ferme înainte de a dezvălui conturul vag al unui hambar aflat la şaptezeci şi cinci de metri spre nord-est. Uşile acestuia, îmbătrânite de vreme, s-au deschis la apăsarea unei telecomenzi şi el a tras înăuntru.
Spaţiul cavernos era presărat cu echipamente agricole ruginite şi dominat de un vechi camion militar care părea că fusese abandonat acolo de zeci de ani. S-a oprit în spatele lui şi a oprit motorul. Luminile mai rămâneau aprinse încă un minut sau două, ceea ce era suficient.
„Toată lumea afară. Dar păstraţi hotele pe capote”.
I-a pus să se lege de braţe înainte de a-i conduce afară, în ploaie. O lanternă l-a ţinut pe drum, dar tot i-a luat mai mult decât se aştepta să ajungă la casa incendiată şi să scotocească printre rămăşiţele ei înnegrite. Cumpărase proprietatea cu patru ani în urmă, folosind o serie de corporaţii fantomă şi parteneriate străine pentru a-şi ascunde identitatea. Îndepărtarea terenului de o sută de acri fusese lucrul care îl atrăsese prima dată, dar casa a fost cea care a pecetluit afacerea. Sau, mai precis, adăpostul antiatomic extins din timpul Războiului Rece care fusese construit sub ea.
După ce a redus clădirea în cenuşă cu un incendiu electric atent orchestrat, a chemat mai mulţi antreprenori din afara oraşului pentru a consolida pereţii adăpostului şi a instala instalaţii sanitare şi electrice moderne. Pretextul era că plănuia să reconstruiască o casă nouă deasupra şi că, în cele din urmă, va folosi adăpostul ca subsol.
În acelaşi timp, pusese să se construiască un apartament deasupra hambarului – un loc modest de evadare de weekend până când ar fi putut reconstrui casa principală. Nimic care să rămână în minţile slabe ale oamenilor din construcţii care participaseră.

Restul lucrărilor fuseseră substanţiale, dar le făcuse el însuşi. Adăpostul se mândrea acum cu energie electrică fără reţea, echipamente de comunicaţii de ultimă generaţie şi suficientă mâncare şi băutură pentru a rezista doi ani întregi fără raţionalizare. Nu că s-ar fi aşteptat să aibă nevoie de ele. Îşi petrecuse luni de zile gândind un plan care să-l ducă dincolo de graniţă, la conacul său din Mexic, după ce se terminase spectacolul. Vehicule specializate, depozite de combustibil, rute alternative... Ar fi fost distractiv. Ca în Mad Max, doar că fără ciudaţii cu mohawk. Ar fi toţi morţi.
Deşi fusese cel care îl instalase, găsirea intrării în buncăr i-a mai luat lui Alton câteva minute. În cele din urmă, a localizat zăvorul ascuns care elibera un perete prăbuşit, proiectat să fie suficient de uşor pentru a fi ridicat. Sub el se afla trapa de oţel originală.
Odată ce oamenii cu cagule au coborât pe scară, a resigilat trapa şi a aprins luminile.
„Le puteţi scoate acum."
S-au conformat şi el şi-a întins larg braţele. „Bine aţi venit acasă."
Pasajul îngust era făcut din beton, dar vopsit în alb peste o podea acoperită cu mochetă de pluş. Adăpostul era aşezat aproximativ în forma unui I mare şi el a arătat spre capătul sudic.
„Depozitul de pe partea aceea. În mare parte mâncare, ceva echipament de urgenţă şi baterii. Apa vine de la un puţ".
„Arme?" a întrebat Ibrahim.
Alton a dat din cap. „O puşcă de asalt şi un pistol, printre altele. O mulţime de muniţie. Dar nu vom avea nevoie de ele. Mai important pentru tine este că am pus câteva saltele şi pături acolo în spate. Cu puţină îngrijire, ar trebui să fie o baracă destul de decentă. Doar o singură baie, totuşi. Va trebui să ne descurcăm."
A arătat spre celălalt capăt al spaţiului. „Locuinţa mea şi centrul de comandă sunt acolo. Şi asta e tot. Nu este deosebit de complicat."
Unul dintre bărbaţi a vorbit în arabă, iar Ibrahim a tradus. „Ar dori să examineze armele."
Bineînţeles că ar vrea.
Alton a ridicat din umeri. „În fine."
„Şi eu aş vrea să văd centrul de comandă."
Alton i-a făcut semn bărbatului să îl urmeze în timp ce pornea pe coridor. Au trecut printr-o uşă de oţel la capătul cel mai îndepărtat, care se deschidea spre o încăpere de aproximativ trei metri pătraţi. De-a lungul unui perete se afla un birou aranjat cu echipamente de calculator şi de comunicaţii. Deasupra acestuia atârnau numeroase monitoare, iar când Alton a apăsat întrerupătorul principal, totul a prins viaţă.
A luat loc pe un scaun din piele cu spătar înalt şi l-a rotit spre Ibrahim în timp ce pe monitoare apăreau fluxuri de ştiri naţionale.
„Am nevoie de locaţiile exacte ale celorlalţi nouă oameni ai tăi, precum şi de informaţii detaliate despre trecutul şi pregătirea lor."
„Bineînţeles."
Alton a apăsat câteva comenzi în computerul său şi fluxurile de ştiri au fost înlocuite cu hărţi ale Statelor Unite, fiecare acoperită cu sute de puncte roşii de diferite mărimi.
„Acestea sunt toate ţintele fizice critice. Cu doar nouă oameni, vor trebui să lucreze individual. Practic, să doboare unul şi să treacă la altul până când cineva le trage un glonţ. După ce îmi dai informaţiile lor, voi elabora un protocol de atac pentru fiecare dintre ei."
„Am înţeles."
„Atunci nu staţi acolo. Treci la treabă."
Ibrahim a dispărut pe uşă, lăsându-l pe Alton să contemple hărţile din jurul său. Nouă oameni. Şi acum o bună jumătate dintre ei ar fi trebuit probabil să fie sacrificaţi imediat. Deşi ar fi fost uşor să-i pună să evite locurile despre care spusese guvernului, ar fi fost prea evident. Târfa aia suspicioasă de Irene Kennedy şi-ar fi dat seama că el era în spatele lor în aproximativ două secunde.
Nu că ea ar fi putut face prea multe cu informaţia. Dar nu merita să rişti. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca ciudatul ăla de la motel să apară la uşa lui.

CAPITOLUL 19

ÎN AFARA ORAŞULUI ASHEVILLE
CAROLINA DE NORD
SUA

MUNŢII care îl înconjurau pe Rapp îi aminteau de casă. Singura diferenţă era că, în loc să stea întins pe canapeaua lui de lângă şemineu, el stătea pe pământul îngheţat, fiind înzăpezit. Nu era cea mai bună dimineaţă de Crăciun pe care o avusese vreodată. Deşi, din păcate, nici cea mai rea.

Salopeta lui de iarnă camuflată era făcută din Gore-Tex cu un strat inferior de puf sintetic care îi menţinea căldura corporală rezonabil de bine. Zăpada avea tendinţa de a se aduna pe glugă, umeri şi coapse, dar aceasta contribuia atât la izolaţie, cât şi la camuflaj, aşa că a lăsat-o în pace.

În astfel de momente simţea anii pe care îi petrecuse în această meserie. Când lupta în căldura din Orientul Mijlociu, corpul său nu funcţiona cu mult diferit faţă de cum o făcuse cu cincisprezece ani în urmă. Dar frigul şi plictiseala acestui tip de operaţiune îl făceau să-şi amintească fiecare rană, fiecare articulaţie îmbătrânită şi fiecare regret. Prietenii şi duşmanii morţi păreau să plutească la vedere în pădure, aşteptându-l să li se alăture. Şi, într-un fel sau altul, nu avea să dureze mult.

A clipit din greu, ştergându-şi gheaţa de pe gene şi mutându-şi privirea spre dreapta. La vreo cincisprezece metri distanţă, zăpada atârna de gardul cu verigi de lanţ care înconjura o staţie electrică considerată cea mai strategică din America. Nu înţelegea de ce ceva atât de important ar fi fost cocoţat pe versantul unui munte din Carolina de Nord, dar asta nu era surprinzător. Cunoştinţele sale despre electricitate se limitau la menţinerea în funcţiune a panourilor solare şi la schimbarea becurilor.

Oamenii lui Scott Coleman erau răspândiţi în toată ţara, păzind alte puncte critice ale reţelei. Între ei, forţele de ordine locale şi diverşi contractori privaţi, reuşiseră deja să securizeze 43 de puncte. În săptămâna următoare, numărul acestora urma să crească la nouăzeci. Iar până la sfârşitul lunii, vor avea un program durabil care să acopere peste trei sute.

Şi-a întors atenţia spre pădure, scrutând copacii prin furtuna de zăpadă care, conform previziunilor, urma să ajungă la putere maximă în jurul orei 3 a.m. Norii erau suficient de joşi şi de densi pentru a reflecta strălucirea îndepărtată a oraşului Asheville, făcând inutil echipamentul de vedere pe timp de noapte. Aşa că, deşi nu avea prea multe lucruri la care să se uite, cel puţin nu trebuia să o facă prin lentilele înceţoşate. Rapp închise ochii şi îşi lăsă urechile să preia controlul, ascultând vântul uşor şi zgomotul ocazional înăbuşit al zăpezii care cădea de pe crengile încărcate – încercând în zadar să sesizeze ceva care să sugereze o altă prezenţă umană.

Se lăsă în derivă, punând la cale un plan pentru a-l schimba pe Scott Coleman cu substaţia însorită pe care o supraveghea în afara Dallas-ului. I-ar prinde bine că i-a sugerat Annei să-i ceară Moşului o lamă.

Rapp a fost scos din starea de stupoare de ceva ce părea a fi nailon care freca o creangă de copac. Prea vag pentru a-l determina să deschidă ochii, dar suficient de bine definit pentru ca el să întoarcă capul ca să audă mai bine. Probabil că au mai trecut încă zece secunde până când pocnetul înăbuşit al unei crengi a ajuns la el. Încă mai era departe. A continuat să se concentreze pe simţul auzului, fără să deschidă ochii până când nu a auzit un pocnet de zăpadă care avea ritmul inconfundabil al unei mişcări bipede.

Şi-a deschis ochii, trecându-i încet prin tot câmpul său vizual. Nimic în afară de copaci şi zăpadă căzută. Un alt pocnet liniştit se auzi în stânga lui, dar unghiul era de aşa natură încât gluga lui Rapp îi bloca vederea. Nevoit să se mişte, nu a avut de ales decât să aştepte.

Au mai trecut câteva minute până când o siluetă a apărut în vederea sa periferică. Un bărbat purtând un poncho care acoperea un rucsac considerabil. Avea o puşcă atârnată pe un umăr, dar vizibilitatea nu era suficient de bună pentru a distinge modelul. Ceea ce Rapp a putut vedea, însă, a fost amortizorul mare ataşat la ţeavă.

Era o informaţie esenţială care făcea posibilă prezicerea traiectoriei bărbatului în timp ce acesta dispărea în spatele unei secţiuni dense de copaci. Conform informaţiilor care îi fuseseră date, substaţia putea fi scoasă din funcţiune în două moduri. Prima şi cea mai evidentă era cea cu explozibili. Această metodă nu ar fi necesitat prea multă expertiză din partea atacatorului, dar l-ar fi obligat să treacă prin poarta încuiată cu lacăt pentru a pune încărcăturile.

A doua metodă se baza doar pe o puşcă. Ar fi necesitat o cunoaştere mai amănunţită a proiectului substaţiei, dar ar fi atras mult mai puţină atenţie. Punctul de observaţie optim pentru acest tip de atac ar fi un petic de teren înalt la est de poartă. Din motive evidente, Rapp se poziţionase chiar între aceste două locaţii critice din punct de vedere tactic.
Se înclină încet spre dreapta şi începu să se strecoare pe terenul înzăpezit pe un curs de interceptare. Ar fi fost al naibii de uşor să atace pur şi simplu şi să tragă un foc rapid în cap, dar acest plan avea probleme. În primul rând, ar fi putut să-i zboare creierii vreunui localnic care se folosea de acoperirea furtunii pentru a face puţină braconaj. În al doilea rând, oamenii cu gloanţe în craniu tindeau să fie greu de interogat.
Când ajunsese la substaţie, cu două zile în urmă, Rapp nu doar recunoscuse locul spre care se strecura, ci îl modificase. Mulţumită lui, exista acum un loc extrem de evident pentru ca un lunetist să se instaleze – un buştean aflat la înălţimea potrivită pentru a fi folosit ca suport de armă, cu o vedere clară spre echipamentul critic al substaţiei. El săpase chiar şi un loc confortabil pentru a îngenunchea.
Mai important era faptul că săpase o adâncitură sub buştean de aproximativ doi metri lungime şi un metru adâncime. Partea care dădea spre substaţie era încă deschisă, dar pe cealaltă parte pusese un strat subţire de zăpadă pentru a o ascunde de oricine se aşezase în poziţia evidentă de tragere.
Rapp ajunse până la marginea luminişului, alunecând printr-un şanţ puţin adânc şi rostogolindu-se pe sub golul de sub buştean. Acum era doar o chestiune de aşteptare şi de a spera la naiba că îşi făcuse capcana prea atrăgătoare ca să o rateze.
Bărbatul nu s-a grăbit deloc, dar sunetul paşilor care se apropiau a devenit în cele din urmă din nou audibil. Au mai trecut încă treizeci de secunde până când Rapp l-a auzit îngenunchind pentru a-şi scoate poncho-ul şi rucsacul. Murmurul liniştit a continuat poate încă un minut înainte ca ţeava unei puşti să se prelungească peste buştean.
Ideea era să-şi ofere un avantaj cât mai mare. Fanaticii din nucleul rămas al ISIS erau duri, disciplinaţi şi bine antrenaţi. Mai mult, cusăturile din coasta lui nu aveau să reziste la rostogolirea în zăpadă şi la lovituri de pumni prin mănuşi izolate.
Aşa că rapid şi uşor era la ordinea zilei.
Şi-a băgat o mână prin zăpadă şi l-a apucat de picioarele bărbatului, folosind buşteanul ca pârghie pentru a-l trage sub el. Pentru prima dată, totul a funcţionat exact aşa cum şi-a imaginat. Ţeava armei s-a ridicat direct în sus şi o singură împuşcătură cu amortizor a străpuns stratul de nori. Rapp a continuat să tragă, prinzând trunchiul bărbatului între pământ şi copacul căzut. Mâinile îi erau încă libere şi încă mai ţinea puşca, dar era prea greu de manevrat pentru a fi de mare folos într-o luptă corp la corp. Nu avea nici măcar suficientă amplitudine de mişcare pentru a o folosi ca pe o bâtă.
Rapp, pe de altă parte, alesese o armă mai agilă. S-a aruncat peste buştean şi a azvârlit capătul Glock-ului său pe fruntea bărbatului. Ar fi trebuit să-l doboare de frig, dar pălăria lui groasă de lână a absorbit o cantitate surprinzătoare din impact. Rapp se alinia pentru o nouă lovitură când adversarul său s-a împins de buştean suficient de tare încât să alunece de sub el. Acesta s-a rostogolit pe burtă şi a reuşit să ajungă în genunchi, dar era prea ameţit pentru a se ridica pe suprafaţa alunecoasă.
Rapp a sărit pe spatele bărbatului, strecurându-i un braţ în jurul gâtului şi aplicând o presiune suficientă pentru a-i tăia fluxul sanguin către creier.
Acesta se zbătea impresionant, dar nu avea cum să scape. Forţa lui abia începea să se stingă când totul s-a făcut negru. Schimbarea a fost atât de bruscă şi întunericul atât de adânc încât Rapp a crezut pentru o clipă că cineva îl lovise din spate – că îşi pierdea cunoştinţa.
Dar încă mai simţea frigul şi puterea în braţele sale. Încă mai auzea scârţâitul zăpezii sub ei şi bărbatul care îşi pierdea încet capacitatea de a lupta. Rapp întoarse capul şi văzu că strălucirea îndepărtată a oraşului Ashville dispăruse. Dar nu doar atât. Totul dispăruse.
Bărbatul de sub el rămăsese nemişcat pentru o clipă şi apoi începuse să se convulsioneze. La început, Rapp a crezut că ar putea avea o criză de epilepsie. Dar nu a fost cazul.
El râdea.

CAPITOLUL 20

NORDUL VIRGINIEI
SUA
JOHN Alton şi-a oprit Porsche-ul şi a stins farurile. A ales acest loc după ore nesfârşite de explorare a drumurilor mai puţin circulate care se întindeau în jurul Washingtonului, DC. Versantul singuratic al dealului era accesibil doar pe un drum de serviciu de pământ şi oferea o privelişte neobstrucţionată asupra zonei metropolitane. La zece metri în stânga sa, o serie de linii de transmisie atârnau prea aproape de un arboret, transportând curentul care menţinea în viaţă sediul puterii americane.
După ce descoperise acest loc cu aproape doi ani în urmă, îşi cumpărase un şezlong confortabil, un răcitor de lux şi o sticlă de şampanie Krug de douăsprezece sute de dolari. Planul fusese să petreacă o noapte sufocantă sub stele. Flip-flops, o pereche de bermude şi o fântână de şampanie îngheţată curgând în paharul lui. Îşi cumpărase chiar şi o macetă specială pentru a tăia capacul sticlei. Şi de ce? De ce nu? Nu în fiecare zi se prăbuşeşte ordinea mondială.
În mod exasperant, realitatea care îi fusese impusă era foarte diferită. În loc de nouăzeci de grade şi un cer plin de stele, avea treizeci şi cinci de grade şi ploaie. Iar covorul de lumini sclipitoare care ar fi trebuit să se întindă în faţa lui era mai degrabă o strălucire stinsă, fără o sursă evidentă.
În ciuda faptului că era înghesuit în vehiculul său în loc să fie întins pe un şezlong, senzaţia de putere a rămas. La fel ca şi realitatea a ceea ce urma să facă. De ceea ce urma să realizeze. Naziştii şi japonezii au atacat nave în apele americane. Sovieticii au vorbit ineficient despre anihilarea nucleară. Musulmanii au dărâmat câteva clădiri. Dar, în cele din urmă, el va fi cel care va fi ales.
Gata cu grătarele din curte şi cu dezbaterile despre cine va reuşi să treacă mai multe mingi peste linii şi în plase. Gata cu femeile care îşi credeau copiii geniali pentru că învăţaseră să nu se cacă în pantaloni. Nu mai existau oameni care să umple străzile pentru a protesta împotriva oricărei idioţenii pe care mass-media o flutura în acea săptămână. Gata cu politicienii care stau în birouri sigure şi călduţe spunând minciuni şi fiind pupaţi în fund. America era pe cale să se confrunte cu realitatea. Ceva cu care pierduseră contactul cu 75 de ani în urmă.
S-a uitat prin parbrizul pătat de ploaie, studiind ceaţa de lumină dinspre est. Sentimentul de entuziasm şi de anticipare nu decurgea doar din senzaţia de putere absolută. Incertitudinea juca şi ea un rol. Cu un act atât de măreţ, care vor fi consecinţele neintenţionate? Cât de mare ar fi fost impactul asupra restului lumii? Ar putea chinezii să se hrănească singuri fără importurile de alimente din SUA şi fără posibilitatea de a vinde rahaturi ieftine poporului american? Ar deveni ţări precum Rusia, Coreea de Nord şi Iranul agresive într-o lume fără apărare din partea puterii americane? S-ar destrăma alianţele din Europa de Vest?
Dar mai aproape de casă? De ce nu s-ar muta o putere străină în căutare de resurse în Statele Unite fără apărare şi din ce în ce mai puţin populate? Zâmbea la gândul tancurilor mexicane care se rostogoleau prin Texas, în timp ce ultimii ţărani supravieţuitori se încolăceau şi implorau.
Por favor, domnule! Îţi dau fiica mea pentru o conservă de fasole prăjită!
A rânjit la imagine şi şi-a verificat ceasul pentru ceea ce trebuie să fi fost a suta oară în acea zi. Mai erau doar câteva minute. Malware-ul pe care îl încărcase în companiile de electricitate din America era setat să se execute la ora 3 a.m. Ora zero.
Ploaia s-a oprit şi el a ieşit în frig, bucurându-se de ultima privire a unei Americi care probabil nu va mai exista niciodată. O clipă mai târziu, a auzit un bâzâit care începea în liniile de transmisie de deasupra. Nu mai era nevoie să se uite din nou la ceas. Niciodată.
Începuse.
În întreaga reţea, malware-ul său redirecţiona energia, supraîncărcând sistemele, dezactivând întrerupătoarele de circuit şi anulând sistemele de siguranţă. Datele false ar fi inundat operatorii din întreaga ţară, ascunzând pagubele reale, raportând atacuri fantomă şi chiar păcălindu-i să folosească controlul pe care îl mai aveau pentru a înrăutăţi situaţia.
S-a întors şi a privit cu ochii întredeschişi prin semiobscuritate liniile electrice care începeau să se scufunde spre copacii de sub ele. Pe măsură ce încărcătura se ridica peste nivelul pe care erau capabile să-l suporte, căldura le făcea să se dilate. În toiul verii, efectul ar fi fost o devastare completă. Cablurile s-ar

fi încovoiat, atingând frunzişul uscat de tinichea care nu fusese întreţinut corespunzător şi aprinzând mii de incendii exact când ţara îşi pierdea capacitatea de a le combate.
Faptul că o mare parte din Coasta de Est a fost acoperită de o furtună de iarnă ar atenua semnificativ pagubele din regiune, dar nu ar face nimic pentru a proteja sudul şi vestul. Acolo, flăcările s-ar fi răspândit deja.
A privit, fascinat, cum liniile continuau să se îndoaie, intrând în cele din urmă în contact cu ramurile superioare ale unui copac. Scânteile au împroşcat pământul umed, dar, dezamăgitor, flăcările s-au străduit să se instaleze.
Strălucirea expansivă care venea dinspre est a început să şovăie şi, în cele din urmă, s-a întunecat complet. Marea majoritate a oamenilor dormeau la această oră, fără să ştie ce se întâmplă. Ignorând în mod fericit că se vor trezi într-o lume transformată.
Crăciun Fericit, America.

CAPITOLUL 21

LA SUD-VEST DE WYTHEVILLE
VIRGINIA
SUA
Farurile camionetei au scăldat încă un vehicul care alunecase de pe şosea, dar nu era nimeni înăuntru. În ciuda faptului că mai era încă o oră până la răsăritul soarelui, temperatura urcase deja la puţin peste zero grade. Amestecul de zăpadă şi gheaţă care acoperea totul se umezea, transformând asfaltul într-un patinoar.
Rapp se pregătise pentru asta – şi cam pentru orice eventualitate. Anvelopele supradimensionate pe care călătorea erau cu crampoane şi avea un rezervor auxiliar de cincizeci de galoane în pat, împreună cu suficientă mâncare şi echipament de supravieţuire pentru câteva săptămâni.
A accelerat până la puţin sub patruzeci de mile pe oră, ascultând zumzetul ştergătoarelor care se străduiau să îi păstreze parbrizul curat. Ultimul post de radio pe care îl găsise se stinsese cu câteva minute în urmă şi a apăsat din nou pe scanner. După ce a parcurs cadranul de câteva ori, s-a oprit pe vocea plină de statică a unui bărbat care specula despre amploarea penei de curent. Cu sursele normale de informare la pământ, nu mai avea ce să facă.
Telefonul lui Rapp se afla într-un suport de pe bord şi a întins mâna pentru a încerca din nou să o sune pe Irene Kennedy. Nu exista semnal de telefonie mobilă, dar telefonul avea capacitatea de a se conecta la sateliţii dedicaţi ai Securităţii Naţionale. A format numărul, dar a returnat imediat mesajul, de acum familiar, că sistemul era supraîncărcat. Încercaţi din nou mai târziu.
Agenţia se străduia să deconecteze tot personalul necritic, dar asta ar fi durat ceva timp. Pregătirile pentru acest scenariu se aflau încă în faza de planificare. Din câte ştia el, guvernul nu ajunsese mult mai departe decât să se certe pe marginea formulării anunţurilor de interes public care ar fi trebuit să îndemne oamenii să se aprovizioneze cu câteva provizii de urgenţă.
Oricine ar fi fost acest PowerStation, dovedise încă o dată că nu era prost. După ce se întâmplase la motel, îşi dăduse seama că guvernul era pe urmele lui. Apăsarea trăgaciului acum a distrus multe dintre instrumentele de investigaţie pe care autorităţile le puteau pune în aplicare şi ar fi forţat guvernul să redirecţioneze resursele către ajutorarea sinistraţilor.
Rămânea de văzut dacă aceste eforturi de ajutorare vor face vreo diferenţă. În afara arcului farurilor sale exista un nivel de întuneric pe care Rapp îl mai experimentase de multe ori. În Yemen. În Somalia. În deşertul irakian. Dar niciodată în America. Dacă şi restul ţării era la fel şi dacă pagubele erau cât de cât apropiate de ceea ce capetele de ouă schiţaseră ca fiind cel mai rău scenariu... Atunci ce se întâmpla?
Cronometrul de pe telefon a sunat o alarmă şi s-a retras cu grijă pe marginea drumului. Zăpada era biciuită de vânt cu suficientă forţă încât a trebuit să strângă din ochi în timp ce mergea în jurul lui şi deschidea poarta camionului. A apucat o prelată rulată şi fixată cu bandă adezivă şi a simţit imediat cum începe să se strângă.

„Nu!” a venit vocea înăbuşită a lui Rashad Asfour în timp ce Rapp îl trăgea la pământ. Aflase numele bărbatului în timpul ultimei lor mici discuţii, precum şi o serie de alte amănunte interesante. Muhammad Nahas era mort, dar Asfour nu ştia cum şi de ce. Tot ce ştia era că acum comunicaţiile sale veneau de la cineva pe nume Ibrahim. După acea ultimă revelaţie, el tăcuse.
„Opreşte-te!”, reuşi să scoată bărbatul în timp ce Rapp îl trăgea, gol în interiorul prelatei, spre cabina pickup-ului.
Teroristul era pe cale să înveţe ceva ce Rapp experimentase de mai multe ori, atât la antrenament, cât şi în lumea reală. Nu frigul era cel care te prindea. Era căldura. Să mori de frig nu era atât de rău pe cât îşi închipuiau majoritatea oamenilor. Dar decongelarea era naşpa. La început, era destulă durere încât chiar vroiai să te întorci în frig. Dar apoi căldura a început să se scufunde în tine – mai întâi în piept, dar apoi şi-a croit drum spre exterior. După un timp, a început să te simţi ca o combinaţie între prima ta dragoste şi dimineaţa de Crăciun. Această senzaţie a devenit întregul tău univers. Renunţarea la ea sau, mult mai rău, repetarea procesului de îngheţ-dezgheţ a devenit de neconceput.
Rapp a deschis uşa din spate şi l-a târât pe bărbat înăuntru, încercând să nu-şi încordeze partea încă rănită. A durat mai mult decât era planificat, dar în cele din urmă Asfour era întins pe scaunele din spate. S-a răsucit cu disperare în timp ce Rapp i-a tras prelata de pe faţă şi apoi a trântit uşa în urma lui. Mai puţin de un minut mai târziu, erau din nou pe drum.
„Ce mai faci, Rashad? Pot să dau puţin căldura mai tare pentru tine?”.
Au condus în tăcere, în timp ce bărbatul a trecut peste durerea iniţială pentru a se intoxica cu miracolul care era căldura electrică. În cele din urmă, Rapp a vorbit.
„Câţi oameni ca tine mai sunt acolo?”.
A fost o pauză suficient de lungă pentru ca Rapp să se întrebe dacă bărbatul era inconştient sau chiar mort, dar, în cele din urmă, o voce slabă s-a ridicat deasupra zgomotului ambiental.
„Nu ştiu. De ce mi-ar spune?”
Probabil că era adevărul. Compartimentarea era la fel de critică pentru ISIS ca şi pentru CIA. Întrebarea fusese menită să îl facă pe om să vorbească.
„Atunci spune-mi despre PowerStation.”
„Ce?”, a spus el, confuzia din vocea lui părând autentică. „M-ai oprit... m-ai oprit să distrug centrala electrică.”
Din nou, răspunsul lui a fost complet credibil. Asfour era în mod evident un soldat de rând – un om pe care îl trimiteai să moară, nu unul căruia îi spuneai planurile tale. Dar avea ceva ce Rapp dorea. Nu se grăbea, totuşi. Ar mai fi durat cel puţin încă şapte ore ca să ajungă la Langley.
Şi-a conectat telefonul la Bluetooth-ul camionului şi a selectat un mix country clasic. „Îţi place Patsy Cline?”, a întrebat el în timp ce acordurile melodiei „I Fall to Pieces” umpleau cabina.
Nu a răspuns.
„O să iau asta ca pe un da”.
Au condus aşa încă douăzeci de minute. Johnny Cash tocmai începuse să se plângă de perioada petrecută în închisoarea Folsom când un apel primit l-a amuţit. Rapp a tras o mână şi a răspuns. „Da. Spune, mă auzi?”
„Mitch?” Vocea Claudiei. „Te întrerupi. Poţi să...”
„Aşteaptă.” Şi-a pus o cască şi a conectat-o. „E mai bine aşa?”
„Da, te aud acum. Eşti bine?”
„Bine. Tu?”
„Da, dar se pare că nu vom reuşi să ajungem la Cape Town.”
Rapp a înjurat în sinea lui. Ea şi Anna aveau rezervare la un zbor care pleca peste câteva zile.
„Spune-mi unde eşti, Mitch. Avem o mulţime de probleme cu comunicaţiile şi probabil că o să te pierd.”
„Sunt pe drum, undeva în apropiere de Wytheville, Virginia, în drum spre Langley.”
„Nu te duce la Langley”, a spus ea. „Irene şi echipa ei se relochează în buncărul Seneca”.
El a lăsat să iasă o respiraţie lungă, dar nu a răspuns imediat. Guvernul avea diverse buncăre de apocalipsă în toată ţara – unele datând din timpul Războiului Rece. Facilitatea Seneca era cea mai nouă şi cea mai mare, construită pentru a înlocui Muntele Vremea.

„Este atât de rău?” a spus Rapp în cele din urmă.
„Mă tem că da. Aşteptaţi puţin. Să văd dacă pot...” Vocea ei s-a stins pentru o clipă. „Acolo. Pe ecranul telefonului tău. Poţi să-l vezi? Este o imagine a Americii de pe un satelit NASA.”
A apărut o imagine de deasupra ţării şi el a înclinat capul pentru a o cuprinde. Cea mai mare parte a Estului era întunecată, dar asta nu era surprinzător având în vedere acoperirea de nori. Restul ţării arăta ceva mai bine, cu buzunare de lumină foarte răspândite.
„Putea fi şi mai rău”, a spus Rapp. „Se pare că mai este încă destulă energie pentru a lucra. FEMA şi armata pot...”
„Asta nu e energie”, a întrerupt Claudia. „Acelea sunt incendii declanşate de transformatoare şi linii de transmisie supraîncărcate.”
Rapp a dat din cap în întunericul din cabină. „Dar cealaltă infrastructură pe care o urmăream?”
„Oamenii noştri au oprit două atacuri, dar ambii sabotori au fost ucişi. În afară de asta, nu ştim.”
„Ce ştiţi?”
„Că, pe lângă atacurile fizice, oricare ar fi fost acestea, a avut loc un atac cibernetic masiv. Companiile energetice – chiar şi cele minore – fie sunt blocate de sistemele lor, fie nu pot avea încredere în ele. Din această cauză, nu avem nicio idee despre ce infrastructură a fost afectată şi ce infrastructură este încă intactă. Este posibil ca întreaga reţea americană să trebuiască să fie inspectată fizic.”
„Cât timp va dura asta?”
„În condiţii ideale, un an. În aceste circumstanţe, poate niciodată. Nu există...”
Linia s-a întrerupt. Rapp a aşteptat câteva minute pentru a vedea dacă se putea reconecta, dar nu părea că se va întâmpla asta.
„Am câştigat.”
Vocea lui Rashad Asfour căpătase un pic de putere. Era de discutat dacă asta era din cauza a ceea ce aflase din partea lui Rapp din conversaţie sau din cauza încălzitorului pickup-ului. Probabil puţin din amândouă.
„Ai spus ceva?” a spus Rapp, aruncând o privire în oglinda retrovizoare.
„Visul lui Sayid Halabi a devenit în sfârşit realitate. Oamenii tăi vor muri de frig şi de foame. De violenţă şi teroare. Domnia Americii s-a terminat. Şi din cenuşa sa se va ridica un nou califat.”
„Foarte poetic”, a spus Rapp, văzând o potenţială cale de a obţine ceea ce dorea. Nu era calea normală, dar afacerea asta era despre flexibilitate.
„Ai dreptate, Rashad. Ai câştigat. A căzut curentul în toată ţara şi peste tot ard incendii. Fără electricitate, nu văd cum le vom stinge. Şi chiar dacă am putea, vor începe şi altele. Oraşele nu sunt încă în flăcări, dar vor fi. Oamenii mei nu sunt obişnuiţi să folosească focul pentru căldură şi lumină şi vor avea accidente. Oamenii care rămân în oraşe vor arde. Cei care vor scăpa din ele vor îngheţa.”
„De ce spui asta?” a spus Rashad, în mod normal confuz de resemnarea bruscă a lui Rapp.
„Pentru că este adevărul. Şi pentru că încă mai pot supravieţui la asta.”
„Nu înţeleg.”
Rapp a deschis consola de lângă el şi a scos telefonul pe care îl găsise în rucsacul lui Asfour.
„Hai să facem o înţelegere”, a spus el, ţinând în mână aparatul. „Dă-mi parola ta şi te las să mori ca un martir.”
„Nu.”
„Haide, Rashad. Lui Allah nu-i va păsa. I-ai îndeplinit ordinele ca nimeni altcineva înaintea ta. Ai realizat ceea ce Osama bin Laden şi Sayid Halabi nici măcar nu au reuşit să atingă. America a terminat. Suntem în întuneric şi în flăcări. Nu există nimic pe acest telefon care să ne salveze. Amândoi ştim asta. Dar guvernul nu ştie. Şi asta înseamnă că îl pot schimba cu ei pentru un loc într-unul din buncărele lor.”
„Nu”, a repetat el.
Era o finalitate în tonul lui pe care Rapp o recunoscu bine. Asfour nu era rupt. Nu încă.
A tras pe marginea drumului întunecat şi l-a târât din nou pe teroristul zdruncinat pe asfaltul umed. Gravitaţia s-a luptat cu Rapp în timp ce-l zvânta pe bărbat înapoi în platforma camionului, dar când, în cele din urmă, a trântit poarta închisă, toate copcile erau încă intacte. S-a aplecat peste margine, uitându-se în ochii îngroziţi ai lui Asfour înainte de a-i acoperi din nou faţa cu prelata.

„Vom vorbi din nou peste o oră sau cam aşa ceva.”

CAPITOLUL 22

WASHINGTON, DC
SUA
SONYA Voronova s-a trezit în linişte.
Ventilatorul pe care îl folosea pentru zgomotul alb nu funcţiona, iar numerele roşii reconfortante ale ceasului ei deşteptător dispăruseră. S-a rostogolit, privind spre uşile de sticlă din stânga patului ei. În ciuda faptului că se deschideau spre o curte privată cu pereţi înalţi, acestea filtrau de obicei o cantitate semnificativă de lumină din oraş. În această seară, însă, nu era nimic altceva decât întuneric.
A căutat telefonul care se încărca pe noptiera ei, având nevoie de câteva momente pentru a-l găsi. În mod normal, mintea ei nu se activa complet decât după trei ceşti de cafea, dar în acel moment se simţea inconfortabil de trează.
Ceasul de pe mobilul ei arăta 5:12 a.m. Mai frapant era faptul că nu avea conexiune Wi-Fi, nu avea date şi doar o singură bară. A alunecat din pat şi s-a folosit de strălucirea ecranului pentru a-şi găsi halatul.
Apartamentul modest de sub nivelul străzii era ieftin de încălzit, aşa că a ţinut termostatul setat în jur de şaptezeci de grade. Acum se simţea vizibil mai rece decât atât, ceea ce sugera că nu mai era curent de cel puţin două ore.
Nu, nu, nu, nu, nu, nu...
S-a aşezat la un mic birou de scris şi a început să se joace cu unul dintre radiourile pe care le luase de pe Amazon. Era o piesă de echipament de supravieţuire destul de bună pentru 39,56 dolari. Exterior metalic, lanternă încorporată, rezistent la apă până la trei metri. Alimentarea putea proveni de la baterii, de la energie solară sau de la o manivelă manuală, iar toate benzile critice erau acoperite. Dezavantajul a fost că toată această complexitate a făcut să fie greu de înţeles cum să o porneşti.
În cele din urmă, s-a împiedicat de butonul potrivit şi a fost răsplătită cu un zgomot de statică. A rotit cadranul până când şuieratul a fost alungat de o voce cu un sunet oficial.
Cu fiecare cuvânt, simţea cum i se scurgeau puţin mai multe din forţele ei. Energia electrică era întreruptă în toată zona Washington DC, cu rapoarte de întreruperi similare în toată ţara şi în unele părţi ale Canadei. Crainicul a recomandat oamenilor să rămână în casele lor şi să călătorească doar dacă este absolut necesar. El a continuat să ofere câteva sfaturi banale, de râsul curcilor, despre stratificarea hainelor şi utilizarea sobelor cu lemne. În cea mai mare parte, însă, le-a spus ascultătorilor săi doar să stea în aşteptare. Autorităţile guvernamentale şi companiile de electricitate lucrau la rezolvarea problemei.
El o făcuse. Şi nu numai atât, micul psihopat înfiorător a făcut-o în dimineaţa de Crăciun.
Voronova şi-a încălţat o pereche de saboţi şi a păşit în curtea ei. Spaţiul nu avea mai mult de treizeci de metri pătraţi, cu pereţi înalţi, fără ferestre, care erau de fapt spatele altor case. Era unul dintre principalele motive pentru care cumpărase locul – o oază privată şi sigură în mijlocul capitalei americane. Sigur, ar fi fost frumos să primească ceva mai mult soare, dar când erai o cârtiţă rusă, lumina naturală era împinsă mai jos pe lista de priorităţi.
Frigul a ajutat-o să-şi ţină greaţa în frâu şi să-şi limpezească mintea. Dar cu ce scop? De când aflase despre John Alton, cumpărase câteva radiouri şi făcuse câteva drumuri la Sam's Club, dar asta era tot. Amânarea, nesiguranţa şi un card de credit epuizat o împiedicaseră să cumpere panourile solare, colectorii de apă de ploaie şi toaleta de compostare care îi aglomera în prezent coşul de cumpărături de pe Amazon.
Ironia zilei era că o tinereţe plină de pregătire pentru supravieţuire se dovedea a fi complet inutilă. Expertiza ei dispărea în masa de umanitate care împărţea planeta cu ea. Călătorind pe baza unor documente false sau fără niciun document? Floare la ureche. Să eviţi să fii urmărit de numărul din ce în ce mai mare de spionii de pe internet? Nici o problemă. Să-şi ţină faţa ascunsă de camerele de supraveghere? A doua natură. Fusese chiar instruită în arta de a ucide în tăcere şi de a scăpa de cadavre. Deşi ultima era probabil mai mult teoretică decât practică. Când găsea un păianjen în casă, avea tendinţa de a-l captura şi de a-l elibera pe veranda din faţă.

Aşa că acum era acolo. Stătea în ploaie, cu o bucătărie plină de conserve, fasole uscată şi budincă de ciocolată în valoare de o lună. Oh, şi hârtie igienică în valoare de trei luni. Asta ar fi de ajutor. Pentru că dacă era ceva pentru care erau cunoscuţi oamenii înfometaţi, era pentru mişcările lor intestinale prodigioase.
S-a întors înăuntru, îndreptându-se direct spre şemineul cu gaz. Pilotul era încă aprins şi a activat termostatul cu baterii. O clipă mai târziu, sufrageria era scăldată într-o lumină pâlpâitoare şi a simţit căldura pe faţă. Cel puţin pentru moment. Nu reuşise niciodată să găsească informaţii fiabile despre ce s-ar întâmpla cu aprovizionarea cu gaze naturale în cazul unei pene de curent pe termen lung.
Ar fi putut să se bucure de ea cât a durat.
În cele din urmă, a făcut un pas înapoi şi s-a întors cu o revoluţie completă în mica încăpere, încercând să-şi evalueze în mod realist situaţia. Uşa din faţă era din metal, iar fereastra de lângă ea era protejată de gratii – spaţiate la distanţă mică, dar suficiente pentru a opri pe oricine avea peste patru ani. Singurul alt punct de intrare era curtea ei şi singurul acces ar fi fost de pe acoperişurile caselor adiacente. Foarte puţini oameni ştiau de existenţa micii ei nişe şi era greu de imaginat că vreunul dintre ei ar fi coborât în ea.
Ţinea în noptieră un pistol compact Beretta Px4 şi o cutie cu gloanţe de rezervă, dar după ce se terminau gloanţele, ar fi ajuns să se lupte cu cuţite de bucătărie. Nu era ideal.
Voronova a scormonit într-unul dintre dulapurile ei de bucătărie, găsind o rolă de căptuşeală neagră pentru sertare, un pistol de capse şi nişte bandă adezivă. A aruncat obiectele la baza ferestrei din sufragerie, privindu-şi reflexia în geam pentru ceea ce ar putea fi ultima oară. În ciuda faptului că veranda ei din faţă era o scobitură protejată la capătul unui set de trepte, lumina încă îşi făcea drum până în stradă. Dacă aceasta era pana de curent a lui John Alton, trebuia să facă în aşa fel încât casa ei să pară abandonată – nedemnă de efortul considerabil pe care l-ar fi depus pentru a intra prin efracţie.
A întins mâna spre căptuşeala sertarului, dar nu s-a putut hotărî să o ridice. Viaţa ei de adult fusese întotdeauna una de izolare – fie autoimpusă, fie impusă de ea însăşi. Sticla din faţa ei se simţea uneori ca singura ei legătură cu lumea. Tăierea acestei ultime legături era mai grea decât îşi imaginase. Aşa că, în schimb, a rămas acolo, încercând zadarnic să vadă dincolo de reflexia ei şi în întuneric. Întunericul pe care ea îl crease.
Americanii erau incredibil de răsfăţaţi. Puţini experimentaseră vreodată ceva ce putea fi descris ca fiind o adevărată dificultate. Nu aveau nici cea mai mică idee despre cum era să trebuiască să lupte pentru propria supravieţuire şi pentru supravieţuirea familiilor lor. Să ştie că moartea, şi nu ruşinea sau dificultăţile financiare sau pierderea statutului social, era preţul eşecului.
Ar fi trebuit să facă ceva. Ar fi trebuit să oprească asta. Dar cum? Chiar dacă nu ar fi fost supravegheată de stăpânii ei ruşi, ce ar fi putut face? Să fi sunat la 911? Cum ar fi mers asta?
Bună, cunosc un tip care vrea să distrugă reţeaua electrică a SUA. Dovada? Bineînţeles că da! Am jumătate dintr-un hard disk puternic criptat pe care l-am obţinut prin efracţie.
Sau poate că FBI-ul ar fi fost o idee mai bună. Ar fi putut să meargă la clădirea J. Edgar Hoover şi să anunţe că este un agent rus care deţine informaţii importante despre un atac terorist iminent. Probabil că ar fi dat-o afară din clădire, dar dacă ar fi luat-o în serios? Dacă ar fi reuşit să-i convingă de identitatea ei?
Ea vedea rezultatele ca fiind binare:
A: Să-şi petreacă restul vieţii fiind torturată într-o temniţă secretă a CIA.
B: Să fie schimbată cu un agent american deţinut de Kremlin, apoi să-şi petreacă restul vieţii fiind torturată într-o temniţă a SVR.
Şi cum niciunul dintre aceste rezultate nu părea atât de atrăgător, avea de gând, în schimb, să se baricadeze în micul ei apartament şi să moară încet de foame.
Un sfârşit terifiant, dar, într-un fel, se bucura de amânarea ei şi de lipsa de credite disponibile. Dacă ar fi reuşit să-şi umple apartamentul cu echipament de supravieţuire, ce ar fi urmat? Să stea confortabil în timp ce oamenii pe care îi condamnase mureau?
Nu. Aşa era mai bine. Era ceea ce merita.

CAPITOLUL 23

LÂNGĂ SENECA ROCKS
VIRGINIA DE VEST
SUA

ZORILE se iviseră cu câteva ore în urmă, dar era greu de spus. Norii care se agăţau de munţi erau de un cenuşiu de cuirasat şi suficient de groşi pentru a păstra totul tulbure. Dacă GPS-ul lui Rapp nu ar fi funcţionat încă, ar fi ratat virajul de pe autostrada rurală pustie.

Semnele de interzicere a trecerii erau numeroase pe drumul îngust de pietriş, dar nu erau extravagante – în principiu, aceleaşi plăcuţe ponosite pe care toată lumea le cumpăra pentru a avertiza vânătorii rătăcitori şi adolescenţii petrecăreţi. A străbătut un canion foarte împădurit timp de opt kilometri buni înainte de a zări o poartă ruginită cu verigă de lanţ care îl traversa. Nu era niciun paznic, dar o Toyota Highlander de ultimă generaţie bloca drumul la vreo cincizeci de metri în faţă. Părea să fie înghesuită până la plafon cu efecte personale.

În timp ce se apropia, un bărbat în pantaloni închişi la culoare şi geacă de ploaie a coborât, fluturându-şi braţele în aer. Era palid, de vârstă mijlocie, şi avea o tunsoare foarte frumoasă. Ceva la el îi părea familiar, dar lui Rapp i-a luat câteva secunde să pună un nume pe chip.

„Slavă Domnului”, a spus bărbatul, punându-şi mâinile pe pervazul camionetei în timp ce aceasta se oprea în derivă. „Sunt aici de ore întregi. Aplicaţia de pe telefon nu vrea să deschidă poarta. Spune că a fost dezactivată. Sunt senatorul Davis Graves. Trebuie să intru cu maşina cu dumneavoastră. „

Ca parte a şedinţei de informare preoperatorie, Rapp a suferit un videoclip aparent interminabil al unei audieri recente a Congresului privind vulnerabilităţile reţelei electrice. Ticălosul care-şi băga capul umed pe fereastră era acelaşi care insistase că Departamentul de Energie exagera ameninţarea.

De necrezut.

Rapp era obişnuit cu comportamentele proaste ale politicienilor, dar asta trebuia să fie în top cinci în cariera lui. Graves se luptase cu dinţii şi cu unghiile ca să împiedice guvernul să instaleze măsuri de securitate suplimentare. Iar acum, când America suferea consecinţele acţiunilor sale, credea că el ar trebui să fie primul la rând pentru protecţie. Bazându-se pe timpul care i-ar fi luat să împacheteze atâta rahat în maşină şi să conducă până acolo, trebuie să fi început la zece minute după ce s-au stins luminile.

Partea pozitivă, însă, era că poarta nu se deschidea pentru el. Îi fusese revocat accesul în mod intenţionat? Oare Alexander reuşise de fapt să se gândească la gravitatea acestei situaţii şi la ceea ce era nevoie pentru a o controla?

Nah. Probabil că era doar o eroare de software. Dar cel puţin a fost una amuzantă.

„Ştii ceva despre inginerie electrică, Davis?”.

„Ce? Nu, eu...”

„Ştii să stingi incendii de pădure?”

„Eşti un idiot? Tocmai am spus că sunt senator al SUA. Şi îţi spun...”

„Nu, eu îţi spun ţie”, a spus Rapp, tonul vocii sale reducându-l la tăcere pe bărbat. „Dacă eşti politician, du-te acasă şi ajută-ţi alegătorii. Pentru asta te-au ales.”

„Să nu îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa”, a spus bărbatul, privindu-l pe Rapp ca şi cum ar fi fost ceva ce tocmai ieşise de sub o stâncă. „Eu am plătit pentru acest loc. Sunt membru al guvernului acestei ţări de aproape douăzeci de ani...”

Rapp nu i-a acordat atenţie. Ocazia de a lovi cu pumnul un politician nu se ivea în fiecare zi, dar dacă exista vreun moment potrivit, acesta era acela. Rahatul atinsese oficial ventilatorul şi nimeni nu părea să se uite.

Şi-a întors pumnul stâng şi l-a prins pe Graves în plină gură. Nu avea la dispoziţie suficientă pârghie pentru a-i scoate vreun dinte, dar destulă pentru a-l face pe om să se împiedice pe spate. Când s-a lovit de noroiul îngheţat de la marginea pietrişului, a căzut pe spate şi a alunecat trei metri buni pe pantă.

Rapp a trecut cu camionul pe lângă Highlander-ul bărbatului şi şi-a folosit telefonul pentru a deschide poarta. În oglinda retrovizoare l-a văzut pe Graves zbătându-se înapoi pe şosea şi începând să alerge. Părea să fie prima dată după o vreme şi nu avea cum să reuşească. Poarta deja aluneca înapoi la locul ei.

În timp ce conducea, Rapp se întreba cu nesaţ ce se va întâmpla cu bărbatul. Era amuzant să se gândească că Graves ar fi rămas fără benzină pe drumul de întoarcere spre DC şi ar fi murit de frig, dar era puţin

probabil. Paraziţii aveau o capacitate incredibilă de supravieţuire. Ar fi găsit o modalitate de a convinge pe cineva să-l ajute, ar fi consumat acea persoană şi apoi ar fi trecut la alta. Aşa era lumea...
După încă cinci kilometri, a ajuns la o altă poartă. Aceasta părea semnificativ mai rezistentă şi era îngrijită de un soldat înarmat cu un M4. Rapp s-a oprit şi i-a dat o carte de identitate prin fereastra deschisă. Un alt soldat a apărut dintr-o baracă de lângă copaci şi a folosit o oglindă rulantă pentru a verifica partea inferioară a pickup-ului.
Nefiind găsită nicio marfă de contrabandă sau explozibil ascunsă în şasiu, şi-a îndreptat atenţia spre bancheta camionului. O clipă mai târziu, a venit alături de tovarăşul său pentru o conversaţie scurtă, dar urgentă, purtată în şoaptă.
„Domnule, se pare că acolo în spate este un om înfăşurat într-o prelată".
„Da", a fost de acord Rapp.
„Uh, intrarea este strict controlată. Numai personalul autorizat. Adică tu – şi conform ordinelor mele – numai tu."
Rapp a dat din cap şi a ieşit din camion. S-a aplecat peste margine şi a tras prelata înapoi de pe faţa lui Rashad Asfour.
„Ce mai faci aici?"
Bărbatul căpătase o vagă nuanţă de albastru în ultima oră, în ciuda faptului că temperaturile crescuseră la aproape patruzeci de grade. A încercat să răspundă, dar cuvintele îi erau neinteligibile.
„Iată care este situaţia", a spus Rapp. „Acest munte este plin de personal medical şi de interogatori profesionişti. Şi ei nu vor face înţelegerea pe care am făcut-o eu cu tine. Eu cred că tu nu ştii nimic, dar ei nu o vor face. Vor vrea mai mult decât parola telefonului tău şi vor fi mult mai ştiinţifici decât mine. Îţi vor băga un termometru în fund şi te vor lega de un copac. Apoi, când vei fi aproape mort, te vor aduce înăuntru şi te vor pune într-un pat cald. Şi vor continua să facă asta până când vei muri de bătrâneţe. Nimeni nu merită să trăiască aşa, Rashad. Nici măcar tu. Asta e ultima ta şansă. Spune-mi ce vreau să ştiu şi vom termina asta."
Bărbatul se uita fix la el, deşi unul dintre globii oculari îi era acoperit de o peliculă subţire de gheaţă. După câteva secunde, gura lui a început să se mişte. Rapp s-a aplecat mai aproape şi a introdus şirul de litere şi numere pe măsură ce Asfour le rostea. A funcţionat. A intrat.
Şi-a scos Glock-ul şi a apăsat ţeava pe pieptul bărbatului. „O înţelegere e o înţelegere. „
Ambii soldaţi au sărit înapoi la auzul împuşcăturii, întinzând mâna după arme, dar nesiguri dacă aveau autoritatea de a face mai mult. Rapp s-a urcat înapoi în camionetă şi a arătat spre poartă.
„Deschideţi-o."

CAPITOLUL 24

HAOSUL din interiorul intrării în buncăr era chiar sub cel al unei lupte în toată regula. Spaţiul era masiv – probabil cincisprezece metri înălţime pe două sute cincizeci lăţime. Rapp nu putea să vadă până în spate. Oamenii alergau în toate direcţiile, ferindu-se de camioane, de stivuitoare şi, ocazional, de biciclete. Zumzetul surd al nenumăratelor voci se combina cu mirosul de transpiraţie pentru a da aerului o greutate ciudată.
S-a băgat înăuntru, reuşind să parcurgă aproximativ şase metri înainte de a vedea o femeie care se îndrepta spre el din dreapta.
„Domnule Rapp", a strigat ea când s-a apropiat suficient de mult pentru ca el să o audă. „Eu sunt Amy Case. Îmi pare rău că am întârziat. Am presupus că aţi oprit în parcarea interioară."
„Am ceva în spate care trebuie să rămână rece."
Ea i-a aruncat o privire întrebătoare, dar era clar că fusese antrenată să nu pună întrebări. În schimb, i-a întins o insignă galbenă pe care a agăţat-o la gât.
„Asta vă dă acces deplin", a spus ea. „Va deschide orice uşă din acest loc, dar ai grijă cum o foloseşti. O singură întoarcere greşită şi vei fi pierdut pentru o săptămână."
„Am înţeles."

El a urmat-o timp de zece minute bune înainte de a intra într-un pasaj semnificativ mai puţin aglomerat care se termina într-o uşă grea de oţel. Cardul ei a deschis-o şi au trecut în ceva care arăta ca o cameră supradimensionată de control al misiunilor NASA. Oamenii care purtau căşti erau aliniaţi la birouri, iar un ecran uriaş care înfăţişa Statele Unite domina peretele din faţa lor. S-a oprit pentru a examina luminile care pulsau pe el, dar ghidul său l-a apucat de braţ şi l-a ţinut în mişcare. Au traversat neobservat, oprindu-se în cele din urmă în faţa unei uşi mai nedesluşite din spate. De data aceasta, ea i-a arătat insigna. „Până aici pot merge."
După o încuviinţare respectuoasă din cap, ea a pornit înapoi pe unde venise, lăsându-l pe el să-şi atingă insigna de un tampon de lângă uşă. Camera în care a intrat avea un monitor similar agăţat pe peretele îndepărtat, acesta întinzându-se probabil pe o suprafaţă de trei metri pe zece. În centrul încăperii se afla o masă ovală atât de mare încât oamenii din jurul ei trebuiau să aibă microfoane pentru a fi auziţi. Asemănarea cu sala de război din filmul Dr. Strangelove era suficient de evidentă pentru ca Rapp să se întrebe dacă nu cumva vreun arhitect şmecher o făcuse intenţionat.
Preşedintele stătea liniştit, în timp ce secretarul de interne se folosea din plin de microfonul din faţa lui. Rapp nu a găsit-o pe Irene Kennedy pe niciunul dintre scaune, dar în cele din urmă a zărit-o în picioare, rezemată de perete, alături de directorii FBI şi NSA.
„... suntem încă în proces de evaluare a incendiilor pe baza imaginilor din satelit şi a prognozelor meteorologice. Ceea ce pot spune, fără o analiză suplimentară, este că sunt prea multe şi sunt prea răspândite pentru a le combate într-un mod convenţional, chiar dacă am fi la capacitate maximă. Va trebui să le prioritizăm pe cele care ameninţă centrele mari de populaţie şi să le lăsăm pe multe dintre celelalte să ardă pur şi simplu. Apelurile de evacuare sunt deja în curs de desfăşurare, dar comunicaţiile sunt defectuoase şi logistica este un coşmar. Pe măsură ce vor începe să plece, oamenii vor găsi benzinării scoase din funcţiune, iar maşinile lor vor bloca drumurile când vor rămâne fără combustibil. Şi mai este şi problema că nu avem unde să-i trimitem. Nu avem capacitatea de a înfiinţa tabere de refugiaţi..."
„TJ?", l-a întrerupt preşedintele, părând epuizat. „Cum rămâne cu asta? Ce puteţi face pentru aceşti oameni strămutaţi?".
Şeful FEMA s-a aplecat ezitant spre microfonul său. „Nu prea multe, domnule. Sunt prea mulţi oameni în prea multe locuri. Sistemele de stat şi de oraş se pregătesc şi va trebui să ne bazăm pe ele într-o mare măsură. Problema este că, în următoarele zile, resursele lor vor începe să se epuizeze. După aceea..."
„Nu ne facem griji pentru săptămâna viitoare", a spus preşedintele. „Ne facem griji pentru acum. Mi-aţi spus în trecut că aprovizionarea cu apă este preocuparea dumneavoastră numărul unu într-un scenariu ca acesta. Ce putem face pentru a o menţine în funcţiune?"
Burton a înghiţit în sec. „Acesta este unul dintre cele mai bune scenarii de urgenţă pe termen scurt – multe dintre agenţii fac de fapt exerciţii pentru a se antrena pentru potenţiale dezastre. De asemenea, multe au sisteme de alimentare de rezervă destul de robuste. Totuşi, nu vor rezista. Problemele vor veni în valuri, în funcţie de situaţia individuală şi de proiectarea sistemului de distribuţie. Stabilim priorităţile de ajutor în funcţie de acest lucru şi în funcţie de faptul că, în mod realist, credem că putem ajuta. Cu excepţia incendiilor, aceasta este absolut cea mai critică piesă în acest moment. Fără apă potabilă, toată lumea moare în câteva zile. Şi fără apă pentru igienă, bolile vor fi dezlănţuite, ceea ce ar fi..."
„Cum rămâne cu mâncarea?", a spus preşedintele înainte ca Burton să cadă în altă gaură de iepure.
„Mai puţin crucială pe termen scurt. Oraşele au tendinţa de a avea o rezervă de aproximativ trei zile, iar iarna stricăciunile nu vor fi la fel de grave. Totuşi, trebuie să preluăm controlul asupra producţiei, distribuţiei şi depozitării alimentelor. Securitatea va deveni, de asemenea, o problemă destul de repede. Când magazinele alimentare se vor goli, nu va dura mult până când oamenii vor începe să jefuiască întregul lanţ de aprovizionare."
„Cât timp pot supravieţui oamenii fără să mănânce?", a întrebat cineva.
„O lună. Poate puţin mai mult. Până atunci, trebuie să avem din nou producţia de alimente online şi o modalitate de a distribui acele alimente. Dar trebuie să fie complet controlată de guvern. Piaţa liberă încetează să mai existe atunci când băncile o fac, pentru că nimeni nu mai are bani. De fapt, aproape totul trebuie să fie controlat de guvern. De exemplu, după evacuările iniţiale, nu mă pot gândi la niciun motiv

pentru care cineva ar trebui să fie afară noaptea în mijlocul iernii. Dacă se află, pot să vă garantez că nu fac nimic bun."
Toată lumea s-a uitat la preşedinte, care a analizat problema în tăcere câteva momente înainte de a vorbi. „Înţeleg necesitatea unei stingeri, dar întrebarea mea este dacă putem să o impunem."
Generalul Templeton a clătinat din cap. „Nu în acest moment, domnule".
„Ezit să dau decrete pe care nu le putem aplica. Ar submina autoritatea guvernului şi ar putea spori panica. Aşa că, să lăsăm asta pe plan secundar pentru moment." A făcut o pauză pentru o clipă. „Dacă tot vorbim despre armată, domnule general, care este situaţia dumneavoastră?".
„Evident, şi energia noastră a căzut, domnule. Putem desfăşura facilităţi medicale mobile şi rechemăm toate navele nucleare fezabile. Acestea pot furniza cel puţin o parte din energie în zonele de coastă şi în special docurile de care vom avea nevoie pentru a descărca provizii critice. Evident, avem o mulţime de trupe staţionate în ţări străine şi va trebui să ne gândim dacă să le aducem înapoi. În acest moment, nu avem capacitatea de a le absorbi, dar s-ar putea să o facem în viitor."
„Bine", a spus Alexander, luptându-se în mod evident să rămână aparent calm. „Cât timp mai avem până când chestia asta se va întoarce tare în sud? TJ?"
„Presupunând că putem menţine apa, cam o săptămână. Atunci un număr semnificativ de oameni vor începe să se înfometeze. Majoritatea americanilor nu au experienţă în acest sens. Nu vor muri, dar vor crede că vor muri. În acel moment, vom avea nevoie de armată pentru a menţine ordinea, în special în zonele mai calde ale ţării, unde vremea va fi mai propice tulburărilor civile."
„Atunci trebuie să pornim curentul înainte de asta". S-a întors spre Janice Crane, reprezentanta Departamentului de Energie la întâlnire. „Care este situaţia?"
Ea a părut puţin uimită şi au fost cinci secunde bune de tăcere înainte de a vorbi. „Amploarea acestui atac a fost... incredibilă. Nici măcar nu ştim încă cu ce avem de-a face. Sistemele informatice ale companiei de electricitate i-au minţit şi acum se blochează. Ştim că daunele aduse infrastructurii sunt masive, dar este puţin probabil să pot fi mai precisă decât atât fără o inspecţie fizică. Este vorba de sute de mii de kilometri de linii şi zeci de mii de substaţii – multe dintre acestea sunt greu accesibile, iar unele dintre ele sunt complet izolate de incendii. După ce se va face această evaluare, va trebui să venim cu un plan de reparaţii şi să îl executăm."
„Despre ce vorbim din punct de vedere al timpului?"
„Dacă totul merge bine, poate două luni."
„Vrei să spui că nu va fi curent timp de două luni? Asta nu este acceptabil, Janice."
„Nu, domnule. Două luni pentru a finaliza inspecţia iniţială."
Camera a căzut într-o tăcere adâncă. După o înghiţitură de apă cu aer disperat, ea a continuat. „În acest timp, sperăm să readucem curentul în mod selectiv. În esenţă, insule în jurul centralelor electrice. De asemenea, energiile regenerabile rămân online, deşi, evident, sunt intermitente. Există potenţialul de a muta oamenii în tabere în jurul acelor zone."
„Problema cu asta este ce poţi face cu adevărat cu energia?" a intervenit TJ Burton. „Căldură în zonele reci şi poate puţină lumină? Dar ceea ce au nevoie oamenii este hrană, apă, igienă şi adăpost. Aceste lucruri tind să nu se afle în acelaşi loc cu centralele electrice. Este aceeaşi problemă pe care o avem cu navele marinei. Cu excepţia cazului în care avem nişte prelungitoare foarte lungi, nu putem duce energia electrică la industriile critice care ţin ţara în viaţă."
„Fac tot ce pot", a răbufnit Crane.
„Linişteşte-te, Janice, nu te învinovăţeşte", a spus Alexander, apoi s-a întors spre secretarul de stat. „Nu-mi place să spun asta, dar cum rămâne cu ajutorul extern?".
„Uniunea Europeană ne susţine sută la sută, domnule. Problema este că întrebarea este capacitatea, nu voinţa. Statele Unite sunt cel mai mare exportator de alimente din lume şi acest robinet este pe cale să fie închis. Primul lor ordin de zi este să evalueze cum îşi vor hrăni propriul popor. Nu pe ai noştri."
„Şi chiar dacă ne pot trimite alimentele şi alte provizii de care avem nevoie", a spus Burton, „tot trebuie să găsim o modalitate de a le descărca şi transporta".
„Ce zici de mai aproape de casă?" a spus Alexander.

„Cu excepţia unei părţi a Canadei, care este interconectată la reţeaua noastră, atacul nu pare să se fi extins dincolo de partea continentală a SUA în mod semnificativ. Aşadar, avem Hawaii şi Alaska, precum şi teritoriile. America Latină are o capacitate destul de limitată, iar prăbuşirea comerţului nostru cu ei va lovi puternic."
Când conversaţia s-a îndreptat spre depresiunea mondială care va urma inevitabil prăbuşirii complete a celei mai mari economii din lume, Rapp s-a îndreptat spre Irene Kennedy şi spre bărbaţii cu care vorbea.
„Se pare că am dat-o în bară, rău de tot", a spus el când a ajuns la îndemâna tuturor. „Şi acum?"
„Tocmai vorbeam despre asta", a spus directorul FBI.
„Şi cu ce v-aţi ales?".
„Că noi suntem singurii care putem rezolva asta."
„Eu nu sunt electrician, Darren".
„Într-un fel, asta este ideea", a spus Kennedy. „Nu ar conta dacă ai fi. Evaluarea pagubelor fizice ale reţelei, repararea ei şi ocolirea computerelor îngheţate ale miilor de companii individuale de utilităţi va dura şase luni dacă totul merge ca la noi. Nu poate dura atât de mult, Mitch. Majoritatea populaţiei noastre va fi moartă, iar America va înceta să mai existe."
„Presupun că aveţi un plan?"
„Există o singură persoană în lume care poate răspunde la întrebările la care avem nevoie de răspuns – ce linii sunt căzute, ce substaţii au fost avariate şi cum să accesăm computerele companiilor de utilităţi."
„PowerStation", a spus Rapp.
Ea a dat din cap. „Cu informaţiile pe care le are el sau ea, am putea obţine cel puţin o alimentare intermitentă a marilor noastre centre de populaţie şi a altor infrastructuri critice."
Rapp a scos din buzunar telefonul lui Rashad Asfour şi i l-a înmânat directorului NSA.
„Ce este asta?"
„Spune-i că este un cadou de Crăciun. L-am luat de la omul care a încercat să lovească substaţia din Carolina de Nord", a spus el, întorcându-se să plece. „Mă îndoiesc că sunt prea multe pe ea, dar vă va oferi celor trei un punct de plecare."
„Unde te duci?" a întrebat Kennedy.
„Acasă. Nu ştiu nimic despre reţea sau despre ajutor în caz de dezastru şi nu iau un pat de la cineva care ştie. Ştiţi unde să mă găsiţi. Dă-mi un nume şi o locaţie a nemernicului ăstuia şi mă ocup eu de restul."

CAPITOLUL 25

LA VEST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA

RAPP pipăi pe jos, lângă canapea, găsind în cele din urmă berea pe care o căuta. Băutura s-a dovedit a fi problematică, însă. Frigiderul său era extrem de eficient din punct de vedere energetic, dar, cu toate acestea, deschiderea lui fără un motiv întemeiat i se părea o risipă de energie electrică obţinută cu greu. Din nefericire, veranda sa din spate nu dispunea de tipul de precizie de răcire cu care era obişnuit.
A alunecat sticla pe podeaua de lemn, ajungând la mai puţin de un metru de şemineul care ridicase temperatura din bârlogul său la şaptezeci şi trei de grade decadente. Restul casei era menţinut cu douăzeci şi cinci de grade mai rece. Cu acoperirea densă de nori, panourile sale solare nu prea aveau valoare, aşa că se baza în întregime pe vânt. Nu avea niciun motiv să îşi golească bateriile sau să facă să pornească generatoarele. Erau doar câteva zile într-o situaţie care se putea întinde pe o perioadă foarte lungă de timp. De fapt, dacă Kennedy şi echipa sa de experţi nu reuşeau să se descurce, situaţia putea fi permanentă.
Încrezător că Sam Adams-ul său era pe cale să redevină complet lichid, şi-a îndreptat din nou atenţia spre televizor. Acesta era reglat pe un reportaj de ştiri francez axat pe recentele scăderi de pe pieţele bursiere ale lumii. Cele mai multe scăzuseră cu peste douăzeci şi cinci la sută, dar exista o mare confuzie, deoarece pieţele americane erau complet deconectate. Economistul care era intervievat părea chiar puţin panicat. Probabil că nu era un semn bun.

Ceasul de pe marginea televizorului arăta 22:57 şi l-a oprit în favoarea radioului. În ultimele câteva zile de inactivitate, dăduse peste o emisiune radioamatorizată care era mult mai distractivă şi mai informativă decât reportajele din presa tradiţională sau anunţurile guvernamentale de serviciu public. Şi, se pare că nu era singurul care credea asta. O serie de posturi comerciale care încă mai funcţionau se apucaseră să o retransmită în direct. Aşadar, în timp ce posturile obişnuite lăudau virtuţile pălăriilor călduroase şi ale stării de aşteptare, tipul ăsta îţi spunea care este cel mai bun mod de a găti lăcuste sau de a te şterge la fund atunci când rămâi fără hârtie igienică.
Un segment reciclat despre tratarea apei contaminate tocmai se încheia şi Rapp l-a ascultat pe jumătate în timp ce se rostogolea de pe canapea pentru a-şi recupera berea. Aparent, tipul făcea podcasturi de supravieţuire de ani de zile, dar atracţia lor fusese limitată la marginali. Acum se îndrepta spre statutul de vedetă rock.
Când ceasul a ajuns la ora de vârf, programul preînregistrat a dispărut şi a fost înlocuit de o vorbire familiară din sud.
„Bună seara, America! Sper că staţi la căldură şi în siguranţă acolo. O am pe Claire la radio din Los Angeles şi nu sunt sigur cât va dura legătura, aşa că să începem emisiunea cu ea. Claire, eşti acolo? Ce se întâmplă în Oraşul Îngerilor?”
„Bună, Jed. Autorităţile locale anunţă că au reuşit să controleze incendiul din partea de sud a oraşului.”
„Spun adevărul sau sunt doar alte prostii guvernamentale?”
„E greu de spus. Fumul este încă foarte puternic acolo unde mă aflu. Se anunţă ploaie în seara asta, slavă Domnului. Aşa că ne ţinem pumnii.”
„Cum rămâne cu staţiile de ajutor. Aveţi o listă?”
„Am, dar e o ţintă în mişcare. Cele mai multe dintre aceste locaţii erau bune până acum o oră.”
A început să le parcurgă, dar a fost întreruptă brusc după aproximativ treizeci de secunde. Aceste tipuri de conexiuni radio erau înşelătoare – depindeau într-o oarecare măsură de condiţiile atmosferice.
„Am pierdut-o. Să sperăm că o voi recupera înainte de terminarea spectacolului, dar chestia cu staţia de ajutor mă face să cred că ar trebui să vorbesc mai mult despre mâncare. Ştiu că unora dintre voi le este foame acolo, dar trebuie să vă conservaţi. Nu aveţi încredere în guvern când spune că va ţine situaţia sub control. Puţină hrană în fiecare zi – în special proteine – va dubla sau tripla timpul în care puteţi supravieţui faţă de a mânca tot ce aveţi în următoarea săptămână şi de a conta pe faptul că Safeway-ul vostru va fi reaprovizionat. La naiba, priveşte partea bună a lucrurilor. Dacă sunteţi ca mine şi ca aproape toată lumea, să pierdeţi puţină greutate nu va fi cel mai rău lucru din lume. Soţia mea spune că abdomenul meu devine... Stai aşa. Cred că avem pe cineva la telefon. Lasă-mă să-ţi fac legătura.
„Da. Daţi-i drumul. Cine şi unde sunteţi?”
„Tom. Sunt în Alabama.”
„Ce se întâmplă acolo?”
„Am vrut doar să spun că acei oameni din LA şi-au căutat-o cu lumânarea. Ei...”
„Du-te naibii!” a spus Jed, oprindu-l pe om. „Chiar trebuie să trec din nou prin asta? Rahatul a lovit oficial ventilatorul şi suntem cu toţii americani. Nu mai există democraţi şi republicani. Nu mai există ţărănoi şi fulgi de zăpadă. Trebuie să lucrăm împreună. Poate că noi, cei care ne tragem pe noi, suntem în stare să ucidem şi să eviscerăm o căprioară, dar tipii ăia mici şi tocilari ar putea fi în stare să-ţi instaleze panouri solare sau să te ţină în viaţă dacă mănânci un grătar stricat. Rămânem uniţi, idioţilor. Împărţiţi suntem terminaţi.”
Rapp a auzit uşa din spatele lui deschizându-se, urmată de paşii capitonaţi ai Annei. O clipă mai târziu, ea s-a poziţionat în faţa lui, purtând body-ul de lână în care o înfăşurase mama ei.
„De ce îl asculţi pe tipul ăla? Îl auzeam de la un capăt la altul al holului. E atât de nepoliticos!”
„Să nu confunzi niciodată livrarea cu conţinutul”, a spus el, oprind transmisia.
„Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta”, a spus ea, lăsându-se pe el.
Nu cu mult timp în urmă, ar fi înţepenit în momentul în care ea ar fi aterizat pe el, dar nivelul său de confort se îmbunătăţea. Adevărul era că începea chiar să îi placă să o aibă în preajmă. Şi asta îl speria de moarte.

„Înseamnă că, atunci când cineva este inteligent şi ştie despre ce vorbeşte, nu ar trebui să-ţi faci atâtea griji dacă îţi place sau nu.”
Ea a dat din cap gânditor. „Mama vrea să ştie dacă amesteci carnea de vită burgy-on aşa cum ţi-a spus ea.”
Şi-a lăsat capul să se lase în stânga şi a contemplat oala de fier care atârna deasupra focului.
„Da?”
„Eşti un mincinos! Şi nici măcar nu te pricepi la asta. Întotdeauna îmi dau seama.”
Ea s-a rostogolit de pe el şi a folosit un mâner pentru a da jos capacul. „Când va fi timpul să mă întorc la şcoală?”
„Este vacanţa de Crăciun”, a spus el în timp ce ea folosea o lingură de lemn pentru a amesteca.
„Da, dar mama spune că nu vom merge la şcoală când nu sunt luminiţe. Şi ar trebui să ne întoarcem peste câteva zile. Şi dacă nu ne întoarcem, o să-mi fie dor de Tina şi de ceilalţi prieteni ai mei. În plus, am nevoie de şcoală. Vreau să fiu veterinar şi e super greu.”
„Da, cred că de fapt trebuie să ştii să-l pronunţi.”
„Taci din gură!”
„Nu va dura mult”, a spus el, demonstrând că se pricepea mai bine să mintă decât credea ea.
„Crezi că Tina e bine? Ea nu locuieşte într-un fort mare ca noi. Are doar o casă obişnuită.”
„Da. Sunt sigur că este.”
Cea de-a doua minciună i-a fost puţin mai greu să o scoată. Într-o zi i-ar fi reproşat-o ea? Pentru că, cel mai probabil, Tina nu avea să fie bine. Şi ca lucrurile să fie şi mai rele, era vina lui. Era treaba lui să se asigure că astfel de lucruri nu se întâmplau.
Telefonul său prin satelit a început să sune şi l-a scos din buzunarul pantalonilor de trening. „De ce nu te duci să-i spui mamei tale că am avut grijă de tocană?”.
„Pentru că nu e adevărat.”
„Ce-ai zice dacă te-aş lăsa să conectezi câteva dintre cadourile pe care le-ai primit?”, a spus el, uitându-se la ecran şi văzând că apelul era de la Irene Kennedy.
Ochii Annei s-au îngustat suspicios. „De cât timp?”
„Câteva ore?”
Ea a dat din cap gânditor şi s-a îndreptat spre uşă.
„Închide-o, laşi căldura să iasă afară!”, a strigat el după ea şi apoi a răspuns. „Cum merg lucrurile?”
„Rău”, a spus ea, părând epuizată. „Tocmai am primit un raport despre cineva care a tras într-o mulţime de protestatari în Phoenix. Cel puţin cinci victime şi circulă zvonuri că Garda Naţională ar fi responsabilă.”
„Au fost ei?”
„Nu ştim. Acest tip de informaţii este greu de obţinut în mediul actual. Oricum ar fi, violenţa a crescut. Până acum, a fost oportunistă şi, probabil, a fost pusă în practică de oameni deja predispuşi la aşa ceva. Dar acest lucru nu va dura. În curând, vom avea mame din suburbii care vor împuşca oameni pentru o conservă de mâncare pentru a-şi hrăni copiii. „
„Ce spune TJ?”
„Nu vrei să ştii”, a spus ea. „Chiar nu vrei să ştii.”
„Atunci trebuie să rezolvăm asta, Irene. Este mizeria noastră şi trebuie să o curăţăm. Cum rămâne cu telefonul pe care ţi l-am dat? Era ceva pe el ce putem folosi?”
„În principiu, ceea ce ne aşteptam. O listă de ţinte cu informaţii foarte detaliate despre cum să le lovim pe fiecare dintre ele cât mai eficient. Am confirmat identitatea cadavrului pe care l-ai lăsat în parcare ca fiind Rashad Asfour şi încercăm să-i urmărim asociaţii cunoscuţi, dar, din nou, nu este uşor în acest mediu. Şansele ca aceasta să ne conducă la PowerStation sunt reduse.”
„Dar prietenii lui din ISIS? Sunt încă activi?”
„Da, dar se mută la ţinte mai puţin evidente. Şi sunt prea multe pentru noi ca să le acoperim.”
„Vor continua până când vor fi toţi morţi. Dacă ai nevoie de mai mulţi oameni, pot să mă întorc cu băieţii lui Scott.”

„Pagubele sunt atât de mari încât pierderea câtorva substaţii minore nu va face nicio diferenţă. Şi chiar dacă am reuşi să prindem pe unul dintre ei, este puţin probabil că ar şti mai multe decât a ştiut Asfour. Mulţumesc, dar aş prefera să vă odihniţi şi să fiţi gata de plecare dacă am nevoie de voi."
„Dacă ai nevoie de mine. Nu sunt sigur că-mi place cum sună asta."
„Îi forăm pe cei care au cunoştinţele necesare despre reţeaua noastră pentru a face aşa ceva, dar cu majoritatea reţelelor de calculatoare căzute, este un proces lent. Şi chiar dacă găsim un nume, este doar un început. În mare parte, telefoanele nu funcţionează şi mulţi oameni îşi părăsesc locuinţele principale pentru a-şi ajuta rudele. Faptul că cineva dispare brusc de pe radar nu mai este neapărat un indicator de vinovăţie."
„Aşadar, căutaţi un individ. Nu un guvern."
„Cu cât analizăm mai mult ceea ce s-a întâmplat, cu atât mai mult credem că PowerStation este neafiliată", a spus ea înainte ca vocea ei să se întrerupă.
„Aud un „dar" atârnând la sfârşitul acestei propoziţii."
„Îţi aminteşti transcrierea discuţiilor din camera de chat ISIS?"
„Te referi la cea în care i-a menţionat pe ruşi? Părea că i-a abordat, dar nu a reuşit să aibă succes."
„Şi dacă aşa stau lucrurile, ruşii ar putea şti cine este."
„Subţire", a spus Rapp.
„De acord. Dar vremurile disperate cer măsuri disperate. Ne punem la punct cazul şi apoi îl vom prezenta preşedintelui rus. Alexander ar dori să participaţi la acea întâlnire."
„De ce?"
„Pentru că vrea să fie foarte clar că ne aşteptăm la o cooperare deplină din partea Rusiei. Şi că orice altceva mai puţin decât atât este inacceptabil."

CAPITOLUL 26

WASHINGTON, DC
SUA
Deschizătoare de conserve ELECTRICE!
Poate punctul culminant a zece mii de ani de prostie umană. Şi ea a căzut în capcană. Mulţumită lui Dumnezeu pentru nebunul genial care a iniţiat o emisiune radiofonică de supravieţuire pe care acum o asculta obsesiv. Dacă nu ar fi fost Jed Jones, ar fi deschis cutia de mazăre cu un cuţit de măcelar în loc de lingură. Probabil că el era motivul pentru care încă mai avea toate degetele.
Voronova a strâmbat din ochi în timp ce se întorcea spre soare, evitând un petic de gheaţă sclipitoare pe trotuarul din faţa ei. Chiar înainte de răsărit, se urcase pe o ţeavă de scurgere pe acoperişul vecinului ei şi apoi coborâse pe partea cealaltă până în stradă. Guvernul impusese în sfârşit un stingher oficial de la asfinţit până în zori, dar nu acesta era motivul pentru care era reticentă să iasă afară după lăsarea întunericului. Dimpotrivă, de fapt. Bazându-se pe ceea ce se filtra până la apartamentul ei de la subsol şi pe ceea ce putea reconstitui din rapoartele radio, starea de asediu era încă un eşec total.
Bineînţeles, mai era şi lipsa forţei de muncă pentru aplicarea legii, dar asta nu era cel mai rău lucru. Nu, principala problemă era că, pe măsură ce pana de curent la nivel naţional intra în cea de-a doua săptămână, mulţi oameni voiau să fie prinşi. Îşi închipuiau că vor fi aruncaţi într-un centru de detenţie unde vor fi hrăniţi, protejaţi şi li se vor oferi îngrijiri medicale. Iar ea putea să simpatizeze sută la sută, în ciuda faptului că se afla într-o poziţie mult mai bună decât majoritatea americanilor.
Deocamdată, gazele naturale încă curgeau. Şemineul ei cu gaz îi asigura confortul şi îi furniza suficientă lumină pentru a trece orele nesfârşite de lectură în singurătate. De asemenea, apa în DC era încă deschisă, în timp ce existau rapoarte că aceasta începea să se clatine în alte oraşe mari. Şi, bineînţeles, avusese ocazia să pună ceva de mâncare înainte de a se stinge lumina.
Probabil că nici pe departe suficientă, totuşi. Şi, având în vedere asta, îşi redusese consumul de alimente la 1.200 de calorii pe zi. După calculele ei, asta i-ar fi ajuns pentru două luni. După spusele lui Jed, ar putea să reducă şi mai mult şi să supravieţuiască mai mult de două ori mai mult. O dietă de înfometare

completă era ceva în care trebuia să se obişnuiască, totuşi. Dacă în două săptămâni lucrurile arătau la fel de rău ca şi acum, ar fi apăsat pe trăgaci. Şase sute de calorii pe zi.
Astăzi, însă, foamea sâcâitoare cu care încerca să se obişnuiască dispăruse. Îşi dublase raţiile pentru această expediţie şi, pe lângă faptul că îi redase o parte din putere, îi îmbunătăţise semnificativ starea de spirit. Erau doar carbohidraţii care vorbeau, totuşi. În afară de zvâcnetul ei de zahăr, speranţa era greu de găsit. Posturile de radio controlate de guvern – televiziunea, reţeaua celulară şi internetul muriseră cu câteva zile în urmă – continuau să repete aceleaşi prostii despre a rămâne calmi, a se încălzi şi a fi pregătiţi. Nici măcar nu mai anunţau locaţiile posturilor de ajutor, deoarece au constatat că erau imediat invadate.
Trei bărbaţi au apărut pe trotuar în faţa ei şi ea s-a forţat să îşi păstreze un mers relaxat în timp ce mâna i se apropia de Beretta ascunsă sub jachetă. Nu păreau deosebit de ameninţători – probabil un tată în jur de cincizeci de ani şi doi fii de douăzeci de ani. Dar ar fi fost o prostie să-şi asume riscuri. Disperarea le face lucruri oamenilor. Chiar şi celor fundamental buni. Acesta era motivul pentru care se străduise atât de mult să devină o ţintă cât mai puţin atrăgătoare. O haină veche de zece ani, blugi şi o pereche de cizme impermeabile stropite cu noroi. Niciun rucsac sau geantă care ar fi putut conţine ceva util. Nici o îmbrăcăminte tehnică sofisticată care să se potrivească unei surori sau soţii.
Şi-a ţinut respiraţia în timp ce treceau pe lângă ea, dar niciunul nu s-a uitat măcar la ea. Totuşi, nu şi-a lăsat mâna să cadă pe lângă ea până când paşii lor nu s-au estompat complet.
Voronova a ieşit de pe strada rezidenţială în favoarea uneia dintre arterele critice din DC. Sau cel puţin ceea ce obişnuia să fie una dintre arterele sale critice. Acum era complet impracticabilă, înfundată de maşini abandonate de oameni care rămăseseră fără benzină încercând să fugă din oraş. Nu s-a putut abţine să nu se oprească şi să privească totul. O altă reamintire a cât de delicate erau firele care ţineau împreună societatea modernă.
Acestea fiind spuse, s-ar putea să fi făcut parte şi din planul dezordonat al guvernului. Ea bănuia că aceştia doreau să ţină oamenii încolonaţi şi din acest motiv nu făcuseră aproape nimic pentru a menţine drumurile libere. Acum, dacă voiai să ieşi, ar fi trebuit să o faci pe jos. Poate o motocicletă, dar pentru asta ai avea nevoie de benzină şi ai risca să fii atacat de cineva care dorea să iasă din oraş la fel de mult ca şi tine.
Opt zile. Atât a durat. Ce s-ar fi întâmplat în zece? Douăzeci? Doamne fereşte, o sută?
Tocmai această întrebare o forţase să iasă din fortăreaţa ei improvizată de la subsol. În primele câteva zile, îşi spusese că nu mai era nimic de făcut. Că era prea târziu. Dar era doar laşitatea ei care vorbea. Nenorocitul ăla mic şi tocilar de John Alton era pe undeva pe acolo şi avea un laptop care descria tot ceea ce făcuse în detalii sângeroase. Ea a văzut cu ochii ei.
Nu se putea ca informaţia aceea să nu le fie de ajutor oamenilor care încercau să repare chestia asta. Şi chiar dacă nu ar fi fost, cel puţin ar fi putut fi pus în lanţuri şi aruncat într-o groapă undeva pentru ceea ce făcuse.
Şi-a tras gulerul jachetei împotriva frigului, în timp ce a început să se strecoare printre maşini. Cel puţin sediul FBI-ului nu era departe de locul unde locuia. Să ajungi acolo probabil că nu ar fi fost prea rău. Nu era atât de sigură de ceea ce avea de gând să facă atunci când va ajunge acolo.
Adepţii teoriei conspiraţiei erau pe toate undele de radio şi se îndreptau cu toate armele împotriva guvernului. Spuneau că totul era un complot pentru a scăpa de democraţie şi a o înlocui cu o dictatură. Că sinuciderea principalului candidat prezidenţial din acest an fusese înscenată de Deep State, că oamenii-şopârlă au preluat controlul Congresului şi aşa mai departe.
Primul lucru pe care ar trebui să-l facă este să demonstreze că nu este unul dintre ei. Şi după aceea va trebui să-i lovească cu chestia cu cărtiţa rusească. De partea ei, chiar vorbea limba rusă şi avea câteva informaţii secrete care îi săreau în cap. Din păcate, puţine şi mărunţişuri erau cuvintele cheie aici. Ea nu era un agent activ, iar agenţii adormiţi nu aveau nevoie să ştie atât de multe până când nu erau chemaţi.
Totuşi, nu conta. Avea de gând să facă să se întâmple asta. Avea de gând să facă lucrurile cum trebuie. Trebuia s-o facă.

Ţipetele deveniseră audibile când Voronova se afla la puţin mai mult de cinci străzi de clădirea J. Edgar Hoover. A încercat să o ocolească, dar indiferent ce făcea, urletele furioase a ceea ce părea a fi sute de oameni o urmăreau.
Unul dintre motivele pentru care plecase în zorii zilei fusese să evite asta. Un sistem de înaltă presiune se deplasase peste noapte, aducând cer albastru şi aer liniştit care să convingă oamenii să iasă pe străzi. Dar era abia opt şi cincisprezece dimineaţa şi încă era mult sub zero grade. Cine se revolta în aşa ceva? De ce să nu aştepte până după-amiaza, când ar fi trebuit să urce până la patruzeci de grade?
Neavând altă opţiune mai bună, s-a pus pe drumul cel mai scurt spre sediul FBI şi şi-a încrucişat degetele. Ceea ce a găsit când a ajuns a fost cu mult peste tot ceea ce imaginaţia ei ar fi putut concepe. Nu era o adunare informală a unei sute de oameni speriaţi, frustraţi şi în pericol de a-şi pierde speranţa. Era o aproape revoltă formată din ceea ce trebuie să fi fost o mie de oameni, toţi îndreptându-şi furia direct spre FBI. Ritmul ei a încetinit şi s-a oprit în cele din urmă în mijlocul drumului. Clădirea părea să fie complet înconjurată. Fuseseră ridicate baricade, iar oamenii în echipament antirevoltă stăteau chiar în spatele lor, absorbind insultele strigate şi proiectilele aruncate ocazional de mulţime. Unii protestatari confecţionaseră pancarte artizanale care vorbeau despre libertate, America şi Constituţie. O bună jumătate dintre ei erau înarmaţi – mulţi cu puşti de asalt. O sticlă a strălucit în soare în timp ce se arunca în aer şi se spărgea de un scut de plexiglas.
Nu-şi făcuse niciodată iluzia că era singura persoană care îi asculta pe adepţii teoriei conspiraţiei la radio, dar nici nu visase că influenţa lor se putea răspândi atât de repede. Sau atât de puternică.
Opt zile. Acest număr se tot învârtea în capul ei. Timpul necesar pentru a obţine ceva dintr-un catalog de comandă prin poştă deosebit de lent. Sau pentru a obţine o programare la dentist. Sau pentru a renunţa la ultima ei rezoluţie de Anul Nou.
A făcut un pas înainte ezitant, dar apoi s-a oprit din nou. Chiar dacă ar fi avut o insignă oficială a SVR şi o scrisoare de prezentare semnată de însuşi Boris Utkin, nu ar fi contat. Şansele ca ea să se lupte pentru a ajunge la baricade erau cam zero. Iar şansele ca ea să se lanseze apoi într-o explicaţie detaliată a identităţii şi suspiciunilor ei erau şi mai mici.
Ar fi râs dacă n-ar fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi. FBI-ul era disperat după informaţii, iar ea se afla în faţa sediului lor cu exact informaţiile de care aveau nevoie. Dar nu avea cum să le-o transmită.
Şi asta a dus la întrebarea: ce facem acum?
Nu se putea căţăra pe conducta de scurgere pentru a se întoarce în curtea ei până când nu se întuneca prea tare ca să fie văzută. Cel puţin încă nouă ore. Ce ziceţi de un telefon public? Mai existau şi astea? Şi dacă mai existau, mai era încă operaţional 911? FBI-ul avea, fără îndoială, un număr de telefon, dar cum avea să-l găsească? Nu mai pusese ochii pe o carte de telefon de ani de zile.
De data aceasta, chiar a reuşit să râdă. O izbucnire încordată şi amară care a făcut-o să se simtă şi mai rău. Fusese o fană a SF-ului toată viaţa ei şi una dintre temele ei preferate era preluarea controlului de către maşini. Matrix. Terminator. Ceea ce nu-şi dăduse seama până în acel moment era că deja reuşiseră. Milioane de oameni urmau să moară. De ce? Pentru că fără 4G, nu putea să caute un număr de telefon.

CAPITOLUL 27

LÂNGĂ SENECA ROCKS
VIRGINIA DE VEST
SUA
RAPP a trecut prin uşile de acces şi s-a oprit în faţa puşcaşului marin care părea să fie responsabil de parcarea cavernoasă. Pana de curent era deja în a unsprezecea zi, iar spaţiul era înghesuit până la refuz de vehicule civile şi militare. I-a făcut semn să coboare geamul.
„Le încadrăm ca pe nişte piese de puzzle, domnule. Dacă nu vă supăraţi, mă ocup eu de aici. Când o vreţi înapoi, vom avea nevoie de un preaviz de câteva minute şi de un număr de înmatriculare.”
El a dat din cap şi a ieşit. „Şi dacă tot sunteţi aici, de ce nu-i faceţi plinul?”
Se voia o glumă şi ea a început să rânjească, dar s-a stins când a văzut culoarea insignei care îi atârna la gât. „Mă voi ocupa personal de asta, domnule.”

I-a înmânat cheile şi a privit-o cum pleacă. O surpriză plăcută. Era nevoit să scoată motorina destinată generatoarelor de rezervă pentru a-şi alimenta camioneta. Tesla Claudiei era momentan pe dinafară, dar soarele era afară, aşa că spera să reuşească să îi încarce bateria în următoarele două zile. Până atunci, dacă guvernul voia să-l ajute, nu avea de gând să se opună.
Ascensorul din partea de nord a parcării l-a coborât încă câteva sute de metri până la buncărul principal. Zumzetul liniştit al motorului electric a fost singurul sunet în timp ce cobora, făcând ca agitaţia din momentul în care uşile s-au deschis să fie cu atât mai dezorientată. În timpul scurs de la ultima sa vizită, nivelul deja considerabil de activitate se înmulţise de cel puţin trei ori. Mirosul sutelor de trupuri nespălate era familiar, dar copleşitor, în timp ce ieşea şi se ferea de un lift hidraulic care transporta paleţi de MRE-uri. Din puţinul pe care îl putea vedea prin aglomeraţia de oameni, pereţii erau acum căptuşite cu paturi de campanie, majoritatea nefăcute şi îngrămădite cu bunurile personale ale ocupanţilor lor. Un număr semnificativ de civili fusese adăugat la amestec, inclusiv copii. Unii dintre copii erau adunaţi în grupuri, dar alţii erau liberi, rătăcind în jurul lor şi încercând să nu fie călcaţi sau călcaţi în picioare.
Nu era nimeni acolo să îl întâmpine, ceea ce nu era surprinzător având în vedere situaţia, aşa că s-a îndreptat în direcţia în care plecase ultima dată. A fost un pic ca şi cum ar fi încercat să se lupte pentru a ajunge pe scena unui concert rock, dar a reuşit să progreseze constant.
A zărit un băiat puţin mai în vârstă decât Anna, aşezat pe un teanc de cutii, analizând totul cu calm. Părea să aibă capul pe umeri şi era clar că nu era ocupat, aşa că Rapp s-a îndreptat spre el.
„Hei, puştiule. Presupun că nu ştii cum arată directorul CIA."
A meditat la întrebare o clipă şi apoi a dat din cap.
„Ce zici de preşedinte?"
A dat din cap.
„Ştii unde se află? „
Băiatul a arătat cu degetul şi Rapp a pornit în direcţia indicată de el. După încă vreo douăzeci şi cinci de metri, a auzit pe cineva strigându-i numele din spate. Nu era însă o altă escortă anonimă. Când s-a întors, a văzut oameni care se grăbeau să se dea la o parte din calea lui Joshua Alexander.
În loc de costumul său întunecat obişnuit, purta o pereche de blugi, pantofi de alergare şi un hanorac Crimson Tide. Părul său, în mod normal perfect, era un pic cam nebun, încadrând o faţă slabă şi nişte ochi care văzuseră mai mult decât îşi doreau în ultima săptămână. Era o expresie pe care Rapp o cunoştea de zeci de ani în zonele de luptă. Omul abia se ţinea pe picioare.
„Mulţumesc că ai venit, Mitch."
„Nicio problemă, domnule. Sunteţi în regulă?"
Preşedintele a scos un râs scurt şi a pus o mână pe spatele lui Rapp, îndemnându-l să înainteze din nou.
„Încă câteva săptămâni", a spus el. „Asta e tot ce aveam. Apoi aveam de gând să predau cheile următoarei administraţii şi să dispar."
Un grup de copii le-a traversat în fugă calea, obligându-i să se oprească pentru o clipă.
„Inginerii electricieni?" a spus Rapp, privindu-i cum dispăreau în trupurile din jurul lor.
„Ţi-am urmat sfatul. S-ar putea să nu fie ingineri electricieni, dar sunt şanse mari ca părinţii lor să fie. Şi le-am spus că copiii lor sunt în siguranţă aici, atâta timp cât continuă să muncească până la epuizare optsprezece ore pe zi."
„Dar politicienii?"
„I-am trimis acasă, în districtele lor, cu protecţie şi cu promisiunea de provizii pentru ei şi familiile lor."
„Şi cum merge treaba?"
„Depinde de perspectiva ta. Le-am spus clar că atunci când spun să sară, singurul răspuns acceptabil din partea lor este să întrebe cât de sus. Dacă primesc un alt răspuns, se vor găsi singuri."
Au ajuns în cele din urmă la peretele din spate şi preşedintele l-a condus pe o uşă nedesluşită. Ceea ce au intrat nu era însă marea replică a Biroului Oval la care se aşteptase Rapp. Era mai degrabă o magazie refăcută, mobilată cu un birou modest, câteva scaune şi un televizor sprijinit pe un teanc de cutii.
Alexander s-a lăsat pe scaunul din spatele biroului, înregistrând în mod evident surpriza lui Rapp. „Biroul meu era o risipă de spaţiu. Acum este plin de paturi."

Rapp a dat din cap. „Ai spus că lucrurile se rezolvă în funcţie de cum le priveşti. Din punctul meu de vedere, ai lucrurile sub control."
„Devin un dictator."
„Devii comandantul militar de care are nevoie această ţară."
A zâmbit enigmatic. „Ai auzit că revoltele din Phoenix s-au liniştit?"
Tulburările civile care afectau acel oraş luaseră amploare şi deveniseră din ce în ce mai organizate. Neavând telefoane sau reţele de socializare, revoltaţii începuseră să comunice prin graffiti. Cu o zi înainte, avusese loc un incident care se soldase cu sute de răniţi şi generase suficiente pagube materiale pentru a lăsa alte câteva sute de persoane fără adăpost.
„Nu am ştiut", a recunoscut Rapp. De fapt, îşi petrecuse ultima zi şi jumătate târându-se pe sub casa lui Scott Coleman, încercând să afle de ce i se descărcau bateriile.
„Vrei să ştii cum am făcut-o?".
„Armata?"
Alexander a clătinat din cap. „Le-am tăiat apa. Cam ironic, nu-i aşa? TJ s-a sinucis ca să le ţină apa deschisă, iar eu am oprit-o. Şi le-am spus clar că vor pleca acasă sau vor muri de sete".
Rapp a luat un scaun. „Nu au avut nicio pretenţie, domnule. Şi dacă ar fi avut, nu aveţi capacitatea de a le satisface, altfel aţi fi făcut-o deja. Nu făceau decât să irosească energie, să se rănească pe ei înşişi şi pe ceilalţi şi să absoarbă resurse critice. Soluţia dvs. bate orice alternativă la care mă pot gândi."
„Mă întreb dacă aşa va vedea poporul american când totul se va termina."
„Nu contează dacă o văd aşa sau nu. Aşa stau lucrurile."
„Totuşi, s-ar putea să am nevoie ca tu şi Irene să mă aranjaţi cu o mică operaţie estetică şi o nouă viaţă. Te pricepi la asta, nu?"
Rapp a zâmbit. „Ne pricepem de minune la asta. La ce te-ai gândit?"
„Poate un mic vas de pescuit comercial în Panama. Întotdeauna mi-a plăcut oceanul."
„Vom vedea ce putem face. Acum trebuie să vă întreb, domnule. De ce sunt aici? Nu pentru a vorbi despre pescuit."
„Nu. Nu pentru a vorbi despre pescuit", a spus el, părând puţin distant. „Irene a terminat de construit cazul ei împotriva ruşilor şi l-a trimis la ei. Avem o teleconferinţă cu preşedintele Utkin şi cu şeful SVR în..." S-a uitat la ceas. „Zece minute".
Rapp a dat din cap. „Sunteţi sigur de asta, domnule? Dacă particip la acea întâlnire, trimiteţi un mesaj destul de puternic. Nu sunt chiar un consilier politic. Mă ocup doar de un singur lucru, iar Utkin ştie mai bine decât majoritatea care este acesta."
Faţa lui Alexander părea să-şi piardă orice expresie. „Sunt convins. Şi vreau să înţelegi că şi eu sunt serios. Dacă se decide să se joace, nu îl voi denunţa la ONU sau îl voi da în judecată la Curtea Mondială. Te trimit pe tine."
Sala de comunicaţii în care au intrat era ceva mai bine pusă la punct decât biroul improvizat al preşedintelui – multă sticlă şi oţel inoxidabil, cu ferestrele mată opacă. Monitoarele omniprezente erau atârnate pe pereţi, majoritatea dintre ele rulând ceea ce părea a fi imagini live ale Moscovei prin webcam. Rapp s-a concentrat pentru o clipă asupra luminilor înceţoşate ale Pieţei Roşii înainte de a se îndrepta spre Irene Kennedy, aflată la capătul opus al unei mese de conferinţă.
„Ce mai face Tommy?", a întrebat el, referindu-se la fiul ei adolescent. „Oferta rămâne valabilă. Am fi bucuroşi să îl luăm".
„Mulţumesc", a spus ea, în timp ce au schimbat obişnuitul sărut pe obraz. „Dar preşedintele a promis că va avea grijă de el atâta timp cât voi rămâne utilă."
„Nu-mi rupe boaşele, Irene", a spus Alexander. „Sunt aproape la limită".
Şi arăta ca atare. Nu se deranjase să se schimbe în costum şi nici măcar să se pieptene, iar disperarea lui resemnată părea acum să ascundă puţină teamă. Toate indiciile arătau că avea să fie o întâlnire interesantă.
„Să o facem", a spus Alexander pur şi simplu.
Kennedy a dat din cap şi a bătut câteva comenzi în laptopul din faţa ei. O clipă mai târziu, unul dintre monitoare s-a estompat în negru şi imaginea Moscovei a fost înlocuită de cuvintele STAND BY. Au

trecut aproximativ treizeci de secunde până când biroul preşedintelui rus a apărut pe ecran. Diferenţa era izbitoare. Utkin şi Kedrov erau amândoi perfect îngrijiţi, purtau costume croite şi erau înconjuraţi de opulenţa exagerată rămasă de la ţari.
„Am analizat în detaliu comunicatul dumneavoastră", a spus Utkin în semn de salut. „Şi, deşi înţeleg situaţia dumneavoastră actuală, nu voi tolera acest tip de acuzaţii periculoase şi nefondate".
„Şi eu mă bucur să vă văd", a spus Alexander.
Utkin nu părea să audă, concentrându-se în schimb asupra lui Rapp. „Ce caută el în această întâlnire? Este un fel de încercare de a mă intimida?"
Teama care se întrezărea în expresia lui Alexander cu doar câteva momente înainte dispăruse complet. Politician desăvârşit, chipul său proiecta doar o hotărâre de gheaţă.
„Hai să terminăm cu prostiile, Boris. La scurt timp după ce am interceptat discuţii despre faptul că ai fost abordat de cineva care avea de gând să ne distrugă reţeaua, tu şi apropiaţii tăi aţi început să vă schimbaţi banii. Acum, investiţiile tale par să fie poziţionate într-un mod menit să te protejeze în mod special de o criză economică gravă."
„Nu mă pot abţine să nu simt că stresul poziţiei tale te dezechilibrează, Joshua. Şi sunt surprins că doctorul Kennedy nu a reuşit să se înţeleagă cu tine înainte de a-ţi trimite acest dosar plin de prostii. Întregul tău caz împotriva noastră se bazează pe un comentariu anonim pe internet care nici măcar nu conţine o indicaţie directă a implicării ruseşti."
„Nu am nevoie..."
Utkin a continuat să vorbească, tăindu-l pe Alexander. „Şi tranzacţiile financiare pe care le numiţi dovezi? De ce nu aş face aceste modificări? Uniunea Europeană începe să se destrame. Orientul Mijlociu este din ce în ce mai instabil. Statele Unite par hotărâte să se distrugă singure şi în curând vor avea un nou preşedinte ales în circumstanţe extrem de neregulamentare. Întreaga economie a Chinei pluteşte pe o datorie nesustenabilă şi ascunsă..." Vocea lui s-a stins pentru o clipă. „A fost sincer iresponsabil din partea mea să nu fac aceste ajustări de investiţii mai devreme."
Alexander a inspirat adânc şi a lăsat-o să iasă încet înainte de a vorbi din nou. „Dacă cineva a venit la tine cu informaţii despre reţeaua noastră energetică şi l-ai refuzat, bine. Dar acum lucrurile s-au schimbat. Am fost atacaţi, suntem conştienţi de implicarea ta şi mă aştept ca tu să spui adevărul."
Un translator a apărut brusc în cadru şi i-a şoptit ceva la ureche lui Utkin. Definiţia cuvântului „a recunoaşte", a presupus Rapp. Deşi engleza preşedintelui rus era puternică, nu era perfectă.
„Nu avem nimic despre care să ne dezvinovăţim", a răspuns el. „Acum hai să lăsăm această idioţenie deoparte înainte ca lucrurile să meargă prea departe. Nu sunteţi în poziţia de a vă face duşmani".
Alexander s-a aplecat în faţă şi şi-a pus coatele pe masa de conferinţe. „Rusia a reuşit să provoace multe pagube în lume fără prea multe resurse. O să vă dau asta. Dar ţineţi cont de faptul că bugetul meu pentru războiul cibernetic este mai mare decât cheltuiţi voi pentru întreaga voastră marină."
„Este asta o ameninţare?"
S-au holbat unul la celălalt timp de câteva secunde şi Alexander a fost cel care şi-a întors primul privirea. Dar nu într-un gest de supunere. S-a uitat la Kennedy şi i-a făcut o mişcare de cap abia perceptibilă. Ca răspuns, ea a mai băgat câteva comenzi în laptop. O clipă mai târziu, toate monitoarele din cameră s-au stins.
Sau cel puţin asta a crezut Rapp la început. După câteva secunde, şi-a dat seama că farurile maşinilor erau încă vizibile pe imaginile de pe camerele web. Totuşi, nu existau faruri de stradă. Nici panouri aprinse sau ferestre strălucitoare. Moscova se întunecase.
Alexander se lăsă pe spate în scaunul său, uitându-se nu la monitoare, ci la o secţiune goală de sticlă mată. Următoarele trei minute de tăcere în cameră au părut o oră, dar apoi ecranul STAND BY a revenit pe monitorul principal. Au mai trecut câteva secunde până când a apărut faţa furioasă a lui Utkin.
„Acesta este un act de război!", a strigat el. „Nu puteţi..."
„Ba pot", a spus Alexander. „Şi ăsta nu este sfârşitul, Boris. Am cinci comutatoare. Acela a fost doar primul dintre ele. De asemenea, mai mult de treizeci dintre cei mai buni operatori ai noştri din Rusia aşteaptă semnalul meu pentru a ataca infrastructura fizică de energie. Şi îl pot avea pe Mitch la Moscova până mâine la ora asta. Dar ţinta lui va fi diferită."

„Nu ne-aţi oprit arsenalul nuclear”, a spus el, părând puţin stingherit. „Este conectat la propria sa sursă de energie.”
„La fel şi al nostru”, a spus Alexander cu calm. „Dă-i drumul şi lansează. Apoi vom face şi noi la fel. Pentru că nu am nimic de pierdut. Dar permiteţi-mi să fiu foarte clar. Dacă oamenii mei vor muri de foame în frig sau vor dispărea într-o grămadă de nori de ciuperci, atunci şi voi veţi muri.”
Pavel Kedrov, care stătuse cuminte lângă biroul şefului său pe tot parcursul schimbului de replici, părea din ce în ce mai alarmat. Rapp îl întâlnise de mai multe ori şi, deşi era un rus tipic, un ticălos, nu era nici prost, nici sinucigaş.
„Scuzaţi-mă, domnule preşedinte Utkin. Pot să intervin? Nu am avut timp să vă informez, dar am primit nişte informaţii chiar înainte de a intra în această întâlnire. S-ar putea să facă lumină în această chestiune.”
„Ce noroc”, a spus Alexander cu oboseală. „Să le auzim.”
Utkin părea puţin confuz, dar asta nu l-a împiedicat pe omul său să continue. Aparent, un schimb nuclear nu se potrivea cu planurile de weekend ale lui Kedrov.
„Am vorbit cu ambasada noastră din Washington pentru a întreba dacă au vreo informaţie care ar putea avea legătură cu acest lucru. Unul dintre cei mai tineri oameni ai noştri a spus că a trimis pe cineva să vorbească cu un american care pretindea că are informaţii despre vulnerabilităţi în reţeaua electrică americană. Cu toate acestea, agentul nostru nu l-a considerat credibil pe acest om şi acesta a fost sfârşitul comunicării noastre cu el. În cele din urmă, schimbului nu i s-a acordat suficientă importanţă pentru a merita un raport către biroul meu.”
„Cum îl cheamă?” a spus Alexander, în mod clar neinteresat să joace jocurile obişnuite.
„Ca să fie clar, este posibil să nu fi avut nicio legătură cu asta. Ar putea fi doar o coincidenţă. După cum am spus, el...”
„Cum îl cheamă?”
„Nu ştiu. Nu ni l-a furnizat şi nu am avut niciun motiv să întrebăm. El...”
„Irene”, a spus Alexander, arătând spre laptopul ei.
„Aşteaptă!” Pot să-ţi dau numele şi adresa agentului care a fost trimis să se întâlnească cu el. Cel puţin, ea ar avea o descriere fizică.”
Alexander i-a aruncat o privire lui Rapp, care doar a dat din cap.

CAPITOLUL 28

ÎN APROAPE DE LURAY
VIRGINIA
SUA
AVEM confirmarea din trei surse separate că apa a fost tăiată intenţionat în anumite părţi din Phoenix. Cred că este timpul să începem să credem că este adevărat...
John Alton se lăsă pe spate în scaun, ascultând reportajul neoficial şi bucurându-se de senzaţia că se află la cârma unei nave de război. Vocea care reverbera din difuzoarele computerului său aparţinea unui ţăran pe nume Jed, care era pe cale să devină cel mai faimos om din America. Suna de parcă abia absolvise clasa a doua, dar influenţa sa crescândă era de netăgăduit. La fel ca şi faptul că era probabil cea mai de încredere sursă de informaţii de pe undele de radio din SUA.
... şi nu ştiu cum să mă simt în legătură cu asta. Chiar nu ştiu. Sunt cât se poate de anti-guvernamental, dar ce ar fi trebuit să realizeze acele revolte? Să forţeze armata să se implice? Ei au peşti mai mari de prins şi de ce am vrea să-i punem în această situaţie? Acei soldaţi nu cad pur şi simplu din cer. Sunt fraţii şi surorile noastre, copiii şi părinţii noştri. Sunt oamenii care ne-au protejat pe noi şi democraţia încă din primele zile ale acestei ţări.
A tăcut, iar aerul mort s-a întins suficient de mult încât Alton a crezut pentru o clipă că pierduse legătura. Am stat treaz toată noaptea trecută gândindu-mă la ce fac în faţa acestui microfon. V-am vorbit despre captarea apei de ploaie şi despre cum să nu vă tăiaţi piciorul tăind lemne de foc, dar nu sunt sigur că asta contează. Guvernul spune că ar trebui să staţi liniştiţi şi în casele voastre, dar cam asta e tot ce spun. Şi

cam tot ce fac. Pot să vă spun, după 20 de ani de pregătire, că guvernul nu poate face faţă acestui scenariu. De aceea nu vă oferă nicio informaţie. De aceea nu vă spun că, dacă nu reuşesc să repornească curentul, sunteţi terminaţi. Deci, poate mă înşel. Poate că ar trebui să vă revoltaţi. Să ieşiţi în glorie în loc să muriţi de foame într-o cameră întunecată şi să sfârşiţi cu corpul îngheţat pe podea.
O altă tăcere, dar nu la fel de lungă.
Tocmai a intrat soţia mea şi îmi face semnul de mână „taci naibii din gură". Voi, cei de acolo, îl ştiţi pe acela. Şi are dreptate. Vorbesc doar prostii. Nu mă ascultaţi. Mă duc să pun nişte muzică. Ceva optimist...
Alton închise alimentarea şi se aplecă din nou pe spate. Puţin mai mult de o săptămână. Atât a durat ca America să se prăbuşească. Şi era un proces care nu avea să facă altceva decât să se accelereze. Bătălia pentru supravieţuire avea să înceapă în curând cu adevărat. Cei slabi vor muri şi vor rămâne doar cei mai brutali şi nemiloşi.
A auzit paşi şi şi-a învârtit scaunul spre ei. Prin uşa deschisă, îl putea vedea pe Feisal Ibrahim făcându-şi drum pe coridorul întunecat. Însoţitorii lui – cei doi soldaţi ISIS – nu erau la vedere, dar erau undeva acolo, în spate. Sechestraţi în umbră. Respirând aerul lui. Îi mâncau mâncarea. Îşi făceau nevoile în toaleta lui.
Îşi împachetase suficientă mâncare pentru doi ani, dar cu patru dintre ei, rezervele erau reduse la aproximativ şase luni. La fel de rău, îl înfiorau. Se holbau la el tot timpul. Vorbeau între ei în arabă. Înţelegeau monitoarele de monitorizare a ritmului cardiac pe care le purta şi că totul se va destrăma dacă va muri. Era singurul lucru care îi împiedica să-l ucidă? Răspunsul era aproape sigur că da. Iar acesta era un lucru cu care trebuia să se confrunte. Mai devreme decât mai târziu, probabil.
De fapt, începea să creadă că făcuse o greşeală aducându-i acolo. Că intrase în panică atunci când începuse să simtă că guvernul îi sufla în ceafă. Corectarea acelei greşeli nu ar fi fost atât de complicată, totuși. Existau diverse produse de curăţare disponibile care puteau fi folosite ca otrăvuri, dar era puţin probabil să fie necesare. Aceşti oameni voiau să moară. După toate probabilităţile, ar fi putut să-i trimită în lume cu o listă de rahat de ţinte de substaţii şi să-i lase să-şi îndeplinească dorinţa.
Dar, deocamdată, se ţineau la distanţă şi buncărul rezista. Producţia de energie era slabă, dar era de aşteptat. Avea panouri solare împrăştiate pe toată proprietatea, dar fusese nevoit să acorde prioritate camuflajului în detrimentul amplasării optime. Combinat cu acoperirea intermitentă a norilor din ultima săptămână, plătea preţul.
În cele din urmă, însă, nu a contat. Poziţia buncărului în subteran îl menţinea la o temperatură rezonabilă. Pompa de apă era acţionată de o bicicletă – o decizie conştientă menită să-l forţeze să facă mişcare. Câteva LED-uri au fost suficiente pentru iluminat. Computerele şi comunicaţiile – cele mai mari consumatoare de energie – nici măcar nu mai erau cu adevărat necesare. Odată pus în mişcare, planul său şi-a generat propria gravitaţie şi impuls. Monitorizarea lui era de fapt doar o distracţie în acest moment.
„Există noutăţi?" întrebă Ibrahim, oprindu-se în prag.
„Nu", a răspuns Alton. A făcut semn cu o mână spre echipamentul de pe birou. „Pe baza a ceea ce văd, niciunul dintre oamenii tăi nu a efectuat un atac reuşit în mai mult de şaptezeci şi două de ore."
„Îmi imaginez că devine greu să călătoreşti. Asta i-ar putea încetini."
„Da. Sau s-ar putea să fie cu toţii morţi."
„Am putea încerca să-i contactăm."
„Tot riscul, fără răsplată, Feisal. Ei au ordinele lor şi instrucţiuni detaliate despre cum să le îndeplinească. Mi-ai spus că sunt de încredere şi te cred pe cuvânt. În plus. E gata. A funcţionat. Tot ceea ce fac ei acum este doar un sos."
„Câte victime americane?", a întrebat arabul.
„Credeţi-mă, nu despre asta vorbeşte guvernul. Cu siguranţă în zeci de mii. Ţineţi cont, totuşi, că suntem încă în faza de sacrificare a turmei. Bătrâni, invalizi, oameni cu afecţiuni medicale existente. Dar viermele este pe cale să se întoarcă şi rata mortalităţii va începe să urmeze o progresie geometrică. În fiecare zi, vor muri de două ori mai mulţi oameni puternici şi sănătoşi decât în ziua precedentă. Unul astăzi. Doi mâine. Apoi patru, opt, şaisprezece... Este un fel de ciudăţenie fascinantă a matematicii. Dacă se va întâmpla aşa – şi nu va fi departe – ştiţi câţi oameni vor muri în fiecare zi peste o lună? Milioane. Felicitări, Feisal. Sprijinindu-mă, m-ai ajutat să fac ceea ce nimeni nu a reuşit să facă vreodată. Ai învins Statele Unite ale

Americii. Şi nu rapid şi fără durere. Nu e vorba de o lovitură nucleară masivă care îi lasă pe toţi să scape, omorându-i în câteva secunde. Încercaţi să vă imaginaţi ce se întâmplă acolo. Ce se va întâmpla. Violenţa. Disperarea. Pun pariu pe zece dolari americani fără valoare că oamenii vor deveni canibali înainte ca toate astea să se termine. Când acestor funduri grase care inhalează nacho li se va face foame cu adevărat, va fi Fido primul. Şi apoi vor arunca pe grătar echipa locală de liga mică. Ca şi Partidul Donner. Are gust de pui, nu?"
Dezgustul vag din expresia arabului l-a surprins pe Alton, dar apoi şi-a amintit de toate fobiile alimentare ale musulmanilor. Era una dintre problemele lor, de fapt. Toată austeritatea aceea. Luaţi carnea de porc, băutura şi sexul ocazional şi produceaţi o mulţime de tineri furioşi.
„Când va..." a început Ibrahim, dar apoi a tăcut când un ton de apel a început să emane din difuzoarele din spatele lui Alton. După mesajul său de pe căsuţa vocală, a apărut Janice Crane. Trebuie să fi fost a douăzecea oară, dar tot i-a adus un zâmbet pe faţă.
„Bună, John. Nu ai răspuns la niciunul dintre mesajele mele şi sper că eşti bine. Evident, am avea nevoie de ajutorul tău. Şi vom face să merite, bineînţeles. Nu doar cu bani, ci şi cu adăpost, mâncare, îngrijiri medicale... Orice ai nevoie. Sună-mă cât de repede poţi. Telefonul tău a fost adăugat în sistem ca fiind critic, aşa că vei putea intra în orice reţea rămasă fără probleme. Oricum, din nou, sper că eşti bine."
A închis, iar zâmbetul lui Alton s-a lărgit. Cât de amuzant ar fi fost să răspundă? Poate chiar intraţi şi reparaţi câteva lucruri. Să vadă de aproape disperarea guvernului şi în acelaşi timp să devină un erou. Bineînţeles, nu a fost posibil. Era prea riscant. Dar o lovitură în fund la care să viseze.
„De ce mai ai telefonul pornit?" a spus Ibrahim, părând puţin alarmat.
„Ca să pot primi apeluri ca acela. Să asculţi radioul şi să te uiţi la citirile computerului e grozav. Dar să-i auzi implorându-i... Asta e pur şi simplu nepreţuit."
„Şi dacă te urmăresc până aici?"
„Imposibil. Am uitat mai multe despre sistemele lor de comunicaţii decât vor şti ei vreodată. Relaxează-te, Feisal. Allah e fericit. Viaţa e bună. Şi spectacolul abia acum începe."
Alton nu şi-a dat seama că aţipise până când difuzoarele din jurul lui au răsunat din nou. La început, a crezut că era idioata aia de Janice Crane care refuza să renunţe, dar apoi a înregistrat tonul diferit. Alarma de perimetru.
Închise o mare parte din echipamentele de supraveghere exterioară pentru a economisi energie, dar acum le repusese în funcţiune. Diferite feed-uri de la camerele exterioare ascunse au apărut pe monitoarele sale şi şuieratul vântului în microfoane a umplut încăperea.
Soarele se apropia de orizontul vestic acoperit de nori, aruncând umbre lungi şi slab definite peste peisaj. Alton a trecut de la o cameră la alta, dar ştia deja că nu era vorba de o altă turmă de cerbi sau de un câine sălbatic. Microfoanele erau suficiente pentru a-i spune asta.
„Domnule Alton!"
A folosit un procesor de sunet pentru a filtra vântul şi apoi a dat zoom pe o cameră ascunsă în casa incendiată de deasupra lui. Silueta care se apropia era doar o siluetă la început, dar curând a adunat detalii. Pantaloni de lucru maro, jachetă de pânză grea, şapcă de baseball. Camioneta sa dărăpănată era abia vizibilă lângă linia copacilor.
„Aţi pus mult prea mult oţel în vechiul adăpost antiatomic, domnule Alton. Şi am văzut instalaţiile sanitare şi electrice pe care le-aţi improvizat. Nu sunt prost. Ăla nu e un subsol normal, aşa cum aţi spus."
În sfârşit, bărbatul s-a apropiat suficient de mult pentru ca Alton să-l localizeze. El era cel care făcuse consolidările structurale ale adăpostului. Şi ceea ce spunea avea perfectă dreptate. Fuseseră intenţionat supraconstruite pentru a supravieţui prăbuşirii casei atunci când aceasta ardea.
Alton l-a privit cum a început să scotocească printre ruinele de deasupra adăpostului, încercând să găsească intrarea.
„Haideţi, domnule Alton. Nu am spus nimănui." I-a făcut semn să se întoarcă în direcţia camionetei sale. „Am soţia şi fiul meu cu mine, dar asta e tot. Ei sunt singurii cărora le-am spus ceva. Ştiu că nu vă puteţi permite să aveţi o grămadă de oameni aici. Dar avem nevoie de puţin ajutor. Ştii cum e? Doar un pic."

CAPITOLUL 29

WASHINGTON, DC
SUA
FRED Mason a înclinat elicopterul spre stânga şi a început să coboare. „Ajungem pe poziţie, Mitch. Treizeci de secunde.”
Rapp a glisat uşa laterală şi a simţit o rafală de aer îngheţat. Îşi lăsase hainele tactice în dulap, optând pentru o pereche de blugi, o parka Carhartt şi o şapcă de ciorap. Nu erau ideale, dar erau suficient de casual pentru a-i permite să se integreze în timpul zilei şi suficient de închise la culoare pentru a se amesteca în noapte. Totuşi, împiedicarea puloverului de a se prinde în echipamentul de rapel se dovedea a fi o provocare.
Întunericul care acoperea capitala naţiunii era întrerupt doar de strălucirea câtorva focuri izolate, aprinse probabil de oameni care încercau să se încălzească. Era o poveste din ce în ce mai frecventă şi una care se petrecuse cu două zile în urmă în cartierul de sub el. Şase blocuri arseseră până la temelii înainte de a fi stinse de un departament de pompieri suprasolicitat şi insuficient aprovizionat. Câteva secţiuni încă mai ardeau sub ploaia uşoară, dar fuseseră considerate suficient de sigure pentru ca echipele de stingere a incendiilor să treacă mai departe. Un loc perfect de inserţie.
„În regulă, Mitch”, a auzit el în cască. „Mai bine de atât nu se poate. Du-te!”
Rapp s-a aruncat de pe uşa elicopterului, alunecând pe frânghie în timp ce rotoarele îl învăluiau într-un vârtej de cenuşă şi de cărbuni. Când a ajuns la sol, cizma dreaptă îi luase foc, dar a fost uşor de înăbuşit de o mână înmănuşată.
„Am scăpat, Fred.”
„Vânătoare bună.”
Rapp şi-a acoperit gura şi nasul împotriva resturilor din aer şi a ascultat cum se estompa sunetul avionului. Speranţa era că nimeni nu va observa că se oprise deasupra locului abandonat sau că o figură umană singuratică fusese suspendată pentru scurt timp dedesubt. Din punct de vedere tehnic, oraşul se afla sub stare de asediu, dar, fără resurse de aplicare a legii, nu însemna mare lucru. Ploaia rece era mai eficientă decât trupele, dar această eficienţă începea să se diminueze pe măsură ce situaţia devenea tot mai gravă.
Rapp a început să îşi croiască drum spre est printre dărâmături, oprindu-se pentru o clipă când a auzit focuri de armă, dar apoi a stabilit că era departe. Când a ajuns pe trotuar, şi-a lăsat capul în jos şi şi-a băgat mâinile în buzunare. Abia dacă era suficientă lumină pentru a se menţine pe traseu, aşa că era puţin probabil ca cineva să îl observe. Şi dacă ar fi făcut-o, ar fi arătat doar ca un alt cetăţean disperat care încerca să îşi dea seama cum să treacă.
Avea un telefon funcţional în buzunar, dar nu l-a scos pentru a folosi GPS-ul. Lumina de pe acel mic ecran avea potenţialul de a atrage o atenţie nedorită. În schimb, memorase traseul către apartamentul din subsolul Soniei Voronova şi urma să navigheze după această hartă mentală.
Nu exista nicio garanţie că ea ar mai fi fost acolo, bineînţeles. Cu avantajul avertizării prealabile, s-ar putea să fi fugit din oraş cu săptămâni în urmă. De asemenea, nu exista nici o garanţie că ea chiar exista. S-ar putea ca lui Boris Utkin să nu-i fi plăcut ideea că Rapp se strecura în Rusia pentru a-i trage un glonţ în cap şi să-l conducă într-o ambuscadă a Spetsnaz. Nu că ar fi putut face prea multe în acest moment. În mod ironic, acesta era motivul pentru care îi ordonase lui Scott Coleman să rămână acasă. Rapp s-a gândit că, dacă era eliminat, putea cel puţin să sângereze până la moarte, ştiind că fostul SEAL nu se va opri până nu-l va vedea pe Utkin făcând acelaşi lucru.
Washingtonul avea senzaţia unei zone de război între bombardamente, dar se pare că era într-o stare mai bună decât majoritatea celorlalte oraşe americane. Preşedintele Alexander încerca să nu facă favoritisme, dar nu avea cum să nu încline terenul de joc în direcţia DC. O serie de agenţii guvernamentale critice funcţionau încă acolo, iar preşedintele ales se refugiase la Casa Albă în aşteptarea iminentului transfer de putere.
Dacă acest lucru se va întâmpla cu adevărat, însă, era departe de a fi sigur. La fel ca şi faptul că nici măcar nu conta. Guvernul şi companiile de electricitate se aflau încă în etapele preliminare ale încercării de a înţelege ce se întâmplase. Logistica inspectării pagubelor, care ar fi fost complexă în circumstanţe

ideale, era îngreunată şi mai mult de lipsa de personal, de incendii de pădure violente şi de drumurile de acces transformate în noroi şi gheaţă.
Potrivit lui Janice Crane, în cel mai bun caz, scenariul cel mai optimist era că ar putea începe să pună în funcţiune câteva reţele electrice mici în câteva luni. Cel mai rău scenariu era ca totul să se prăbuşească în haos înainte ca eforturile de reparaţii să înceapă. Dacă se întâmpla acest lucru, luminile care în cele din urmă s-ar fi aprins şi-ar fi aruncat strălucirea asupra unei ţări foarte diferite.

CAPITOLUL 30

SONYA Voronova a desprins banda de pe marginea ferestrei sale şi a tras cu ochiul afară, scrutând noaptea în căutarea sursei strigătelor pe care le auzise. Prognoza anunţa un cer mai mult însorit până dimineaţă şi era deja suficientă lumină stelară pentru a distinge forme vagi. Din nefericire, linia de vizibilitate pe scările ei era destul de limitată şi dominată în mare parte de maşina ei parcată la bordură. Obţinerea acelui loc optim chiar în faţa apartamentului ei era un eveniment rar, care de obicei îi dădea un sentiment patetic de victorie. Acum, tot ceea ce îi oferea era o privelişte neobstrucţionată a geamurilor ei sparte şi a umpluturii rezervorului de benzină cu ranga.
Agentul ei imobiliar numise cartierul „up and coming", ceea ce era doar un eufemism pentru „marginal". Totuşi, era tot ce-şi putea permite în oraş, aşa că a închis ochii şi a sărit. Şi nu fusese atât de rău. Sigur, trebuia să ai grijă când veneai acasă seara târziu şi nu ar fi fost o idee bună să ai o maşină frumoasă, dar în rest lucrurile merseseră destul de bine.
Până acum.
Din ce în ce mai mult, străzile nocturne erau controlate de grupuri de tineri care căutau orice puteau găsi. Şi nu părea că guvernul avea vreun interes să îi oprească. Nu mai fusese nici măcar un semn de patrulă de câteva zile. Probabil că armata era prea ocupată să se asigure că locuitorii bogaţi din Chevy Chase nu sufereau o întârziere în ridicarea gunoiului.
I-a zărit câteva minute mai târziu. Cinci, poate şase, mergând pe mijlocul străzii într-un grup strâns şi animat. Păreau să nu fie afectaţi de frig şi toţi păreau bine hrăniţi – probabil pe seama altora. Cel din frunte s-a desprins şi a intrat pe uşa deschisă a unei case de cărămidă de peste drum, în timp ce ceilalţi aşteptau. A reapărut mai puţin de un minut mai târziu, după ce descoperise ceea ce ea ştia deja – fusese răscolită cu două nopţi în urmă.
Voronova a frecat banda la loc şi s-a îndreptat spre şemineul ei, aprinzând flacăra la foc mic şi ţinând mâinile la ea. Încă le simţea înţepenite de la excursia ei în lumea exterioară cu două zile înainte. Îi luase ceva timp, dar în sfârşit reuşise să găsească un telefon public funcţional. Nu că i-ar fi folosit la ceva. Toate liniile erau blocate.
Nevoită să renunţe atât de uşor, se întorsese la clădirea J. Edgar Hoover şi încercase să se lupte pentru a ajunge la bariere. A fost un efort meritoriu, dar, în cele din urmă, tot ce a avut de arătat a fost un ochi vânăt.
Aşa că, după eşecul complet al Planului A, al Planului B, al Planului A din nou şi al Planului C, era timpul să se arunce cu capul înainte în Planul D.
Îşi petrecuse ultimele câteva ore adunând tot ce-şi putea aminti despre trecutul ei rusesc. Recrutarea ei, unde şi cum fusese antrenată, parametrii misiunii ei. Tot ce putea folosi pentru a-i convinge pe oameni că era cine spunea că este. Acum era timpul să transmită toate acestea, împreună cu tot ce ştia despre John Alton, prin micul ei radio de radioamator. Să sperăm că cineva din guvern o va auzi înainte ca ambasada rusă să trimită un curier să-i tragă un glonţ în cap.
Un zgomot puternic şi metalic a răsunat în apartamentul ei şi ea a sărit în picioare. Sunetul inconfundabil al unui pumn în uşa ei. A rămas încremenită când a venit din nou, de data aceasta mai tare. Sursa era aproape sigur un membru al bandei pe care o văzuse afară mai devreme. Până acum, tinerii care cutreierau cartierul păreau să se mulţumească să jefuiască maşini şi să intre prin efracţie în case nelocuite. Oare lucrurile deveniseră suficient de disperate încât să se schimbe asta?
Următorul sunet nu a fost un pumn, ci probabil un picior. Încercau să spargă uşa.
Gura îi rămăsese uscată, dar în cele din urmă reuşi să o facă să funcţioneze. „Plecaţi!"

Loviturile s-au oprit şi au fost înlocuite de o voce de bărbat. „Oh, haide, iubito. Nu ţi-ar plăcea să ai puţină companie acolo?”
Râsete.
„Nu. Pleacă! Te avertizez, am o armă!”.
„La naiba cu arma ta.”
Alte râsete, dar au fost urmate de paşi care se retrăgeau. Inima ei accelerată a început să încetinească. Ei plecau. O să fie bine. Deocamdată.
O clipă mai târziu, ceva a lovit fereastra, spărgând geamul şi rupând materialul gros lipit pe ea. A recunoscut una dintre cărămizile folosite pentru a înălţa ghiveciul de flori de pe verandă când a traversat camera şi s-a izbit de insula din bucătărie.
S-a aruncat spre comanda şemineului pentru a stinge flăcările care luminau încăperea şi, mai ales, mâncarea pe care o îngrămădise pe tejghele. Mâna ei a lovit marginea termostatului de plastic suficient de tare încât acesta s-a desprins de perete şi a rămas agăţat de fire. În ciuda faptului că a împuns cu disperare în butonul din faţă, acesta nu răspundea.
„Oh, la naiba, omule! Vino înapoi! Şi adu lanterna!”
A alergat prin întuneric spre hol, în timp ce o rază puternică a început să se plimbe peste puţinele ei provizii. Strigăte entuziaste au urmat-o când s-a strecurat în dormitor.
„Pleacă!”, a strigat din nou, recuperându-şi Beretta. „Ţi-am spus eu! Am o armă!”
„Şi noi avem, târfă!”
Fasciculul de lumină a dispărut şi ciocăniturile în uşă au început din nou, dar de data aceasta nu era vorba de carne sau piele de pantof. Era un fel de unealtă.
În timpul petrecut în Rusia, fusese învăţată nenumărate moduri de a ucide, dar niciodată nu i se păruse real, chiar şi în perioada de vârf a antrenamentului ei. Mai mult ca un exerciţiu academic. Ca şi cum te-ai uita la însoţitoarele de bord cum îţi spun ce să faci dacă avionul se prăbuşeşte.
A ţintit în jurul montantului, dar nu a putut să se hotărască imediat să apese pe trăgaci. În cele din urmă, a reuşit să scoată un glonţ în direcţia generală a covorului din faţa pragului. Zgomotul a fost asurzitor. Înspăimântător. Oricine în toate minţile ar fi fugit.
Din nefericire, nimeni în America – mai ales aceşti bărbaţi – nu era nici pe departe în toate minţile. În loc să-i sperie, împuşcătura i-a făcut să se agite. Voronova a căzut pe podea şi şi-a acoperit capul în timp ce ei au început să riposteze la focul de armă prin fereastra ei spartă. Flash-urile au luminat interiorul umbrit al apartamentului în timp ce gloanţele se izbeau de dulapurile din bucătărie, de pereţi şi de mobilă. Şi undeva, sub sunetul lemnului care se spărgea şi al gips-cartonului care se prăbuşea, se auzea zumzetul grav al inevitabilităţii. Viaţa ei, aşa cum o ştia ea, se sfârşise. Nu, asta era prea optimist. Renunţă la partea cu „aşa cum o ştia”. Viaţa ei se sfârşise. Ar putea supravieţui în lume timp de o săptămână. Poate două. Dar după aceea, va fi îngropată în prăbuşirea Americii, la fel ca toţi ceilalţi. Înfometată. Frig. Violenţa. Alege. Dar ar fi una dintre ele.
S-a dezbrăcat rapid, înlocuindu-şi treningul cu o haină tactică de schimb împăturită lângă uşa care ducea în curte. Până să se echipeze cu pantaloni cargo, cizme şi geaca de puf, începuseră din nou să atace uşa. A strecurat pistolul în jurul montantului şi a dat drumul unui glonţ nemijlocit, dar de data aceasta nu a avut nicio reacţie. Au continuat să ciocănească la uşa ei.
Pe biroul ei se afla un pachet de şase cutii de budincă de ciocolată, iar ea şi-a folosit un deget pentru a băga în gură conţinutul tuturor celor şase, apoi şi-a pus un rucsac pregătit tocmai pentru acest gen de dezastru. În faţa apartamentului, se auzea de parcă uşa începea să cedeze. Nu avea să treacă mult timp până când aveau să intre înăuntru. Şi atunci ar fi fost prea târziu.
Lumina stelelor şi amintirile i-au oferit suficientă iluminare pentru a traversa curtea până la ţeava de scurgere pe care se căţărase cu câteva zile înainte. Avea conectori care o ţineau de perete la fiecare câţiva metri, ceea ce făcea ascensiunea destul de uşoară pentru oricine nu se grăbea şi nu purta un rucsac de cincizeci de kilograme. Nu mai era situaţia ei, din păcate.
Abia se ridicase la câţiva metri de pământ când sunetul uşii care se prăbuşea a ajuns la ea. Bărbaţii nu dăduseră deloc dovadă de prudenţă, bătând pe podeaua ei printre strigăte entuziaste şi neinteligibile. Peste ei, putea auzi vocea instructorului ei cel mai puţin preferat.

Mişcă-ţi fundul ăla mic şi dulce, Voronova!
Conectorii metalici îi tăiau mâinile în timp ce urca, făcând un efort pentru a-şi pune rucsacul între ea şi oricine intra în curte. Ar fi suficient pentru a absorbi impactul focului de armă de calibru mic? Nu avea nicio idee. Dar ar fi fost mai bine decât nimic.
Sunetul de sticlă spartă a devenit audibil când uşa care dădea spre dormitor a fost deschisă. Apoi paşi alergând pe dale, însoţiţi de un şuvoi de mişţouri şi insulte strigate.
Ea se afla încă la numai doi metri de ţeavă. La îndemâna cam a oricui.
Voronova a privit înapoi şi a fost şocată să vadă că soarta o lăsa în sfârşit mai moale. Dalele care formau curtea ei umbrită aveau nevoie de o veşnicie pentru a se dezgheţa, iar bărbatul care alerga pe ele a aflat asta la fel ca şi ea. Picioarele i-au ieşit de sub picioare şi a căzut tare, spărgându-şi ceafa de piatra neiertătoare. Aflat în imposibilitatea de a se ridica în picioare, s-a rostogolit în schimb pe burtă şi a încercat să se împingă în genunchi.
A continuat să urce în timp ce un al doilea bărbat a apărut în uşa sfărâmată. Era mai deştept, păstrând un ritm mai precaut în timp ce traversa suprafaţa alunecoasă şi sărea spre ea. Mâna lui i-a atins cizma şi apoi a căzut. A reuşit să rămână în poziţie verticală când a aterizat şi a început imediat să vină după ea. Întunericul şi nefamiliaritatea lui cu accesoriile de scurgere au lucrat împotriva lui, totuşi.
A prins o mână pe marginea acoperişului şi a folosit-o pentru a se legăna pe el. O privire rapidă în jur a sugerat că nu exista nimic deosebit de greu pe care să îl arunce în jos spre bărbatul care o urmărea. Folosirea armei era o opţiune evidentă, dar muniţia ei era limitată. Aşa că, în schimb, s-a mulţumit să grebleze un strat gros de frunze îngheţate de pe margine.
Acesta a aterizat chiar deasupra capului lui şi s-a dovedit a fi suficient. Fie din cauza greutăţii, fie din cauza surprizei, şi-a pierdut aderenţa şi a căzut la un metru şi jumătate pe pământ.
Aflată temporar în afara pericolului, s-a trezit oprindu-se să examineze locul care fusese singura casă adevărată pe care o avusese vreodată. Dar nu mai era. Acum era al lor.

CAPITOLUL 31

O SINGURĂ împuşcătură a răsunat, înăbuşită într-un mod care sugera că emana din interiorul uneia dintre casele din faţă. Câteva secunde mai târziu, a venit răspunsul – de data aceasta, mai multe arme, nedisciplinate şi în exterior. Probabil pistoale.
Ca o chestiune practică, Washington, DC, nu mai era sediul guvernului, dar instituţiile sale erau încă esenţiale pentru funcţionarea ţării. Ca atare, informaţiile despre oraş erau încă destul de solide. Rapp îşi putea folosi cu uşurinţă telefonul pentru a obţine un feed cu tot ce se întâmpla în zonă – de la demonstraţii la staţii de ajutor funcţionale şi până la incendii. Dar nu părea să merite deranjul. Ceea ce auzise nu venea de la agenţi guvernamentali sau militari instruiţi. Mai degrabă era vorba de o încăierare între bandele care, după cum se spunea, acaparau zonele rezidenţiale ale oraşului. Din nefericire, părea să vină chiar dinspre locul în care se îndrepta el.
Lacunele intermitente din învelişul de nori se lărgiseră, oferind suficientă lumină stelară pentru ca el să distingă trotuarul de sub picioarele sale. Nu suficient pentru a alerga în siguranţă, dar suficient pentru a susţine o alergare moderată.
Câteva alte focuri de armă au răsunat în timp ce el tăia la stânga, ocolind un teren viran şi apoi cotitând pe strada care era obiectivul său. Era o strălucire pâlpâitoare care părea să vină de la un incendiu la vreo două sute cincizeci de metri în faţă, slabă, dar evidentă în oraşul mort. Pe baza hărţii din capul lui, a înregistrat că, dacă nu venea dinspre apartamentul Soniei Voronova, nu putea fi mai departe de o uşă sau două.
Strigăte de bucurie erau perceptibile, la fel ca şi mişcarea în întunericul tremurător. Şi-a recuperat Glock-ul şi a înşurubat un amortizor la capăt. Cu puţin noroc, asta nu avea nicio legătură cu ţinta lui şi ar fi putut să se ţină la umbră până când idioţii ăştia îşi vor continua drumul.
Rămânând pe partea opusă a drumului, a încetinit suficient de mult pentru a-i permite să privească scena. Un bărbat care căra o cutie urca în fugă dintr-un apartament de la subsol, împiedicându-se pe ultima

treaptă şi pierzându-şi aderenţa la container. A privit pentru o clipă conţinutul împrăştiat pe jos înainte de a se întoarce în jos, aproape că a dat peste un alt bărbat în acest proces.
Era ceva ce Rapp văzuse de mai multe ori decât putea număra. Un grup de jefuitori găsise o ţintă grasă şi se aflau încă în faza de frenezie extatică. În câteva minute începeau să-şi dea seama că nu exista nicio modalitate realistă de a transporta marfa pe care o furau şi că nu aveau nicio utilitate pentru aproximativ jumătate din ea. La scurt timp după aceea, ar fi început să se bată între ei. Indiferent de locul în care te aflai în lume, totul se desfăşura exact la fel. Ca şi cum ar fi fost o lege a naturii sau ceva de genul ăsta.
Rapp s-a oprit lângă un copac şi a rămas complet nemişcat în timp ce oamenii continuau să tragă lucruri pe scări. Era activitate şi la câteva dintre ferestrele din jurul lui, dar nu le-a dat prea multă atenţie. Doar oameni care voiau să ştie ce se întâmpla şi dacă exista posibilitatea ca ei să fie târâţi în asta.
Din păcate, arhitectura din această zonă era destul de monotonă, iar iluminarea nu era suficientă pentru a diferenţia un apartament subteran de altul. Trebuia să se apropie mai mult.
Aşteptând ca toţi bărbaţii să fie înăuntru, a traversat strada şi a sărit un gard de fier pentru a avea acces la mica grădină din faţă. I-au trebuit câteva secunde pentru a găsi numărul de pe clădire, dar când l-a găsit a înjurat în sinea lui. Cinci douăzeci şi trei.
Un bărbat care căra un braţ plin de fasole uscată a urcat în fugă treptele şi le-a aruncat alături de restul pradei. Când s-a întors, l-a zărit pe Rapp stând la marginea îndepărtată a grădinii.
„Pleacă naibii de aici”, a spus el, arătând cu un deget ameninţător. „Ăsta e marfa noastră şi nici măcar nu ai voie să te uiţi la ea.”
„Femeia care locuia în acel apartament. Unde este ea?”
„Femeie?”, a spus tânărul cu neîncredere. „Cine dracu' te crezi că mă întrebi pe mine?”.
Rapp şi-a îndreptat Glock-ul spre pieptul bărbatului. „Nu mă face să mă repet”.
Un zâmbet condescendent, abia vizibil în lumina pâlpâitoare, a trecut pe buzele bărbatului. „Crezi că asta te face un tip dur? Toată lumea are o armă.”
„Dar nu toată lumea are una cu amortizor de sunet, prostule.”
Rapp a tras un singur foc de armă şi bărbatul s-a prăbuşit la pământ exact în momentul în care unul dintre tovarăşii săi a lovit treptele inferioare. Nu auzise împuşcătura şi se uita în jos la cutia din mâinile sale, fără să fie atent la ce se întâmpla în jurul lui până când s-a împiedicat de cadavru.
Rapp l-a privit cum a căzut în faţă, ricoşând de pe cutie şi aterizând cu faţa în faţă pe pasarela de cărămidă. Observându-şi în cele din urmă tovarăşul mort, s-a dus după pistolul de la brâu, dar apoi s-a blocat când a găsit un amortizor de zgomot apăsat pe fruntea lui.
„Unde este femeia care locuia în acest apartament?”
„Ce?”, a spus el, părând cu adevărat confuz.
„Este o întrebare simplă.”
„Ea... A dispărut, omule!”
„A dispărut pentru că a fugit sau a dispărut pentru că e moartă?”.
Un alt bărbat a urcat scările şi Rapp şi-a reorientat arma, trăgând un glonţ prin geanta pe care o strângea la piept şi trimiţându-l să se prăbuşească pe spate prin uşa deschisă.
Bărbatul de la pământ a profitat de ocazie pentru a se îndrepta din nou spre armă, dar a fost zădărnicit când capătul unui Glock s-a izbit de podul nasului.
„Nu mi-ai răspuns la întrebare”, i-a reamintit Rapp.
„A fugit!”, a spus el, începând să se înece din cauza sângelui care îi curgea pe gât. „A ieşit prin spate.”
„Nu există spate”, a spus Rapp, împingând din nou capătul amortizorului în fruntea bărbatului. „Doar o curte înconjurată de ziduri.”
„S-a căţărat pe conducta de scurgere şi a trecut pe acoperiş.”
Rapp a apăsat pe trăgaci înainte de a coborî scările şi de a păşi peste cadavrul din prag. Flăcările stinse din şemineul cu gaz explicau lumina instabilă şi luminau un spaţiu mic, decorat simplu.
Nişte voci se auzeau în apropiere de spate şi, o clipă mai târziu, un bărbat care purta o valiză a apărut pe hol. La fel ca tovarăşul său de mai devreme, nu era prea atent şi l-a ratat complet pe Rapp care stătea în bucătărie cu un cuţit de sculptat.

Omul de la CIA a rămas în umbră lângă frigider, întinzând mâna doar atunci când bărbatul s-a apropiat de el. I-a trecut cuţitul peste gât, deschizând o tăietură adâncă care a început imediat să pulseze sânge. Încurcat, dar nu-şi adusese decât câteva reviste în plus, iar ziua lui părea că va fi mai lungă decât fusese planificată.
Bărbatul a mai făcut doi paşi, părând să nu-şi dea seama de ceea ce se întâmplase, apoi a căzut.
Rapp a continuat pe hol, găsind doar o singură baie şi un singur dormitor. În acesta din urmă a zărit un bărbat singur, cu o lanternă în gură, care scotocea printr-o comodă.
S-a uitat înapoi, strâmbând din ochi în fasciculul îngust de lumină pentru o clipă, înainte de a-şi da seama că bărbatul din uşă nu era unul dintre ei. Îşi lăsase pistolul pe un birou din dreapta lui şi s-a dus după el, dar Rapp l-a împuşcat în stomac înainte ca mâna lui să se închidă în jurul acestuia.
A căzut la pământ, contorsionându-se şi gemând de durere, în timp ce Rapp a luat lanterna şi a măturat-o prin cameră. Îi răvăşiseră dulapul şi majoritatea sertarelor fuseseră aruncate, dar nu mai erau prea multe în afară de haine. Uşa din spate era deschisă spre curtea despre care fusese informat şi a aruncat o privire în ea.
Nicio Sonya Voronova.
Rapp s-a întors la un mic birou care conţinea un microfon şi ceea ce mai rămăsese dintr-o instalaţie rudimentară de radioamatorism. Pe podea, lângă el, a găsit un carneţel cu o mâzgălitură feminină care acoperea primele pagini. Era o lectură interesantă. În esenţă, povestea vieţii Voronovei – de la începuturile ei într-un orfelinat românesc până la infiltrarea ei în Statele Unite. Spre final a găsit numele personalului de la ambasada rusă şi îndemnul de a „vorbi ceva în rusă”. A rupt paginile şi le-a băgat în buzunar.
„M-ai împuşcat”, a gemut bărbatul de la pământ. „Trebuie să mă duci la spital! Sângerez rău”.
Rapp l-a ignorat şi a ieşit în curte. Ţeava de scurgere era o căţărare uşoară şi s-a trezit rapid pe acoperişul casei vecine. Acesta era presărat cu frunze parţial îngheţate, ceea ce făcea să fie uşor de urmărit urmele de paşi ale Voronovei până la locul unde aceasta coborâse în stradă. Locaţia ei actuală era o ghicitoare pentru oricine.
Şi-a scos telefonul şi a format un număr.
„O ai?” a spus Irene Kennedy în semn de salut.
„Am ajuns prea târziu.”
„A murit?”
„Probabil că nu, dar a dispărut. Ceea ce am găsit, totuşi, sunt o grămadă de notiţe despre viaţa ei şi despre faptul că este un agent rus. Pare a fi ceva menit să-i construiască credibilitatea.”
„Nu înţeleg.”
„Stăteau lângă o instalaţie de radioamatorism. Dacă ar trebui să ghicesc, aş spune că ştie ceva, dar nu a reuşit să găsească pe cineva care să o asculte.”
„Vom verifica să vedem dacă există vreo înregistrare a transmisiunilor ei. Armata monitorizează frecvenţele radio din Washington. E posibil să fi auzit ceva, dar să fi respins. Sunt multe discuţii acolo.”
Rapp a privit în sus spre o semilună dezvăluită într-o spărtură din nori. „Ceea ce nu am găsit încă este telefonul ei mobil. Este posibil să îl aibă la ea. Există vreo modalitate de a-l localiza?”
„Stai puţin, lasă-mă să fac legătura cu Marcus.”
Gurul tehnic al CIA a intrat în direct câteva clipe mai târziu. „Mitch! Ai găsit-o?”
„Nu”, a răspuns Kennedy în locul lui. „Dar el crede că ar putea avea telefonul la ea. Putem face ceva cu el?”.
„Am autorizat-o pe reţea imediat după ce am aflat despre ea. Dar nu am reuşit să obţinem nimic. Este închisă.”
„Puteţi să-l porniţi de la distanţă?”
„Nu, dar pun pariu că ştiu pe cineva care poate.”
„Ruşii”, a spus Kennedy.
„Da. Sunt destul de obsedaţi să-şi supravegheze oamenii.”
„Atunci sună-i”, a spus Rapp. „Şi aminteşte-i nenorocitului ăluia de Boris Utkin că, dacă nu o găsesc, o să zbor în Rusia şi o să-l găsesc pe el.”

CAPITOLUL 32

ÎN APROAPE DE LURAY
VIRGINIA
SUA

JOHN Alton privea cu ochii înţepeniţi spre monitorul computerului. Era epuizat, dar bărbatul de pe ecran nu părea să fie. Continua să sape printre dărâmăturile casei de deasupra şi acum i se alăturaseră soţia şi fiul său mic. Împreună făceau o căutare ineficientă, dar energică, a intrării în buncăr. Disperarea era motivaţia supremă.

Numele lui era Burt Simmons, dar îl enerva pe Alton că şi-l amintea. El îngenunchease America. Guvernul folosea apa ca armă împotriva propriilor cetăţeni. Rapoarte de încredere veneau despre luminile care pâlpâiau la Moscova şi speculau că ar fi fost parte a unei represalii americane. El intrase fără îndoială în rândul celor mai mari oameni din istorie şi acum era ameninţat de un muncitor în construcţii, de soţia lui grasă şi de fiul lor cu aspect retardat. Genghis Khan şi Cezar nu avuseseră de-a face cu oameni pe nume Burt.

Alton avea rezidenţă legală în Mexic şi o casă acolo, deţinută de un labirint de corporaţii offshore care deţineau, de asemenea, milioane de dolari în investiţii menite să se descurce bine în cazul unui colaps economic. Sub podeaua subsolului se afla o ascunzătoare de aur, pesos şi euro. Vedere la ocean, palmieri pentru umbră şi servitori care lucrau pe bani mărunţi. Viaţa bună după orice standard.

Îşi mesteca buza inferioară pentru o clipă, gândindu-se la cum se scălda în soarele cald cu o margarita în mână şi cu faţa unei señorita în poală. Poate că ar fi trebuit să declanşeze chestia asta din confortul verandei sale de gresie Saltillo. Poate că romantismul de a sta în centrul de comandă din buncărul său chiar sub nasul autorităţilor îl copleşise logica.

Totuşi, nu mai putea face prea multe în privinţa asta acum. Trecerea în Mexic a fost exact încurcătura pe care o prevăzuse. Guvernul mexican nu era mai înţelegător cu refugiaţii americani decât fusese guvernul american cu cei din America Latină. Toate punctele de trecere oficiale erau complet blocate şi existau rapoarte credibile despre americani deosebit de disperaţi care încercau să ajungă ilegal în Mexic. Câţiva muriseră deja în deşert şi, în mod ironic, alţii fuseseră opriţi de zidul construit de SUA – acum păzit de vigilenţi mexicani bucuroşi.

Nu a avut de ales decât să aştepte până când totul se va linişti. La propriu. În următorul an sau cam aşa ceva, majoritatea americanilor urmau să fie hrană pentru viermi. În acel moment, va fi uşor pentru un posesor de viză mexicană bine echipat să treacă cu maşina prin mijlocul gol al ţării şi să traverseze graniţa. Atunci nu ar mai fi decât nuci de cocos şi placă de padel.

Iar acum toate acestea erau puse în pericol în cel mai stupid mod imaginabil.

Simmons a aruncat la o parte o bucată de lemn carbonizată şi apoi a rămas în picioare, privind soarele care se înălţa pe cerul senin. Se chinuiseră toată noaptea şi nu aveau nimic de arătat pentru asta. Până acum, chiar şi idiotul ăsta trebuia să se întrebe dacă nu cumva îşi pierdea timpul şi energia preţioasă săpând după unul dintre miile de buncăre pe jumătate construite şi neaprovizionate, împrăştiate prin Statele Unite – victime ale amânării, ale lipsei de fonduri şi ale rătăcirii atenţiei.

Bărbatul părea să-i citească gândurile, întorcându-se şi croindu-şi drum printre dărâmături în direcţia camionului său. Un sentiment de uşurare surprinzător de puternic l-a cuprins pe Alton când Simmons s-a urcat în ea şi un nor de gaz de eşapament a ieşit pe ţeava de eşapament. Şi din nou a simţit cum îi creşte furia din cauza faptului că acest cretin putea avea acest efect asupra lui.

„La revedere, dobitocule...”

Pe ecran, camioneta a început să se mişte, dar în loc să-şi adune familia şi să se întoarcă pe drumul principal, Simmons a condus-o până la câţiva metri de casa în ruină.

„Am un troliu, domnule Alton!”, a strigat el în timp ce ieşea din cabină. „Şi dacă nu merge, am un prieten cu un excavator. Dacă spun la destui oameni despre asta, mă gândesc că vom reuşi să facem rost de destulă benzină ca să o aducem aici!”

A început să deruleze cablul de la unitatea de pe bara de protecţie, în timp ce Alton înjura în linişte.

„Sunt încă aici”, a spus o voce din spatele lui.
Alton a tresărit la sunetul brusc şi s-a răsucit în scaun. Feisal Ibrahim stătea în picioare în uşă şi se uita de sus la el. Cei doi bărbaţi care îl flancau făceau acelaşi lucru, dar prin ochii morţi.
„Este doar o chestiune de timp până când vor găsi intrarea”, a precizat Ibrahim. „Şi dacă nu o vor face, vor primi ajutor. În acel moment, situaţia nu va mai putea fi controlată.”
Oricât de mult ar fi urât Alton să recunoască asta, arabul viclean avea dreptate. Dintr-o dată, aducerea celor trei acolo nu mai părea o greşeală la fel de mare ca mai devreme. Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost singur? Ce ar fi făcut? S-ar fi dus acolo şi i-ar fi ajutat? Dacă ar fi făcut asta, nu s-ar mai fi terminat. De fiecare dată când ar fi rămas fără provizii, s-ar fi întors să ceară mai mult şi ar fi ameninţat că le vor spune prietenilor lor dacă el ar fi refuzat. Poate că ar fi putut să-i atragă în buncăr şi să-i ucidă, dar asta ar fi fost o treabă murdară şi imprevizibilă. Trei persoane precaute – chiar dacă una era o femeie şi alta un copil – ar fi fost greu de tratat.
„Fără împuşcături”, a spus Alton. „Cineva ar putea auzi”.
Bărbaţii din spatele lui Ibrahim au dat din cap şi au dispărut înapoi pe coridor.
Alton s-a concentrat din nou pe ecran, privindu-l pe Simmons înfăşurând un cârlig în jurul unui zid căzut şi pornind înapoi spre camion. Soţia şi copilul lui se întorseseră în cabină, iar ea i-a înmânat prin fereastră controlerul troliului.
„Ultima şansă, domnule Alton!”, a strigat el.
Când nu a primit niciun răspuns, a apăsat butonul şi a început să tragă peretele printre dărâmături.
Alton s-a lăsat pe spate în scaun, fascinat să vadă ce avea să se întâmple în continuare. Anticiparea era ciudat de puternică. Nu la fel de puternică precum fusese înainte de a-l înjunghia pe Muhammad Nahas sau de a stinge luminile Americii, dar surprinzător de aproape. Să comanzi moartea, se pare că era aproape la fel de antrenant ca şi cum ai fi provocat-o personal. Şi mult mai uşor.
Peretele era la jumătatea drumului spre camion când trapa ascunsă începu să se deschidă. Simmons îşi redirecţionă atenţia către mişcarea bruscă, un zâmbet îngâmfat întinzându-se pe buzele lui. Un om ca el ar fi fost puţin probabil să se simtă ameninţat fizic de cineva ca Alton. În mintea lui minusculă, el era acum la conducere.
În mod previzibil, zâmbetul său s-a estompat când un arab a sărit din gaură, ţintind o puşcă de asalt şi lătrând ordine într-o engleză stricată. Al doilea bărbat ISIS a apărut o clipă mai târziu, alergând spre Simmons cu un pistol, în timp ce tovarăşul său asigura acoperirea.
În general, a fost o operaţiune surprinzător de profesionistă, fără niciuna dintre porcăriile de Allahu akbar la care se aştepta Alton. După abia cinci secunde, Simmons era cu faţa în jos pe pământ, implorând milă. Arabul cu puşca a folosit crosa pentru a sparge geamul din partea pasagerului camionului şi, o clipă mai târziu, întreaga familie zăcea pe jos, într-un rând ordonat. Simmons a continuat să se bâlbâie, dar apoi a tăcut când capsa puştii l-a atins la ceafă.
Femeia a ţipat şi a ajuns în patru labe înainte ca bărbatul din spatele ei să lase pistolul şi să îi înfige un cuţit de vânătoare în ceafă. Fiul lor, pe de altă parte, avea de partea sa rapiditatea tinereţii. A luat-o la fugă, dar şi-a găsit scăparea zădărnicită de picioarele scurte. Şi un gât delicat, se pare. Bărbatul care l-a urmărit l-a răsucit la o sută optzeci de grade, lăsându-l cu pieptul în jos şi cu faţa în sus în noroi.
Apoi s-a terminat.
Alton îşi simţea inima bătând cu putere şi a verificat de două ori monitorul de la încheietura mâinii pentru a se asigura că se afla sub pragul pe care îl stabilise.
„Oh, rahat!”, a spus când a confirmat că nu era nici pe departe de a declanşa eliberarea antidotului pe care îl crease. „Asta a fost dur!”
Îl putea auzi pe Ibrahim respirând în spatele lui, dar a rămas tăcut.
„Spune-le oamenilor tăi să ducă trupurile în pământ”, a ordonat Alton. „Şi să ascundă camionul în pădure. Oh. Şi spune-le că au făcut o treabă bună.”

CAPITOLUL 33

WASHINGTON, DC

SUA

DUPĂ eşecurile mizerabile ale Planului A de două ori, ale Planului B, ale Planului C şi, acum, ale Planului D, Sonya Voronova trecuse la Planul E. Şansele sale de reuşită erau destul de slabe, dar învingea la limită Planul F. Înecându-se în Potomac.

Soarele era încă jos la orizont, filtrându-se printr-un strat de nori în curs de destrămare. Cartierul care o înconjura era mai mult decât sumbru, alcătuit din case de cărămidă dărăpănate, terenuri goale presărate cu gunoaie şi câte o clădire cu scânduri. Maşinile se aliniau pe stradă, dar cam toate arătau ca cea pe care o lăsase în faţa propriei case. Geamuri sparte, radiouri lipsă şi capace de umplere a rezervorului de benzină jimbaţi.

Sincronizarea ei a fost bună, totuşi. Oamenii periculoşi care dădeau târcoale nopţii aveau tendinţa de a se evapora la lumina zorilor.

S-a oprit pentru a-şi ajusta rucsacul care, după numai 11 km de mers pe jos, îi tăia deja umerii şi şoldurile. Dar, mai rău, era înfometată. Cele şase pachete de budincă devorate se consumaseră mult mai repede decât se anticipase.

A început să meargă din nou, accelerând ritmul în încercarea de a uita de stomacul gol. Când mâncarea din rucsac se epuizase, era gata. Cel mai bine era să-şi ţină labele murdare departe de ea până când începea să tremure.

Scopul era să treacă podul spre Alexandria înainte ca cineva să se trezească. Dacă suburbiile ar fi fost mai sigure, totuşi, era greu de spus. America era complet diferită faţă de cum fusese chiar şi cu câteva zile în urmă. Oamenii deveniseră disperaţi. Pe baza ultimelor rapoarte radio pe care le ascultase, frigul şi frica încă dominau, ţinându-i pe cei mai mulţi oameni ghemuiţi în casele lor. Pentru cât timp, totuşi? Cât timp se vor mai mulţumi toţi să stea în casele lor şi să se prăpădească încet? În ce moment vor ieşi în stradă? Instinctul ei îi spunea că nu va dura mult. Poate chiar astăzi. Iar când va sosi acel moment, va fi la fel de probabil să fie ucisă şi jefuită de o educatoare de grădiniţă ca şi de un membru al unei bande.

Dacă totul mergea bine – un concept ridicol în sine –, ar fi ajuns la casa lui John Alton cu patruzeci de minute înainte de apusul soarelui. După aceea, nu mai era sigură. Ar mai fi fost el acolo să se confrunte? Dacă da, ce avea să facă? Ce ar fi făcut el?

Cel mai probabil, ar fi găsit o casă abandonată. Şi dacă ar fi fost aşa, ce s-ar fi întâmplat? S-ar ascunde acolo şi ar încerca să supravieţuiască cu ce a mai rămas în dulapul lui? Dacă îşi amintea bine, acesta consta în câteva conserve de chili, nişte paste uscate şi un sortiment surprinzător de elaborat de produse Hostess. Toate acestea fuseseră, probabil, jefuite de vecinii lui de la Fairfax Station cu câteva zile în urmă.

În acel moment, Planul F ar fi intrat în joc. Dar să meargă până la Potomac pentru a-l transporta părea un mare deranj. Dacă apa era încă deschisă, poate că ar fi putut să-şi bage capul în cada lui. Dacă nu, va trebui să găsească o baltă de noroi convenabilă.

Voronova a trecut pe o alee îngustă şi a zărit un picior care ieşea dintr-o grămadă de gunoaie care se revărsa dintr-un tomberon. A încercat să continue să se mişte, dar a simţit că ritmul ei încetineşte. O privire rapidă în jur i-a sugerat că nu era nimeni care să se uite şi că nu ar fi durat decât câteva secunde să verifice persoana. Dar în ce scop? Ce avea de gând să facă? Să sune la 911?

În cele din urmă, logica nu conta. A deviat pe alee şi s-a apropiat de picior cu precauţie. Când a ajuns la mai puţin de 15 metri, era clar că proprietarul său era mort. Dar din ce cauză?

Faptul că era complet irelevant şi că ea avea probabil să ajungă în curând într-o stare similară nu conta dintr-un motiv oarecare. Ceva continua să o împingă înainte. Simpatie? Vinovăţie? Curiozitate morbidă? Orice ar fi fost, atracţia era irezistibilă.

Şi-a folosit o mână înmănuşată pentru a îndepărta resturile şi a descoperit că trupul fusese înfăşurat într-o plapumă cusută de mână. Când a tras marginea acesteia, a găsit o femeie care părea să aibă în jur de şaptezeci de ani. Avea ochii închişi, iar părul şi machiajul îi erau perfecte. Nu a fost o crimă. Nici măcar un accident, probabil. Probabil că tocmai murise şi familia ei nu ştia ce să facă cu ea.

Voronova a simţit căldura lacrimilor pe obraji în timp ce înlocuia cu grijă pătura. Pentru cine plângea, însă, era greu de ştiut cu siguranţă. Nimic nu mai era sigur. În afară de faptul că trebuia să continue să se mişte.

Cartierul pur rezidenţial a cedat în cele din urmă locul unei secţiuni a oraşului cu spaţii comerciale la nivelul străzii şi locuinţe deasupra. Cele mai multe dintre vitrinele magazinelor fuseseră sparte, lăsând în urmă cioburi de sticlă şi decoraţiuni de Crăciun atârnând. Voronova a trecut în grabă pe lângă ele, stând cât mai departe de interioarele întunecate.
În cele din urmă, însă, ameninţarea a apărut de pe trotuarul însorit, nu din umbră. Trei tineri în jachete cu glugă şi blugi largi au apărut după colţ, la vreo douăzeci şi cinci de metri în faţă. Ochii lor s-au fixat imediat asupra ei şi niciunul nu părea surprins să vadă o femeie singură plimbându-se pe teritoriul lor. Acest lucru a determinat-o să arunce o privire peste partea de sus a rucsacului ei. Doi bărbaţi asemănători veneau din spate.
Vederea lor a fost suficientă pentru a o scoate din ceaţa în care se afla de când o găsise pe femeie pe alee. Părea că tocmai rămăsese fără drum. Chiar dacă nu o omorau de-a dreptul, nu existau dubii că îi luau rucsacul, ceea ce era cam acelaşi lucru. Acesta conţinea toată mâncarea pe care o mai avea, un sac de dormit, haine uscate şi provizii medicale. Singurul obiect important pe care nu-l conţinea era Beretta. Acesta se afla sub jacheta ei.
Probabilitatea de a-l găsi pe John Alton şi de a îndrepta toate acestea era microscopic de mică. Recunoştea asta. Dar ar fi fost şi mai mică dacă ar fi fost moartă sau dacă ar fi rătăcit pe străzi în lenjerie intimă. În mod surprinzător, antrenamentul pe care îl credea de mult uitat i-a revenit pe un râu de adrenalină. Chiar acum, avea elementul surpriză. Şi a presupus că încă mai putea trage suficient de drept pentru a nimeri ceva la câţiva metri distanţă. Dar la o fiinţă umană? Asta era foarte diferit de ţintele de hârtie în care fusese atât de mediocră la găurit când era copil.
„Ce ai acolo?”, a strigat unul dintre bărbaţi când el şi gaşca lui se aflau încă la o distanţă de vreo şase metri.
Cum era posibil ca norocul ei să se înrăutăţească tot mai mult? Trebuia să existe un fond undeva. Când avea să ajungă la el?
În stânga ei, se afla o intrare înfundată a unui magazin cu o uşă încă intactă. A dat cu spatele în ea, protejându-şi flancul, dar permiţându-i în acelaşi timp să vadă toţi cei cinci bărbaţi care se apropiau. Şi-a mutat o mână în interiorul jachetei într-un gest pe care aceştia nu l-ar fi putut interpreta greşit. Totuşi, niciunul nu părea să-i pese. Au continuat să meargă spre ea.
„Nimic care să vă intereseze”, a răspuns ea în cele din urmă.
Cei trei bărbaţi din stânga ei se aflau la mai puţin de trei metri, iar cei din dreapta abia depăşeau pragul de şase metri. Toţi erau probabil înarmaţi, dar jachetele lor lungi de puf erau închise împotriva frigului. Aparent, nu se simţeau deosebit de ameninţaţi de fata palidă şi slabă care se ghemuia într-o nişă. Iar ea trebuia să profite de asta. Cât încă mai putea.
Dar mâna ei nu se mişca.
S-au adunat în faţa ei, unii încrucişându-şi braţele la piept, alţii cu mâinile în buzunare. Toţi se holbau la femeia nebună care se plimba prin pustiu. Pustiul lor.
Un strigăt a plutit de sus. „Lăsaţi-o în pace!”
Bărbatul – mai degrabă un adolescent, de fapt – care părea a fi la conducere a strigat înapoi. „Taci din gură, bătrân prost!”
„Serios”, a spus Voronova. „Este un rucsac micuţ, cu abia dacă îmi ajunge pentru a ajunge în Virginia.”
„Ce ai de gând să faci în Virginia?”.
„Voi încerca să reaprind lumina”, a spus ea sincer. De ce să nu continue să facă pe nebuna? Poate că le va părea rău pentru ea şi o vor lăsa să plece.
„Nu e atât de departe”, a spus tânărul. „Poţi reuşi fără rucsac”. A indicat cu capul. „Şi geaca.”
Un zâmbet crud s-a răspândit pe faţa unuia dintre tovarăşii săi. „Nu cred că va avea nevoie nici de pantaloni.”
În loc să provoace panică, cuvintele lor au avut un efect calmant ciudat asupra Voronovei. Acesta nu era un scenariu în care să poată raţionaliza vreun compromis. În care ar fi putut renunţa la rucsac în schimbul unei treceri sigure. Pe parcursul următoarelor cinci minute avea să trăiască cu sabia sau să moară cu ea.
Mâna ei s-a închis în cele din urmă în jurul armei de sub haină şi un deget rece s-a strecurat prin garda de declanşare. Era pe punctul de a-i avertiza pentru ultima oară când sunetul telefonului ei care se aprindea a

devenit audibil din rucsacul ei. Habar nu avea cum fusese pornit brusc, dar era greu să nu observe că muzica stridentă îi distrase temporar pe bărbaţii din faţa ei. După toate probabilităţile, niciunul nu mai auzise acel sunet cândva omniprezent de mai bine de o săptămână.
A scos pistolul şi a tras cu foc de armă de aproape în bărbatul din faţa ei. Acesta s-a dat înapoi, dar nu a căzut. Scopul ei conştient fusese să-l lovească în centrul de masă, dar subconştientul ei îi trăgea mâna spre dreapta, făcând ca glonţul să-l lovească în umăr.
La naiba.
Ceilalţi tineri au părut pentru o clipă suspendaţi în timp, dar apoi toţi au început să se întindă după centuri. A făcut un pas înainte, trăgând încă trei gloanţe la nivelul capului. Au trecut inofensiv pe lângă ei, dar apropierea de urechile şi ochii lor a avut efectul scontat. Toţi s-au împiedicat înapoi, eliberând o cale suficient de largă pentru ca ea să poată fugi.
Când a făcut-o, însă, a văzut doi bărbaţi asemănători venind în direcţia ei de pe o alee de peste drum. O privire rapidă spre dreapta a dezvăluit un altul care se îndrepta din acea direcţie.
Ajutoare? Să jefuiască, să violeze şi să ucidă o femeie singură? Ce adunătură de laşi.
Din nefericire, unul dintre acei pămpălăi trebuie să fi scos arma, pentru că în spatele ei s-a auzit o împuşcătură. Ea s-a încordat, dar nu a fost niciun impact. Poate că fusese parţial orbit de arsurile de praf de puşcă de la Beretta ei. Sau poate că pur şi simplu nu ştia să tragă. Dar să se bazeze pe norocul ei de a rezista nu era o strategie prea bună. Mai ales când au urmat mai multe împuşcături. În cele din urmă, una îşi va găsi ţinta. Sau, mai rău, ar fi urmărit-o pur şi simplu. Asta nu avea şanse să se termine bine. Trebuia să plece de pe stradă.
Unul dintre magazinele întunecate pe care le evitase a apărut în dreapta ei şi a sărit prin fereastra spartă. Toate rafturile erau goale şi multe erau răsturnate, zăcând alături de produse care nu meritau să fie jefuite. S-a împiedicat printre toate, adăpostindu-se în spatele unui tejghea. Gloanţele au lovit rafturile şi pereţii din jurul ei, dar niciunul nu s-a apropiat în mod deosebit. Penumbra era suficient de adâncă pentru ca cineva de afară să nu o poată diferenţia de toate celelalte vechituri inutile.
A zărit o uşă care atârna deschisă pe balamale îndoite în spatele clădirii şi a alergat ghemuită prin barajul de gloanţe spre ea. După ce a trecut prin ea şi a închis-o cu piciorul, a activat o lumină ataşată la una dintre curelele rucsacului. Camera în care se afla era destul de mare, practic goală şi complet lipsită de uşi şi ferestre care să-i permită să scape. Aparent, instructorii ei aveau dreptate în privinţa abilităţilor ei de luptă.
Poate că bărbaţii din faţă s-ar fi dat bătuţi. Unul dintre ei avea un glonţ în umăr şi alţi câţiva ar fi trebuit să fie pe jumătate surzi. Probabil că şi muniţia devenea greu de găsit. Trebuia să fi făcut calculul că un singur rucsac nu merita.
În cele din urmă, armele au tăcut, ceea ce părea un semn bun. Vocea care s-a ridicat în locul lor, însă, cu siguranţă nu era.
„Ucideţi-o pe târfa aia!”
Voronova a încercat cu disperare să găsească ceva pentru a baricada uşa, dar singurul lucru cu greutate era un raft de lemn care părea înşurubat de perete. A îngenuncheat lângă o frânghie veche ataşată de unul dintre picioarele acestuia, gândindu-se că ar putea să o folosească pentru a lega mânerul uşii. Nu ar fi ţinut mult timp, dar i-ar fi oferit puţin timp de gândire.
A început să o dezlege, dar apoi s-a oprit să examineze felul în care se înfăşura în jurul unei ţevi şi apoi a rămas prinsă între perete şi spatele raftului. Ridicându-se în picioare, din nou, a studiat-o câteva secunde înainte de a-şi îndrepta atenţia spre podea. Cu siguranţă, existau patru urme lungi de zgârieturi care corespundeau picioarelor raftului.
Isteţ.
S-a întors la uşă şi a văzut doi bărbaţi intrând pe fereastra spartă. Mişcările lor erau ezitante, sugerând că o luau mai în serios decât o făcuseră înainte. A tras un singur glonţ în direcţia lor generală pentru a întări această schimbare de atitudine. Amândoi s-au aruncat la pământ, ţipând de furie şi durere când au aterizat în geamul spart. Asta îi mai dădea puţin timp. Întrebarea era dacă ar fi fost suficient?
A luat o bucată de oţel de pe o vitrină spartă şi s-a întors la raft. Aşa cum se aştepta, nu a găsit nici urmă de şuruburile care o fixau de perete. O dovadă în plus pentru a susţine teoria că ascundea o intrare într-un

apartament de la etajul doi. Proprietarii magazinului legaseră acea frânghie de picior, o înfăşuraseră în jurul ţevii şi o trecuseră pe sub uşa pe care ea spera cu adevărat, cu adevărat, că nu era doar o născocire a imaginaţiei ei. Apoi folosiseră frânghia pentru a trage raftul la locul lui şi îl înşurubaseră din spate.
Ea a înţepenit bucata de oţel între raft şi perete şi a început să tragă cu uşa în timp ce strigătele se filtrau din partea principală a magazinului. A fost nevoie de ceva efort, dar în cele din urmă a reuşit să elibereze unitatea şi să o împingă din drum.
Uşa era chiar acolo unde se gândise ea. Încuiată, bineînţeles, dar un pic mai multă muncă de foarfecă a avut grijă de asta. A deschis-o cu prudenţă, măturându-şi pistolul de la stânga la dreapta în timp ce examina un set de scări care dispăreau în întuneric.
Nu a detectat niciun semn de viaţă, Voronova s-a strecurat înăuntru, a închis uşa şi a înfăşurat frânghia în aceeaşi poziţie în care fusese înainte. Câteva tracţiuni puternice au deplasat raftul înapoi la locul lui, dar nu existau unelte pentru a-l reatașa. Bărbaţii care veneau după ea nu păreau a fi genii, dar chiar şi ei şi-ar fi dat seama destul de repede unde se dusese. Să sperăm că întârzierea îi va da timp să găsească o altă ieşire.
A urcat în fugă treptele şi a încercat butonul de la uşa pe care o găsise în partea de sus. Deloc surprinzător, şi aceasta era încuiată. Încă un pic de muncă cu bucata de oţel din mâna ei a fost răsplătită cu sunetul de lemn care se spărgea şi un gol de doi centimetri. A făcut un pas în lateral, sprijinindu-se cu spatele de perete şi ţinându-şi arma la piept. O împingere blândă cu piciorul a făcut ca uşa să se balanseze înăuntru.
Capătul unei bâte de baseball a apărut o clipă mai târziu, izbindu-se de montant la câţiva centimetri de faţa ei. S-a coborât, centrându-se în faţa uşii şi a îndreptat Berretta în sus spre un bărbat asiatic de vârstă mijlocie. Surpriza a învins frica din expresia lui, în timp ce ea a intrat şi a închis uşa cu piciorul în urma ei.
A arătat spre un dulap de pe peretele îndepărtat. „Ajută-mă.”
Conservele pe care le conţinea îl făceau să fie greu ca naiba, dar au reuşit să îl strecoare în poziţie în faţa uşii.
„Mai aveţi şuruburi?”
El a dat din cap şi s-a dus în bucătărie după ele şi după o şurubelniţă electrică care, slavă Domnului, avea încă bateria încărcată. Câteva minute mai târziu, aveau dulapul bine fixat de podea şi de perete.
S-a dat înapoi, studiindu-le lucrarea pentru o clipă înainte de a-şi îndrepta atenţia spre bărbatul care o ajutase. „Îmi pare rău”, a fost tot ce s-a gândit să spună înainte de a se duce la fereastră şi de a trage cu ochiul prin umbră.
Coborârea până la scara de incendiu era uşor de făcut, dar nu ar fi ajutat-o cu nimic. Erau deja doi bărbaţi care o aşteptau pe alee. Niciunul dintre ei nu făcuse vreo mişcare pentru a încerca să urce – scara se afla probabil la cincisprezece metri deasupra nivelului solului şi părea să fie blocată la locul ei.
Când Voronova s-a întors, a văzut o femeie şi o fetiţă de vreo şase ani stând în holul de la marginea bucătăriei.
„Îmi pare rău”, a spus ea din nou.
Telefonul din rucsacul ei a început să sune, umplând camera cu sunetul dezorientant al piesei „Call Me” a lui Blondie. Uitase că se alimentase mai devreme şi acum îşi scăpase rucsacul pentru a-l recupera.
„Alo?”, a spus ea. „Alo? E cineva acolo?”
Rusul pe care îl aştepta nu s-a materializat. În schimb, vocea masculină a vorbit cu un accent american neutru.
„Sonya Voronova?”
„Da. Da, eu sunt.”
„Ştiţi cine a stins lumina?”
„Da. Ştiu cine este, unde locuieşte şi chiar mai mult decât atât.”
Un zgomot înfundat a ajuns la ea. Răsturnarea raftului care proteja intrarea pe scări. O clipă mai târziu, cineva a început să tragă, împroşcând probabil scara care ducea la apartament.
„Sunt focuri de armă?”, a întrebat calm bărbatul.

„Da. Sunt blocat într-un apartament deasupra unui magazin şi oamenii vin după mine. Voi fi norocos dacă voi supravieţui încă douăzeci de minute. Şi dacă mor, numele pe care îl doriţi moare odată cu mine.”
Un oftat iritat s-a auzit pe telefon, apoi s-a stins.

CAPITOLUL 34

VORONOVA a târât o cutie care conţinea roşii la conservă pe podeaua sufrageriei şi a intrat în baie.
Familia care locuia în apartament transferase cu înţelepciune o mare parte din inventarul magazinului acolo după ce se stinsese lumina şi, deşi nu erau neapărat specifice supravieţuirii, îşi făceau treaba.
A încadrat cutia printre recipientele similare stivuite în faţa căzii de baie. După ce a fost mulţumită de amplasare, s-a aplecat peste cadă şi s-a uitat la femeia şi copilul îngrozit dinăuntru.
„Rămâi aici. Aţi înţeles? Vă va proteja până la sosirea ajutoarelor.”
Niciunul dintre ei nu vorbea prea mult engleza, dar asta nu părea să fie o barieră în calea înţelegerii. S-a dovedit că limba internaţională nu era dragostea, ci frica.
Când Voronova s-a întors în zona principală de locuit, bărbaţii care o atacaseră îşi îndreptau acum atenţia spre uşă. Până acum, aceasta şi dulapul care o întărea rezistau, dar asta nu avea să dureze la nesfârşit.
Tentaţia de a trage câteva focuri de armă prin perete era greu de rezistat, dar îşi amintea ce se întâmplase ultima dată când cedase la această tentaţie specială.
Bărbatul casei stătea în mijlocul sufrageriei, holbându-se la piesa de mobilier pe care se bazau pentru supravieţuire. În cele din urmă, privirea lui se rătăci spre ea.
„Înţelegi engleza, nu-i aşa?”, a spus ea, realizând brusc că nu era pe deplin sigură. Tot ceea ce spusese până acum fusese întărit de un limbaj corporal destul de disperat.
„Da”, a răspuns el printr-un accent gros.
„Du-te în baie cu familia ta. Vei fi în siguranţă acolo, bine? Ajutorul este...” A tăcut când cineva de cealaltă parte a uşii a început să strige cu entuziasm. Împingându-l pe bărbat spre partea din spate a apartamentului, ea a examinat intrarea blocată în timp ce alte voci entuziasmate se alăturau corului.
Apăruse cineva cu o drujbă? Un exploziv? A mai rămas încremenită câteva secunde înainte ca antrenamentul ei să înceapă să-şi revină.
O diversiune.
S-a învârtit chiar în momentul în care conturul unui bărbat a apărut prin umbră. Reuşise să urce pe scara de incendiu şi acum îşi îndrepta pistolul spre geamul ferestrei. Manevra nu fusese foarte bine gândită şi s-a tăiat rău. În loc să rişte să se rănească din nou rupând jaluzelele şi căutând o ţintă viabilă, a tras orbeşte.
Gloanţele au aterizat în bucătărie, străpungând dulapurile şi spulberând vasele dinăuntru.
De data aceasta, subconştientul lui Voronova a cooperat. A ţintit cu atenţie şi a apăsat pe trăgaci aşa cum fusese învăţată, lovindu-l în piept şi împingându-l înapoi peste balustrada scării de incendiu. A fugit la fereastră şi s-a trântit cu spatele de peretele de lângă ea, aruncând o privire la trupul lui zdrobit care zăcea pe alee. Unul dintre prietenii lui s-a ghemuit peste el şi apoi a strigat ceva. Un alt strigăt, acesta înăbuşit, a urmat câteva secunde mai târziu. În lipsa telefoanelor mobile, era singura modalitate de a transmite un mesaj oamenilor din faţa uşii.
În mod previzibil, iadul s-a dezlănţuit o clipă mai târziu.
A căzut pe podea şi şi-a pus mâinile la ceafă în timp ce gloanţele pătrundeau în pereţi. Aerul a devenit înceţoşat de tencuiala sfărâmată şi de penele de pe canapea, în timp ce ea stătea întinsă şi încerca să nu vomite. După tot ceea ce făcuse familiei care locuia acolo, nu a vrut să vomite pe covorul lor.
După câteva secunde, împuşcăturile s-au stins şi ceva a devenit audibil în spatele ei. O bătaie adâncă şi ritmată. Lame de elicopter. Apoi alte împuşcături, dar de data asta afară, pe stradă. Paşi care se întorceau pe scări. Strigăte familiare, furioase la început, apoi disperate. În cele din urmă, tăcere.
Mâinile i-au alunecat de la ceafă şi şi-a desprins obrazul de pe podea. Prin praf, putea vedea că dulapul era încă la locul lui şi că scara de incendiu era goală. O clipă mai târziu, liniştea sinistră a fost spartă de o bătaie în uşă. Nu bătaia furioasă la care se aşteptase. Doar o bătaie. Ca şi cum cineva ar fi venit să împrumute nişte zahăr.
Ea nu s-a mişcat.

„Deschide uşa, Sonya. „
Vocea era stinsă, dar era clar că aparţinea bărbatului care o sunase mai devreme. A ezitat câteva secunde înainte de a se târî înainte. Şurubelniţa electrică era încă pe podea şi a folosit-o pentru a scoate şuruburile care fixau dulapul. Din cauza greutăţii, îi era încă imposibil să îl mişte, aşa că a început să arunce conţinutul acestuia pe podea. Odată golit, un umăr şi tot ce-i mai rămăsese din forţele ei l-au glisat din drum.
Uşa s-a deschis de la sine, dezvăluind proprietarul vocii. Avea aproximativ 1,80 metri înălţime, umeri largi, purta blugi şi o geacă de piele. Părul îi era ascuns de o şapcă de ciorapi negri care trasa o linie peste ochii negri. De o mână atârna un pistol prevăzut cu amortizor.
I-a făcut semn să o urmeze şi a pornit înapoi pe scări. Ridicându-şi rucsacul şi strigând „Îmi pare rău” încă o dată, pentru o măsură bună, ea s-a grăbit să o ajungă din urmă. Cadavrele împrăştiate pe trepte şi pe palierul de dedesubt au făcut-o totuşi puţin ciudată. Bila i s-a ridicat în gât când a dat peste un bărbat căruia îi lipsea jumătate de cap, dar s-a stăpânit şi a trecut peste el. Deşi poate că nu era vreun operator Spetsnaz supraomeneşte, încă mai avea demnitatea ei. De fapt, era cam tot ce avea.
Când au ieşit înapoi prin fereastra spartă a magazinului, un elicopter care plutea deasupra lor a început să coboare. Şi-a întors faţa dinspre vânzoleala pe care o crease şi a văzut un bărbat care stătea rezemat de un zid la vreo trei metri distanţă. Era îmbrăcat în treninguri negre, cu o cagulă care îi acoperea cea mai mare parte a feţei şi cu o puşcă de asalt compactă în mâini. În timp ce se afla în spatele ei, şi-au fixat ochii pentru o clipă. Ai lui erau de un albastru intens şi neaşteptat de frumoşi.
Se aflau încă la şase metri de elicopter când, de pe o stradă laterală, a apărut un bărbat care purta o bandană roşie pe cap. Ea s-a ferit când el a început să tragă, dar bărbatul care o salvase abia părea să observe. Doar a continuat să meargă şi a arătat cu degetul arătător în loc de arma din mână.
„Scott.”
Crăpătura unei singure împuşcături abia se auzea peste zgomotul rotorului şi ea a văzut cum bandana s-a smucit înapoi. O clipă mai târziu, purtătorul ei a alunecat pe peretele din spatele lui, lăsând cărămida brăzdată de sânge.

CAPITOLUL 35

ÎN APROAPE DE LURAY
VIRGINIA
SUA
ALTON şi-a strecurat un fir de încărcare pe sub cămaşă şi l-a conectat la una dintre curelele de monitorizare a ritmului cardiac din jurul pieptului. Ambele funcţionau încă bine, dar le proiectase într-adevăr pentru a le purta doar în timpul întâlnirii iniţiale cu Muhammad Nahas. În teorie, acela era singurul moment în care urma să fie faţă în faţă cu arabii. Acum, însă, pielea îi devenea din ce în ce mai iritată şi petrecea mai mult timp decât dorea conectat la bateriile din centrul său de control. Totuşi, nu-şi făcea iluzii. Fără ele, ar fi sfârşit la fel ca acel muncitor în construcţii şi familia lui. Probabil şi mai rău.
Conform aplicaţiei sale de încărcare, mai avea o oră bună până când unităţile erau reîncărcate, aşa că a dat drumul la radio. În difuzoare a început să se audă „Hotel California” a formaţiei Eagles şi şi-a aruncat o privire la ceas, atent să nu desprindă un al doilea cablu conectat la el. Mai erau cinci minute până la emisiunea de seară în direct a lui Jed. Poate că ar avea veşti bune. Că Chicago ardea până la temelii şi că locuitorii supravieţuitori muriseră acum de frig în cenuşă. Că armata deschidea focul asupra protestatarilor din Dallas. Că sistemul de apă din Detroit îşi dăduse în sfârşit duhul. Nu contează. Avea nevoie doar de ceva care să-l elibereze de starea de rău care pusese stăpânire pe el după incidentul cu Burt Simmons.
„Hotel California” a făcut loc unei melodii country imbecile despre camionete şi bere, întunecându-i şi mai mult dispoziţia. Din fericire, melodia s-a stins după mai puţin de un minut.
„Bine, la bine şi la rău, m-am întors. Şi primul lucru pe care trebuie să îl fac este să îmi cer scuze pentru că m-am speriat mai devreme. A fost patetic şi nu m-a ajutat.”

Părea un om complet diferit. Energia şi speranţa pe care le emana în mod normal fuseseră înlocuite de furie şi frustrare. Se pare că în sfârşit aruncase o privire realistă asupra a ceea ce se întâmpla şi poate chiar îşi întrezărea propria irelevanţă. Nu a fost o invazie canadiană în Montana, dar a fost suficient pentru a-i smulge un zâmbet pe faţă lui Alton.
„M-am gândit mult. Dar nu sunt sigur la ce concluzii am ajuns. Niciuna bună. Asta pot să vă spun. Energia electrică s-a oprit acum zece zile şi nu am niciun raport de încredere că guvernul ar fi reparat ceva. Din câte îmi dau seama, în principiu, luminile sunt aprinse în câteva avanposturi militare, în câteva porturi şi în câteva comune hippie izolate. Asta e tot. Dacă vreţi să ştiţi încotro ne îndreptăm, nu trebuie să vă uitaţi mai departe de New Orleans. Nu mai au apă, iar locul e în curs de topire. După rapoartele pe care le primesc de la oamenii de pe teren, armata este în retragere completă. Nu au forţă de muncă, nu au un lanţ de aprovizionare şi, mai rău, nu par să aibă un plan. Peste o săptămână, nu sunt sigur că va mai exista un New Orleans. Iar în doi, nu sunt sigur că va mai exista un New York sau un Los Angeles sau un Chicago... Ei bine, aţi înţeles ce vreau să spun."
A făcut o pauză, iar zâmbetul lui Alton s-a lărgit. Asta era exact ceea ce avea nevoie. Se simţea deja mai bine.
„Nu cred că mai este ceva temporar. Cred că energia electrică va fi întreruptă luni de zile. Poate mai mult timp. Aşa că multe dintre sfaturile pe care ţi le-am dat sunt nişte rahaturi. Îmi pare rău pentru asta. Chiar îmi pare rău. Şi mi-aş dori să am nişte discursuri noi de ţinut sau podcast-uri relevante pe care să le pot dezgropa. Dar nu am. Practic, guvernul vă spune să rămâneţi în oraşe şi asta are sens dacă vă pot oferi hrană, apă şi securitate. Dar dacă nu pot? Răspunsul este că nu ştiu. Dacă eşti unul dintre sutele de milioane de oameni care trăiesc într-un oraş, încerci să ieşi din el? Trebuie să vă gândiţi la asta. Peste trei luni, dacă va mai rămâne fără curent, vei mai fi în viaţă? Şi dacă încerci să ieşi din oraş, eşti capabil să faci asta? Şi dacă eşti capabil de asta, unde te vei duce? Pentru că nu vreţi să ajungeţi în mijlocul unei autostrăzi rurale înzăpezite. Asta nu este o îmbunătăţire. Deci, unde vreau să ajung cu asta? Simplu. Vreau să mă contacteze cineva din guvern care este suficient de inteligent pentru a-şi găsi fundul cu ambele mâini. Şi lasă-mă să-ţi spun cine este acea persoană. TJ Burton de la FEMA. Toată lumea spune că e un tip de treabă, căruia îi pasă. Mă auzi, TJ? Oamenii spun că am cea mai mare audienţă din ţară în acest moment. Aşa că de ce nu vii la emisiunea mea? Spune-le oamenilor care-ţi plătesc salariul ce naiba se întâmplă şi ce faci în privinţa asta. Ei merită să ştie şi nu mai e suficient să le spui că trebuie să stea calmi şi să nu se mai mişte. Şi hai să fim clari aici. Ştim cu toţii că oamenii din guvern ascultă. Aşa că, dacă nu veniţi, toată lumea de acolo va şti că nu aveţi nimic. Că suntem pe cont propriu pentru a supravieţui." A făcut o pauză dramatică. „Bine. Mănuşa a fost aruncată. Să vedem ce se întâmplă..."
A început să se audă mai multă muzică country insuportabilă şi Alton a coborât volumul. Poate că în seara asta ar fi intrat în prăjiturile cu gustări. Ca o recompensă. Îi trebuise mai puţin de două săptămâni pentru a-l doborî pe infamul Jed Jones. Şi unde s-a dus Jed Jones, s-a dus şi America.
După alte cincisprezece minute de încărcare plictisitoare a bateriei, pe monitorul său au apărut imagini cu cei doi executanţi arabi. Unul avea o lopată pe umăr, iar celălalt purta o puşcă de asalt. Dispăruseră de ceva vreme, dar asta nu era surprinzător. Pământul era în mare parte îngheţat, ceea ce făcea ca înmormântarea familiei Simmons să fie problematică. Iar camuflarea camionetei lor ar fi fost o treabă şi mai grea.
I-a urmărit cum au deschis trapa şi apoi şi-a închis monitorul când au început să coboare pe scară. O discuţie destul de energică în arabă a răsunat în spaţiul strâmt, urmată de paşi care veneau spre el.
„Este gata?" a spus Alton, când cei trei arabi au intrat în camera de control din spatele lui. Nu s-a putut întoarce din cauza cablurilor şi, în schimb, i-a privit în reflexia ecranului întunecat al computerului său.
„Nu vor fi găsiţi", a răspuns Ibrahim, părând un pic subjugat. În schimb, bărbaţii care îl însoţeau luaseră poziţii vizibil agresive şi erau încă în posesia armelor. Totuşi, nu voiau să facă nicio mişcare. Nu ar fi îndrăznit.
„Bine."
„Oamenii mei vor să ştie ce căutăm aici. Dacă omul acela a reuşit să vă găsească, şi alţii pot face la fel."
„Atunci ne vom ocupa de ei."

„Nu sunt atât de sigur. A fost vorba de o singură familie. O femeie şi un copil mic. Suntem siguri că a spus adevărul când a spus că nu a vorbit cu nimeni despre acest loc? Suntem siguri că nimeni nu le va simţi lipsa?”
Alton s-a deconectat în cele din urmă de la sursa de energie şi s-a învârtit în scaun pentru a se întoarce cu faţa la ei. Nu exista nicio îndoială că se afla între ciocan şi nicovală. Deşi voia să scape de aceşti arabi în cel mai rău mod cu putinţă, ei se dovediseră utili. Ibrahim avea dreptate. S-ar putea să mai aibă şi alte probleme. Şi dacă era aşa, nu voia să încerce să le rezolve singur.
„O să ne ocupăm noi de asta”, a repetat Alton.
„Pe baza monitorizării situaţiei, aţi ajuns la concluzia că oamenii noştri sunt cu toţii fie morţi, fie capturaţi. Asta înseamnă că nu pot distruge niciuna dintre ţintele critice rămase. Aceşti oameni pot.”
„Serios? Cea mai importantă ţintă încă în picioare se află în Ohio. Cum au de gând să ajungă acolo?”
„Amândoi sunt foarte bine antrenaţi şi extrem de motivaţi.”
Alton clătină din cap, neîncrezător. „Eşti dedicat sută la sută să smulgi înfrângerea din ghearele victoriei, nu-i aşa? America se prăbuşeşte. Iar acesta este doar începutul. Peste o săptămână sau două, vom atinge punctul de inflexiune şi trei sute cincizeci de milioane de oameni vor înnebuni complet. Vor muri de foame, vor îngheţa şi vor muri de sete. În acel moment, vor face orice – şi mă refer la orice – pentru a supravieţui. Îşi vor da foc la oraşe, îşi vor ucide cei mai buni prieteni, vor ataca instalaţii guvernamentale... Şi tot ce trebuie să faci tu este să stai aici şi să nu o dai în bară. Cel mai important lucru pe care tu şi oamenii tăi îl puteţi face este să rămâneţi aici şi să vă asiguraţi că sunt în siguranţă.”
„În ce scop? Dacă ai avut deja atât de mult succes, de ce este atât de importantă siguranţa ta în continuare?”
Alton îşi ridică braţele, afişând monitoarele de ritm cardiac de la încheieturi. „Trebuie să trecem din nou prin asta? Dacă sunt ucis, guvernul primeşte un raport complet despre tot ce am făcut şi cum am făcut. Cu asta, ar putea să repună jumătate din ţară în funcţiune într-o săptămână. Practic, tot ceea ce vei fi realizat va fi să creezi o pană de curent foarte enervantă de care peste doi ani nimeni nu-şi va mai aminti.”
Ibrahim a dat din cap gânditor. „Aşadar, noi suntem ostaticii voştri. Rolul nostru este să vă protejăm de orice şi de toate ameninţările. Pentru că siguranţa voastră este tot ceea ce contează pentru voi.”
„Ostatic este un cuvânt urât, dar cred că este o evaluare destul de exactă a situaţiei voastre. Şi este un schimb corect. La naiba, s-ar putea să fie cel mai bun schimb din istorie. Ţi-am dat tot ce ţi-ai dorit vreodată. Şi în schimb, tot ce-ţi cer este să mă protejezi pentru o vreme. Peste un an sau cam aşa ceva, când voi fi în siguranţă peste graniţa mexicană, puteţi fugi şi vă puteţi martiriza în orice fel doriţi. Dar pentru moment, va trebui să staţi aici şi să acceptaţi victoria. Cât de greu este? Ce? Dumnezeu nu va fi impresionat de faptul că aţi distrus America pentru că nu aţi murit în primele zile ale operaţiunii? O să vă reţină câteva dintre fecioare sau ceva de genul ăsta?”.
Ibrahim a dat din cap şi le-a vorbit în arabă oamenilor săi, explicându-le, fără îndoială, situaţia incredibil de simplă în care se aflau. În mod inexplicabil, în loc să înţeleagă că se aflau pe scaunul păsării de pradă, expresiile lor s-au întunecat şi mai mult. Ce adunătură de idioţi. Nu e de mirare că încă trăiau în corturi şi considerau cămilele mijloace de transport de înaltă tehnologie.

CAPITOLUL 36

LA VEST DE MANASSAS
VIRGINIA
SUA

SONYA Voronova a ieşit din baie înfăşurată într-un prosop, oprindu-se încă o dată pentru a observa împrejurimile. Dormitorul era mare şi elegant, cu grinzi masive de buşteni şi ferestre din podea până în tavan, care acum erau înnegrite. Senzaţia de căldură care îi pătrundea în tălpile goale ale picioarelor îi sugera că încălzirea era încă pornită, dar nu era dată foarte tare. Hainele fuseseră aşezate pe un pat în stil impecabil, care arăta de parcă nu dormise niciodată în el.
Blugii erau aproape exact mărimea ei, iar puloverul superb din caşmir se simţea ca un nor, dar mirosea ca o altă femeie. O altă femeie cu bani serioşi de aruncat pe garderoba ei.

Cizmele din piele de căprioară erau un pic cam strâmte, dar arătau grozav cu puloverul. Odată îmbrăcată, însă, era greu de ştiut ce să facă în continuare. Se aşteptase să fie aruncată undeva într-o groapă, dar, în schimb, bărbatul cu ochi albaştri o adusese aici. După ce îi dăduse numele lui John Alton, se aştepta pe jumătate să o ucidă. În schimb, îi adusese un sandviş glorios cu unt de arahide şi jeleu, o instalase în această cameră şi plecase.
Stătuse în picioare pe pat cam o oră, dar nu venise nimeni. Duşul şi îmbrăcatul îi luaseră gândul atât de la soarta ei iminentă, cât şi de la bărbatul pe care îl omorâse, dar acum era din nou acolo. De data asta în picioare, dar tot înconjurată de o casă goală.
„La naiba", a spus în cele din urmă, şi a ieşit din dormitor într-un hol întunecat. Acesta ducea spre o intrare cu adevărat grandioasă şi apoi spre o bucătărie şi un living despărţite de un şemineu masiv din piatră. Erau o grămadă de lemne îngrămădite în el, aşa că s-a gândit să profite. Un ziar puţin mototolit şi o brichetă pe care a furat-o din bucătărie au fost tot ce i-a trebuit.
Lumina dansa dezorientant în jurul camerei, jucându-se cu un set de jaluzele şi mai mari care acopereau ferestrele ce păreau să aparţină unei catedrale. Căldura era plăcută, totuşi. S-a gândit să se aşeze direct pe vatră, dar apoi a respins ideea de teamă că o scânteie ar putea sări pe puloverul ei împrumutat.
În schimb, şi-a scos cizmele, a tras un scaun şi şi-a sprijinit picioarele în faţa focului. Nu mai lipsea decât o băutură. O băutură foarte mare şi foarte tare.
După ce a petrecut un sfert de oră uitându-se fix în flăcări, frica, vinovăţia şi nesiguranţa au început să facă loc unui puternic sentiment de singurătate. De ce? Nu avea nicio idee. Trăise singură de când se mutase în Statele Unite. Poate că era din cauza mărimii locului. Sau nefamiliaritatea. Sau faptul că era cu adevărat singură pe lume. Chiar şi relaţiile superficiale pe care le avusese cu îndrumătorii, clienţii consultanţi şi comercianţii locali erau acum desfiinţate. Se putea spune că cea mai apropiată relaţie a ei din lume era cu un bărbat cu ochi albaştri, al cărui nume era probabil Scott şi care probabil că o va ucide când va ajunge acasă.
După alte zece minute, se săturase de atâta contemplare liniştită cât putea suporta. În sufragerie se afla un sistem stereo elaborat şi ea s-a îndreptat spre el. Butonul de pornire a făcut să se aprindă o grămadă de lumini, ceea ce era un semn bun. Dar niciun sunet. Complexitatea sistemului s-a dovedit a fi un avantaj – i-a luat gândul de la orice altceva pentru alte câteva minute, în timp ce încerca să-şi dea seama cum funcţionează. În cele din urmă, a fost răsplătită cu acordurile melodiei „The River" a lui Bruce Springsteen.
Poate cel mai deprimant cântec scris vreodată.
O tabletă ataşată la sistem conţinea o listă de redare, iar ea s-a decis pentru una cu titlul autoexplicativ Elvis.
A fost o îmbunătăţire semnificativă până când i s-a alăturat zumzetul uşii de garaj care se ridica. A încremenit în mijlocul camerei, ascultând uşa făcând linişte pentru o clipă şi apoi coborând din nou.
După încă vreo treizeci de secunde, a zărit figura din umbră care se îndrepta spre frigider. Părea că nu o observase, dar când s-a întors spre insula din bucătărie cu o bucată de plăcintă în mână, a vorbit.
„Îmi place acest disc. Părinţii mei obişnuiau să îl pună când eram copil."
Purta în continuare uniforme negre, dar cagula dispăruse, dezvăluind un chip frumos şi părul blond tuns scurt. Pistolul legat de coapsă era ascuns de dulapuri, dar sângele uscat de pe puloverul său era vizibil chiar şi în lumina slabă.
„Şi mie îmi place", s-a auzit spunând.
„Deci, poţi să faci un foc. Ştii să găteşti?"
Ea a dat din cap.
„Dă-i drumul, atunci. Eu mă duc la duş".
Când a reapărut din nou, purta blugi şi un hanorac gri. Nu avea nicio armă vizibilă, dacă nu se număra sticla de vin din mână. Nu că ar fi avut nevoie de una dacă se hotăra să scape de ea. Întâlnise destui bărbaţi ca el în timpul antrenamentului ei, încât ştia cu mare precizie de ce era capabil.
„Am găsit nişte conserve de scoici şi linguini. Aşa că am făcut paste."
„Perfect", a spus el, părând vag uşurat. „Mi-era teamă că vei face ruseşti".
A alunecat sticla spre ea peste tejghea. „Este din pivniţa mea. Cred că ar trebui să fie bun."

„Nu ştii?”
„Nu prea. Un prieten mi-a dat o listă cu ce ar trebui să cumpăr.” A arătat spre puloverul pe care îl purta ea. „De fapt, acela este al ei”.
Voronova a luat câteva pahare şi un desfăcător de pe un raft şi a început să lucreze la dopuri. Avea o mie de întrebări la care nu prea voia să afle răspunsurile. Mai bine îşi ţinea gura închisă şi turna.
A luat o înghiţitură, a ridicat din umeri, apoi a dat pe gât jumătate din pahar.
„Nu a fost acolo.”
„Vrei să spui Alton?”
„Da. Nu pare să fi fost cineva în casa aia de ceva vreme.”
Tăcerea s-a întins între ei, cu doar sunetul focului, „Heartbreak Hotel” şi apa clocotită pentru a nu deveni opresivă. În cele din urmă, ea a fluturat o mână în jurul ei spre casă. „Nu este ceea ce mă aşteptam.”
„Nu?”
„Nu. În cel mai rău caz, mă gândeam la o temniţă a CIA. În cel mai bun caz, poate o cuşcă în vreun buncăr guvernamental.”
„Am transformat temniţele Agenţiei în terenuri de racquetball cu ceva timp în urmă, iar buncărele guvernului sunt foarte aglomerate. Mitch urăşte mulţimile.”
„Mitch?”, a spus ea, luând o înghiţitură de vin. Se pare că bunul gust al femeii anonime nu se limita la pulovere.
„L-ai întâlnit mai devreme. Geacă de piele? Cam lipsit de umor?”
A mai înghiţit o înghiţitură de vin – de data aceasta mult mai mare – la amintirea lui. „Am încercat să iau legătura cu FBI-ul, dar nu te poţi apropia de clădirea lor. Şi eram pe punctul de a mă conecta la radioamator şi de a transmite tot ce ştiam. Aveam un scenariu şi tot tacâmul. Dar apoi casa mea a fost atacată.”
„Da, ştiu.”
Alarma de la aragaz s-a declanşat şi ea aproape că şi-a vărsat băutura peste tot. A fost o salvare la limită, dar a reuşit să o pună jos şi să înceapă să pregătească câteva farfurii.
El a săpat în ele de parcă nu mai mâncase de o săptămână, în timp ce ea s-a aşezat pe scaunul de vizavi de el. Era greu de determinat cu exactitate vârsta lui. Pielea lui văzuse o mulţime de soare şi vânt de-a lungul anilor, dar ochii îi străluceau şi avea un zâmbet uşor care părea sincer.
Ea încă mai culegea primele îmbucături când el a terminat şi s-a aplecat să o contemple. Zâmbetul, a observat ea, dispăruse.
„Mitch vine să vorbească cu tine.”
„Bine”, a răspuns ea, uitându-se la mâncare.
„Poate să pară un pic...”
„Periculos?”, a oferit ea.
„Da. Dar adevărul este că îi place doar să ajungă din punctul A în punctul B în cel mai eficient mod posibil.”
Ea a dat din cap şi a învârtit nişte paste pe furculiţă.
„Aşadar, iată sfatul meu pentru tine, Sonya. Să nu minţi. Şi nu te lungi cu vorba şi nu începe să încerci să răspunzi la întrebări pe care el nu ţi le-a pus. În momentul de faţă, el te vede ca pe un agent rus care a urmat ordinele. Nu are o problemă personală cu tine. Nu-i da motive să aibă una.”
„Şi dacă o face?”
Şi-a umplut din nou paharul şi a luat o înghiţitură. „Uite, sunt sigur că eşti foarte bun în meseria ta şi la manipularea oamenilor. Dar nu vei reuşi să ne joci unul împotriva celuilalt. Nu e vorba de poliţistul bun, poliţistul rău. E poliţist rău, poliţist mai rău.”
„Deci, mă vei ucide dacă el îţi cere asta?”
„Nu o să-mi ceară. Mitch este capabil să facă singur treaba asta.”
„Dar dacă o face?”
„Atunci vei sfârşi sub peluza mea.”
„Mulţumesc pentru onestitate.”

Zâmbetul a revenit. „Încearcă să te relaxezi, Sonya. Nu pari proastă şi niciunul dintre noi nu te învinovăţeşte cu adevărat pentru asta. Cu toţii am fost la capătul greşit al unor ordine aiurea. Joacă cinstit, bine? „
Aproape că terminaseră sticla de vin când s-a deschis uşa de la intrare. Cu reticenţă, ea s-a întors să vadă cum se apropie bărbatul. Dacă avea de gând să se prăbuşească, nu avea de gând să o facă încolăcită.
„Simt miros de mâncare?", a întrebat el.
Scott a arătat spre aragaz. „Linguini şi scoici. Începeţi să mâncaţi."
Mitch – numele lui de familie era încă un mister – a îngrămădit nişte mâncare pe o farfurie şi li s-a alăturat la insulă înainte de a arunca ceea ce mai rămăsese din vin într-un pahar cu apă. L-a privit cum mânca şi a încercat să meargă pe sârmă între a se holba şi a evita contactul vizual. Deşi el şi Scott puteau să fie în aceeaşi afacere, păreau foarte, foarte diferiţi.
Şi-a terminat mâncarea în mai puţin de un minut şi s-a întors la aragaz pentru a lua altele.
„Care este implicarea Rusiei în asta?", a întrebat el în timp ce pescuia restul de paste din tigaie.
Când a vorbit, a descoperit că îi rămăsese gura uscată. „Niciuna. John Alton ne-a contactat şi am fost trimis să mă întâlnesc cu el cu ordinul de a evalua dacă poate face ceea ce a spus că poate face."
„Există bere?"
„În frigider", a spus Scott.
A dezgropat o sticlă înainte de a se întoarce pe insulă.
„Care a fost concluzia ta?"
„Că era credibil".
„Şi asta le-ai spus superiorilor tăi?".
„Da", a spus ea, hotărând că nu mai simţea nicio loialitate faţă de Moscova. De fapt, să se ducă naibii cu ei.
„Şi care a fost reacţia lor?"
„Că nu erau interesaţi, dar că nu aveau de gând să facă nimic pentru a-l opri. Mi s-a spus că aveau de gând să întrerupă orice contact cu subiectul şi mi s-a ordonat să uit totul despre el."
„Atunci de unde ai ştiut unde locuieşte?"
„Ştiam cum arată şi am dat peste o poză cu el pe internet. După aceea, nu m-am mai putut abţine. Am început să fac cercetări despre el."
„Şi?"
„Erau doar chestii din arhiva publică. Ştii, până când am intrat în casa lui."
S-a oprit din mâncat şi s-a uitat direct la ea. „Ai intrat în casa lui? Pe vremea când încă locuia acolo?"
Ea a dat din cap.
„Ai găsit ceva?"
„Nu prea multe. Am încercat să-i clonez hard disk-ul, dar s-a întors la jumătatea procesului."
„Mai ai ceea ce ai recuperat? Este în apartamentul tău?"
Ea a clătinat din cap. „Este pe telefonul meu. La etaj."
El şi Scott au făcut un schimb de priviri care sugera că citeau mult mai mult decât era cazul.
„Înainte să vă entuziasmaţi prea tare, a trebuit să smulg cablul când încă făcea backup şi e posibil ca asta să fi corupt ce date a reuşit să transfere. În plus, era criptat, iar Apple FileVault nu este o glumă. Am făcut tot ce am putut şi nu am găsit nimic."

CAPITOLUL 37

„Cred că o voi păstra."
Rapp s-a sprijinit de peretele din spate al bucătăriei sale şi s-a concentrat asupra Soniei Voronova în timp ce amesteca o oală aburindă şi discuta cu Claudia.
„Nu este un animal de companie, Scott. Este o cârtiţă rusă."
„Ce vrei să fac? Să o omor?"
Rapp a tras o gură din berea lui. „Aş minţi dacă aş spune că nu mi-a trecut prin minte."

„Haide, Mitch. A fost băgată într-o situaţie de rahat de către preşedintele Rusiei. Şi a încercat să îndrepte lucrurile. E mai mult decât ar face majoritatea oamenilor.”
„Atunci arunc-o înapoi. Umple-i rucsacul cu nişte provizii şi spune-i să plece la drum.”
„Ar muri acolo.”
„Mai bine decât să te trezeşti într-o zi cu gâtul tăiat.”
Coleman a ridicat din umeri. „Ce pot să spun? Îmi plac femeile fierbinţi şi periculoase. Şi nu te preface că nu-ţi plac. Între Claudia şi Donatella, e un miracol că mai respiri.”
Rapp a ridicat din umeri. „Este jugulara ta. Fă ce vrei.”
Soneria a sunat şi Claudia i-a strigat fiicei sale fără să-şi ridice privirea de la friptura de elan pe care o tranşa. Mai puţin de un minut mai târziu, Anna a apărut cu Marcus Dumond în remorcă.
Kennedy voia să stabilească o întâlnire faţă în faţă, iar locul de întâlnire evident era casa lui Rapp. Era aproape moartă între Langley, unde Dumond campase, şi buncărul din Virginia de Vest unde locuia acum cu normă întreagă. O conexiune prin satelit ar fi fost mult mai comodă, dar nimeni nu mai era sută la sută sigur că era sigură. Sau dacă ar fi funcţionat măcar.
„Mâncare adevărată”, spuse Dumond, aplecându-se peste friptură şi aruncând o privire în oalele de pe aragaz. „Tu trebuie să fii Sonya. Eu sunt Marcus.”
Voronova i-a strâns mâna cu sfială înainte de a-şi întoarce atenţia la gătit. Părea să creadă că supravieţuirea ei era direct legată de faptul că era utilă şi se integra în mobilier. Nu se înşela întru totul.
„Haideţi!” a spus Anna, apucându-l din nou de mână. „Am un puzzle la etaj pe care nu-l pot termina. Eşti foarte bună la ele. Pun pariu că îl poţi termina înainte să vină doctorul Kennedy. Mai avem câteva minute. Haideţi!”
Timpul estimat de Anna pentru directorul CIA s-a dovedit a fi puţin cam optimist şi abia îl târâse dincolo de frigider înainte ca clopoţelul să sune din nou. Rapp a pornit spre partea din faţă a casei în timp ce Claudia striga după el.
„Mâncarea va fi gata în aproximativ o oră, Mitch”.
„Poţi să ne-o aduci?”
„Categoric nu. Ne vom preface că suntem încă oameni civilizaţi şi vom mânca în sufragerie. Oricum o să aveţi nevoie de o pauză până atunci.”
El a dat din cap. Nu avea rost să înceapă o dispută pe care era destinat să o piardă. „Nu uita să trimiţi ceva celor de la securitatea lui Irene. Vor dori să rămână pe linia de gard şi cred că nu au mai mâncat decent de mai bine de o săptămână.”
„A meritat călătoria”, a spus Kennedy. „Începusem să uit cum e viaţa normală.”
Șemineul răcnea şi pe măsuţa de cafea era o sticlă deschisă de vin roşu. Dumond şi Coleman se serviseră deja cu porţii generoase şi erau parcate pe canapea. Rapp îi turnă stropul minuscul care tindea să-i placă în acest tip de întâlniri.
„Pari obosită”, a spus Coleman, fără să se obosească să-şi ascundă îngrijorarea.
„Sunt bine”, a spus ea, scufundându-se pe un scaun cu paharul în mână. Era o minciună evidentă, dar nu era prea mult de făcut. Insula de calm pe care o construise la CIA se afla sub valuri în acest moment. Iar ea se înecase.
„Cum stăm?” spuse Rapp, căzând pe un scaun în faţa ei.
Kennedy a luat o înghiţitură precaută din băutură şi un zâmbet satisfăcut i-a traversat buzele. L-a savurat pentru o clipă înainte de a răspunde. „FBI-ul a cercetat casa lui John Alton, dar nu au găsit nimic. Fusese deja spartă şi golită când au ajuns acolo. Căutăm să-i găsim pe cei care au răscolit casa, dar nu am speranţe că vom găsi ceva util. Telefonul lui este încă conectat la reţea, dar nu am reuşit să aflăm unde se află. Este prea deştept ca să facă o astfel de greşeală.”
„Dar credeţi că el este în spatele acestei acţiuni?” a spus Rapp. „Că Voronova spune adevărul?”
„Dovezile circumstanţiale sunt puternice”, a răspuns Kennedy. „Este unul dintre singurii oameni din lume cu know-how-ul şi accesul necesar pentru a face aşa ceva, iar acum a dispărut. Am descoperit, de asemenea, că are rezidenţă legală în Mexic. Încercăm să aflăm dacă deţine proprietăţi acolo, dar este mai uşor de spus decât de făcut.”
„Dar care este motivul aici?” a spus Coleman. „De ce ar face aşa ceva? Ce are de câştigat?”

„Profilerii FBI vorbesc cu oameni care l-au cunoscut şi începe să se contureze o imagine. Practic, Alton este izolat din punct de vedere social, nu simte nicio compasiune pentru ceilalţi şi are iluzii de superioritate extrem de puternice. Simte că nu a primit ceea ce i se cuvine din partea societăţii, a femeilor, a angajatorilor... Şi acum caută să îi facă pe toţi să plătească."
„Aşadar, un psihopat genial care probabil că acum bea shot-uri de tequila la casa lui de pe plajă din Mexic."
S-a uitat în paharul ei gânditor. „Poate. Probabil, de fapt. Dar profilerii cred că există o şansă ca el să fie încă aici."
„Aici, în SUA?" a spus Rapp. „De ce?"
„Ei cred că ar fi vrut să vadă asta de aproape. Că urmărind ştirile mexicane nu ar fi..." Vocea ei s-a stins pentru o clipă. „Suficient de personală."
„Asta e minunat, dar America e o ţară destul de mare."
„Adevărat. Şi aici intervine Marcus."
Rapp se întoarse spre el. „Datele pe care Voronova le-a scos de pe hard disk-ul lui Alton. A spus că nu vor fi uşor de spart."
„Asta e puţin spus", a spus Dumond. „Vorbim despre un transfer de date parţial finalizat de pe un disc puternic criptat pe care ea nu l-a ejectat cum trebuie. Nu este ca în filme, unde..."
„-încerci câteva parole şi eşti înăuntru", a spus Rapp, completându-i propoziţia în locul lui. „Am auzit asta de la tine de când ai preluat postul. Dar trebuie să fie ceva ce poţi face. Aveţi toată atenţia SUA şi a Europei. Şi cu afacerile de export ale Chinei care se prăbuşesc, bănuiesc că şi ei te-ar ajuta."
„Uite, tot ce am reuşit să fac a fost să decriptez complet discul, să descarc toate datele utilizabile şi să le trimit analiştilor noştri de la FBI. În afară de asta, am mâinile legate."
Rapp s-a încruntat, nefiind sigur că înţelegea ceea ce tocmai auzise. Kennedy a zâmbit şi a venit în ajutor.
„Îmi imaginez că Marcus a repetat replica asta toată ziua."
„Nu toată ziua", a spus el, zâmbind. „Dar cam tot drumul până aici."
„Vrei să spui că tu ai făcut-o?" a spus Rapp cu incredulitate. „Deja? Cum? Întotdeauna ai spus că a intra în lucrurile Apple era practic imposibil – că nici măcar ei nu pot face asta. Vrei să-mi spui că un tip suficient de deştept încât să pună la pământ întreaga reţea electrică a SUA a folosit ziua de naştere a câinelui său ca parolă?"
„Nu chiar", a spus Dumond. „L-am sunat pe directorul general al Apple pentru a vedea dacă ar putea face ceva pentru a ne ajuta. Ne aşteptam să spună nu, ca de obicei, dar nu s-a întâmplat aşa. Se pare că atunci când pierd un miliard de dolari pe zi şi se gândesc că ar putea muri de foame, îşi amintesc brusc de uşa din spate pe care au integrat-o în criptarea lor."
„Cred că glumeşti."
„Nu. Le-a luat mai puţin de cinci minute."
„Este ceva ce putem folosi?"
„Nu ştim încă", a spus Kennedy. „În ciuda corupţiei şi a faptului că Sonya a fost nevoită să oprească prematur transferul, există o mulţime de date de cernut – de la chitanţe vechi de carduri de credit la pornografie. Concluzia, totuşi, este că rămânerea în SUA în această perioadă nu este o chestiune banală. Ştiţi la fel de bine ca oricine că ar trebui să îşi stabilească o locaţie sigură. Şi dacă este aşa, sperăm că a lăsat vreo urmă."
„Şi dacă nu a lăsat?"
„Echipele de intervenţie sunt foarte aproape de a epuiza puţinele provizii la care au acces, iar sistemele de apă din marile noastre oraşe sunt pe punctul de a ceda în succesiune rapidă."
„Există vreun plan pentru a face faţă acestei situaţii?" a spus Rapp.
Kennedy se holba la flăcările reflectate în paharul ei. „Nici unul."

CAPITOLUL 38

ÎN APROAPE DE LINDEN
VIRGINIA

SUA

ÎNREGISTRAREA care rula la casetofonul din Tesla X a Claudiei s-a încheiat şi, în loc să treacă la următoarea, Rapp a lăsat să se aşeze liniştea. Era cu câteva ore înainte de răsăritul soarelui, iar el naviga cu ajutorul unui monocular cu vedere pe timp de noapte ataşat la o cască de luptă. Un pic ridicol, dar necesar.

Cu patru zile în urmă, Irene Kennedy şi Marcus Dumond reuşiseră să ajungă la el acasă fără prea mari dificultăţi. Dar situaţia se înrăutăţea exponenţial – exact aşa cum promisese TJ Burton. A fi pe drum într-un vehicul funcţional era cu totul altceva acum decât fusese cu numai nouăzeci şi şase de ore în urmă. Fără o escortă militară care să-l protejeze de cetăţenii tot mai disperaţi ai Americii, furtişagul era esenţial. În realitate, ar fi fost mai bine să nu fie deloc pe drum, dar asta nu era o opţiune. I se ordonase să participe la o şedinţă la buncărul Seneca şi, în ciuda unui efort destul de mare, nu reuşise să iasă de acolo. Scopul întâlnirii era un mister, dar începuse să bănuiască. Şi dacă aceste suspiciuni erau corecte, avea de gând să-i pună personal piciorul în fund preşedintelui.

În cele din urmă, Rapp întinse mâna spre ecranul tactil al maşinii pentru a porni următorul episod dintr-o serie de segmente radiofonice care fuseseră compilate de CIA. O clipă mai târziu, a apărut vocea lui Jed Jones. Subiectul nu era însă valoarea nutritivă a insectelor sau arta de a nu te căca lângă sursa de apă. În ultimele zile, emisiunea extrem de populară a lui Jones căpătase un ton mai întunecat.

Încă nimic de la guvern. Şase zile de când i-am cerut şefului FEMA să vină să dea explicaţii şi nici un semn de întrebare. Sunt prea ocupaţi să difuzeze aceleaşi anunţuri de serviciu public ca în ziua în care s-au stins luminile. Şi asta e o porcărie. Se raportează că tot mai mulţi oameni ies în stradă şi de ce nu ar face-o? Pentru că nu vor să rateze ultimele mesaje preînregistrate ale guvernului, în care li se spune că ar trebui să aştepte mai multe informaţii care nu vin niciodată? Permiteţi-mi să vă spun doar atât. Am conversaţii neoficiale cu soldaţi de acolo care nu mai sunt siguri care sunt parametrii lor de operare. Că diferiţi comandanţi fac apeluri diferite. Sunt speriaţi ca naiba că mâine li se va ordona să deschidă focul asupra compatrioţilor lor – oameni înfometaţi care vor doar să ştie ce naiba se întâmplă.

Înregistrarea a făcut o pauză de o clipă înainte de a trece la un alt episod creat de CIA.

Aud oameni care spun că o grămadă de ţări străine ne vor scoate pe cauţiune. Că le-am salvat de mai multe ori decât putem număra şi că până şi duşmanii noştri au nevoie de noi. Suntem cea mai mare economie din lume şi suntem conectaţi cu toată lumea. Dar am vorbit cu alţi operatori radio din întreaga lume şi vă pot spune că ajutorul nu va veni. Trăim într-o lume interconectată, iar America a fost cea mai mare piesă. Da. Da, e adevărat. Dar gândeşte-te la asta. Scoate-ne din peisaj şi toate celelalte ţări din lume se zbat în jurul valorii de încercarea de a astupa gaura.

Încă o scurtă pauză şi un alt schimb de episoade.

Unde e preşedintele? Unde este cabinetul său? Se relaxează într-un buncăr şi se uită cum America se duce la toaletă. Nu fac nimic. Nu spun nimic. Ştiţi la ce ar trebui să fim cu toţii atenţi? La dispariţia fetelor tinere şi frumoase. Serios, dacă aveţi o fată frumoasă de 18 ani, ţineţi-o ascunsă. Pentru că ticăloşii geriatrici care conduc ţara asta vor avea nevoie de o coadă de calitate care să-i ajute să se repopuleze după ce tu vei muri.

Rapp a zărit un SUV avariat în mijlocul drumului şi s-a strecurat în linişte pe lângă el.

Măcar ştim unde sunt congresmenii. Sunt acasă, sunt protejaţi şi li se oferă tot confortul. Dacă ţi-e frig sau foame, poate că acolo ar trebui să te duci să cauţi provizii? Adică, de ce nu? Noi..."

Rapp a închis radioul şi a lăsat să iasă o respiraţie lungă.

La naiba.

Întorcându-şi întreaga atenţie la verdele înceţoşat al drumului, a accelerat până la limita a ceea ce permitea vederea nocturnă. Mai avea încă o oră şi jumătate şi era deja în întârziere cu zece minute faţă de program. Totuşi, în loc să forţeze ritmul, s-a întrebat dacă nu ar fi mai bine să se întoarcă. Asta nu ducea nicăieri bine.

După aproximativ cincisprezece minute în care nu se auzea nimic altceva decât sunetul cauciucurilor pe asfalt, telefonul său a început să sune în sistemul de sonorizare. Totuşi, nu Claudia îl suna să vadă ce face. Nu a fost atât de norocos.

„Bună, Irene."

„Se pare că ai întârziat puţin.”
„Mai rău decât atât, tocmai mă gândeam să o învârt şi să plec acasă.”
„Deci, ai ascultat înregistrările pe care ţi le-am trimis. „
„Da.”
„Am găsit locul de unde transmite de ceva timp, dar l-am lăsat să continue să transmită. Era o forţă în mare parte pozitivă, care putea spune lucruri pe care guvernul nu le putea spune. Acum se pare că s-a schimbat.”
„Tot o ţară liberă”, a spus Rapp. „El poate spune ce vrea. Mai ales când oamenii mor, iar guvernul difuzează anunţuri de interes publicitar despre plantarea unei grădini.”
„El incită la violenţă împotriva personalului guvernamental. Asta împinge libertatea de exprimare un pic prea departe”.
„El subliniază că incompetenţii şi corupţii care le-au făcut asta trăiesc pe picior mare, în timp ce ei mor de foame. De ce nu ar trebui să ia ei ceea ce are un senator sau o deputată? De ce nu ar trebui să atace buncărul în care vă ascundeţi tu şi preşedintele? La naiba, de ce nu ar trebui să apară la uşa mea? Poporul american ne plătește ca să împiedicăm astfel de lucruri să se întâmple şi noi am dat-o în bară.”
„De aceea ai fost inclus în această întâlnire. Va trebui să trecem la faza a doua şi preşedintele vrea să audă de la oameni în care are încredere.”
„Faza a doua? Ce naiba este faza a doua?”
„Asta este ceea ce vom încerca să determinăm.”
„Lasă-mă să-ţi spun ceva chiar acum, Irene. Eu sunt un asasin. La bine şi la rău, asta îmi aparţine. Dar nu sunt un ucigaş. Dacă preşedintele vrea ca eu să trag un glonţ într-un DJ amator pentru că a spus prea mult adevăr, să se ducă dracului.”
A fost o scurtă tăcere pe linie înainte ca ea să revină. „Să lăsăm această discuţie pentru altă dată. De fapt, nu de asta am sunat.”
„Nu? Atunci de ce?”
„Am găsit ceva interesant pe hard disk-ul lui John Alton. Probabil că se va dovedi a fi nimic, dar nu suntem în poziţia de a fi pretenţioşi cu privire la ceea ce urmărim.”
„Ce este?”
„Un fragment dintr-o notificare de livrare a unor materiale de construcţie. Nu am reuşit să recuperăm adresa completă, dar FBI-ul a reuşit să reconstituie o locaţie probabilă.”
„Vor trimite o echipă?”
„Da, dar sunt la mai mult de două ore distanţă.”
„Ce-mi pasă mie de asta?”
„Se întâmplă ca tu să te afli în prezent la mai puţin de 40 de mile.”
Alarma de proximitate l-a trezit pe Alton dintr-un vis şi a înăbuşit vuietul surd trăgându-şi o pernă peste cap. Devenise o întâmplare aproape zilnică, care părea să se întâmple întotdeauna în zorii zilei. Dintr-un motiv oarecare, căprioarele migrau pe proprietatea sa şi, de fiecare dată când o făceau, erau detectate de senzorii săi de mişcare. Singura consolare era că, probabil, fugeau de oameni disperaţi şi înfometaţi care îi urmăreau cu sulițe de lemn. De ce sulițe de lemn? De ce nu? Era o imagine mentală grozavă.
S-a gândit să se ridice, dar nu din cauza unor paraziţi muşcaţi de purici. Pentru că rahatul începea cu adevărat să lovească ventilatorul. Efectul prăbuşirii Americii asupra restului lumii era mult mai mare chiar şi decât estimările sale cele mai optimiste. Iar capacitatea guvernului de a gestiona acest colaps era mult mai rea. Se aştepta cel puţin la o doză sănătoasă de panică şi la o demagogie de clasă mondială. Dar ceea ce a primit a fost paralizie.
Patetic.
Acestea fiind spuse toate acestea, Armaghedonul tot ar fi avut loc peste o oră. Iar emisiunea de dimineaţă a lui Jed Jones, despre soartă şi glorie, nu va începe decât peste două ore. Nu avea rost să sară din pat încă.
Era aproape să adoarmă din nou când au început bătăile. La început, a crezut că făcea parte dintr-un vis care se apropia, dar nu a avut noroc.
„Ce?”, a strigat el.

„E cineva acolo afară”, a venit răspunsul de cealaltă parte a uşii. Alton o ţinea întotdeauna încuiată când dormea. Arabii păreau să fie sub control, dar erau o gaşcă şireată. Cel mai bine era să fii atent.
„E doar o altă căprioară, prostule.”
„Nu e o căprioară. O putem vedea pe monitor.”
Alton a înjurat încet în timp ce se dădea jos din pat şi îşi trăgea un trening. După ce a alunecat într-o pereche de papuci, a traversat luxosul său dormitor şi a tras de uşă.
Feisal Ibrahim stătea de cealaltă parte, iar Alton a trecut pe lângă el în drumul său spre camera de control. Înăuntru, i-a găsit pe ceilalţi doi arabi studiind ecranul computerului de pe birou.
„Dă-te la o parte”, a spus el, căzând pe scaun şi uitându-se la o siluetă umbrită care se mişca prin lumina stelelor. A trecut pe sistemul de vedere pe timp de noapte şi a făcut zoom, apropiindu-se bine de siluetă. Un bărbat adult, cu o şchiopătare evidentă şi o mână înmănuşată care îi ţinea închisă partea din faţă a hainei. O şapcă de ciorapi îi ascundea părul şi avea o eşarfă înfăşurată în jurul părţii inferioare a feţei.
„Pentru asta m-aţi trezit?”, a spus el, arătând spre ecran. „Un gunoier pe jumătate flămând?”.
„Cum poţi fi sigur că aşa este?”. a spus Ibrahim.
„Nu pot fi sigur. Dar ce vrei să fac? Să mă duc acolo şi să-l împuşc? Care ar fi scopul? Când va afla că nu e nimic aici, va merge mai departe”.
„Şi dacă nu o face?”
Alton s-a ridicat de pe scaun. „Atunci vino şi trezeşte-mă din nou. Dar până atunci, nu mai vorbiţi tare, bine?”

CAPITOLUL 39

Drumul de pământ îngheţat ducea spre un luminiş întins, iar Rapp a intrat şchiopătând în el. Era destul de bine acoperit din cauza frigului, dar i se atrăsese atenţia că avea un mod unic de a se mişca, uşor de observat. Mersul nesigur era un remediu pentru asta şi, sincer, nu era atât de greu de simulat. Genunchiul stâng era distrus, la fel ca şi restul corpului său.
Un cer plin de stele şi o jumătate de lună îi ofereau suficientă lumină pentru a vedea că se afla în locul potrivit. Ruinele arse ale unei case şi hambarul nedeteriorat se potriveau perfect cu imaginile de deasupra capului pe care i le trimisese Agenţia.
A zărit cu coada ochiului o mişcare, dar a identificat-o imediat ca fiind non-umană. Probabil o căprioară. Continuând să înainteze, s-a concentrat asupra locului fostei case. Nu că ar fi fost prea multe de văzut. Şemineul de cărămidă şi câţiva pereţi carbonizaţi erau tot ce mai rămăsese în picioare. O amintire inconfortabilă a casei sale din Chesapeake Bay. Şi de soţia şi copilul nenăscut care muriseră acolo.
Era posibil ca sub dărâmături să existe un subsol intact, dar nu ar fi fost chiar cel mai confortabil loc pentru a asista la sfârşitul lumii. Grajdul ar fi fost o locuinţă mai puţin opresivă, dar probabil puţin prea evidentă. Mai devreme sau mai târziu, cineva s-ar fi interesat de el şi de ce provizii utile ar putea conţine.
Rapp nu ştia nimic despre profilarea psihopaţilor, dar era greu să nu-i pună la îndoială pe cei de la FBI. De ce ar fi vrut cineva atât de deştept ca John Alton să se ascundă aici, când ar putea să sorbească băuturi cu umbrele în Mexic? Totuşi, cei care făceau profilurile aveau mai multe dreptate decât greşeli, iar adevărul era că Rapp nu-şi putea da seama de ce oamenii făceau jumătate din rahatul pe care îl făceau. Singurul lucru de care era absolut sigur era că speciei sale îi lipseau câteva cărţi pentru a avea un pachet complet. Poate mai mult decât câteva.
Se întoarse spre hambar, ascultând cum ierburile îngheţate scârţâiau sub cizmele lui în timp ce se apropia. Uşile principale erau închise, dar o uşă mai mică din lateral era împinsă uşor înainte şi înapoi de vânt. A recuperat o lanternă din haină şi a aprins-o, intrând cu prudenţă şi măturând fasciculul în jurul interiorului cavernos.
În cea mai mare parte, era ceea ce se aşteptase. Lopeţi, greble, un tractor de gazon cu diverse accesorii. Nişte cherestea stivuită şi o grămadă de lemne de foc nedespărţite. Excepţie făcea un camion de marfă de tip militar pe şase roţi. Rapp l-a recunoscut ca fiind asemănător cu cele pe care le pilotase de-a lungul anilor, dar cu un logo decolorat pe uşă, care sugera că fusese folosit cândva pentru a lupta împotriva

incendiilor de vegetaţie. Pereţii de pânză care închideau în mod normal zona de marfă fuseseră înlocuiţi cu oţel, iar toate geamurile erau acoperite cu un ecran greu.
O examinare rapidă a sugerat că vehiculul avusese zile mai bune. Anvelopele erau toate dezumflate, tapiţeria din cabină putrezise, iar exteriorul era acoperit de un strat gros de praf. Impresia generală era aceea a unui proiect de restaurare de vanitate uitat. Rapp a deschis uşile din spate şi şi-a îndreptat lanterna înăuntru. Goală, dar formidabilă. Oricine adăugase carcasa de oţel în spate nu tăiase niciun colţ.
O inspecţie mai atentă a anvelopelor a dezvăluit că, deşi lipsite de aer, acestea erau de fapt într-o stare destul de decentă. Nu aveau prea multă uzură şi nici putregai uscat vizibil. Câteva secunde de târâre sub şasiu nu au scos la iveală scurgeri evidente de lichide şi au dezvăluit un rezervor auxiliar de combustibil care părea personalizat. A bătut în el cu lanterna, producând un inel gol care sugera că era gol. Dar era imens. Dacă era plin, probabil că avea o autonomie de peste o mie de mile. S-a strecurat afară şi a fost tentat să se uite sub capotă, dar băieţii de la FBI urmau să fie acolo în curând şi s-ar fi pişat pe tot ce atinsese.
Rapp a urcat un set de scări de-a lungul peretelui din spate, constatând că acestea duceau la o uşă care părea să fi fost spartă cu piciorul. Trecând prin ea, s-a trezit într-un apartament care părea construit recent. Raza lanternei sale ricoşa în blaturile de granit, în aparatele din oţel inoxidabil şi în mobilierul care era la limita luxului. Frumos, dar cu siguranţă nu fusese proiectat cu gândul la supravieţuire sau la securitate. Uşă șubredă, nicio sursă de energie evidentă şi nicio dovadă că ar fi fost vreodată aprovizionat cu provizii.
A stins lanterna şi a luat loc pe canapea, examinând spaţiul prin puţina lumină a lunii care se putea filtra prin ferestre. Şi acum? Să se întoarcă pe drum spre întâlnirea cu preşedintele? Să execute o personalitate de la radio care începuse să dea din gură un pic prea tare? Faza a doua, orice naiba ar fi fost aceea? Poate că Jed Jones avea dreptate. Poate că Rapp urma să fie trimis să scotocească ţara în căutare de fete tinere pentru a distra puterea în timp ce ţara ardea. Probabil că nu, dar era greu de imaginat că aşa ceva nu urma să se întâmple. Poate nu până în Faza a treia, dar cu siguranţă nu mai târziu de Faza a cincea.
Rapp a auzit vehiculul înainte de a-l vedea. Ca şi el, echipa FBI conducea cu farurile stinse pentru a nu atrage atenţia. Spre deosebire de el, merseseră cu un motor pe benzină tradiţional.
Orizontul începea să se întrezărească zorii, doar cât să şteargă stelele de la est, dar nu îndeajuns pentru a spăla întunericul care îl înconjura. Când conturul vag al unui SUV a devenit vizibil, Rapp a intrat pe şosea şi l-a direcţionat spre o deschizătură în copaci.
Randall Sikes a coborât de pe scaunul pasagerului, înhăţând o geacă de puf şi trântind uşa. „Eşti întotdeauna cu un pas înaintea mea, Mitch. Ai fost până la faţa locului?”
„Tocmai am coborât.”
Şi-au strâns mâna în timp ce trei treizeci şi ceva de ani se îngrămădeau din vehicul şi se duceau prin spate pentru a-şi lua echipamentul.
„Aţi găsit ceva?”
„Un camion de transport militar care probabil merită să fie cercetat şi un apartament gol deasupra hambarului, dar atât. Nu am vrut să fac nimic prea evident, în caz că eram urmărit.”
„Şi presupun că nu ai atins nimic.”
„Categoric nu.”
Sikes a râs. „Bine, vom merge acum şi vom face o trecere în revistă discretă a locului. Să ne facem o idee asupra a ceea ce vrem să ne concentrăm şi dacă merită să aducem o dronă cu infraroşu. Mi s-a spus să păstrez totul în liniște şi calm. Dacă îl găsim pe nenorocitul ăsta mic, ni s-a spus foarte clar că nu putem nici măcar să-i stricăm părul. De fapt, directorul l-a numit cel mai important om din lume.”
„Mi-ar plăcea să fac mult mai mult decât să-i stric părul”, a comentat Rapp, apoi le-a făcut semn oamenilor lui Sikes. „Asta e tot ce aveţi?”
„Nu, avem o echipă de securitate pe drum cu echipament mai greu, dar a trebuit să se oprească la un depozit de benzină pentru a face plinul. Vor veni în zece minute sau cam aşa ceva.”
„Deci, eşti bine fără mine, Randy? Am întârziat la o întâlnire cu preşedintele.”
„Preşedintele? Ei bine, la-di-da. Ai parcurs un drum lung de la zilele în care erai pălmuit de Stan Hurley.”
„Poate prea departe.”

„Da, pleacă. Ne ocupăm noi de asta.”
Rapp i-a dat o palmă pe umăr şi a pornit spre maşina lui. „Fă-mi o favoare şi găseşte ceva ce pot folosi, bine?”
„O să facem tot ce putem. Mitch.”
Rapp şi-a pus o pereche de ochelari de soare în timp ce soarele care se ridica devenea orbitor. Nu-i plăcea să fie pe drum în timpul zilei, dar nu prea avea de ales în acest moment. Sperase că ocolul său îi va permite să rateze întâlnirea, dar preşedintele amânase ora pentru a compensa sosirea târzie a lui Rapp.
Un viraj ascuţit l-a forţat să încetinească şi, în timp ce o făcea, o mişcare a devenit vizibilă în vârful copacilor din dreapta sa. A apăsat un picior pe frână şi a fost aruncat în faţă, în timp ce computerele maşinii se luptau să maximizeze tracţiunea.
Arborele, probabil cu un diametru de un metru şi jumătate, a căzut peste un punct de strangulare a drumului, făcând imposibilă manevra de ocolire. A reuşit să se oprească înainte ca bara de protecţie din faţă să se lovească, dar nu înainte ca capota să fie înghesuită sub crengile groase. Nu e bine. Era deja în colimator pentru că îşi dăduse ochii peste cap când Claudia a cumpărat chestia asta pentru a salva mediul înconjurător, iar acum partea din faţă urma să fie zgâriată de tot.
A aruncat o privire în oglinda retrovizoare şi, aşa cum era de aşteptat, un copac asemănător a căzut la vreo 30 de metri în spate. Prin crengile din faţă se vedea un bărbat care se apropia cu un AR-15. Un altul a apărut din pădure la vreo douăzeci de metri în spate, ţinând în mână un fel de puşcă de vânătoare. Pe baza tacticilor lor – sau, mai precis, a lipsei lor – era probabil că erau mai obişnuiţi cu prada de soiul patrupezi.
Rapp întinse mâna spre Glock-ul său în timp ce mintea lui se juca cu ceea ce urma să se întâmple. Aruncă uşa. Rămase în spatele ei şi trăgea înapoi spre bărbatul care îşi luase o poziţie de nerefuzat în mijlocul drumului. Să se arunce şi să se rostogolească sub crengile dese ale copacului. Bărbatul din faţă avea să tragă, dar ar fi intrat în panică văzându-şi tovarăşul la pământ şi, cel mai probabil, ar fi făcut doar o gaură în parbrizul Claudiei. Apoi Rapp ar putea să iasă printre crengi şi să ţintească. Distanţa ar fi fost de aproximativ cincisprezece metri. O lovitură curată între ochi. Timpul total scurs? Cel mult zece secunde.
Pe măsură ce bărbatul din spate creştea în oglinda laterală a Claudiei, a devenit clar că „bărbat” era o exagerare. Puştiul nu avea mai mult de şaptesprezece ani şi semăna vizibil cu partenerul său de infracţiuni.
Tată şi fiu.
Mâna lui Rapp s-a îndepărtat de armă şi, în schimb, a folosit-o pentru a deschide uşa. Renunţând la planul de mai devreme, a ieşit încet pe drum.
„Bună dimineaţa.”
„Nu te mişca”, a spus bărbatul din faţă. Îşi strângea puşca ca pe o relicvă sfântă în timp ce se căţăra stângaci peste copacul doborât. Rapp l-a ignorat pe puştiul din spate. Urma exemplul tatălui său şi, dacă nu erau nişte idioţi totali, aveau să fie reticenţi în a trage. Focul încrucişat pe care îl creaseră din greşeală avea la fel de multe şanse să ucidă pe unul dintre ei ca şi pe el.
Câteva clipe mai târziu, erau amândoi în faţa lui, cu armele îndreptate spre pieptul lui.
„Îmi pare rău, dar avem nevoie de ceea ce ai tu.”
Aveau ochii mari şi păreau vag confuzi. Era clar că nu erau ei. Cu câteva săptămâni în urmă, ar fi fost mai degrabă dispuşi să se oprească şi să ajute la curăţarea copacului decât să-l pună acolo.
Rapp a dat din cap şi s-a îndreptat spre partea din spate a vehiculului, deschizând trapa şi scoţând două lăzi de lapte.
„Există ceva mâncare acolo şi puţină apă curată. Am şi un sac de dormit şi o sobă cu câteva canistre de combustibil, dacă poţi să o foloseşti.”
Ochii lor coborâră spre lăzi şi apoi se întoarseră la Rapp. Tatăl a vorbit primul.
„Acesta nu este singurul meu copil. Am două fiice şi o soţie acasă.”
„Înţeleg.”
„Cum rămâne cu benzina din maşină, tată?”.
Rapp a clătinat din cap. „Este electrică şi am nevoie de ea.”
„Poate că am putea să conectăm bateria şi să folosim electricitatea.”

„Cum am spus, am nevoie de maşină. Şi nu e nimic ce poţi face cu ea pentru care să merite să ucizi sau să mori.”
Rapp a băgat mâna în spate şi a recuperat o frânghie pe care a întins-o. „Acum, leagă capătul ăsta în jurul copacului. Trebuie să-l scoatem de pe drum. Sunt în întârziere.”

CAPITOLUL 40

„ÎNTÂLNIRE cu preşedintele, pe naiba”, a spus Randall Sikes în sinea lui. Probabil că Rapp stătea în faţa şemineului său şi mânca una dintre acele oi care se plimbau prin cartier.
Aşa cum fusese prognozat, norii se formau rapid şi vântul se înteţea. Fulgii de zăpadă larg răspândiţi se învârteau în jurul luminişului, lipindu-se de pielea expusă de pe faţă şi estompând orizontul. Oamenii lui se plimbaseră prin interiorul hambarului, scotociseră cu jumătate de gură printre resturile casei şi acum se plimbau pe câmpurile umede. Ideea era să păstreze lucrurile ocazionale deocamdată. Întăririle sale de rezervă fuseseră întârziate de una dintre acele erori banale care odinioară fuseseră destul de rare, dar care acum deveniseră evenimente care se întâmplau din oră în oră. Până la sosirea lor, el şi oamenii lui urmau să joace doar rolul de scormonitori obişnuiţi.
Până acum, nu găsiseră exact nimic. O casă arsă, un camion avariat şi un apartament gol. Nu că ar fi fost surprins. Pista pe care o urma era aproape comic de subţire, dar era tot ce aveau. Aşa că, deşi rătăcirea în frig nu era ideea lui de distracţie, era mai bine decât să stea neputincios în timp ce ţara se prăbuşea.
S-a îndreptat spre ceea ce mai rămăsese din casă şi a împins cu vârful cizmei o bucată de lemn carbonizată. Când ar fi sosit întăririle, ar fi putut, în sfârşit, să dea drumul la treabă. Deşi era sceptic că ar fi fost ceva de găsit, să rateze ceva din cauza lipsei de efort era inacceptabil. Primul lucru de făcut ar fi un buldoexcavator pentru a curăţa toate aceste molozuri şi a vedea dacă era ceva sub ele. Al doilea ar fi un survol cu camere cu infraroşu pentru a verifica dacă există modele ascunse care ar putea sugera generarea de energie, colectarea apei sau orice altceva.
Din nefericire, acest tip de activitate era menit să atragă atenţia localnicilor. Poate că ar putea convinge armata să instaleze o staţie de asistenţă în josul drumului, ca diversiune. Ceea ce nu avea nevoie era ca o grămadă de civili disperaţi să calce în picioare tot ce se afla la vedere şi să încerce să sifoneze rezervoarele din echipamentul său.
Era pe punctul de a intra în pădure pentru a da un telefon, când unul dintre oamenii lui a început să strige şi să îşi agite mâinile deasupra capului. Sikes şi-a strecurat un deget pe gât pentru a încerca să o facă să o lase mai moale, dar nu a funcţionat. Cei trei puşti pe care îi adusese cu el erau cu toţii vrăjitori tehnici, dar niciunul nu avea prea multă experienţă pe teren.
Din fericire, când a început să alerge în direcţia femeii, aceasta a încetat să mai facă semne şi în schimb a căzut în genunchi. Până când a ajuns la ea, ea îndepărtase un praf de zăpadă de pe o piatră mare şi plată înfiptă în pământ.
„Ce?”
„Asta”, a spus ea, bătând cu entuziasm în piatră.
„Nu te urmăresc, Kate.”
„Sunt nouăzeci la sută sigur că acesta este unul dintre panourile de la Williamson Solar.”
„Ce vrei să spui? Arată ca o piatră.”
Ea a dat din cap, scoţându-şi rucsacul şi recuperând o lopată din el. „Williamson face colectoare solare supraeficiente, concepute să se integreze în mediul înconjurător. Cele mai multe dintre ele arată ca ţiglele de pe acoperiş şi ca o faţadă de lemn, dar fac şi unele care arată ca nişte pietre, astfel încât să le poţi pune în curte. Sunt încă superecumpăraţi, aşa că nu mulţi oameni îi au încă, dar sunt o tehnologie uimitoare.”
„Îţi apreciez entuziasmul, Kate, dar sunt încă destul de sigur că este o piatră.”
Un alt om de-al lui a alergat şi s-a uitat la ea. „Ce se întâmplă?”
„Cred că acesta ar putea fi unul dintre acele panouri solare Williamson”.
„Serios? Nu am văzut niciodată nimic din chestiile lor în persoană.”
Sikes l-a zărit pe ultimul membru al echipei sale care se apropia dinspre est şi a încercat să-i facă semn să plece. Nu numai pentru că era probabil o pierdere de timp, ci şi pentru că nu voia să se adune. Între timp,

Kate îşi înfipse capătul lopeţii sub o margine a stâncii. O clipă mai târziu, aceasta a ieşit din pământ, dezvăluind un spate neted cu fire conectate la el.
„Cred că glumeşti”, a murmurat Sikes. „Kate, oricât te-aş plăti, meriţi.”
Ea a zâmbit. „Ştiu, nu-i aşa?”
„Ce fac ei?” a spus Ibrahim, aplecându-se în faţă şi concentrându-se pe ecran.
„Taci din gură”, a răspuns Alton.
Tânăra femeie era în genunchi cu o lopată, în timp ce un bărbat mai în vârstă privea.
„Aveţi provizii îngropate acolo?”.
„Am spus să taci naibii din gură!” a strigat Alton.
Un alt bărbat a venit în spatele ei – trei dintre cei patru oameni de afară erau acum concentraţi în acel loc.
„La naiba, la naiba, la naiba!” a spus Alton.
„Ce se întâmplă?” a spus Ibrahim, părând din ce în ce mai alarmat. „Spune-mi ce face?”
Stomacul lui Alton se agita până la punctul în care era în pericol să îşi vomite micul dejun pe toată tastatura. Cheltuise aproape o sută de mii de dolari şi nenumărate ore pentru a amplasa acele panouri şi a le conecta la placa din buncărul său. Ele erau responsabile pentru marea majoritate a energiei sale şi acum unul dintre ele fusese găsit. Dar nu de către un grup de ţărănoi înfometaţi care se plimbau pe acolo. Aşa încercau oamenii ăştia să se prezinte, dar era o minciună evidentă.
„Spune-le oamenilor tăi să îşi ia armele”, spuse Alton când ea ridică panoul.
„Ce?”
„Aceia sunt agenţi guvernamentali. Trebuie să-i omorâm şi să plecăm naibii de aici. Acum!”
Ibrahim a ezitat o clipă, dar apoi a fugit înapoi pe coridor, strigând în arabă. Alton a început să hiperventilezeze şi pentru o clipă a crezut că va leşina. Inima îi bătea atât de tare încât s-a simţit obligat să verifice monitorul de la încheietura mâinii. O sută treizeci de bătăi pe minut. Mult sub pragul pe care îl stabilise, dar nu conta. Avea senzaţia că pieptul lui va exploda.
Bărbatul mai în vârstă s-a ghemuit şi şi-a întins mâna spre urechea lui, într-o mişcare menită să pară inocentă. Era orice altceva decât atât.
„Bătrânul!” a ţipat Alton, sărind de pe scaun. „În geaca verde! Are un telefon!”
Unul dintre arabi venea deja pe coridorul îngust cu o puşcă de asalt. S-a ciocnit de scară şi a început să urce în ceea ce părea a fi un sprint total. Când Alton s-a întors spre ecran, bărbatul descris pe acesta vorbea, dar nu era clar dacă era cu oamenii din jurul său sau dacă reuşise să conecteze un apel.
„Fă-o, nenorocitule! Fă-o acum!”
O clipă mai târziu, sunetul unei împuşcături a răsunat în spaţiul strâmt, iar bărbatul s-a aruncat în faţă în noroi.
Kate Reynolds a auzit împuşcătura, dar nici măcar nu a avut timp să reacţioneze înainte ca şeful ei să cadă. L-a apucat de spatele hainei şi a încercat să-l răstoarne, dar el i-a împins mâna.
„Fugi!”
Cei doi tovarăşi ai ei îi anticipaseră sfatul, pornind în direcţii separate şi încercând să-şi recupereze armele de sub straturile de haine izolate. Nu că ar fi fost de prea mare folos. Sigur, purtau arme ca toţi agenţii FBI, dar, cu excepţia lui Sikes, nu le foloseau niciodată. Erau nişte tehnicieni glorificaţi. Experţi în lucruri precum comunicaţiile, computerele şi – în acest caz – panourile solare.
„Fugi”, a spus el din nou, dar de data aceasta atât de încet încât abia dacă îl putea auzi din cauza vântului. În ciuda glonţului din spate, reuşise să-şi elibereze arma şi ţinea ţinta din locul în care era întins pe o parte. Sunetul produs de el când a tras a rupt-o din transă.
Trebuia să iasă de acolo. Dar nu fără el. Kate îl apucă de gulerul jachetei şi începu să-l tragă pe Sikes înapoi. El a împins-o de acolo cu o explozie de forţă care a făcut-o să îşi piardă aderenţa şi să cadă pe spate în noroi. De data asta vocea lui era puţin mai puternică.
„Sunt deja mort, Kate. Acum fugi!”
Orice a spus după aceea a fost înecat de împuşcăturile care veneau dinspre vest. Atunci a zărit doi bărbaţi care apăruseră de nicăieri în ruinele casei. Sclipirile botului au luminat cenuşiul tern al luminişului şi ea l-a văzut pe David tresărind. A reuşit să se împiedice câţiva paşi în plus şi apoi s-a prăbuşit, rostogolindu-se stângaci pe pământul umed. O clipă mai târziu, a auzit o palmă surdă în noroiul din dreapta ei.

Sikes trăgea din nou şi, cumva, ţinta lui era încă suficient de bună pentru a-i face pe bărbaţii care îi atacau să se arunce la adăpost. Neavând de ales, a fugit ghemuită spre copaci. Cu fiecare pas, aştepta glonţul care avea să-i curme viaţa, dar acesta nu venea niciodată. A dat buzna în pădure, ascunzându-se imediat după un copac şi căutându-şi cu ghearele arma. O clipă mai târziu, aceasta îi plutea în faţa feţei, prinsă de mâini cu mănuşi tremurânde.
Împuşcăturile se opriseră, dar ea nu era imediat sigură ce însemna asta. Probabil că nimic bun. Era imposibil ca Sikes să-i fi doborât pe acei oameni cu o armă de mână – erau prea departe şi el era prea grav rănit. Confirmarea acestei ipoteze a venit o clipă mai târziu, când nişte strigăte s-au ridicat deasupra vântului.
Nu în engleză, însă. În ceva ce semăna foarte mult cu araba.
Îşi dorea mai mult decât orice să se întoarcă. Să ajute. Dar la ce ar fi ajutat? Sikes era fie mort, fie pe moarte. David era la pământ în teren deschis. Şi nu avea nici o idee despre ce se întâmplase cu Greg. Poate că şi el ajunsese în pădure.
În mod normal, chemarea întăririlor ar fi fost primul lucru pe care l-ar fi făcut, dar era imposibil. Ea nu era nici pe departe suficient de sus pe totem pentru a avea acces la ceea ce mai rămăsese din reţeaua de comunicaţii a Americii. Telefonul ei stătea acasă cu bateria descărcată. Era aşa de mai bine de două săptămâni.
În cele din urmă, nu exista o decizie logică de luat decât să facă ceea ce-i spusese Sikes. Îşi înghiţi teroarea, îşi lăsă vinovăţia deoparte şi fugi.
A aruncat o privire în jurul copacului pentru a se asigura că nu venea nimeni după ea şi apoi a luat-o la fugă, şerpuind prin pădure într-un ritm cât de rapid putea.
Panta devenea din ce în ce mai abruptă, făcându-i plămânii şi picioarele să se simtă ca şi cum ar fi luat foc, dar împiedicând-o să alerge în cerc. A fost nevoită să încetinească atunci când a început să se împiedice, dar a reuşit să continue să pună un picior în faţa celuilalt.
Nu se mai auzeau strigăte sau împuşcături. Nimic altceva decât foşnetul crengilor, ritmul paşilor ei şi sunetul zdrenţăros al respiraţiei ei. A ajuns pe creasta pantei şi terenul a devenit mai uşor, permiţându-i să îşi mărească viteza. A mai făcut încă zece metri până când a început să audă paşi care nu erau ai ei. Erau încă mult în urmă, dar, judecând după volumul lor în creştere, veneau repede. Când a ajuns la o porţiune de teren destul de plană, a îndrăznit să arunce o privire rapidă înapoi.
Distanţa dintre ei nu era probabil mai mare de douăzeci şi cinci de metri, iar bărbatul nici măcar nu părea obosit. Pasul lui era lung şi stabil, părând să nu fie afectat de teren. Când a privit din nou în faţă, a putut vedea că copacii deveneau din ce în ce mai rari. Nu mai exista niciun fel de acoperire. Nu venea niciun ajutor. Şi picioare care se simţeau ca plumbul topit.
Neavând altă opţiune, s-a oprit şi s-a învârtit, scoţând arma şi reuşind să tragă în bărbatul aflat acum la mai puţin de cincisprezece metri. Lovitura a trecut pe lângă şi l-a văzut ridicându-şi braţul drept, dezvăluind o armă pe care ea nu o observase, dar care probabil că fusese în mâna lui tot timpul.
Scânteia de la gura ţevii a venit cu un impact care a făcut-o să simtă mai mult amorţeală decât durere. A văzut ramuri goale, zăpadă, un cer acoperit de nori. Apoi, nimic.
„Haideţi!” a strigat Alton. „Încă două!”
A tresărit când sunetul împuşcăturilor şi-a făcut loc în hambar, dar nu şi-a permis luxul de a-şi face griji pentru ele. În schimb, s-a întors la a ridica scânduri de podea şi a le arunca la o parte. Vizavi de el, Ibrahim făcea acelaşi lucru.
În cele din urmă, le eliberară pe toate cele necesare şi Alton deschise trapa ascunsă dedesubt. A apucat capătul unui furtun de cauciuc şi l-a târât până la camion. După ce l-a strecurat în rezervor, a pornit o pompă electrică care îl umplea dintr-un container subteran.
„Bateria!”, a spus el. „Ştii cum se instalează?”.
Ibrahim a dat din cap, ridicând-o din zona de depozitare ascunsă şi clătinându-se spre partea din faţă a vehiculului. Alton a apucat un alt furtun, acesta ataşat la un rezervor subteran de aer comprimat, şi a început să umple anvelopele. Aproape că terminase când unul dintre ceilalţi arabi a intrat pe uşile compartimentului şi a vorbit scurt cu Ibrahim.
„Unde este celălalt?” a strigat Alton din spatele camionului.

„Femeia a scăpat în pădure”, a răspuns el. „Omul meu o urmăreşte”.
La naiba.
Erau de la FBI. Trebuiau să fie. Cumva găsiseră locul ăsta şi trimiseseră o echipă. Vor veni şi alţii. Şi dacă nenorocitul ăla era chemat înainte de a fi împuşcat, ar fi fost mai curând decât mai târziu. În câteva minute, s-ar putea să iasă din hambar şi să intre într-un roi de elicoptere de atac şi echipe SWAT.
„Mergeţi în buncăr”, a ordonat Alton. „Începeţi să aduceţi orice ladă marcată cu un X roşu, m-aţi înţeles? Un X roşu. Astea sunt cele pe care le-am pus deoparte în cazul în care trebuia să fug.”
Ibrahim i-a tradus ordinele în arabă. Tonul calm al vocii sale era exasperant. Ticăloşilor ăstora nu le păsa deloc de ce li se întâmpla. La naiba, ar fi fost nişte porci în rahat dacă ar fi putut coborî schimbând gloanţe cu o grămadă de agenţi guvernamentali. Cu ton calm sau nu, totuşi, bărbatul s-a întors şi a început să alerge spre buncăr.
Ticălosul.
Alton şi-a verificat monitorul de ritm cardiac în timp ce termina de umflat anvelopa. O sută patruzeci de bătăi pe minut. Încă în regulă, dar va trebui să fie cu ochii pe el. Mişcarea cea mai inteligentă ar fi fost să dezactiveze pur şi simplu sistemul. Dar Feisal nu era prost. Dacă ar fi aflat că nu mai funcţiona, Alton s-ar fi trezit cu gâtul tăiat în câteva secunde.
Istoria avea tendinţa de a genera asociaţii ciudate, iar aceasta nu făcea excepţie. Avea încredere în aceşti nebuni din ISIS cât de departe putea să-i arunce, dar avea nevoie de ei. Chiar dacă era doar pentru a opri un glonţ.
„Când termini cu bateria, du-te şi ajută-l”, l-a chemat Alton. „Eu o să dau camionul înapoi până la trapă cât de repede pot. Şi dacă celălalt tip al tău nu se întoarce până când suntem gata de plecare, va fi lăsat aici.”
„Fata nu va fi greu de prins”, a spus Ibrahim, trântind capota camionului. „Se va întoarce. Şi apoi vom pleca.”

CAPITOLUL 41

ÎNCĂLZIREA temperaturilor transformase zăpada în ploaie şi adusese stratul de nori deasupra lui Rapp. A fost nevoit să încetinească, aplecându-se peste volan pentru a încerca să distingă detaliile de pe marginea drumului. Virajul nu putea fi mult mai departe, dar, în aceste condiţii, ar fi fost uşor de ratat.
În buncărul guvernamental din Virginia de Vest, şedinţa preşedintelui se desfăşura fără el. Rapp plecase de o oră când Kennedy îl sunase şi îi spusese că Biroul pierduse legătura cu Randy Sikes.
Nu că asta ar fi trebuit să fie o problemă. Când Rapp l-a părăsit, întăririle trebuiau să sosească în câteva minute. Din nefericire, echipa de securitate a fost blocată la un depozit guvernamental de benzină care s-a dovedit a fi gol. Biroul avea combustibil pe drum, dar nu avea să ajungă acolo prea curând. Încă o dată, Rapp fusese cel mai apropiat operator disponibil.
Întorsătura a sfârşit prin a fi uşor de găsit – dar din motive care l-au făcut să i se strângă stomacul. Erau vizibile două dungi noroioase unde un vehicul cu anvelope masive se oprise pe asfalt. Rapp a învârtit volanul şi a pornit pe pista neîntreţinută, străduindu-se să evite gropile adânci făcute de ceea ce bănuia că era transportul militar pe care îl văzuse în hambar.
Chiar şi luptându-se cu terenul, vehiculul electric era aproape silenţios. Rapp a profitat de asta, ajungând la o sută de metri de luminiş înainte de a se feri în pădure pe jos. Se mişca rapid cu Glock-ul în mână, dar bănuia că nu va fi necesar. Orice se întâmplase acolo se terminase de mult.
S-a oprit la linia copacilor, scrutând printre crengi pentru a confirma că urmele de cauciuc pe care le văzuse proveneau într-adevăr din hambar. Mai grăitoare, însă, era o siluetă situată la est de clădiri. Evident umană, dar, prin ceaţă, imposibil de identificat.
Destul de sigur că nu intra într-o ambuscadă, Rapp a rupt acoperirea şi a alergat spre figura nemişcată. Ghemuindu-se lângă ea, s-a trezit privind expresia îngheţată a unei persoane pe care o cunoştea de aproape douăzeci de ani. Sikes fusese un om al naibii de bun, iar acum era mort din cauza unor matematici neglijente la o staţie de alimentare.

Condiţiile de iarnă făceau ca urmele de paşi să fie uşor de distins şi le-a examinat, răscolind ceea ce-şi amintea despre echipa FBI. Un afro-american cu o parka roşu aprins. O femeie tânără cu o jachetă albastră şi o bentiţă asortată. Un puşti blond şi slab, cu ochelari şi o haină de lână care îi ajungea aproape până la genunchi.
Cel cu parka roşie nu era greu de observat. Stătuse lângă Sikes la un moment dat şi a fost simplu să-i urmăreşti urmele până la locul unde căzuse. Celălalt membru masculin al echipei se amesteca ceva mai bine, dar Rapp reuşi în cele din urmă să-l recunoască la sud, într-o stare similară.
I-ar fi plăcut să confirme că erau morţi, dar trebuia să mai aştepte. Un alt set de urme – amprente mici, foarte distanţate – se îndreptau spre copaci. Femeia. Se mişca repede.
Ploaia se înteţea şi o simţea cum îi curgea pe nas în timp ce pătrundea printre copaci. Ajunsese până aici şi poate că adăpostul ar fi fost suficient pentru a o salva.
Neavând idee cum o chema, nu putea să o strige în mod special.
„Sunt prietenul lui Randy!", a strigat el, urcând panta cât de repede îi permitea natura intermitentă a urmelor ei. „Tipul cu Tesla. Dacă mă auzi, ieşi afară!"
A repetat o versiune a acestui apel de câteva ori înainte de a o zări întinsă pe un covor de frunze moarte. Rana din piept şi ochii care priveau fix în ploaie au făcut ca verificarea pulsului să fie o pierdere de timp. La naiba.
S-a întors şi a fugit înapoi spre luminiş, tăind spre nord pentru a ieşi chiar deasupra puştiului în roşu. Să se apropie mai mult de douăzeci şi cinci de metri s-a dovedit a fi inutil – jumătate din cap îi lipsea. Cel cu jachetă de lână avea răni mai puţin evidente. Ochelarii lui zăceau la câţiva metri distanţă, iar degetele albe erau încă înfăşurate în jurul armei sale. Rapp s-a ghemuit şi i-a pus o mână pe gât, confirmând ceea ce ştia deja.
A folosit un tipar de căutare în zigzag care l-a dus la hambar şi apoi a trecut pe lângă el până la ceea ce mai rămăsese din casă. Patru seturi distincte de urme, toate provenind din ruină. Două dintre ele duceau direct la hambar, în timp ce celelalte două – ambele se mişcau mult mai repede – aparţineau bărbaţilor care angajaseră echipa lui Sikes.
Camionul fusese scos cu spatele din hambar şi aruncat în molozul carbonizat. Grohotişul pe care îl călcaseră bărbaţii sugera că încărcau provizii şi făcea ca găsirea intrării în buncăr să fie destul de uşoară. O voce emana din ea şi Rapp îşi întinse mâna cu arma prin deschizătură înainte de a arunca o privire înăuntru. LED-uri slabe luminau o scară metalică ce cobora spre un pasaj îngust de beton. Vocea a continuat, neinteligibilă, dar acum recognoscibilă. Jed Jones se dezlănţuia din nou în una din declamaţiile sale antiguvernamentale.
Rapp s-a strecurat în tăcere pe scară şi a făcut o trecere rapidă prin spaţiu. O parte a buncărului în formă de barbă avea un dormitor incongruent de luxos şi ceea ce părea a fi o cameră de control de înaltă tehnologie. Cealaltă consta într-o baie şi o zonă de depozitare care fusese parţial – şi în grabă – curăţată. Faptul că existau trei posturi de dormit pe podea susţinea analiza pe care o făcuse asupra urmelor de afară. Alton şi trei bărbaţi. Cel puţin doi dintre ei puteau să tragă drept şi să se deplaseze rapid pe un teren dificil. Un covor de rugăciune improvizat în colţ oferea un alt indiciu.
Telefonul său prin satelit nu a reuşit să prindă semnal în subteran şi a fost nevoit să iasă în ploaie pentru a se conecta.
„Aşteptaţi o secundă", a spus Irene Kennedy. „Sunt în legătură cu preşedintele. „
Au trecut câteva secunde de tăcere înainte ca ea să revină.
„Eşti acolo?"
„Da. Spune-i lui Darren că oamenii lui sunt morţi."
„Morţi? Ce s-a întâmplat?"
„Alton avea un buncăr sub ceea ce a rămas din casă."
„Dar acum nu mai e acolo?"
„Nu. A plecat cu un vehicul de transport militar. Arăta ca un MTVR, configurat ca un transportor de trupe blindat. Cam ruginit, dar tot de un verde standard şi probabil că are o rază de acţiune de o mie de mile. Pe uşi era un logo vechi care avea legătură cu lupta împotriva incendiilor de pădure. Nu-mi amintesc exact. Dar căutaţi patru oameni. Bănuiesc că cel puţin doi sunt arabi, probabil trei. S-au îndreptat spre nord pe

drumul asfaltat care trece prin faţa proprietăţii lui Alton. Dacă te gândeşti că echipa lui Randy a ajuns aici acum două ore şi timpul necesar pentru ca arabii să-i omoare, să încarce camionul şi să plece, nu pot conduce mai mult de o oră. O oră şi cincisprezece cel mult. Asta nu le dă prea multe opţiuni."
Kennedy nu a răspuns.
„Irene? Eşti încă acolo?"
„Sunt aici. Dar găsirea lor nu va fi atât de uşoară pe cât ar trebui să fie. Sunt o mulţime de drumuri neasfaltate în acea zonă şi nu toate sunt cartografiate în mod fiabil. Vremea va face imposibilă căutarea din aer şi avem foarte puţine resurse terestre pe care le putem aduce rapid. Guvernul federal îşi concentrează oamenii şi echipamentele în zonele urbane, unde locuiesc optzeci la sută dintre oameni. Iar guvernele locale nu au combustibil sau forţă de muncă."
„Ce naiba îmi spui, Irene? Asta nu este o prioritate?"
„Bineînţeles că este. Dar uită-te la ce s-a întâmplat deja. Ajutoarele lui Randy nu sunt acolo pentru că sunt blocate la o staţie de alimentare goală. Ăsta nu e un incident izolat, Mitch. Aceste depozite sunt puţine şi îndepărtate între ele şi nu sunt deosebit de fiabile. De asemenea, să pui oameni pe drumuri în vehicule civile – sau chiar în maşini de patrulare – este riscant, pentru că sunt atacate."
Rapp a deschis gura pentru a argumenta, dar apoi şi-a amintit că exact acelaşi lucru i se întâmplase cu doar câteva ore în urmă.
„Nu mai putem găsi scuze, Irene. Am patru agenţi FBI morţi aici şi singura noastră şansă de a îndrepta lucrurile este probabil pe o rază de patruzeci de mile de unde mă aflu. Ştii că Alton are un plan pentru asta. Dacă nu-l prindem înainte de a ajunge la un loc sigur, am putea la fel de bine să intrăm în sistemul de difuzare de urgenţă şi să le spunem oamenilor să înceapă să-şi mănânce vecinii."
„Am înţeles. Care este situaţia voastră? Aveţi capacitatea de a încerca să-l urmăriţi?".
Rapp a lăsat să iasă un râs amar când şi-a dat seama că, în ciuda tuturor protestelor sale, se afla în aceeaşi situaţie stupidă ca toţi ceilalţi.
„Pe o distanţă de aproximativ 150 de kilometri. Apoi sunt mort pe marginea drumului."

CAPITOLUL 42

JED Jones cânta la radioul camionului, dar părea să fi uitat de prognoza meteo naţională pe care o făcea la acea oră a dimineţii. În schimb, se certa cu un idiot plin de statică despre populara teorie a conspiraţiei conform căreia Israelul se afla în spatele penei de curent. Alton a dat volumul mai încet şi a privit în gol prin parbriz.
Planul său meticulos construit se transformase în haos. De acum înainte, viaţa lui – sau, la fel de probabil, moartea – se va baza aproape în întregime pe norocul orb. Erau resursele guvernamentale suficient de dezorganizate pentru a-i împiedica să organizeze o căutare intensivă cât timp încă îi cunoşteau locaţia generală? Oare arabii pe care îi avea în grijă vor rămâne concentraţi asupra supravieţuirii lui sau se vor martiriza cu prima ocazie? Va continua cerul acoperit de nori sau cerul senin va permite autorităţilor să folosească avioanele de căutare?
Cât timp se putea baza pe noroc? Nimic din toate acestea nu ar fi trebuit să se întâmple. Trecuse în revistă fiecare detaliu de o sută de ori. Cum găsiseră acel loc? Şi ce altceva mai ştiau?
Imagini despre ce i-ar fi făcut guvernul dacă ar fi fost capturat au început să i se deruleze nestingherit prin minte. Fotografiile cu deţinuţii musulmani de la Guantanamo Bay, care se scurseseră. Filmele de acţiune ieftine pe care le văzuse şi care implicau interogatorii ale CIA. Chiar şi un documentar pe care îl văzuse odată despre Inchiziţia spaniolă. Nevoia de a vomita a devenit copleşitoare, dar a reuşit să se împotrivească.
Concentrează-te.
Trebuia să se concentreze asupra a ceea ce făcea. La evadare. Anticipase situaţiile de urgenţă. De fapt, plănuise aproape exact această situaţie. Dar întotdeauna i s-a părut atât de îndepărtată. Să inventeze modalităţi de a învinge tot ceea ce guvernul îi putea arunca în faţă fusese doar o parte a distracţiei. O parte a jocului.

S-a uitat la tableta din poala lui şi a scanat harta reprezentată pe ecran. O crease el însuşi, după ce explorase îndelung zona cu un 4x4 construit special pentru proiect. Toate drumurile erau codificate pentru a furniza informaţii precum dacă apăreau pe hărţile disponibile pe scară largă, în ce condiţii erau practicabile şi ce viteze medii suportau. Sateliţii GPS funcţionau încă, dar el a fost reticent să se conecteze, de teamă că dispozitivul său ar putea fi cumva urmărit. În schimb, Alton a fost nevoit să numere intersecţiile şi să estimeze kilometrajul pe baza kilometrajului îndoielnic al camionului.
A mai durat aproape alte treizeci de minute, dar în cele din urmă a zărit un drum neasfaltat şi plin de vegetaţie la stânga.
„Încetineşte", i-a spus el lui Ibrahim, care se afla la volan. „S-ar putea să fie aici."
Arabul a făcut cum i s-a spus, pompând frânele masivului vehicul în timp ce Alton derula până la o fotografie a intrării pe drum. Fusese făcută într-o zi însorită, în mijlocul verii, dar, după câteva secunde de studiu, a reuşit să potrivească un copac căzut, întins peste un bolovan.
„Da!", a exclamat el. „Întoarce aici".
Chiar şi cu motorul puternic şi cu cele şase anvelope masive, camionul se chinuia să urce pe drumul abrupt cu două benzi. Nu făcuseră mai mult de cincizeci de metri înainte ca Alton să vorbească din nou. „Opreşte aici."
A sărit din cabină şi s-a dus prin spate pentru a deschide uşile de oţel. „Luaţi lopeţile şi ieşiţi afară. Trebuie să acoperim gropile pe care le-am făcut acolo unde ne-am abătut de la drum şi să camuflăm intrarea."
Ibrahim a tradus şi cei doi bărbaţi dinăuntru au luat uneltele necesare înainte de a alerga înapoi pe panta noroioasă. Alton a privit până când au dispărut din peisaj, apoi s-a uitat spre cer. Încă era complet acoperit de şosea.
Frigul îi pătrundea în geacă şi se trezi că nu se putea opri din a se gândi la buncărul pe care tocmai îl părăsiseră. La căldura lui. La patul luxos şi la instalaţia de ultimă generaţie pentru jocuri video. Colecţia de băuturi alcoolice de top. Toate dispăruseră acum. În schimb, stătea în ploaie cu trei arabi care nu ar fi vrut nimic mai mult decât să-l vadă mort. Cel mai vânat om din istoria lumii.
„Unde mergem?" a spus Ibrahim.
„Taci din gură."
Arabul a tăcut. Dar nu pentru mult timp.
„Echilibrul puterii s-a schimbat puţin, nu crezi, John?"
Lui Alton i-a trecut prin minte că era prima dată când Ibrahim îi rostea numele. „Ce vrei să spui?"
„Drumul – chiar şi acest drum – este un loc periculos. Mai ales pe vremea asta. N-ar fi foarte confortabil să fii lăsat aici, nu-i aşa?".
„Nu, ar fi naşpa", a spus Alton, apoi şi-a ridicat o încheietură a mâinii pentru a dezvălui monitorul de ritm cardiac legat acolo. „Pentru amândoi. Eu nu aş rezista toată noaptea, iar tu te-ai uita cum se aprind toate luminile."
„Atunci se pare că suntem parteneri în asta. Deci, lasă-mă să-mi repet întrebarea. Unde mergem?"
Era un subiect delicat de navigat. Instinctul natural al lui Alton era să mintă, dar nu putea să inventeze ceva care să fie măcar vag credibil. Şi, având în vedere asta, poate că era timpul pentru un pic de adevăr.
„La vreo trei sute de mile la sud-vest de aici. Am un depozit de urgenţă de alimente, electronice, combustibil şi arme. Trebuie să ajungem la ea."
„Semnele tale sunt foarte inteligente, dar este probabil că au o descriere a vehiculului nostru."
„Semnele" la care se referea el erau logo-uri de vinil ale armatei americane pe care le plasase în toate locurile potrivite pe camion. Acum ar fi arătat mai mult sau mai puţin ca toate celelalte vehicule militare despre care presupunea că încă mai circulau pe drumuri. Preocupările lui Ibrahim erau însă bine întemeiate. Camuflajul nu avea să conteze prea mult dacă guvernul reuşea să se descurce.
„Vremea cooperează şi putem rămâne pe drumuri obscure pentru o vreme. Guvernul nu va avea prea multe resurse pe care să le poată pune în valoare aici, în mizerie. La un moment dat, totuşi, sunt de acord. Va trebui să găsim un alt vehicul. Probabil mai curând decât mai târziu."
„În ce scop? Pentru a conduce pe drumuri lăturalnice în urmărirea a ce?"

Alton s-a întors în cele din urmă şi l-a privit pe bărbat direct în ochi. „Îmi eşti dator, Ibrahim. Am făcut pentru tine ceea ce iubitul tău Sayid Halabi nu a putut face. Am ucis America. Diferenţa dintre mine şi tine, însă, este că eu nu vreau să mor odată cu ea.”
„Ce vrei?”
„Vreau să mă duc în Mexic şi să dispar.”
Ibrahim nu a reacţionat decât pentru a-şi şterge ploaia din ochi. Expresia moartă de pe faţa lui îl făcea să semene îngrijorător de mult cu ceilalţi doi.
„Deci, iată care e treaba,” a continuat Alton. „Dacă mă faci să trec graniţa, îţi voi scrie o listă cu cele mai mari succese – cea mai importantă infrastructură critică care este încă intactă, împreună cu detalii despre cum să o distrugi cel mai bine.”
„Şi vei dezactiva monitoarele de ritm cardiac?”
„Le voi arunca la gunoi în drum spre plajă, iar tu te poţi duce la recompensa ta fără nicio grijă. În ceea ce a fost America, asta se numeşte un câştig de ambele părţi.”

CAPITOLUL 43

LÂNGĂ STÂNCILE SENECA
VIRGINIA DE VEST
SUA

A treia oară a fost cu noroc. Rapp reuşise în sfârşit să ajungă la buncărul guvernului la şaptezeci şi două de ore după ce găsise cadavrele lui Randy Sikes şi ale echipei sale. Înghesuiala era cam aceeaşi, dar mirosul se înrăutăţise semnificativ. La sudoare se adăuga acum un curent subteran care sugera o problemă cu sistemul sanitar.
Sala de conferinţe spre care fusese îndrumat avea probabil treizeci de metri pătraţi şi era plină de oameni. Semăna mai degrabă cu un concert rock supravândut decât cu orice şedinţă la care fusese vreodată.
Rapp s-a forţat să intre înăuntru, alunecând spre stânga cu spatele la perete înainte de a se opri abia la o distanţă de pragul uşii. De-a lungul anilor, dezvoltase o aversiune serioasă faţă de aglomeraţie şi faţă de lipsa de spaţiu de manevră. Cu cât putea sta mai aproape de ieşire, cu atât mai bine.
Din păcate, confortul relativ al poziţiei sale nu a durat mult timp. Preşedintele a intrat, l-a apucat de braţ şi l-a tras după el în timp ce îşi croia drum printre cadavre. Masa de conferinţe, până atunci invizibilă, era plină de suspecţii obişnuiţi. Mai erau încă două locuri disponibile – unul în capul mesei şi altul lângă Irene Kennedy.
„În sfârşit ai reuşit”, a spus ea când el s-a aşezat.
Înainte ca el să poată răspunde, preşedintele a început să vorbească.
„Cred că toată lumea de aici a fost informată despre ceea ce se întâmplă. L-am găsit pe John Alton şi a evadat cu preţul foarte mare a patru agenţi FBI. Biroul a cercetat locul şi îi voi da cuvântul lui Darren Phillips pentru a vă spune ce au găsit.”
Directorul FBI, în mod normal bine pus la punct, arăta de parcă nu mai făcuse duş de o săptămână şi era aproape de nerecunoscut fără costumul său impecabil. Şi-a suflecat mânecile de la tricoul pe care îl purta şi s-a ridicat în picioare.
„Alton avea un buncăr sub o casă incendiată. Nu va fi o surpriză pentru nimeni că era destul de bine gândit – apă, energie, provizii, comunicaţii... L-am cercetat cu mare atenţie, dar nu am găsit prea multe lucruri care să ne ajute. Erau amprentele a patru persoane diferite, ceea ce se potriveşte cu numărul de amprente distincte pe care le-am găsit. John Alton, Feisal Ibrahim şi alte două persoane pe care nu le putem identifica. Computerele au fost toate complet şterse şi nu există nicio modalitate de a recupera aceste informaţii. Estimăm că au avut suficiente provizii pentru a ţine patru oameni timp de aproximativ şase luni. O parte din ele au fost transferate într-un camion pe care l-au folosit pentru a scăpa. Deoarece Alton are rezidenţă legală în Mexic, presupunem că se îndreaptă spre sud şi îl căutăm pe drum. Până acum, fără noroc”.
„Practic, nu există trafic şi este un vehicul uriaş”, a spus preşedintele. „Cum este posibil să nu-l găsiţi?”.

„Avem o descriere detaliată din partea lui Mitch, dar nu este cu mult diferită de sutele de vehicule militare de transport care circulă pe şosea. Vremea continuă să se înrăutăţească, ceea ce face imposibilă utilizarea avioanelor, resursele noastre sunt destul de epuizate, comunicaţiile sunt destul de distruse... Şi există mai multe rute potenţiale decât aţi crede. De asemenea, trebuie să desfăşurăm această căutare cu mare atenţie. Nu putem începe să tragem în orice camion pe care nu-l putem identifica ca fiind al nostru. Alton trebuie să fie prins viu şi nevătămat, altfel nu mai are rost nimic. Personalul calificat pentru a efectua o astfel de operaţiune nu creşte în copaci. Mai ales acum."
„Dar aduci mai mulţi."
„Pe toţi cei pe care îi putem, de la toate agenţiile pe care le avem. Dar, evident, cu cât durează mai mult, cu atât mai multe opţiuni are Alton. Cu fiecare minut care trece, zona noastră de căutare se măreşte şi probabilitatea ca el să fi schimbat vehiculele devine mai mare."
Preşedintele s-a lăsat pe spate în scaun şi a lăsat să iasă un râs amar, epuizat. „Aşadar, avem un tip care conduce un camion suficient de mare pentru a se vedea din spaţiu pe drumuri practic goale şi nu-l putem găsi."
„Facem tot ce putem, domnule. Şi trebuie să precizez că nu-l puteţi vedea din spaţiu din cauza..."
„Norii", a spus Alexander, terminând fraza bărbatului. „Dar norii se întâmplă pe această planetă, Darren. Nu-i aşa? Ei plutesc acolo sus de milioane de ani."
Phillips nu părea să ştie cum să răspundă, aşa că a rămas tăcut.
„Aveţi alte idei?", a spus preşedintele. „Chiar orice? Pentru că, credeţi-mă, vă ascult".
În sală s-a făcut linişte, dar după câteva secunde Kennedy a luat cuvântul. „Mitch şi cu mine am vorbit despre această problemă şi credem că ar putea exista o altă modalitate de a o ataca."
„Sunt numai urechi."
Ea s-a întors spre Rapp. „Eşti un expert în supravieţuire, Mitch. Şi ai prevăzut asta. Cum te-ai pregătit pentru asta? Şi prin asta, mă refer la cât timp ţi-ai aprovizionat casa?".
„Pe baza informaţiilor pe care le aveam, m-am gândit că, în cel mai rău caz, un atac al reţelei ar dura cam un an să se scuture."
„Atunci vrei să spui că ţi-ai pregătit provizii care să te ţină un an."
A clătinat din cap. „Doi înseamnă unu, unul înseamnă nimic."
„Deci, ai dublat-o. Mâncare pentru doi ani pentru tine, Anna şi Claudia."
„Da."
S-a întors spre preşedinte. „Credem că John Alton a făcut exact acelaşi calcul".
„Credeam că ai spus că are provizii pentru patru oameni timp de şase luni."
„Nu credem că a plănuit iniţial să aibă şi ceilalţi oameni acolo."
„Asta pare o speculaţie destul de nebunească", a spus directorul FBI. „Este posibil ca el să fi plănuit să plece în Mexic de îndată ce focurile de artificii s-au terminat. Să trăieşti în subteran timp de un an – chiar şi cu lenjerie frumoasă şi mâncare bună – nu este ceva banal."
Kennedy s-a uitat în jurul ei. „Persoana care a condus percheziţia buncărului lui Alton este aici?".
O voce de femeie nevăzută a răspuns de undeva din aglomeraţia de oameni. „Da!" „Sunt aici."
„Bazându-ne pe alcoolul consumat până acum, cât timp ar fi rezistat aprovizionarea?"
A fost o pauză lungă. Rapp nu o putea vedea, dar bănuia că de fapt ar fi putut introduce numere într-un calculator. În cele din urmă, răspunsul le-a fost filtrat. „Aproximativ doi ani."
„Aşadar, şase luni de mâncare şi doi ani de băutură", a spus Kennedy.
„Iar musulmanii nu beau", a adăugat preşedintele.
„Cu tot respectul", a spus Darren Phillips. „Şi ce dacă? Poate că a decis că are nevoie de protecţie. Sau avea planuri pentru nemernicii ăia de la ISIS".
„Nu prea cred", a spus Rapp. „Îi cunosc pe aceşti oameni. La naiba, eu sunt cel care l-a împuşcat pe fratele lui Feisal Ibrahim în Siria. ISIS nu protejează oamenii. Ei ucid oameni. Iar Alton ar trebui să fie numărul unu în parada lor de lovituri. Ei ştiu foarte bine că dacă îl capturăm, ne-ar putea ajuta. Celălalt lucru care nu se leagă este de ce stau în buncărul ăla cu degetul în fund. Nu aşa lucrează ei. Ei nu stau într-un buncăr confortabil jucând jocuri video în timp ce fraţii lor de arme se martirizează. Allah se uită".
„Ar fi putut plănui un atac secundar?", a spus preşedintele.

Janice Crane, de la Departamentul de Energie, a răspuns. „Oricât de mult aş urî să spun asta, nu are rost. Au câştigat deja”.
„Bine”, a spus Alexander. „Şi atunci ce?”
„Principala slăbiciune pe care o au teroriştii este că vor să moară pentru cauza lor”, a spus Rapp. „Iar secretul pentru a-i învinge este să te asiguri că au această oportunitate.”
„Cum?”
„Vrem să le oferim o ţintă”, a spus Kennedy. „De preferinţă una suficient de complicată încât să aibă nevoie de ajutorul lui Alton pentru a planifica atacul.”
„Să-i atragem într-o capcană”, a spus Alexander.
„Da. Şi pentru a ne asigura că Alton continuă să fie valoros pentru ei. Pentru că atunci când nu va mai fi, Mitch şi cu mine suntem siguri că îl vor ucide.”
„Se poate face asta fără a interfera cu eforturile Biroului de a găsi camionul?”.
„Absolut”, a spus Kennedy. „Ne-am coordona cu Darren la fiecare pas.”
Alexander se lăsă pe spate în scaunul său, gândindu-se la ceea ce tocmai auzise. „Îmi place ideea de a le da un motiv pentru a-l ţine pe Alton în viaţă – presupunând că mai este. Restul mi se pare totuşi tras de păr. Practic, un lanţ lung de verigi speculative care, dacă una singură dă greş, întreaga teorie dă greş. Chiar aşa vrei să-ţi petreci timpul, Mitch?”.
Rapp doar a ridicat din umeri. „Calendarul meu este larg deschis.”

CAPITOLUL 44

LA SUD DE STANLEY
IDAHO
SUA
„Conform programului.”
Charlie Wicker a fost ultimul din echipă care a dat raportul prin intermediul căştii lui Rapp. Micuţul lunetist fusese însărcinat să parcurgă pe jos şase mile de teren montan complet sălbatic – o călătorie care includea escaladarea unei stânci acoperite de un strat gros de gheaţă şi traversarea unui lac unde stratul nu era atât de gros. Din fericire, crescuse la câteva sute de kilometri spre est şi acest peisaj nu se deosebea de curtea lui.
„Am înţeles”, a spus Rapp prin microfonul de gât.
A început să înainteze din nou prin aproape 18 centimetri de zăpadă nouă. O furtună se abătuse asupra vestului cu două zile înainte, aruncând suficiente precipitaţii pentru a stinge în cele din urmă multe dintre incendiile care încă mai făceau ravagii în întreaga regiune. Potrivit meteorologilor, sistemul urma să persiste încă vreo două zile. Veşti bune pentru ţară, dar proaste pentru el. Vizibilitatea era de rahat, iar acumularea era probabil mai mare de un centimetru pe oră. Partea bună a lucrurilor era că temperaturile crescuseră până în jur de douăzeci de grade. Manevrabile chiar şi pentru un luptător în deşert ca el. Dar nu şi confortabilă.
În cele din urmă, a ajuns la linia copacilor, activându-şi echipamentul de vedere pe timp de noapte pentru a putea naviga în siguranţă printre copacii veşnici şi denşi. Ar mai fi durat încă o oră sau cam aşa ceva până să ajungă la acrul de teren privat care era obiectivul său. Era la cinci kilometri de la cel mai apropiat drum de pământ şi la zece kilometri de cel mai apropiat trotuar.
În momentul în care Rapp a ajuns la ceea ce se presupunea a fi ţinta sa, degetele pe care le înfăşurase în jurul carabinei sale M4 începuseră să amorţească. Dar erau într-o stare mai bună decât picioarele lui. Singurul motiv pentru care putea fi sigur că acestea erau ataşate era zgomotul aproape inaudibil al snowshoes-urilor sale. Îşi scoase rucsacul şi îl puse pe jos înainte de a se întinde peste el.
„Sunt pe poziţie”, a spus el în microfonul de gât.
Scott Coleman, Joe Maslick şi Wick au anunţat cu toţii ora estimată de sosire. Între şapte şi douăzeci de minute.
„Nu ne grăbim”, a spus Rapp. „Rămâneţi tăcuţi.”

Poate că nu se grăbea deloc. Din locul în care zăcea, părea că informaţiile care îi fuseseră furnizate erau proaste. Printre copaci şi zăpada care cădea, putea vedea un mic luminiş care era mărginit la un capăt de o pantă abruptă, acoperită de povârnişuri. Şi asta era tot. Forţele Aeriene au spus că fotografierea detaliată fusese imposibilă din cauza unghiului, dar părea mai degrabă că fusese imposibilă pentru că nu era nimic de fotografiat.
Rapp se ridică, lăsându-şi rucsacul şi rămânând chiar în interiorul copacilor în timp ce ocolea luminişul. Dacă îşi petrecuse ultimele ore înghețând de frig pentru a putea asalta o grămadă de pietre sparte, cineva din Langley avea să-şi dorească să nu se fi născut niciodată.
Era aproape de panta care definea marginea estică a luminişului când a zărit o umbră orizontală care părea puţin prea dreaptă pentru a fi naturală. Rapp a încetinit şi şi-a folosit vederea periferică sensibilă la lumină pentru a o examina.
O latrină.
Nimic sofisticat – în principiu, o scândură cu un decupaj ataşată de un copac. Dar funcţională. S-a apropiat de ea şi a privit în jos, în groapa săpată pentru a prinde deşeurile. Părea să fie folosită în mod regulat.
„Sunt în poziţie deasupra ţintei", a spus Wick. „Se pare că ăsta este locul."
„Cum aşa?" a răspuns Rapp.
„Există fum care iese printr-un filtru natural aici sus. Ştii, ca cele pe care le folosea Viet Cong-ul."
Rapp a dat din cap în sinea lui. Când se ascundeau sub pământ, vietnamezii îşi canalizau fumul prin straturi de crengi şi frunze. Un mod şocant de eficient de a acoperi gătitul şi, în acest caz, încălzirea.
„Am înţeles. Există o intrare acolo sus?"
„Nu, din câte văd."
„Bine. Eu sunt în partea de est a luminişului. Scott şi Mas. Uitaţi poziţiile pe care vi le-am desemnat. Veniţi la mine. Wick, rămâi pe loc."
Toţi trei au recunoscut, iar Rapp s-a ghemuit pentru a aştepta şi a încerca să-şi recapete ceva senzaţie în mâini.
Era un déjà vu din nou. Doar că de data aceasta, în loc să stea şi să fie înzăpezit în Carolina de Nord, Rapp stătea întins pe burtă şi era înzăpezit în Idaho.
Salteaua subţire de camping de sub el şi crengile veşnic verzi îngrămădite pe spate îl împiedicau să înghețe, dar numai cu greu. Din fericire, îşi mai genera căldură şi cu fantezii despre ce avea să-i facă lui John Alton atunci când se vor întâlni în sfârşit. În momentul de faţă, Rapp era împărţit între acidul din baterie şi piranha. Poate că era posibil să le combine pe cele două. O baie de acid plină de peşti mâncători de carne. Probabil că nu era fezabil din punct de vedere biologic, dar totuşi o imagine atractivă.
Din poziţia sa, nu putea vedea răsăritul soarelui, dar umbre aproape imperceptibile începeau să apară în zăpadă. Să sperăm că acestea vor fi însoţite de încălzirea temperaturilor. Afişajul de pe ceasul său indica paisprezece grade.
„Am găsit ceva", spuse Maslick prin radio.
Rapp nu a răspuns, concentrându-se în schimb pe contractarea şi relaxarea muşchilor pentru a-i destinde. S-ar putea să aibă nevoie să se mişte repede.
„N-o să-ţi vină să crezi", a spus Maslick, fără să se obosească să ascundă admiraţia din vocea sa. „Tipul ăsta nu se joacă. Există o uşă ascunsă încorporată în stânci... Doi oameni ies. Un puşti de vârsta Annei şi o femeie. Ea poartă o puşcă cu o singură ţeavă, de parcă ar şti cum să o folosească. Nu are armă."
Rapp le-a auzit paşii şi câteva secunde mai târziu au intrat în câmpul său vizual limitat. Tânăra fată purta o parka camuflată, pantaloni de schi izolaţi şi o şapcă cu clapete pentru urechi. Mama ei era îmbrăcată la fel, dar mult mai atentă. Ea a scanat pădurea fără probleme în timp ce fata a început să-şi descheie pantalonii şi să şteargă zăpada de pe toaleta de placaj înainte de a se urca.
Când femeia s-a întors cu spatele pentru a-i oferi fiicei sale un pic de intimitate, Coleman a făcut mişcarea. Întotdeauna era o plăcere să-l priveşti lucrând şi asta nu făcea excepţie. A apărut în spatele fetei ca o fantomă, prinzându-i o mână în jurul gurii şi nasului şi luând-o cu el. Singura dovadă că ea fusese vreodată acolo era o linie de urină abia vizibilă care ducea în copaci.
„Haide, Karen", a spus femeia. „E frig aici afară."

Când nu a primit niciun răspuns, s-a întors spre toaleta improvizată. Expresia ei a trecut de la enervare, la confuzie şi apoi la teamă.
„Karen? Dragă?”
A făcut un pas ezitant înainte, agăţându-se de puşcă, dar fără să o armeze.
„Nu te mai prosti. Mă sperii.”
Încă câţiva paşi au dus-o în faţa lui Rapp. El s-a ridicat în picioare şi a venit prin spate, smulgându-i arma din mâini şi strecurându-i un braţ în jurul gâtului.
Ea a înţepenit când el s-a aplecat spre urechea ei. „Lucrez pentru guvern, Julie. Nu sunt aici ca să te rănesc sau să iau ceea ce este al tău. Vreau doar să vorbim.”
În ciuda faptului că Rapp se descurca mult mai bine cu copiii, fata era aproape paralizată de teroare. Purta haina şi pălăria mamei ei şi purta puşca într-o mână, în timp ce se agăţa de cea a lui Karen cu cealaltă. Era îndoielnic că erau supravegheaţi, dar mai bine să fii în siguranţă decât să regreţi. Îşi ţinea capul plecat şi încerca să se mişte într-un mod care să ascundă faptul că o târa practic pe fată prin zăpadă. Nu era chiar o performanţă demnă de Oscar, dar probabil că ar fi fost suficientă pentru a păcăli chiar şi o configuraţie de cameră HD. Oamenii aveau tendinţa de a vedea ceea ce se aşteptau să vadă.
Au ajuns la panta stâncoasă şi el a împins-o pe fată înainte. De la această distanţă, cusăturile uşii erau vizibile, dar nu avea nicio idee cum să o deschidă. Asta era treaba ei.
Lacrimile care-i curgeau pe obraji străluceau în soarele care se spărgea la orizont, dar ea a făcut cum i s-a spus. Uşa – practic o trapă de oţel cu pietre lipite peste tot pe ea – s-a deschis pe balamale bine întreţinute. Mas avea dreptate. Tipul ăsta nu-şi bătea joc de noi.
În interior, LED-uri de mică putere au luminat pereţii săpaţi în pământ şi întăriţi cu beton. Proviziile erau stivuite peste tot – alimente, arme, haine, unelte. Cam tot ce era necesar pentru a trece cu bine peste apocalipsă.
O voce familiară a devenit audibilă undeva în faţă. „Ce vreţi la micul dejun? Eu înclin spre haşiş. Aveţi obiecţii? Spuneţi ce aveţi de spus acum.”
Rapp a ţinut-o pe fata sforăitoare în timp ce se deplasau prin spaţiul îngust.
„Tu eşti cea pe care o aud bocănind, Karen? Ce, ţi s-a răcit fundul? Trebuie să te întăreşti, fată!”
Au ajuns la o deschidere arcuită şi Rapp s-a oprit în ea. I-a dat drumul la mâna fetei, dar ea a rămas acolo, neştiind ce să facă.
„Hash îmi sună bine.”
Jed Jones s-a învârtit, dar apoi a îngheţat când a văzut puşca soţiei sale îndreptată spre el. S-a uitat în jos la fiica sa pentru a confirma că era în regulă şi apoi s-a uitat în ochii lui Rapp.
„Nu eşti de pe aici.”
„Nu.”
„Guvernul?”
„Da.”
„Ai venit să mă faci să tac? Ca să mă bage pe mine şi familia mea într-o gaură în pădure?”
Rapp a coborât arma. „Am venit să vă cer ajutorul.”
„Unde e soţia mea?”
„Afară, cu băieţii mei. Te deranjează dacă intră să se încălzească?”
„Am de ales?”
„E casa ta, Jed.”
Tăcerea s-a întins până la zece secunde înainte ca el să răspundă. „Sigur. De ce nu?”
Rapp a sprijinit puşca de un perete şi şi-a activat microfonul de gât. „Avem cale liberă aici. Intră.”
Câteva clipe mai târziu, sunetul uşii de intrare care se deschidea din nou a ajuns la ei.
„Există un loc unde putem vorbi?”
Jones a dat din cap şi a arătat înapoi prin arcadă. Când a trecut pe lângă el, şi-a mângâiat fiica pe cap.
„Suntem bine, puştoaico. Spune-i mamei tale să pregătească pentru toată lumea ceva de mâncare.”
L-a condus pe Rapp în studioul său de radio artizanal – un birou împânzit cu echipamente electronice, un microfon şi un set de căşti. S-a aşezat pe un scaun lângă o serie de notiţe scrise de mână atârnate de un fir

şi i-a indicat lui Rapp un scaun pliabil în colţ. Nu existau prea multe îndoieli că avea o armă ascunsă undeva în dezordine, dar nu merita să-şi facă griji.
„Deci, ce vrea guvernul atât de mult încât să te trimită aici? Ca eu să încep să mă aliniez la linia partidului? Să le spun tuturor că Unchiul Sam îi va salva dacă stau înăuntru şi rămân docili?”
„Nu.”
„Atunci ce?”
„Ne-am dat seama cine a făcut asta. Un nemernic pe nume John Alton, cu ajutorul unor luptători ISIS.”
„John Alton”, a repetat Jones încet. „Un american?”
Rapp a dat din cap.
„De ce?”
„Nu prea contează. Ceea ce contează este că el ştie cum a făcut-o. „Nu contează. Ştie ce infrastructură a fost avariată, cum să intre din nou în computerele companiei de electricitate şi tot ce le trebuie oamenilor noştri pentru a repara chestia asta.”
„Dar nu-l puteţi găsi.”
„Este pe fugă. Să sperăm că este încă undeva pe drumul dintre Virginia şi Texas.”
„Ce-mi pasă mie?”
Rapp scoase o bucată de hârtie din buzunarul jachetei şi o întinse. „Aceasta este o listă generală de puncte de discuţie. Poţi să le livrezi cum vrei. Ştim că Alton te ascultă şi sunt şanse mari să te asculte în continuare pe drum.”
Fruntea lui Jones s-a încruntat în timp ce scruta hârtia. „Este adevărat? O să reuşiţi să restabiliţi curentul în sudul Texasului?”
„Nu.”
„Deci, e o momeală?”.
Din nou, Rapp a dat din nou din cap. „Îi cunosc pe tipii ăştia de la ISIS la fel de bine ca oricine. Dacă le spunem că reparăm chestia asta, vor încerca să ne oprească.”
Jones s-a lăsat pe spate în scaun, contemplând hârtia din mână. „Dacă spun asta în direct, o mulţime de oameni disperaţi vor începe să se mute spre sud. Drumul nu este un loc sigur, iar ceea ce urmăresc ei este un miraj. Pe unii dintre ei îi voi trimite la moarte.”
„Da”, a fost de acord Rapp.
Jones a continuat să se holbeze la scenariul din mâna lui. „Dacă tipul ăsta, Alton, este suficient de deştept ca să reuşească asta, nu va fi suficient de deştept ca să descopere o capcană?”.
„Poate. Dar nu suntem siguri cât de mult control are. ISIS îl va urmări atâta timp cât îi va ajuta să dărâme ţara. Dar să le spui să se retragă când revine curentul în Texas este cu totul altceva.”
„Asta sună ca un fel de „Ave Maria”, omule. Îmi ceri să trimit mii – poate zeci de mii – de oameni într-o călătorie spre nicăieri, pe baza a nu prea multe.”
„Nu pot să mă contrazic cu asta”, a spus Rapp. „Dar pot să vă spun ceva neoficial?”.
„Sigur.”
„Ei vor muri oricum. Guvernul se află încă în primele etape de doar evaluare a pagubelor. Nimeni nu vorbeşte încă despre repararea a ceva. În mod optimist, ne aşteptăm să vedem câteva buzunare izolate de energie care vor apărea în trei luni – mai ales în jurul fermelor solare şi eoliene. Şi apoi încă cinci ani până când oraşele vor începe să se aprindă. Zonele rurale nici măcar nu sunt pe ordinea de zi.”
„Nu putem supravieţui atât de mult timp, omule. Nu va mai fi nimeni care să folosească electricitatea.”
„Cam asta e şi evaluarea FEMA.”
Jones a inspirat adânc în timp ce mirosul de haşiş la conservă a început să ajungă la ei. „Bine, o voi face. Dar vreau ceva în schimb.”
„Ce?”
„Dacă îl prindeţi pe nemernicul ăsta şi, în cele din urmă, îl puneţi pe scaunul electric, vreau un loc în primul rând. „
Rapp s-a ridicat şi i-a întins o mână. „Ai cuvântul meu.”

CAPITOLUL 45

LÂNGĂ PRESTONSBURG
KENTUCKY
SUA

„N-o să vă vină să credeţi, dar în sfârşit i-am făcut de ruşine pe nenorociţii ăia de la Washington să mă contacteze. Nu m-au lăsat să înregistrez conversaţia pentru că, aşa cum am stabilit deja, sunt nişte nesimţiţi. Dar am vorbit personal cu TJ Burton, şeful FEMA. Şi, ca să fiu corect, nu părea chiar un nesimţit. A sunat ca un tip inteligent căruia îi pasă de poporul american şi care nu-şi aminteşte când a dormit ultima dată."

„Gata", a spus Alton, peste sunetul vocii lui Jed Jones la radio. „Drumul de pământ chiar în faţă."

Ibrahim a virat camionul masiv în afara şoselei rurale şi Alton a lăsat să iasă o respiraţie lungă pe care nu-şi dăduse seama că o ţinea. Slavă Domnului că îşi petrecuse atât de mult timp jucând scenarii şi creând hărţi pentru a le face faţă. Călătoria până în Kentucky se făcuse târându-se pe drumuri noroioase de munte, dând înapoi şi luând ocoluri la întâmplare. Dar funcţionase. Nu mai văzuseră decât trei alte vehicule pe drum în tot acest timp – două civile şi un transport militar nu foarte diferit de cel pe care îl conduceau. Trecerea pe lângă acesta din urmă era cât pe ce să îi provoace un atac de cord, dar în loc de lupta disperată la care se aşteptase, soldaţii din interior se mulţumiseră să facă un semn solemn cu mâna. În mod clar, comunicaţiile guvernamentale erau încă o harababură. Dar pentru cât timp mai era? Nu exista nicio îndoială că într-un buncăr ascuns al guvernului, o vânătoare de oameni fără precedent lua amploare.

„Opreşte-te la marginea acelui traseu."

Arabul s-a supus şi Alton a ieşit în ceaţa umedă căreia probabil că îi datora viaţa. Ceilalţi doi bărbaţi din ISIS au sărit din spate şi au aşteptat ordinele lui. Totuşi, nu se bucurau de asta. Şi nu s-au deranjat să o ascundă.

„Luaţi lopeţile şi urmaţi-mă", a spus Alton, mergând spre copaci.

În mod intenţionat, nu pusese ascunzătoarea departe de locul de tragere şi nici nu o îngropase foarte adânc. În afară de câţiva vânători, nu-şi putea imagina de ce ar fi venit cineva aici. Şi chiar dacă cineva ar fi venit, nu ar fi căutat o comoară îngropată, formată în mare parte din alimente liofilizate şi combustibil. Folosindu-se de repere naturale, a găsit în cele din urmă peticul de pământ fără rădăcini şi pietre pe care îl căuta. „Sapă aici. Umple rezervorul şi pune proviziile şi tot ce a mai rămas din motorină în spate."

Alton s-a întors în confortul relativ al cabinei camionului, recunoscător că mai avea încă sclavii săi arabi. Deşi prezenţa lor avea serioase dezavantaje, ceea ce nu voia să facă era să-şi petreacă următoarea oră din viaţă săpând în ploaie. O răsucire parţială a cheii de contact a făcut ca radioul să pornească din nou, în timp ce Ibrahim se urca pe uşa din partea şoferului.

„N-ai de gând să-i ajuţi?" a întrebat Alton.

„Sunt doar două lopeţi. Şi vreau să aud ce a spus directorul FEMA."

„-şi pe scurt că lucrurile nu merg prea bine. Guvernul nu a fost pregătit să se apere împotriva unui atac ca acesta şi nu a fost pregătit nici pentru urmările lui. Sunt două greşeli grave una după alta şi voi sunteţi cei care plătiţi pentru ele. Acestea fiind spuse, cine este responsabil în cele din urmă? Noi. Pentru că noi suntem cei care am insistat să alegem nişte nenorociţi complet nenorociţi şi să-i scoatem pe toţi oamenii buni din politică. Dar asta e o discuţie pentru o altă zi. Deci, cu veştile proaste din drum, permiteţi-mi să trec la nişte veşti bune care vin din Texas. Se pare că au propria lor reţea separată de cea a restului Americii. De ce? Habar n-am. Poate pentru că sunt texani nenorociţi şi nu pot face lucrurile ca toată lumea. În acest caz, totuşi, funcţionează pentru noi. Reţeaua lor este mai mică şi mai simplă, iar vremea este suficient de bună pentru ca oamenii să nu fie nevoiţi să se caţere pe un metru şi jumătate de zăpadă pentru a inspecta pagubele. Burton mi-a dat o mulţime de chestii tehnice, dar concluzia este că el crede că vor putea începe să repună Texasul pe linia de alimentare săptămâna viitoare. Au pregătit deja o serie de centrale electrice individuale şi este vorba doar de repararea avariilor la o substaţie majoră înainte de a putea începe să direcţioneze electricitatea către câteva oraşe mari. Nu că ar spune că va fi uşor. Presupun că trebuie să recupereze echipamente din toată ţara..."

„Ar putea fi adevărat?" a spus Ibrahim.

„Taci din gură", a răspuns Alton, crescând puţin mai mult butonul de volum.

„Scopul iniţial este de a readuce curentul în partea de sud-est a statului. În Houston nu mai este apă de două zile, iar acesta este unul dintre cele mai mari centre de populaţie din America. Mai important pentru noi toţi, însă, este locul în care se află sud-estul Texasului. Nu numai că se află la graniţa cu Mexicul, ceea ce va permite transportul pe uscat, dar se află şi în Golf. Dacă vor reuşi să repună în funcţiune docurile, vor putea începe să aducă provizii 24 de ore din 24 şi 7 zile din restul lumii. Şi asta e tot ce contează. Tot va fi un an de groază, dar va fi suficient pentru a ne pune ordine..."
Alton se lăsă pe spate pe scaun, privind prin parbriz în timp ce Jed începea să-i avertizeze pe oameni să nu-şi facă valizele şi să încerce să meargă pe jos până în Texas.
„Oare să fie adevărat?" a repetat Ibrahim.
Era o întrebare bună. Reţeaua din Texas era într-adevăr mai simplă şi vremea fusese cooperantă. Exista o substaţie majoră în afara oraşului Bryan, care era esenţială pentru Texas în general şi pentru Houston în special – şi tocmai de aceea Alton depusese atâtea eforturi pentru a o supraîncărca într-un mod cât mai devastator posibil. Era plauzibil ca pagubele să nu fi fost atât de mari pe cât plănuise? Răspunsul scurt era da. Pur şi simplu nu exista nicio modalitate de a controla toate variabilele. Ceva la fel de simplu ca şi faptul că societatea de electricitate ar fi scos din funcţiune acea substaţie pentru întreţinere în timpul atacului ar fi putut salva o parte semnificativă din capacitatea sa.
„Este posibil", a recunoscut Alton în cele din urmă.
„Ce putem face?"
O altă întrebare interesantă. Răspunsul, bineînţeles, era acelaşi ca şi înainte: să-l ducem în siguranţă peste graniţa mexicană. Dar interesele arabilor erau în mod evident diferite.
„Părerea mea este că este un raport destul de optimist, Feisal. Chiar dacă vor reuşi să pună curentul în sudul Texasului, beneficiile vor fi destul de marginale. Apa nu este doar în Houston, ci şi în marile oraşe din toată ţara. În plus, ideea că poţi aproviziona trei sute cincizeci de milioane de americani cu ceea ce au nevoie pentru a supravieţui din caritatea care vine prin porturile din Golf este ridicolă. Chiar dacă toate acestea sunt adevărate şi lucrurile merg perfect pentru guvern, tot vorbim de milioane de americani – probabil zeci de milioane – care vor muri. Asta înseamnă mai mult decât Războiul Civil, mai mult decât gripa spaniolă, mai mult decât Războiul Mondial..."
„Dar ei au o şansă", a spus Ibrahim. „Şi când le dai americanilor o şansă, au tendinţa de a reuşi."
Alton a dat din cap şi şi-a analizat cu atenţie următoarele cuvinte. Din nou, însă, a decis că nu exista niciun motiv întemeiat să mintă. „Ar putea fi, de asemenea, o capcană. Poate că nu se întâmplă absolut nimic în Texas. Poate că au pus DOE să inventeze cea mai plauzibilă poveste la care s-au putut gândi şi acum ne aşteaptă acolo."
„Dar ar putea fi şi adevărul", a replicat Ibrahim.
Chiar era halucinant. Nenorociţii ăştia refuzau pur şi simplu să accepte victoria dacă nu puteau să moară în acest proces. În realitate, însă, poate că ajunsese la punctul în care asta îi convenea. Dacă era o capcană sau nu, nu prea conta dacă el refuza să se împiedice în ea.
Nişte zgârieturi şi lovituri au derivat din spatele camionului şi Alton a aruncat o privire în oglinda retrovizoare. Unul dintre arabi încărca câteva bidoane de cinci galoane.
„N-avem niciun motiv să ne certăm pentru asta, Ibrahim. Putem obţine amândoi ceea ce ne dorim."
„Cum?"
Alton a luat tableta care conţinea hărţile sale şi a pătruns în fişiere. În cele din urmă, a scos un dosar plin cu scheme şi fotografii ale substaţiei din Bryan, Texas.
„Asta este. Singura substaţie din sud-vestul Texasului care se potriveşte cu povestea pe care tocmai a spus-o Jed. Pot să vă dau toate informaţiile de care aveţi nevoie – cum să ajungeţi acolo, cea mai eficientă modalitate de atac – tot ce vreţi."
„Şi ce vrei în schimb?"
„Cred că ştii deja răspunsul la asta. Vreau să mă escortezi până la un punct prestabilit de la graniţa mexicană, unde am aranjat o modalitate de a trece."
Ibrahim s-a uitat câteva clipe la tabletă şi apoi a coborât din taxi. Alton l-a privit în oglindă în timp ce vorbea îndelung cu cei doi bărbaţi de afară. Discuţia a devenit în cele din urmă aprinsă, unul dintre bărbaţi aruncând violent un deget în direcţia taxiului.

Alton a stat liniştit, gândindu-se ce să facă. Să stea deoparte sau să preia conducerea? În cele din urmă, s-a hotărât pentru cea de-a doua variantă. Nu puteau să-i facă nimic atâta timp cât purta monitoarele de ritm cardiac şi nu era momentul să-i lase pe cretinii ăştia să înceapă să gândească singuri.
A deschis uşa şi a sărit în noroi. „Care e problema? Avem de gând să plecăm naibii de aici sau aveţi de gând să staţi aici toată ziua şi să vă ţineţi gura toată ziua?".
Cei doi executanţi s-au uitat la el cu privirea aceea de jihadist nebun la care se aşteptase. Ibrahim, pe de altă parte, şi-a păstrat calmul.
„Ei atrag atenţia că graniţa mexicană este încă la mai mult de două mii de kilometri distanţă. În timpul acestei călătorii, am putea fi capturaţi de forţele guvernamentale sau chiar atacaţi de civili disperaţi. Oricare dintre aceste evenimente ar putea duce la uciderea ta sau cel puţin la creşterea ritmului cardiac până la punctul în care să declanşeze monitoarele. Atunci totul este pierdut."
„Da. Sună cam aşa."
Unul dintre cei doi bărbaţi fie că înţelegea suficient de bine engleza pentru a înţelege ce voia să spună Alton, fie că doar i-a sesizat tonul. S-a năpustit, dar Ibrahim a reuşit să-l oprească.
„Ai grijă", a spus Alton, făcând un pas înapoi. „În acest moment, sunt cel mai important om din lume. Pentru tine. Pentru americani. Pentru toată lumea. Mai sunt doar două mii de kilometri de parcurs şi toate problemele voastre se vor termina. „
Bărbatul se dădu înapoi, iar Ibrahim vorbi din nou, luptându-se în mod evident să-şi păstreze vocea impasibilă. „Oamenii mei vă sugerează să dezactivaţi acele monitoare în schimbul cuvântului nostru solemn în faţa lui Dumnezeu că vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a vă duce în siguranţă la graniţă. Ca musulmani, este un jurământ pe care îl luăm foarte în serios."
Alton a încercat să-şi înăbuşe râsul, dar chiar şi stând acolo, în ploaie, cu întreaga lume suflându-i în ceafă, i-a fost imposibil. „Poate că voi îl luaţi în serios, dar eu cu siguranţă nu. Acum ia restul de combustibil şi mâncare la bord şi hai să plecăm naibii de aici."

CAPITOLUL 46

LA NORD DE BIRMINGHAM
ALABAMA
SUA

JOHN Alton şi-a înfipt mâinile mai adânc în buzunarele sacoului şi a făcut câţiva paşi înainte. Schimbarea poziţiei continua să-i ofere acoperire, permiţându-i în acelaşi timp o mai bună vizibilitate prin tufişuri. Nu că ar fi fost ceva de văzut. Doar o autostradă pustie şi umărul mărginit de copaci de cealaltă parte a ei. Acoperişul de nori începea să se subţieze, transformând o situaţie cumplită într-o situaţie potenţial dezastruoasă. Spre sud, putea deja să vadă pete intermitente de cer albastru.
Pentru a mia oară, a încercat să-şi dea seama cum naiba se întâmplase asta. Ce ar fi putut duce guvernul la buncărul său? Fusese atât de atent. Meticulos. Perfect. Faptul că stătea acolo, în mijlocul pustietăţii Alabama, cu frigul pătrunzând în el, părea imposibil. Ca un coşmar din care avea să se trezească în curând, ţipând şi udat de sudoare. Ca atunci când era copil.
Cerul albastru ar fi adus avioane de căutare şi asta îi forţase să intre pe drumul principal cu trei ore în urmă. Era esenţial să găsească un nou vehicul înainte ca cerul acoperit să se risipească, iar acestea erau greu de găsit pe drumurile lăturalnice la care se limitase. Ceea ce fusese, într-un fel, scopul.
De când au virat pe o arteră mai principală, văzuseră o serie de vehicule civile, dintre care niciunul nu avea capacitatea sau autonomia necesară. Mult mai interesant – şi mai înspăimântător – fusese convoiul militar pe care îl zăriseră, escortat de un tanc. Un nenorocit de tanc! Ştiai că rahatul a lovit ventilatorul atunci când a apărut artileria mobilă.
Norocul lor se îmbunătăţise cu aproximativ o oră în urmă, când trecuseră pe lângă un camion al Crucii Roşii care semăna cu un U-Haul de dimensiuni medii vopsit în alb. O capacitate suficientă pentru provizii, patru oameni, şi funcţiona cu motorina pe care o transportau. Singura problemă era Humvee-ul care îl escorta şi soldaţii înarmaţi pe care îi conţinea.

Chiar şi cu acest inconvenient, arabii hotărâseră că era cea mai bună şansă a lor. Dar nu erau mulţumiţi de asta. Chiar şi Ibrahim părea că vrea să-l eviscereze ca pe un peşte. Fiecare secundă pe care o petrecea pe drum deschis creştea şansele ca el să fie capturat sau ucis.
Un motiv în plus pentru ca ei să nu se mai prostească şi să îl ducă în siguranţă peste graniţa mexicană.
Alton a strâmbat din ochi prin lumina deconcertantă a soarelui, căutându-şi camionul pe care îl ascunseseră printre copaci. Nimic. Ştia că se afla la doar câţiva metri de drum, dar arabii făcuseră o treabă impecabilă de camuflare. Să sperăm că priceperea lor va continua. Pentru că, dacă nu, probabil că era terminat. Complet, regal, iremediabil, iremediabil, dincolo de orice recunoaştere.
Calmează-te, John.
S-a forţat să îşi încetinească respiraţia şi chiar a închis ochii pentru o clipă. Dacă capacitatea lui de a gândi ceda în faţa panicii, lucrurile nu aveau să meargă bine pentru el. Era un geniu. A doborât cel mai puternic imperiu de la Roma încoace. Realizase mai multe decât aproape oricine în istorie. Tot ce trebuia să facă era să rămână calm şi să-şi păstreze mintea ageră.
Indiferent cât de zen reuşea să fie, totuşi, asta nu schimba faptul că, dacă arabii ar fi aruncat totul în aer, situaţia lui ar fi devenit nesustenabilă. Ar fi rămas în pădure cu nimic altceva decât hainele de pe el. În acel moment, nu ar fi avut de ales decât să răspundă în sfârşit apelurilor lui Janice Crane şi să înceapă să negocieze. Un dezastru total, dar guvernul american era disperat. Politicienii ar fi făcut orice era necesar pentru a trece de la statutul de ticăloşi în ochii alegătorilor lor la cel de eroi.
Alton a auzit vehiculele care se apropiau înainte de a le vedea. Acoperindu-şi ochii, a scanat spre nord, distingând în cele din urmă o strălucire subtilă de alb. Acesta a crescut în mărime şi în detalii până când a putut distinge logo-ul Crucii Roşii deasupra cabinei camionului. Au mai trecut câteva secunde până când a zărit Humvee-ul care rămăsese la aproximativ cincizeci de metri în urmă.
Adrenalina a început să curgă, în ciuda faptului că nu avea nicio implicare în ceea ce avea să urmeze. De fapt, nici măcar nu ştia exact la ce să se aştepte – Ibrahim şi oamenii lui îşi făcuseră planul în arabă înainte de a-l depune acolo, la adăpost.
Vehiculul Crucii Roşii trecu fără incidente şi Alton se concentră din nou asupra Humvee-ului din spate. Acesta era aproape la egalitate cu el când camionul său a izbucnit la vedere. Humvee-ul nu a avut timp să manevreze şi s-a izbit de panoul din spate cu probabil 80 de kilometri pe oră. Forţa impactului a fost suficientă pentru a roti camionul la o sută optzeci de grade şi, mai ales, pentru a răsturna Humvee-ul pe acoperiş. Alton îl privi alunecând pe asfalt, împrăştiind scântei.
O clipă mai târziu, două împuşcături au răsunat în succesiune rapidă. Alton şi-a redirecţionat atenţia către camionul Crucii Roşii, care a virat spre dreapta, balansându-se pe două roţi. Inima lui a tresărit periculos când a virat pe acostamentul moale şi a început să se arunce printre copacii de la marginea acestuia. În cele din urmă, însă, vehiculul a rămas în poziţie verticală în timp ce se oprea. Unul dintre arabi a alergat până la partea şoferului, ţintind puşca spre fereastră pentru o clipă înainte de a deschide portiera şi de a trage afară un cadavru.
Zgomotul împuşcăturilor a început din nou, de data aceasta chiar în faţa lui Alton. Celălalt arab era întins pe şosea, trăgând asupra oamenilor prinşi în Humvee.
Şi apoi s-a terminat.
O făcuseră. Chiar reuşiseră.
Alton a început să alerge spre şosea, dar apoi a încetinit când şi-a amintit de monitoarele de ritm cardiac legate la încheieturile mâinilor. Până să ajungă la câmp deschis, faza a doua a planului arabilor, desigur bine pus la punct, era în mişcare. Cadavrele oamenilor de la Crucea Roşie fuseseră ascunse în pădure, iar o frânghie de remorcare era conectată între camionul său şi Humvee-ul răsturnat. După ce au colectat arme de la cadavrele din interior, arabii au mutat ambele vehicule în copaci.
După aceea, a fost un tumult de activitate în timp ce transferau provizii în camionul Crucii Roşii şi umpleau rezervorul din bidoanele pe care le aveau la ei. Când a terminat, Ibrahim şi-a închis cei doi oameni în spate şi s-a urcat la volan. Alton s-a urcat în partea pasagerului şi au pornit la drum.
Toată treaba nu putea să dureze mai mult de zece minute şi nu lăsase nicio urmă în afară de o adâncitură abia vizibilă în asfalt.
Poate că Allah chiar era de partea lor.

CAPITOLUL 47

LÂNGĂ BRYAN
TEXAS
SUA

„Ăsta este ultimul pe care l-am putea obţine în mod rezonabil”, a spus Janice Crane, arătând spre un camion care se apropia cu un transformator masiv pe platforma sa. Rapp a privit cum acesta a deviat spre o parcare improvizată şi şi-a ocupat locul printre alte camioane care transportau încărcături similare. Şi-a umbrit ochii în timp ce scruta parcarea, urmărind cum soarele se reflecta pe echipamentele de acolo. Crane şi inginerii ei se gândiseră foarte mult la utilajele aduse, tratând reparaţiile la substaţia masivă ca şi cum ar fi avut într-adevăr o şansă de reuşită.

La câteva sute de metri spre vest, nenumăraţi oameni lucrau – tăind transformatoare avariate de atacul lui Alton, făcând modificări pentru a acomoda înlocuitorii şi trecând noi linii de transmisie. Speranţa era că, chiar dacă Alton ar fi găsit o modalitate de a examina proiectul în detaliu, ar fi văzut ceva ce părea întru totul viabil. Până la Janice Crane care lucra în schimburi de şaisprezece ore şi dormea într-o rulotă alături de o grămadă de muncitori în construcţii.

Rapp îşi întoarse privirea spre drumul care ducea spre şantier. Era singura cale de acces şi şerpuia printre diverse pâlcuri de copaci joşi. Cel mai apropiat arboret era suficient de rar pentru a oferi o privelişte bună a transformatoarelor de înlocuire care aşteptau să fie instalate, dar suficient de dens pentru a crea un punct de blocaj.

„Credeţi că va funcţiona?” a întrebat Crane. În vocea ei era o urmă de disperare care nu era surprinzătoare. Ea era cea responsabilă pentru angajarea lui Alton şi pentru că îi dăduse, fără să vrea, cheile regatului.

„Îl cunoşti. Ce părere ai?”

„Că nu va fi uşor de păcălit. Este un geniu în toate sensurile cuvântului şi ştie mai multe despre reţeaua americană decât oricine altcineva de pe planetă.”

„Uneori, loviturile de la distanţă sunt singurele pe care le mai ai.”

„Cum rămâne cu FBI-ul şi cu armata?”

„Fac tot ce pot, dar e o cerere mare. Presupunem că se îndreaptă spre Mexic şi că are ascunzători pe diverse rute, dar nu avem cum să fim siguri. De asemenea, una sau mai multe dintre aceste ascunzători ar fi putut include un alt vehicul, dar...”

„Nu avem cum să fim siguri”, a spus ea, terminându-i fraza.

„Da. Iar resursele sunt greu de găsit. Majoritatea computerelor pe care guvernul se bazează pentru a urmări oamenii sunt deconectate. La fel şi forţa de muncă a poliţiei locale pe care ne-am baza în mod normal.” A arătat spre cerul albastru. „Vremea cooperează, totuşi. Avem avioane operaţionale, dar este încă mult teritoriu de acoperit.”

„Cum rămâne cu prinderea lui când va încerca să treacă graniţa spre Mexic?”.

„Procent scăzut. Nu va folosi un punct de control legal, iar mexicanii nu sunt tocmai prioritari pentru problemele noastre.”

„Deci, asta este”, a spus ea. „Ultima rezistenţă a Americii”.

Rapp a lăsat să iasă o respiraţie lungă. „Da. Asta este.”

„Este chiar funcţional?” a spus Rapp, ghemuindu-se pe drumul de pământ pentru a examina o plasă de marfă grea, parţial îngropată în praf. Incapabil să sesizeze prea multe detalii în puţina lumină care se filtra din şantier, s-a întins şi şi-a trecut degetul peste una dintre curelele de nailon.

„Din câte ştiţi”, a răspuns Scott Coleman.

„Nu asta vreau să aud.”

„Îmi bat joc de tine, Mitch. Am testat-o de vreo cinci ori. Dacă Alton nu apare cu o navă de luptă, suntem în regulă.” A arătat spre copacii de pe ambele părţi ale drumului. „Plasa este fixată cu arcuri şi activată prin telecomandă. Apeşi un buton şi se desfăşoară. Când un vehicul o loveşte, arcurile reduc forţa. În plus, am săpat puţin drumul, aşa că nu se poate circula foarte repede pe această porţiune.

„Cât de repede înseamnă nu foarte repede?” a spus Rapp.
„Depinde. Adică, dacă avea ascunsă o camionetă cu trofee, am putea avea probleme. Dar chiar şi un SUV destul de performant ar fi la pământ la douăzeci de mile pe oră.”
Probabil că nu suficient pentru a răni şoferul sau pasagerul, dar Rapp încă îşi încrucişa degetele că Alton purta centura de siguranţă. Din fericire, părea a fi genul. Centuri de siguranţă. Dezinfectant de mâini. Acoperitoare de toaletă ori de câte ori era nevoit să folosească o baie publică...
„Deci, suntem gata.”
„Cred că da. Băieţii mei sunt pe poziţii. Avem drone deasupra capului căutând orice trafic suspect care vine spre noi. Maşina-catcher – sau cum naiba vreţi să-i spuneţi – este pregătită să pornească. Singura întrebare este dacă invitatul nostru de onoare va apărea.”
Rapp s-a ridicat în picioare. „În regulă. Bine.”
„Nu pot să nu observ că, de fiecare dată când vorbim, entuziasmul tău se mai estompează puţin.”
„Asta pentru că, de fiecare dată când vorbim, mă gândesc la alte cinci motive pentru care asta nu va funcţiona. Alton nu vrea să vină aici. Şi-a dus planul la îndeplinire şi acum vrea doar să treacă graniţa. Încep să cred că Darren Phillips avea dreptate şi că e o pierdere de timp. Poate că am inventat toată această operaţiune pentru că nu am vrut să stau în casă în timp ce ţara mea face implozie.”
„Poate că ai dreptate. Poate că nenorocitul ăla mic nu vrea să vină aici. Dar tipii ăia de la ISIS vor. Ei vor să urce într-o minge de flăcări suficient de mare pentru ca Allah să o vadă.”
„Da, dar care e rolul lui Alton în asta? Adică, există un drum de intrare şi o grămadă de echipament evident. Intră şi aruncă totul în aer. Chiar au nevoie ca el să planifice asta pentru ei? Suficient pentru a risca să-l lase în viaţă?”
„Eşti doar o rază de soare în seara asta, Mitch.”
El doar privea în umbrele create de luminile de lucru care luminau substaţia.
„Vreun ordin final?”, a întrebat SEAL-ul.
„Da. Toată lumea poartă veste antiglonţ completă şi nu vreau să aud plângeri legate de greutate. Fără arme, cu excepţia lui Wick, care este de veghe. El este singurul autorizat să tragă, şi numai dacă este cumva în apărarea tangilor. Îi luăm în viaţă. Punct. Dacă e vorba de moartea lor sau a noastră, noi murim. Clar?”
Coleman a schiţat un zâmbet. „Să ne echipăm.”

CAPITOLUL 48

ÎN APROAPE DE COLUMBIA
MISSISSIPPI
SUA
Întunericul se închisese, oferindu-i lui Alton un sentiment de siguranţă despre care ştia că era o iluzie. Stelele erau vizibile deasupra şi asta însemna că guvernul era acolo sus, undeva. Cercetând fiecare autostradă, stradă laterală şi drum de pământ. Dedicând tehnologie în valoare de miliarde de dolari pentru un singur scop şi un singur scop. Să-l găsească.
„Continuaţi”, a spus Feisal Ibrahim peste zumzetul motorului camionului Crucii Roşii. Alton îl ignoră, concentrându-se în schimb asupra micilor puncte de lumină de deasupra. Căutând orice semn că unul dintre ele plutea la o distanţă care putea fi măsurată în picioare în loc de ani-lumină.
„Am spus să continuaţi!”
Volumul brusc şi tonul ascuţit l-au scos pe Alton din stupoare. Se uită la arabul cocoţat pe consola dintre scaune şi apoi dincolo, la bărbatul de la volan. În cele din urmă, şi-a întors atenţia la tableta din poala lui şi la imaginea substaţiei din Bryan, Texas, pe care o conţinea.
Alton a respirat adânc şi a pornit din nou în naraţiunea pe care o lăsase să se stingă cu câteva clipe înainte.
„Încă mai cred că este mai bine să rămânem pe drumurile secundare, chiar dacă ne încetineşte. Avem destul combustibil, iar guvernul nu poate acoperi totul. Nu cu lanţurile lor de aprovizionare care se destramă şi cu revoltele care izbucnesc în oraşe. În ritmul în care mergem, cred că mai avem cam 17 ore

până unde trebuie să mă laşi în Laredo. Odată ajuns acolo, voi lua legătura cu cei care mă vor trece graniţa."
„Şi odată ce ai luat legătura, vei opri monitoarele de ritm cardiac."
„Am spus deja că o voi face."
„Şi dacă eşti prins?"
„În Mexic? Nici o şansă."
„Îmi imaginez că ai spus acelaşi lucru despre buncărul tău din Virginia."
Alton s-a încruntat în lumina tabloului de bord. Problema cu Feisal Ibrahim era că nu era prost.
„N-am de gând să-ţi suflu soarele în fustă, omule. Dacă voi fi prins, ştii la fel de bine ca şi mine că voi face roată cu tot ce am la dispoziţie pentru a nu sfârşi cu un băţ de vite al CIA înfipt în fund. Dar asta nu se va întâmpla. Resursele guvernului american sunt din ce în ce mai subţiri pe zi ce trece. În ritmul în care lucrurile se accelerează, nici măcar nu va mai exista un guvern american în câteva săptămâni. Oricum, nu unul pe care să-l recunoască cineva."
„Dacă nu cumva se dă curentul înapoi în Texas."
„Mă îndoiesc că vor reuşi şi, chiar dacă o vor face, nu va fi atât de bine pe cât se spune. Dar e o chestiune discutabilă, nu? Tu şi băieţii tăi vă veţi ocupa de această mică problemă după ce mă lăsaţi aici. „
Alton a tăcut şi a privit în întunericul de dincolo de farurile camionului. Încă şaptesprezece ore. Atât îi mai trebuia. Pentru ca acest lucru să reziste încă şaptesprezece ore.
„Continuă", a spus Ibrahim.
Alton a folosit un deget pentru a mări imaginea de pe tabletă. „Substaţia are un singur drum de acces, aşa că asta e opţiunea ta. Vestea bună este că, probabil, nu va trebui să mergeţi prea departe pe el..."
„Nu înţeleg."
„Atunci taci şi îţi voi explica. Cu excepţia cazului în care ceva nu a mers foarte prost în executarea atacului meu cibernetic – şi mi-e greu să cred asta – transformatoarele evidenţiate cu roşu sunt complet topite. Nu au cum să fie reparate. Ceea ce trebuie să înţelegi aici este că nu vrei să te laşi păcălit să încerci să strici ceva care este deja stricat."
„Şi apoi ce?"
„Gândeşte-te la ce trebuie să realizeze aici, Ibrahim. Dacă transformatoarele nu pot fi reparate, atunci trebuie să fie înlocuite. Şi asta nu este o treabă mică. Lucrurile astea sunt uriaşe şi sunt făcute la comandă pentru fiecare staţie. Singura speranţă a guvernului este de a aduce înăuntru acea mână de transformatoare care mai au vreo şansă să se potrivească. Şi asta va fi în favoarea voastră".
„Cum aşa?"
„Pentru că, dacă nu cumva îmi greşesc presupunerea, acei înlocuitori sunt deja la faţa locului", a minţit Alton. În realitate, era din ce în ce mai convins că aceasta era o capcană. Dar ce era pentru el? Odată ce va fi trecut graniţa mexicană, va fi perfect fericit ca aceşti trei nemernici să se incinereze singuri.
A recentrat imaginea pe o bucată de teren uşor împădurită, relativ plată, de la marginea de sud-vest a instalaţiei. „În locul meu, i-aş depozita aici. Şi dacă asta au făcut, aveţi o ţintă uşoară. Nu vă faceţi griji în legătură cu substaţia în sine. Fă-ţi griji pentru înlocuitori. Dacă le distrugi pe acestea, distrugi orice şansă ca ei să repună în funcţiune instalaţia."
„Şi dacă te înşeli? Dacă sunt deja pe poziţie?"
„Mă îndoiesc serios că au avut timp pentru asta, dar dacă au avut, treaba ta devine foarte grea foarte repede. Dincolo de faptul că vor avea securitate, vor fi o mulţime de muncitori care vor mişuna pe acolo – electricieni, ingineri, sudori, orice. Şi va fi greu să faci diferenţa între unităţile avariate şi cele înlocuite."
A desenat cu un stilou câteva numere grosiere pe fotografia din satelit. „Dacă au deja transformatoare la locul lor, atunci atacă-le în această ordine. Ele sunt cele mai critice şi mai greu de înlocuit."
Când Ibrahim a fost în sfârşit mulţumit de înţelegerea operaţiunii, Alton s-a întors să studieze cerul. Era o misiune sinucigaşă, dar asta părea să funcţioneze pentru toată lumea. Şi, ca un bonus, dacă guvernul chiar găsise o modalitate de a pune Texasul din nou în funcţiune, nemernicii ăştia ar fi aruncat o cheie serioasă în acel plan.

Au trecut vreo cinci minute într-o liniște binecuvântată până când o trapă care ducea spre zona de marfă s-a deschis. Bărbatul de pe partea cealaltă a vorbit îndelung în arabă înainte de a glisa din nou spre trapa închisă.
„Despre ce a fost vorba?” a întrebat Alton.
„A terminat de inventariat proviziile Crucii Roşii”.
„Şi?”
„În mare parte medicamente care nu ne sunt de niciun folos. Ne-a mai întrebat dacă vrem mâncare. I-am spus că da.”
O conversaţie cam lungă pentru a transmite nu prea multe informaţii, dar în acest moment lui Alton nu-i păsa. O privire rapidă aruncată la timpul citit pe unul dintre monitoarele de ritm cardiac îi sugera că mai aveau şaisprezece ore. Şaisprezece ore înainte de a se conecta cu coioţii pe care îi avea în contract şi de a fi transportat peste graniţă. Apoi avea să ia Lexus-ul pe care îl avea depozitat în partea mexicană şi să plece într-o croazieră liniştită spre casa lui de pe coastă.
Câteva minute mai târziu, trapa s-a deschis din nou şi bărbatul le-a înmânat câteva MRE-uri. Alton a mâncat în tăcere înainte de a-şi întoarce atenţia la fereastră.
Cu stomacul plin, şi-a dat seama cât de obosit era. Îi era din ce în ce mai greu să-şi ţină ochii deschişi şi, în cele din urmă, a renunţat. Când în cele din urmă a adormit, a făcut-o în viziuni de frunze de palmier şi umbrele de băutură.
Alton s-a trezit încet, simţindu-se ciudat de amorţit. Şi nu doar membrele, din cauza scaunului incomod din camionetă. Totul. Mintea, pieptul, pleoapele care nu păreau să vrea să se deschidă complet.
Când în sfârşit s-au supus, lumina zilei care se revărsa prin parbriz era aproape dureros de strălucitoare. Se opriseră în faţa unei case modeste din cărămidă, cu rame de ferestre scorojite şi o antenă parabolică veche pe acoperiş. Iarba crescută peste măsură se întindea în toate direcţiile, sfârşind într-o linie densă de copaci după câteva sute de metri.
Ibrahim şi unul dintre oamenii săi urcau pe aleea crăpată, dar nu au ajuns decât la jumătatea drumului când un bărbat cu un aer confuz a apărut la uşa din faţă a casei. Nu atât de confuz încât să nu aibă o puşcă de vânătoare în mâini, totuşi.
Pe măsură ce creierul lui Alton se limpezea, scena devenea din ce în ce mai ciudată. Amândoi arabii purtau jachete de la Crucea Roşie. Bărbatul cu Ibrahim era cel din spate, nu şoferul. Era încă la volan, concentrat la ceea ce se întâmpla afară, dar aruncând din când în când o privire în direcţia lui Alton.
Ibrahim începu să vorbească, gesticulând cu dezinvoltură în direcţia generală a camionului. În timp ce făcea acest lucru, bărbatul din faţa lui a început să se relaxeze şi să dea din cap.
Atunci Alton şi-a dat seama că nu se mai afla pe scaunul pasagerului. Stătea pe consola unde fusese Ibrahim, ţinut pe loc de o centură de siguranţă legată stângaci pe trunchiul său. Cum ajunsese acolo? De ce nu-şi putea aminti?
Bărbatul care, aparent, locuia în casă a început să-l urmărească pe Ibrahim spre camion, fără să apuce să vadă cuţitul care îi pătrunsese la baza craniului. Alton a continuat să privească, dar nu a simţit fiorul aşteptat sau valul de adrenalină. A rămas cufundat într-o confuzie surdă în timp ce cei doi arabi sprinteneau spre casă.
„Ce...” a început Alton, vocea lui părând ciudat de distantă. „Ce căutăm aici?”
Bărbatul de pe scaunul şoferului nu a reacţionat, rămânând concentrat pe ceea ce se întâmpla afară.
Câteva clipe mai târziu, Ibrahim şi însoţitorul său au reapărut, dând din nou cu degetul. Şoferul a reacţionat desfăcând centura de siguranţă a lui Alton şi trăgându-l din taxi.
Se pare că nu reuşea să se ţină pe picioare şi, când în sfârşit a reuşit, acestea nu-i susţineau greutatea. Îi era rău? Avuseseră un accident în care fusese rănit? Ibrahim s-a strecurat sub braţul lui liber şi l-a ajutat să-i susţină greutatea în timp ce porneau spre casă. Lumea a început să înoate greţos, iar vederea periferică a lui Alton s-a golit. Apoi totul s-a întunecat.
Conştiinţa a revenit în flash-uri. Un tavan mucegăit care îşi pierdea tencuiala. Sânge împroşcat pe tapetul floral. Cadavrul unei femei care-şi vărsa conţinutul craniului pe un covor.
A încercat să se ridice, dar nu a reuşit. Prea ambiţios. O încercare de a se rostogoli pe o parte a avut mai mult succes, dar s-a simţit smucit înapoi în poziţia iniţială după numai câţiva centimetri. Confuzia s-a

transformat în teamă. Apoi, frica s-a transformat în teroare – sau cel puţin în ceea ce se apropia cel mai mult de teroare pe care mintea lui confuză o putea evoca.
A ajuns să înţeleagă că era dezbrăcat şi că încheieturile mâinilor şi gleznele îi erau legate de patul pe care era întins. Monitoarele de ritm cardiac pe care le purta erau încă funcţionale şi diverse cabluri de încărcare duceau de la ele la o unitate de rezervă cu baterii de pe podea.
A încercat să strige numele lui Ibrahim, dar sunetul care a ieşit a fost mai degrabă un geamăt disperat. Totuşi, a fost suficient. Arabul a apărut în pragul uşii o clipă mai târziu, privindu-l o clipă înainte de a se aşeza pe un scaun lângă pat.
„Înţelegi ce s-a întâmplat?", a întrebat el, aplecându-se în apropiere.
„Nu", a reuşit Alton să iasă. „I-"
„Atunci lasă-mă să-ţi explic. Ahmad este un medic instruit de armata saudită. Iar când ţi-am spus că medicamentele din camionul Crucii Roşii nu ne sunt de niciun folos, nu era în întregime adevărat. De fapt, era plin cu tot felul de sedative şi analgezice interesante."
„Dar... Dar tu..." Alton s-a bâlbâit.
„Eu ştiu. Ştiu", a spus el liniştit. „Am promis să te ducem la graniţa mexicană sub cer senin, pe drumuri din ce în ce mai patrulate de guvern. Şi când nu am avut de ales, am fost pe deplin pregătiţi să facem asta. Dar drogurile din camion ne-au oferit o opţiune mult mai bună. Ahmad este convins că vă poate menţine fără probleme ritmul cardiac între cincizeci şi o sută de bătăi pe minut. Casa are o serie de panouri solare şi generatoare care vă vor menţine electronicele încărcate pe termen nelimitat. Iar între mâncarea pe care o aveam cu noi şi cea pe care am găsit-o aici, Ahmad te poate ţine în viaţă cel puţin încă cinci luni. În acel moment, nu cred că va mai conta prea mult dacă fişierele voastre vor fi încărcate la guvern. După cum ai subliniat, este puţin probabil ca guvernul american să mai existe în acel moment."
„Nu trebuie să faci asta", a bâiguit Alton. „Îţi jur că dacă mă laşi..."
„Dar trebuie să facem asta, John. Vei sta aici aşa în următoarele cinci luni – drogat, bălăcindu-te în propriile excremente şi din ce în ce mai acoperit de răni. Şi când în sfârşit se va termina mâncarea, Ahmad va înceta să-ţi mai dea medicamentele de care vei fi devenit atât de dependent. Iar când vei fi din nou pe deplin conştient, te va jupui de viu, încet-încet-încet, pe parcursul mai multor zile."

CAPITOLUL 49

LÂNGĂ NATCHITOCHES
LOUISIANA
SUA
„AICI!" a spus Ibrahim, arătând prin parbriz spre o camionetă abandonată pe marginea drumului.
În ciuda avertismentelor atât din partea guvernului, cât şi a populariului Jed Jones, un număr semnificativ de oameni încercau deja să ajungă în Texas. Speranţa – probabil neîntemeiată – îi forţa să iasă din casele lor şi să pornească la drum. Pe măsură ce el şi omul său se apropiau de graniţa statului, au văzut un număr tot mai mare de oameni care mergeau pe jos, pe bicicletă şi chiar câţiva călare. Unii îşi începuseră călătoria în vehicule de familie care, în cele din urmă, rămăseseră fără combustibil, obligându-i să le lase în urmă.
„Vrei să te opreşti, Feisal?".
Era o întrebare excelentă. Erau îngrijoraţi de faptul că camionul Crucii Roşii ar fi putut fi raportat ca fiind în întârziere şi ar fi putut deveni o ţintă pentru autorităţi. În plus, nu avea manevrabilitate şi tracţiune integrală, care ar fi fost probabil necesare pentru a naviga pe drumul care ducea la ţintă. Şi, în cele din urmă, nu mai aveau nevoie de capacitatea vehiculului. Toate proviziile fuseseră lăsate în Mississippi pentru a fi folosite pentru a-l ţine pe John Alton în viaţă cât mai mult timp posibil. Singurele lucruri din spatele camionului erau acum bidoanele pline cu motorină şi explozibilii improvizaţi.
„Da", a spus Ibrahim în cele din urmă. „Opreşte-te."
Au tras pe marginea autostrăzii întunecate şi el a sărit afară. Era a cincea oară când încercau asta în ultimele două ore şi până acum nu reuşiseră.

Indicatorii iniţiali erau buni – uşa şoferului era descuiată şi vehiculul a luat motorina pe care o transportau. Era ultima cerinţă care le împiedicase încercările anterioare.
Feisal întinse mâna în jurul volanului şi simţi un val de adrenalină când degetele sale găsiră o cheie încă introdusă în contact. A rotit-o şi, slavă lui Allah, luminile tabloului de bord s-au aprins.
Era un vehicul de ultimă generaţie, bine îngrijit după starea caroseriei şi a interiorului. Singura problemă sesizabilă era indicatorul de combustibil care arăta gol.
„Asta este!", a strigat el în timp ce a alergat spre partea din spate a camionului Crucii Roşii şi l-a deschis. Omul său a venit lângă el o clipă mai târziu, luând un container plin de motorină şi luându-l pentru a umple rezervorul camionetei. În timp ce făcea acest lucru, Ibrahim a început să transfere celelalte bidoane în platforma vehiculului. După ce a alimentat şi a încărcat, s-a întors la camionul Crucii Roşii pentru ultimele două lucruri. Primul era o vestă explozivă pe care o construise din materialele găsite în casa din Mississippi. Al doilea era o bombă care urma să meargă în spatele camionetei împreună cu motorina de rezervă.
Totul de acum şi până la sfârşitul vieţii lor, peste câteva ore, urma să fie un joc al improvizaţiei. Era imposibil de ştiut cum se va desfăşura oricare dintre martirajele lor, ceea ce făcea ca flexibilitatea să fie esenţială. Nu aveau informaţii cu privire la nivelul actual de securitate de la substaţia Bryan. N-aveau nicio idee dacă populaţia generală dedusese care era instalaţia şi coborâse asupra ei în căutare de hrană, securitate şi informaţii. De fapt, habar n-aveau dacă nu cumva totul era o capcană elaborată. În cele din urmă, însă, nu conta. Orice s-ar fi întâmplat, aveau să dea o ultimă lovitură americanilor şi să se alăture camarazilor lor în paradis.
Rapp şi-a verificat ceasul, un act în mod normal simplu, îngreunat de armura corporală pe care o purta din cap până în picioare.
Două dimineaţa.
La un sfert de milă mai sus pe drum, Janice Crane era încă trează, dirijând reparaţia falsă a substaţiei. Luminile de lucru şi pâlpâitul aparatelor de sudură întăreau iluzia şi asigurau suficientă iluminare pentru operaţiuni mai puţin precise, cum ar fi repoziţionarea echipamentelor şi săparea şanţurilor pentru noile linii de transmisie. Totul a fost conceput pentru a face ţinta irezistibilă, dar avea şi potenţialul de a atrage localnici disperaţi. Nu se întâmplase încă, dar era o bătaie de cap care, fără îndoială, urma să apară.
Între timp, el intra în ceea ce părea a fi ora o sută de ore de stat sprijinit de încă un copac.
Aşteptarea nu-i lăsase prea multe de făcut în afară de a se gândi. Un pic prea mult, probabil. Cu fiecare măturare a secundarului, devenea tot mai convins că era o pierdere de timp. Că Alton fie era mort, fie se prăbuşise în Mexic.
Că nemernicul ăla mic câştigase.
Şi nu doar câştigase. Câştigase mult. Pieţele financiare mondiale făceau implozie. China suferea din ce în ce mai multe nelinişti şi chiar revolte, pe măsură ce creşterea economică pe care se baza se prăbuşea. America Latină intrase în modul de supravieţuire, încasând loviturile corporale pe care deveniseră bune de absorbit de-a lungul anilor. Canada era concentrată în totalitate pe ajutorarea în caz de dezastru a părţilor din ţara lor care erau conectate la reţeaua americană şi nu putea oferi prea multă asistenţă, în afară de pregătirea avioanelor americane. Rusia a fost lovită mult mai puternic decât se aşteptase, deoarece preţurile materiilor prime s-au prăbuşit. În afară de Africa, care era mai puţin legată de motorul economic al SUA, Europa de Vest a fost probabil cea care a rezistat cel mai bine furtunii. Totuşi, situaţia lor era încă destul de gravă şi nu puteau face prea multe pentru a-şi ajuta vechiul aliat.
Deci, unde rămânea ţara pentru care îşi petrecuse viaţa sângerând? La naiba, conform raportului strict secret pe care i-l transmisese Irene Kennedy. Potrivit unui grup de economişti care includea doi laureaţi ai premiului Nobel, Statele Unite ar fi ajuns într-un an la o populaţie echivalentă cu cea a Peru. Mijlocul s-ar goli, iar cetăţenii supravieţuitori s-ar înghesui în oraşele de lângă coastă. Industria primară ar fi cea a ecarisajului – ar fi vorba de a lua tot ceea ce nu mai este folosit şi de a vinde la preţuri de chilipir. Maşini, mobilă, electronice... Totul ar fi la îndemână. De fapt, o serie de agenţii europene lucrau deja cu muzeele din SUA pentru a muta obiecte nepreţuite înainte ca oamenii să înceapă să se rătăcească cu ele.
A doua întrebare: Unde l-a lăsat asta?

La bine şi la rău, probabil bine. Îşi petrecuse cea mai mare parte a carierei sale operând în ţări violente şi în colaps. La naiba, probabil că ar trăi suficient de mult pentru a vedea cum zona metropolitană din Washington se întoarce la rădăcinile sale agricole de acum un secol.
Noroc că a fost atât de neîncercat în a pune frână afacerii cu animale a lui Anna şi Scott Coleman. Al treilea act al vieţii lui părea să fie perioada lui de fermier.
„Avem un vehicul care se apropie. Se îndreaptă spre sud pe 21. Cam la 80 km."
Vocea care se auzea în căştile lui Rapp nu era cunoscută – nu era unul dintre oamenii lui. Probabil un operator de drone al Forţelor Aeriene.
„Îl puteţi identifica?", a spus el prin microfonul de gât.
„Recepţie civilă. Plăcuţe de înmatriculare din Arkansas. Încercăm să obţinem toate informaţiile pe care le putem obţine."
Nu era primul. Erau mult prea mulţi oameni pe drum urmărind iluzia pe care o crease.
„Am înţeles. Ţine-mă la curent."
După toate probabilităţile, acesta ar fi fost sfârşitul. Camionul ar fi trecut pe lângă el înainte ca guvernul să găsească un computer funcţional capabil să furnizeze numele proprietarului. Rapp îşi încrucişă braţele puternic blindate peste un piept la fel de bine protejat şi închise din nou ochii.
Aceeaşi voce îl trezi din nou aproximativ treizeci de minute mai târziu. „Pickup-ul este încă pe curs spre tine. Este proprietatea lui Jason şi a Cynthiei Brixton din Pine Bluff, Arkansas. Din înregistrările la care putem avea acces reiese că sunt o familie de patru persoane – doi copii de opt şi nouă ani. Nu vrem să ne apropiem prea mult cu drona, dar se pare că sunt doar doi adulţi în cabină."
„Este posibil ca copiii să fie întinşi pe bancheta din spate?" a spus Rapp.
„Posibil, dar pariem împotriva acestui lucru."
„Dar încărcătura?"
„Bidoane de cinci galoane. Destul de multe, dar nu putem face o numărătoare exactă."
În mod normal, asta ar fi declanşat semnale de alarmă – o potenţială maşină capcană. Dar în acest mediu, transportul de combustibil suplimentar nu era chiar neobişnuit. Totuşi, era un vehicul civil care se îndrepta în direcţia lor, cu un număr greşit de pasageri şi cu un pat plin de lichid inflamabil. Nu îndeajuns pentru a-l determina să se târască în picioare, dar suficient pentru a-l împiedica să aţipească din nou.
„Tocmai au virat spre sud-est pe douăsprezece-optzeci", spuse vocea.
Rapp a răspuns imediat. „Repetă asta. Confirmaţi că ţinta a virat spre sud-est pe douăsprezece-optzeci."
„Confirmat. Se îndreaptă în direcţia voastră."
Şi aproximativ în direcţia opusă celei anterioare. Era greu să găseşti un motiv întemeiat pentru care cineva să se abată pe acel drum relativ minor, dacă nu avea în minte o destinaţie anume.
„Cât de departe este virajul care îi va aduce în faţa noastră?"
„Şapte mile", a fost răspunsul.
„Bruno, tu eşti pe douăsprezece optzeci. Ce vezi?"
„Nimic încă, dar ar trebui să se apropie de poziţia mea."
Rapp se ridică în picioare, folosindu-se de copacul din spate pentru a-l ajuta să depăşească greutatea armurii şi rigiditatea genunchilor. Bruno McGraw a revenit la comunicaţie o clipă mai târziu.
„Doi oameni. Cel de pe scaunul pasagerului este destul de voluminos. Nu-mi dau seama dacă e vorba de haine sau e doar gras. Totuşi, are o barbă destul de impresionantă".
„Vesta sinucigaşă?" a spus Rapp, pipăindu-şi partea din faţă a căştii pentru a se asigura că ochelarii de protecţie erau încă cocoţaţi acolo.
„Ar putea fi, dar este imposibil de spus."
Încă două mile. Pentru a ajunge la substaţie, trebuiau să vireze la dreapta peste încă două mile.
Se mişcă printre copaci, oprindu-se lângă marginea drumului de pământ, chiar în spatele cablurilor ascunse care şerpuiau pe pământ.
„Întoarce", şi-a spus în linişte. „Întoarce."
„Au deviat de la douăsprezece optzeci", a spus operatorul dronei după alte câteva secunde. „Vin în direcţia ta".
„S-ar putea să fie asta", a spus Rapp prin staţie. „Atenţie!"

Putea să vadă o hartă a zonei în mintea lui. După ceva mai puţin de un kilometru şi jumătate, ajunseseră la drumul de pământ care ducea la substaţie. Dacă făceau acea cotitură, nu mai era nicio îndoială.
„Încetinesc...", a spus entuziasmat operatorul dronei. „Asta e, domnilor. Sunt pe pământ".
„Suntem sus", a spus Rapp, ghemuindu-se. A întins instinctiv mâna spre Glock-ul legat de coapsă, dar s-a oprit înainte de a atinge mânerul. În schimb, s-a îndreptat spre un ciocan care zăcea pe jos. „Ţineţi minte cu toţii misiunea. Nenorociţii ăştia sunt prinşi în viaţă. Nu există alte considerente."
Operatorul dronei a intrat în mijlocul oamenilor lui Rapp care recunoşteau ordinul. „Şi-a stins farurile şi estimăm viteza la puţin peste douăzeci de kilometri pe oră."
„Am înţeles", a spus Rapp.
Camionul a devenit audibil câteva secunde mai târziu, dar el tot nu-l putea vedea. În cele din urmă, o siluetă vagă s-a materializat, deplasându-se de-a lungul drumului atât de repede pe cât o suporta suprafaţa. Rapp s-a concentrat asupra respiraţiei sale şi s-a pus într-o poziţie asemănătoare cu cea a unui sprinter ghemuit într-un set de blocuri de start. Trebuia să parcurgă cei câţiva metri până la vehicul înainte ca arabii să-şi dea seama ce i-a lovit. Oricât de mult ar fi vrut să-i prindă în viaţă, ei ar fi fost la fel de nerăbdători să se asigure exact de rezultatul opus.
Rapp rămase absolut nemişcat, ştiind că ar fi fost invizibil dacă ar fi făcut asta. Camioneta a continuat să se apropie, neputând să-şi mărească viteza pe drumul intenţionat accidentat, dar nici nu voia să încetinească. Acesta s-a deplasat uşor când a lovit un set de gropi artificiale deosebit de grave, iar trei secunde mai târziu era în faţa lui.
Pocnetul activării plasei de încărcare a sunat ca o împuşcătură. Dacă şoferul a văzut-o, nu a existat niciun indiciu. Camionul s-a izbit fără ca luminile de frână să lumineze măcar pentru scurt timp.
Aşa cum promisese, plasa s-a întins, absorbind o mare parte din forţă înainte de a trage vehiculul înapoi câţiva metri. Rapp a activat o lampă puternică de pe cască şi s-a năpustit înainte, traversând distanţa scurtă până la uşa şoferului.
Strălucirea de pe geam era puternică, dar nu atât de puternică încât să nu poată distinge două siluete pe scaunele din faţă. În spate nu era evident că se afla cineva, dar era imposibil să confirme acest lucru cu o certitudine de sută la sută. Nu că ar fi contat. Nu putea face nimic în privinţa asta.
Una dintre mâinile lui a lovit mânerul uşii în acelaşi timp în care cealaltă a azvârlit ciocanul în geam. Aşa cum se aştepta, uşa era încuiată şi geamul păianjenat, dar rezista. L-a împins înăuntru cu o mână înmănuşată, dar nu s-a eliberat complet, blocându-i accesul la comutatoarele de blocare.
Nimic nu era niciodată uşor.
Rapp s-a aruncat parţial prin rama ferestrei, strivind geamul cu pieptul blindat, în timp ce şoferul îl lovea cu pumnii strânşi. A reuşit să desprindă centura de siguranţă şi, o clipă mai târziu, îl trăgea pe bărbat înapoi prin deschizătură.
Pasagerul se întindea după ceva din buzunar – probabil o armă, dar Rapp se îndoia că norocul lui ar fi fost atât de bun. A reuşit să-l scoată pe şofer din vehicul şi s-a rotit, punându-şi propriul corp între terorist şi vehicul.
Explozia l-a ridicat în aer, iar el s-a luptat să se ţină de prizonierul său, pierzând în cele din urmă contactul când s-au izbit de un copac. Rapp era vag conştient de mirosul de motorină şi de faptul că flăcările îi cuprinseseră unul dintre braţe. Nu era pe deplin sigur dacă era cel stâng sau cel drept. Conceptele de direcţie şi gravitaţie deveneau din ce în ce mai vagi, în timp ce ochii lui încercau să se concentreze dincolo de crăpăturile din ochelari.
De undeva a auzit sunetul inconfundabil al unui extinctor, dar acesta nu era îndreptat spre el. Pentru o clipă a fost confuz în privinţa motivului, dar apoi şi-a amintit. Misiunea. Supravieţuirea lui era irelevantă. Oamenii din camion erau tot ceea ce conta.
Ceva greu a aterizat deasupra lui. Un alt corp înarmat. Alte strigăte. Ceva despre foc. Era în flăcări? La naiba. Da, aşa e. Da.
Un alt stingător a devenit audibil, de data aceasta însoţit de senzaţia conţinutului său care se umfla în jurul lui. Apoi, nimic.

CAPITOLUL 50

RAPP s-a trezit brusc la mirosul de săruri mirositoare. A scanat imediat împrejurimile în căutare de ameninţări, dar nu existau. Camera era mică, fără ferestre şi albă. Bărbatul aplecat deasupra lui avea un stetoscop atârnat de gât, iar Scott Coleman stătea rezemat de un perete.
Neavând niciun pericol imediat cu care să se confrunte, Rapp a luat un moment pentru a-şi evalua starea. Durerea de cap zdrobitoare era cea mai gravă. Pe locul doi era durerea din partea unde fusese împuşcat. Halatul de spital pe care îl purta era pătat de sânge, dar, în contextul carierei sale, nu atât de mult. În mod surprinzător, braţul de care îşi amintea acum că fusese incendiat s-a clasat pe locul trei, la distanţă.
„Care este situaţia noastră?", a reuşit să iasă printr-un gât care părea plin de nisip.
„Sunteţi bine", a spus Coleman. „Contuzie uşoară din cauza faptului că traiectoria voastră de zbor a fost întreruptă de un copac. Vestele antiglonţ şi costumul ignifugat te-au salvat."
„Dar Mas?"
Joe Maslick îndeplinea aproximativ aceeaşi sarcină, dar pe partea pasagerului.
„Tipul lui purta o vestă sinucigaşă. Asta a fost sursa exploziei. Nu este de super înaltă tehnologie, dar suficient. Mas a văzut-o venind şi a reuşit să se ferească în spatele uşii, dar tot a aterizat la vreo şasezeci de metri în pădure. A trebuit să-l scoatem cu elicopterul."
„Va supravieţui?"
„Este în operaţie acum, dar se spune că va fi bine. Îl ştii pe Mas. E ca un mucegai de duş. Nu poţi să-l omori."
„Cum rămâne cu tipul pe care l-am scos."
„A fost Ibrahim. S-a ars destul de rău la spate, dar nimic fatal. E conştient în camera alăturată."
Rapp s-a întins cu grijă, lăsând să respire adânc. „A funcţionat. Nu-mi vine să cred."
„Amândoi. Cineva acolo sus are grijă de noi."
Un ţipăt s-a filtrat prin peretele subţire din stânga lui Rapp, iar acesta a privit cu ochii întredeschişi spre el. „Se ocupă deja cineva de el?"
Coleman a clătinat din cap. „Doar medicii îi curăţă arsurile. Le-am spus că nu-i pot da analgezice."
Rapp s-a oprit în faţa uşii, schimbat acum în blugi, cizme de cowboy şi un hanorac. Încă se simţea ca şi cum un camion de gunoi ar fi dat cu spatele peste el, dar câteva pastile de Excedrin îi atenuaseră bătăile din cap. A respirat adânc, şi-a lipit o expresie dezinvoltă pe faţă şi a intrat pe uşă.
„Ce mai faci, Feisal?"
Bărbatul era întins cu faţa în jos pe un pat de spital, cu încheieturile mâinilor încătuşate de şinele de pe ambele părţi. Un medic în ţinută chirurgicală se afla deasupra lui, punându-i cu grijă bandaje pe spate. Acolo unde pielea arabului era încă vizibilă, arăta ca un hamburger mediu în sânge.
Doctorul s-a uitat cu îngrijorare la cei doi bărbaţi care îi invadau spaţiul steril. „Aveţi nevoie de măşti şi halate. Riscul de infecţie este..."
„Nu va trăi atât de mult", a spus Rapp, luând loc pe un scaun pliant lângă pat. Feisal îl examina prin ochii pe jumătate închişi care se lărgeau încet.
„Ştii cine sunt eu?" a întrebat Rapp.
„Ştiu", a spus el, reuşind să scuipe suficient de tare încât să-l lovească pe Rapp în picior. Nu era prima dată. Sau chiar a suta oară. Piscinele ar putea fi umplute cu cantitatea de scuipat al teroriştilor de care fusese ţinta de-a lungul anilor.
„Unde e John Alton?"
Doctorul, după confuzia sa de moment, s-a întors la bandajarea spatelui bărbatului. Ibrahim făcea un efort pentru a-şi ascunde agonia, dar nu păcălea pe nimeni.
„L-am omorât", a spus el, cu vocea picurând de durere şi ură. „I-am tăiat gâtul ca unui animal şi l-am lăsat să sângereze."
„Unde?"
„Ce?"
„Unde l-aţi lăsat să sângereze? Vreau cadavrul."
El nu a răspuns.

„Nu fi prost, Feisal. Ştim că Alton a fost creierul din spatele acestei afaceri şi că nu avea niciun motiv să-ţi spună cum a făcut nimic din toate astea. Dacă e mort şi poţi dovedi asta, nu mai avem nimic de discutat. O să-ţi trag un glonţ în ceafă şi o să-ţi arunc cadavrul în pădure. Totuşi, dacă vrei să te prosteşti, te aşteaptă un viitor urât."
„Nu-mi amintesc", a spus el, printre dinţii strânşi. „A fost pe lângă drum."
„Care drum? Cât de departe de ea? L-aţi îngropat sau l-aţi aruncat pur şi simplu? Şi cu cât timp în urmă? E destul de cald afară. S-ar putea să-l miros. Dă-mi o idee şi vom termina asta."
Privirea lui tăcută îi dădu speranţe lui Rapp. Deşi îi era greu să-şi dea seama exact care era situaţia lui Alton, acum era destul de sigur că nu fusese ucis. De ce, însă, continua să fie un mister.
Şi-a ridicat picioarele şi şi-a sprijinit cizmele pe spatele rănit al bărbatului. Ţipătul ascuţit care a emanat de la el a fost suficient de puternic pentru a-l face pe doctor să facă un pas ezitant înapoi.
„Amândoi ştim că mă minţi, Feisal. Dacă l-ai fi omorât, ai fi vrut să-mi dai peste nas, nu-i aşa? Ai vrea să stau lângă trupul lui în putrefacţie ştiind că ultima mea speranţă s-a dus. Aşa că, lasă-mă să te mai întreb o dată. Unde este John Alton?"
„Noi..." Ibrahim a gâfâit. „Am vrut să-l ucidem. Dar el a fugit. A scăpat."
„A scăpat?" a spus Rapp. „Cum? Pe jos? Lasă-mă să ghicesc, a spus că se duce la baie şi a făcut vechea şmecherie de a se strecura pe fereastră. Asta e ceea ce îmi spui? Bine, dar apoi ce s-a întâmplat? S-a urcat într-un Uber şi a plecat cu maşina în timp ce voi stăteaţi cu sculele în mână?"
„Da... Nu. El..."
Rapp şi-a mutat picioarele într-o poziţie mai confortabilă, stârnind un alt ţipăt din partea bărbatului. De data aceasta şi-a pierdut şi el cunoştinţa.
„Trezeşte-l", i-a spus Rapp doctorului.
Bărbatul a ezitat. „Eu... eu nu vreau să iau parte la asta. I-"
Scott Coleman s-a mişcat din poziţia sa de lângă peretele din spate şi a prins o mână în jurul cefei medicului. „L-aţi auzit."
Sărurile mirositoare care funcţionaseră atât de bine pe Rapp funcţionau la fel de bine şi pe prizonierul său. Omul de la CIA şi-a pus picioarele înapoi pe podea şi s-a aplecat în faţă. „Deci, îmi spuneai că voia să treacă în Mexic. Şi atunci ce s-a întâmplat?"
Durerea şi revenirea bruscă la cunoştinţă l-au împiedicat pe Ibrahim să urmărească unde se oprise conversaţia lor.
„Da!", a tuşit el. „L-am luat. La graniţă. Avea oameni acolo care să-l escorteze să treacă."
„Unde? Spune-mi unde l-aţi dus să treacă. Descrieţi-mi locul. A fost într-un oraş? Care dintre ele? Sau a fost în deşert? Lângă ce? Detalii, Feisal. Am nevoie de detalii."
„Laredo. Aproape de acolo."
„Unde e celălalt om al tău?" spuse Rapp, schimbând brusc subiectul pentru a-l încurca şi mai mult.
„Cum? Ce alt om?"
„Aveai doi bărbaţi cu tine când ai plecat din Virginia."
„În camionetă."
„Nu, mi-au spus că eraţi doar voi doi acolo."
„Eu... nu ştiu."
Rapp şi-a pus din nou picioarele pe spatele lui Ibrahim şi din nou acesta şi-a pierdut cunoştinţa.
„Am putea sta aici o vreme", a spus Coleman.
Era o observaţie corectă. Secretul interogatoriilor de succes era să ai informaţii pe care subiectul nu ştia că le ai. În acest caz, Rapp doar se legăna în întuneric. Omul putea spune o sută de minciuni şi nu era nerăbdător să-şi petreacă următoarele şase luni urmărindu-le.
Trebuiau să devină sistematice. Să creeze o linie de interogare atentă, să ia notiţe despre tot ce se spunea, să facă trimiteri încrucişate... Ibrahim nu avea de gând să se rostogolească şi să le dea ceea ce voiau. Şi în starea lui fizică actuală, nu puteau să-l forţeze prea mult.
„Du-te şi caută un pix şi nişte hârtie, Scott. Şi doctore, dacă mai aveai alte întâlniri astăzi, ar trebui să le anulezi."
Şase ore.

Rapp a intrat înapoi pe uşă şi a căzut pe patul în care se trezise.
„Eşti bine?” a spus Coleman.
„Fă-mi-o pe Irene la telefon.”
Fostul SEAL a format numărul şi şi-a pus telefonul prin satelit pe difuzor. Vocea lui Kennedy se auzi în difuzorul de tinichea o clipă mai târziu. „Scott. Unde este Mitch? Ai reuşit să obţii ceva de la Ibrahim?”
„Sunt aici”, a spus Rapp, aruncându-şi un antebraţ peste ochi pentru a bloca lumina. Ciocănitul din capul lui începuse să se înrăutăţească din nou. „Am obţinut ce am putut, dar nu sunt sigur cât valorează.”
„Spune-mi.”
„Sunt mai mult sau mai puţin convins că Alton este în viaţă şi că este cu omul rămas de la Ibrahim.”
„Ce zici de o locaţie?”
„Există o casă rurală în Mississippi care a apărut de câteva ori.”
„Crezi că ar putea fi acolo?”
„Poate. Am scos fotografii din satelit şi Ibrahim a descris-o destul de bine încât sunt sigur că a fost acolo. Dar este acolo unde l-a lăsat pe Alton? Nu ştiu. De ce ar fi făcut-o? La naiba, de ce îl mai ţin în viaţă? Pare o prostie, iar Feisal nu e prost.”
„Dar nici Alton nu este. Dacă aş fi în locul lui, le-aş spune că aş putea face mai mult. Că, dacă mă ţin în viaţă, aş putea opri orice încercare de a readuce curentul la normal.”
„Poate”, a recunoscut Rapp. „Dar senzaţia mea este că există ceva ce Ibrahim nu ne spune. Este evident că a fost destul de bine antrenat în tehnicile de interogare şi amestecă suficient adevăr cu minciunile sale încât să fie greu să le deosebim.”
„Dar, între timp, cel puţin avem ceva. O ţintă în Mississippi”, a spus Kennedy.
„Da...”
„Nu eşti de acord? Nu pari sigur.”
„Nu-mi place să mă lansez în situaţii pe care nu le înţeleg, Irene. Avem o singură şansă şi până acum rezultatele noastre au fost de rahat. Poate ar trebui să ne gândim să punem supraveghere pe proprietatea Mississippi şi să-i lăsăm pe experţii de la Langley să se ocupe de Ibrahim.”
„Nu voi putea să-i vând asta preşedintelui. Ştiu că nu ai avut timp să urmăreşti detaliile a ceea ce se întâmplă în restul ţării în ultimele douăzeci şi patru de ore, dar nu e bine. Apa se opreşte în fiecare oraş mare, unul după altul. Am pierdut controlul asupra oraşului Detroit şi am mutat majoritatea forţelor guvernamentale de acolo. Aducem apă în Houston cu cisterne, dar singurul lucru care ţine oraşul la un loc este povestea pe care am inventat-o despre repunerea în funcţiune a reţelei din Texas. Se va prăbuşi în haos în următoarele câteva zile. Este al patrulea cel mai populat oraş din America. Numărul victimelor creşte vertiginos, Mitch. Mâine – şi mă refer doar la mâine – ne aşteptăm la o sută optzeci de mii de morţi din cauza setei, a violenţei şi a lipsei de asistenţă medicală. Şi ajungem în punctul în care foametea va deveni un factor de ucidere semnificativ. Preşedintele va spune că nu mai este timp pentru a fi conservator.”
„Şi dacă spun nu?”
„Atunci va trimite pe altcineva. Şi asta ar creşte semnificativ şansele ca misiunea să eşueze. Îmi pare rău, Mitch, dar opţiunile noastre s-au epuizat. Eşti cel mai bun din lume la asta. Te rog. Gândeşte-te la cum poţi face ca asta să se întâmple. Acum, trebuie să mă duc să-l informez pe preşedinte. Sună-mă înapoi.”
Linia s-a închis.
A existat un moment de tăcere, apoi Coleman a început să râdă.
„Am ratat ceva amuzant?”
„Eşti cel mai bun din lume la asta”, a spus Coleman, imitând tonul ferm al lui Kennedy. „Îţi baţi joc de mine? Eşti cel mai prost din lume la asta. Eşti, fără îndoială, cea mai proastă persoană din lume în a nu ucide oameni. În urmă cu câteva luni, ai vrut să-ţi împuşti instalatorul în genunchi din cauza unei probleme cu tocătorul de gunoi. Şi niciunul dintre noi nu-şi poate da seama cum de dentistul tău este încă în viaţă.”
Cuvintele lui se voiau a fi o glumă, dar, ca toate glumele bune, aveau un sâmbure de adevăr. Rapp nu era un expert în salvarea ostaticilor. Iar proprietatea din Mississippi fusese în mod clar aleasă pentru a oferi privelişti deschise în toate direcţiile. Omul lui Ibrahim ar fi urmărit şi probabil că l-ar fi ucis pe Alton

dacă ar fi văzut ceva cât de cât ieşit din comun. Cum ar fi o grămadă de operatori puternic înarmaţi care se plimbau pe alee.
„Idei?” spuse Rapp.
Coleman a ridicat telefonul şi a derulat până la fotografiile de deasupra ţintei. „O singură greşeală şi s-a terminat jocul.”
„Atunci nu facem niciuna.”
„Nu ştiu, Mitch. Despre ce vorbim aici? Orice lucru pe care îl facem trebuie să aibă o probabilitate destul de mare de reuşită, nu? Şi nu mă refer la 90 la sută. Mă refer la nouăzeci şi nouă virgulă nouăzeci şi nouă virgulă nouă la sută. Deci, să facem un tunel din copaci, să găurim în partea de jos a casei şi să băgăm benzină? Serios, ăsta e cel mai plauzibil lucru care îmi vine în minte.”
Rapp nu a răspuns, în schimb stătea întins cu braţul aruncat peste ochi.
„Dar tu, omule, cum rămâne cu tine? La ce te gândeşti? Este măcar fezabil?”
A reflectat la întrebare timp de aproape un minut, învârtind în minte toate scenariile posibile.
„Este fezabil”, a spus el în cele din urmă. „Dar poate nu de către noi.”

CAPITOLUL 51

ÎN APROAPE DE COLUMBIA
MISSISSIPPI
SUA

ELIZABETH Dawson a călcat pe o creangă uscată, străduindu-se să nu tresară când pocnetul puternic a răsunat prin pădure. În schimb, ea a adăugat cacofonie la cacofonie târându-se printr-un covor de frunze uscate, în loc să ocolească mai uşor.
Dacă oamenii ei ar putea să o vadă acum, ar muri de râs. Şi nu era vorba doar de faptul că se clătina prin pădure ca o turmă de vite bete. O făcea într-o pereche de blugi mulaţi, o jachetă roz şi o căciulă tricotată cu un pompon alb enorm. Totuşi, era mai bine decât ţinuta pe care fusese obligată să o poarte în avionul din Granada.
Îşi luase o tonă de rahat din cauza părului ei blond natural şi a pieptului larg în timpul anilor petrecuţi în armată. Dar asta se mai potolise puţin după ce fusese prinsă într-o ambuscadă cu un grup de puşcaşi marini în Afganistan. Ajunsese la comandă, fusese împuşcată de două ori şi îi scosese pe toţi în viaţă. Nu era de mirare că ofiţerii ei comandanţi o remarcaseră şi câteva medalii strălucitoare au însoţit un respect suplimentar. Ceea ce a fost o surpriză a fost faptul că şi altcineva a fost luat în seamă. Şi acel altcineva era Mitch Rapp.
Exact. Mitch nenorocitul de Rapp.
Când oamenii lui o sunaseră în legătură cu operaţiunea aia nebună din Spania, ea nu ezitase nicio secundă. Şi acum era din nou aici. De data asta, el o sunase personal. A fost chemată în biroul comandantului bazei, i s-a dat un telefon securizat şi ştiţi a cui era vocea de la celălalt capăt? Da. Mitch nenorocitul de Rapp.
Cerul era foarte senin şi temperaturile de după-amiază erau în creştere. Asta, combinat cu haina de puf, armura de clasa a III-a şi rucsacul Walmart, o făcea să înceapă să transpire. Să sperăm că make-up artistul care o înfrumuseţase în acea dimineaţă avusese dreptate în ceea ce priveşte durabilitatea materialelor sale. Nu i-a luat atât de mult timp pe cât se anticipa pentru a sesiza o licărire de aur în faţă. Şi-a ajustat traiectoria, concentrându-se să îşi păstreze mersul natural în timp ce se îndrepta spre ea.
În ciuda faptului că i se spusese cam la ce să se aştepte, femeia care i se înfăţişa părea complet... greşită. Dawson primise întotdeauna o mulţime de priviri de la bărbaţii care treceau pe lângă ea, dar tipa asta era la un cu totul alt nivel. Nu avea nevoie de machiaj sau de un pompon strălucitor la pălărie. Părul ei castaniu curgea luxuriant peste o jachetă lucioasă care era tăiată chiar deasupra unui fund perfect, îmbrăcat în denim. Albastrul ochilor ei ieşea în evidenţă chiar şi de la distanţă, plutind deasupra unui nas la fel de impecabil ca şi fundul ei. Căţeaua avea chiar şi obrajii roz.
Ochii aceia superbi îi urmăreau apropierea, absorbind tot ceea ce vedeau într-un mod cam mort. Sau poate doar deznădăjduit de neimpresionată.

„Sadie?”
Tânăra doar a dat din cap şi a pornit în direcţia ţintei. Mersul ei nu era deosebit de eficient, deşi cizmele blănoase de la capetele picioarelor ei rămuroase nu erau tocmai concepute pentru călătorii în ţinuturile din spate. Felul hipnotizant în care se legănau şoldurile ei, totuşi, sugera că probabil nu trebuia să meargă foarte des. Bărbaţii s-ar fi omorât între ei pentru a o lua cu maşina.
Dawson se luă după ea, venind alături, dar rămânând tăcut. Erau o serie de întrebări pe care ar fi vrut să le pună, dar era destul de clar că Sadie nu era genul care să le răspundă. Aşadar, cu însăşi existenţa Americii în joc, ea urma să meargă la această operaţiune susţinută de cineva care părea că se va rupe în două dacă bate vântul.
Agent Victoria's Secret.
Dawson îşi reprimă un zâmbet la asta. Făcea mai acceptabil faptul că acum era absolut sigură că urma să moară.
Au ieşit pe aleea lungă de pământ la aproximativ un sfert de milă de ţintă, virând spre nord şi urcând-o în linişte. Dawson habar n-avea dacă noul ei partener purta o armă, dar ea însăşi nu fusese dotată decât cu o mică seringă ascunsă sub una dintre curelele rucsacului ei. Nu prea era un substitut pentru M4-ul ei, dar era de înţeles având în vedere parametrii misiunii. Ordinele ei erau ca niciunul dintre tangouri să nu fie rănit. Chiar dacă ar fi trebuit să încaseze un glonţ pentru unul dintre ei.
Casa a intrat în vizor şi ea i-a studiat faţada. Singurele fotografii pe care le văzuse fuseseră aeriene, dar păreau a fi destul de precise. Amenajarea interioară, în schimb, era o necunoscută totală.
Murdăria s-a transformat în pavaj crăpat şi au urcat pe alee spre uşa din faţă. Din lemn şubred vopsit în albastru, fără geam sau vizor. După o scurtă pauză, Sadie a făcut un ghem cu o mână bine îngrijită şi a bătut în ea.
Nu a răspuns.
A încercat butonul.
Încuiat.
Următoarea mişcare era evidentă. Dacă erau ceea ce se prezentau a fi – două femei disperate în drum spre mântuire în Texas – ar fi presupus că locul era gol şi ar fi spart un geam. Şemineul din partea de vest sugera că era un loc bun pentru a se încălzi şi s-ar putea să existe câteva resturi de mâncare pe care proprietarii le-ar fi uitat când au abandonat locul.
Sadie a luat una dintre pietrele care delimitau marginea aleii, dar înainte de a o putea arunca, uşa din faţă a fost deschisă brusc. Dawson a simţit un val surd de adrenalină când l-a văzut pe bărbatul cu puşcă de vânătoare cum păşea pe verandă. Ten închis, barbă deasă, ochi plini de ură.
Planul era simplu, dar şi puţin cam lejer. Ar fi fost practic imposibil ca Rapp şi echipa lui să se apropie de casă fără să fie descoperiţi. Era de înţeles că erau îngrijoraţi de faptul că nenorocitul ăsta de arab l-ar fi ucis pe John Alton la primul semn de probleme. Aşa că au subcontractat treaba cuiva mai bine calificat pentru a profita de cea mai mare slăbiciune a bărbaţilor arabi: misoginismul lor. Bărbatului mediu din Orientul Mijlociu îi era imposibil să vadă o femeie ca pe o ameninţare. Mai ales două tinere americane sexy. Era un punct orb de care profitase de mai multe ori în străinătate. Şi trebuia să mai funcţioneze încă o dată.
Faţa lui Sadie s-a luminat în timp ce se îndrepta spre bărbat. Vocea ei a ieşit entuziasmată, dar cu o urmă de uşurare. Era ca şi cum ar fi devenit o persoană complet diferită. Exact persoana care trebuia să fie.
„Slavă Domnului că e cineva acasă! Suntem în drum spre Texas şi trebuie să plecăm de pe drum înainte să se întunece. Nu e sigur.”
Ea a ajuns la aproximativ cinci metri de el înainte ca el să ridice puşca şi să o ţintească direct în faţa ei.
„Hei, omule. Suntem doar noi doi”, a spus Sadie, oprindu-se şi întinzând mâinile într-un apel la pace.
„Nici măcar nu avem nevoie de mâncare, dacă nu ai tu. Doar puţin timp lângă foc şi o canapea pe care să dormim. Mâine dimineaţă, vom pleca la drum. Aţi auzit? Se crede că vor reuşi să repornească curentul în Texas. Va fi incredibil.”
Dawson cunoştea expresia bărbatului din timpul petrecut în Orientul Mijlociu – nu prea vorbea engleza şi nu prindea decât cam treizeci la sută din ceea ce se spunea. Tonul ei continua să fie însă perfect. La fel de neamenințător ca un coş de pisicuţe.

„Du-te!”, spuse el, confirmând suspiciunile lui Dawson cu privire la abilităţile sale lingvistice. „Nimic pentru tine!”
Sadie a continuat să vorbească şi era convingătoare ca naiba, dar el pur şi simplu nu era de acord. Aşa cum le plăcuse să spună Blues Brothers: el era într-o misiune de la Dumnezeu.
Cei câţiva metri care îi despărţeau puteau la fel de bine să fie o milă şi încă nu era niciun semn de la ţinta lor principală, John Alton. Trebuia să se apropie suficient de mult pentru a face o mişcare, iar în acest moment asta nu avea să se întâmple. Avea nevoie de ceva mai multă persuasiune. De preferinţă ceva care să poată fi înţeles cu cunoştinţe de engleză de grădiniţă.
Poate că era timpul să profite de o altă slăbiciune comună a bărbaţilor musulmani: ocaziile de a face sex erau puţine şi rare.
Când Sadie a tăcut în sfârşit, Dawson s-a apropiat şi i-a plantat un sărut pe gură. Şi nu doar un pupic. Unul lung şi senzual, cu care, slavă Domnului, ea a intrat în joc. De fapt, avea un dar pe cinste.
În cele din urmă, Dawson s-a îndepărtat şi s-a întors spre bărbat cu o expresie care era foarte clară. Dacă îi lăsa înăuntru, ei ar fi fost fericiţi să-l lase să intre.
Din nefericire, reacţia lui a fost să se uite la ei cu o sprânceană uşor încruntată. Poate că, până la urmă, nu era vorba de abilităţile sale lingvistice. Poate că era doar un idiot nenorocit.
În cele din urmă, arabul şi-a ajustat ţinta spre pieptul lui Dawson şi a strigat din nou în engleza lui stricată. „Pleacă! Pleacă!”
Neavând altă opţiune, a început să se îndepărteze de Sadie, asigurându-se că bărbatul o urmărea cu arma lui. Asta a fost. Momentul adevărului. America făcea implozie, iar Mitch Rapp privea. Ce avea de gând să facă?
Puşca era o puşcă cu ţeavă dublă de calibrul 12. Chiar şi cu armura pe care o purta, ar fi fost o zi proastă să fie lovită de la această distanţă. Doar dacă nu cumva îi viza faţa, caz în care durabilitatea machiajului ei ar fi fost testată cu adevărat.
O putea vedea pe Sadie în vederea periferică. De când bărbatul nu mai era atent, expresia ei devenise din nou moartă. Era imposibil de citit, dar Mitch Rapp o alesese pe ea şi el nu lucra cu a doua şiră.
Nu-i aşa?
Dawson a înghiţit în sec şi apoi a atacat direct spre ţeava puştii. O fracţiune de secundă mai târziu, aceasta s-a descărcat. A crezut că expirase complet înainte de a se arunca, dar forţa exploziei a găsit ceva aer rămas pentru a o scoate din ea. În timp ce era aruncată înapoi, supermodelul nebun s-a ciocnit cu bărbatul. Şi-a înfăşurat picioarele în jurul lui, strecurându-i o mână peste gură şi nas, în timp ce o folosea pe cealaltă pentru a-i înfige o seringă în gât. S-a clătinat spre stânga, dezlănţuind celălalt butoi peste aleea goală chiar în momentul în care ceafa lui Dawson a lovit pământul.
Arabul s-a prăbuşit, dar Sadie a aterizat ca o pisică pe picioare şi a sărit prin uşa deschisă din faţă.
Dawson a încercat să se ridice, dar nu avea cum să se ridice. Se simţea de parcă cineva îi sărise pe piept, iar pământul unde se lovise capul ei era tare ca piatra.
Câteva secunde mai târziu, trei bărbaţi au trecut sprinten pe lângă şi au intrat în casă. Al patrulea, un bărbat blond cu un SIG, s-a ghemuit pentru a o acoperi pe ea şi pe echipa care îl condusese. Strigăte de „liber” au spart liniştea şi apoi vocea lui Sadie s-a ridicat deasupra lor.
„Aici înăuntru!
„E în viaţă”, a spus Sadie. „Dar se pare că este inconştient”.
S-a dat la o parte, dezvăluind un pat de care John Alton era bine fixat. Era complet nemişcat şi Rapp ar fi presupus că se prefăcea dacă nu ar fi fost vorba de noptiera tapetată cu produse farmaceutice şi de mirosul copleşitor de fecale.
Mult mai interesante erau firele care duceau de sub plapuma care îl acoperea la o baterie mare de pe podea. Rapp a tras cu grijă pătura înapoi, neştiind la ce să se aştepte.
Cablurile de încărcare au fost conectate la două monitoare de ritm cardiac separate, unul la fiecare încheietură şi fiecare cu o curea toracică corespunzătoare. Ambele unităţi îi erau familiare şi chiar se antrenase o vreme cu unul dintre ele. Ceea ce nu înţelegea, însă, erau electronicele artizanale care modificau curelele.

A verificat cititorul digital de pe una dintre încheieturile lui Alton. Ritmul său cardiac indica cincizeci şi nouă de bătăi pe minut. Cealaltă unitate indica acelaşi lucru.
„Ce avem, şefu'?" vocea lui Bruno McGraw din spate.
„Monitoare de ritm cardiac conectate la ceva ce nu pot să înţeleg. Are alarmele înalte şi joase setate. Bănuiala mea este că dacă atinge una dintre aceste limite, se întâmplă ceva."
„Cum ar fi? O capcană? Poate că tipii de la ISIS au pus-o pe el ca să nu poată fugi?"
Rapp a clătinat din cap. „Mi se pare o mulţime de probleme pentru un tip care nu pare să plece nicăieri. Sună-l pe Marcus. Asta e domeniul lui, nu al nostru. Între timp, nimeni nu atinge nimic."
„Am înţeles."
Rapp s-a întors şi s-a întors afară. Arabul era încă inconştient pe verandă, acum cu cătuşe flexibile. În curte, Coleman o pusese pe Elizabeth Dawson pe picioare. Pălăria şi jacheta de puf erau pe jos, iar fostul SEAL o ajuta să iasă din armura de corp.
„Eşti în regulă?" a spus Rapp, dându-i o mână de ajutor.
Ea a dat din cap şi a reuşit să şoptească: „Da, domnule".
„A fost o piesă solidă", a recunoscut Rapp. „Aş fi pariat bani pe faptul că a funcţionat."
„Niciodată nu este atât de uşor", a răsuflat ea.
„Niciodată atât de uşor", a fost de acord Rapp.

CAPITOLUL 52

Scena se transformase complet. Scopul era să menţină protocoalele de blackout pentru a nu atrage atenţia, dar era o provocare. În lumina stelelor, Rapp putea distinge trei elicoptere în luminişul din jurul casei – dintre care unul era un transportor cu rotor în tandem. Personalul de securitate fusese postat în pădure, iar drumul principal dinspre est fusese baricadat în cazul improbabil în care cineva ar fi putut trece cu maşina.
În interiorul casei, totul părea în sfârşit să se îndrepte în direcţia bună. Marcus Dumond şi echipa sa încercau să afle care era scopul monitoarelor de ritm cardiac ale lui Alton. Personalul medical îl declarase rezonabil de sănătos, dar îl ţinea sedat pentru moment. Şi, în sfârşit, Coleman era în camera din spate, lucrând la arabă.
Rapp mai inspiră o ultimă dată aerul curat şi rece, apoi se îndreptă înapoi înăuntru. Spaţiul restrâns devenise destul de aglomerat, dar reuşi să se împingă spre bucătărie, unde fusese adusă ceva mâncare. Şi-a înghesuit în gură un sandviş cu şuncă şi brânză şi era pe punctul de a o spăla cu o Coca-Cola caldă când a auzit o voce în spatele lui.
„Nu ajung nicăieri cu tipul ăsta, Mitch".
Rapp se străduia să înghită în timp ce Scott Coleman, stropit cu sânge, intra.
„A spus ceva?"
„Nada. Dacă nu l-am fi auzit pe verandă, m-aş fi întrebat dacă nu cumva e surdo-mut."
„Continuă să încerci", a spus Rapp. „Dar să nu-i faceţi daune permanente. Îl vom duce înapoi la Langley. Să vedem ce pot face ei."
Fostul SEAL a dat din cap şi a dispărut din nou, apucând un sandviş în timp ce se ducea. Rapp era pe cale să rupă o pungă de chipsuri de cartofi când Dumond a apărut în uşă.
„Suntem cât se poate de pregătiţi."
Rapp a golit punga în gură şi a dat din cap.
Camera în care Alton zăcea inconştient căpătase aspectul unei unităţi medicale de înaltă tehnologie. Era un pat curat şi reglabil, un monitor care citea semnele vitale ale lui Alton şi o perfuzie instalată. Mirosul de excremente umane dispăruse, dar nu era clar dacă asta se datora faptului că îl curăţaseră sau pentru că fusese învelit în pături de plumb asemănătoare celor folosite pentru radiografii.
„Este încă bine?" i-a spus Rapp unui medic din armată care era singura altă persoană autorizată să intre în cameră.
„E bine. Am primit rezultatele analizelor de sânge, aşa că ştim ce i s-a administrat şi în ce cantităţi. Nimic periculos. Intravenosul este un sedativ, lichide şi nişte nutrienţi."

Rapp a dat din cap. „Marcus?”
„Aşa cum am discutat, poartă două monitoare de ritm cardiac disponibile în comerţ. Există alarme joase setate la zero şi alarme înalte setate la o sută şaizeci. Toate acestea sunt conectate la un telefon prin satelit puternic modificat care este conectat la curelele de piept.”
„De ce?”
„Nu ştiu exact. Ceea ce pot să-ţi spun este că l-a configurat astfel încât, dacă una dintre aceste alarme se declanşează – practic, dacă moare sau se amplifică prea tare, telefonul prin satelit se activează.”
„Vrei să spui că dă un telefon?”
„S-ar putea. Sau un e-mail. Sau un mesaj.”
„Ar putea face ceva de genul declanşării unei bombe?”
„Orice este posibil, dar probabil că nu. Satelitul la care este conectat este complet sub controlul guvernului şi doar utilizatorii foarte selecţi – cum ar fi tu şi, în mod ironic, el – sunt încă autorizaţi să îl folosească. Un telefon oarecare conectat la o bombă ar fi fost dat afară cu mult timp în urmă.”
„Deci, dacă înţeleg bine, această configuraţie nu poate face nimic altceva decât să dea un telefon sau să trimită date către persoanele care se află încă în reţea. Deci, practic, personal guvernamental critic.”
Dumond a ridicat din umeri. „Da. Ca să mă exprim în limbajul lui Mitch Rapp: Este un telefon. Poate face chestii de telefon.”
„Bine. Despre ce va fi vorba în acel apel sau în acele date?”.
„La naiba dacă ştiu. Datele sunt criptate, iar spargerea lor nu se va întâmpla prea curând. Din păcate, asta ne lasă o singură opţiune.”
„Care este?”
„Să declanşăm alarmele şi să vedem ce se întâmplă.” A arătat spre păturile de plumb. „Pentru asta sunt acelea. L-am dezautorizat în reţea, dar nu vreau să ne asumăm riscuri. Semnalul nu poate pătrunde.”
„Eşti sigur.”
„Alton este un ticălos genial, dar nici măcar el nu poate încălca legile fizicii.”
Rapp s-a holbat câteva clipe la bărbatul inconştient, încercând să proceseze ceea ce auzise. „Crezi că arabii i-au pus chestiile alea pe el sau a făcut-o el însuşi?”
„Bănuiala mea este că a făcut-o singur. Dar nu pot garanta asta.”
Rapp a tras un scaun şi s-a aşezat lângă pat. „Deci, dacă i se întâmplă ceva rău, telefonul dă un telefon către cineva din reţea.”
„Sau trimite date.”
„Sau trimite date”, a fost de acord Rapp. „Un complice?”
„Ăsta e răspunsul evident. Dar de ce? Ca să vină să-l salveze? Pentru a-l anunţa pe el sau pe ea că e mort? Care ar fi scopul?”
Puteau să stea aici şi să speculeze toată ziua, dar, în cele din urmă, Dumond avea dreptate. Nu exista decât o singură cale de a şti cu siguranţă.
„Doctore. Poţi să-l aduci aici?”
„Bineînţeles.”
Rapp l-a privit pe bărbat lucrând şi, câteva clipe mai târziu, pleoapele lui Alton au început să se agite. După încă un minut, se uita prin cameră, ameţit.
„Cum te simţi?” a spus Rapp.
El nu a răspuns imediat, continuând să studieze mediul înconjurător în timp ce mintea îi revenea la normal. Calculând.
Interesant, când s-a uitat în direcţia lui Rapp, a avut o străfulgerare de recunoaştere urmată de teamă. Nu era chiar o experienţă nouă pentru omul CIA, dar, în acest caz, neaşteptată. Singura dată când Alton pusese ochii pe el fusese la acea întâlnire din Maryland.
Sau nu?
„Cine eşti?”, a rostit el în cele din urmă. „De la guvern? Slavă Domnului. Slavă Domnului că eşti aici. Mă ţineau în patul ăsta, mă drogau...”
„Eşti bine acum”, a spus Rapp, făcându-i jocul. Era clar că Alton reuşise deja să născocească o poveste care să-i salveze fundul. Ar fi fost interesant să audă care era.

„De ce te ţineau aici?”
„Ei sunt cei care au făcut asta. M-au forţat să-i ajut. Eu sunt John Alton. Am fost consultant pentru Departamentul de Energie. Ştiau că, dacă scap, mă voi duce direct la autorităţi.”
„De ce nu te-au ucis pur şi simplu?”
„Pentru că s-au gândit că ar putea avea nevoie de mine dacă guvernul reuşeşte să înceapă să repare lucrurile.” A făcut o pauză. „Oh, Doamne. Texas! Doi dintre ei se duc acolo pentru a încerca să distrugă reparaţiile la reţea. Trebuie să-i avertizezi.”
Rapp s-a lăsat pe spate în scaun, impresionat. Să vină cu o poveste solidă ca aceea în acele circumstanţe arăta o putere mentală serioasă.
„Ei bine, acum eşti în siguranţă, John. Şi îţi mulţumesc pentru informaţii. Vom trimite imediat un detaşament de securitate în Texas. Mai important, însă, este că societăţile de electricitate trebuie să ştie cum să intre din nou în computerele lor şi trebuie să ştim exact ce daune au fost făcute.”
Alton a evitat să se uite la el, examinând în schimb curelele care îl legau de pat şi apoi s-a întins pe spate. Calculând. Întotdeauna calculând.
„Sigur”, a spus el în cele din urmă. „Bineînţeles.”
„Grozav”, a spus Rapp. „Dar un ultim lucru. Pentru ce sunt monitoarele de ritm cardiac?”
Lui Alton i-au trebuit câteva secunde pentru a răspunde. „Nu ştiu despre ce vorbeşti”.
Rapp a bătut cu degetul arătător una dintre curelele toracice.
„Eu... nu ştiu. Nu am mai văzut aşa ceva până acum. Probabil că mi-au pus-o în timp ce eram inconştient.”
„Interesant”, a spus Rapp.
„Ce?”
„Doctorii mi-au spus că, după starea pielii tale, le porţi de mult timp. Săptămâni, cel puţin. Poate mai mult de o lună.”
Alton a întâlnit în cele din urmă privirea lui Rapp, menţinând-o pentru o clipă înainte de a se concentra din nou asupra tavanului. Acel creier magnific al lui era, fără îndoială, răscolind întreaga istorie a acestui lucru. Ceea ce Rapp putea să ştie în mod plauzibil. Ce nu ştia. Cum îl găsise guvernul. Şi, în cele din urmă, cum ar putea să îmbine toate aceste elemente în minciuna perfectă.
„Tu nu mă crezi”, a spus el în cele din urmă.
„Vreau doar să repornesc curentul, John. Şi am înţeles că tu eşti omul care o poate face.”
„Pot, să ştii.”
„Ce?”
„Pot să repun în funcţiune jumătate din ţară într-o săptămână. Trei sferturi în câteva luni. Până la vară, toate astea ar putea fi o amintire.”
„Atunci acesta este începutul unei frumoase prietenii.”
„Chiar aşa? Ce se va întâmpla după?”
„După ce?”
„După ce voi readuce reţeaua la normal.”
„Nu ştiu. Poate îţi vei primi vechea slujbă înapoi. Evident, avem nevoie de ajutor.”
Alton nu a răspuns timp de aproape un minut.
„Nu sunt prost, să ştii.”
„Ai spus-o foarte clar.”
„Tu crezi că eu sunt responsabil pentru toate astea şi că odată ce îţi dau ceea ce vrei, sunt terminat.”
„Cred că eşti un pic paranoic, John. În plus, chiar dacă totul a fost ideea ta, mă îndoiesc că un tip atât de deştept ca tine ar lăsa o urmă care să reziste în instanţă.”
Alton a zâmbit. „De ce să nu te cred?”
„Nu ştiu, John. Probleme de încredere?”
Zâmbetul lui condescendent s-a lărgit. Efectele sedativelor dispăruseră suficient de mult pentru ca el să se creadă din nou cel mai deştept tip din cameră. Şi poate că era. Dar era camera lui Rapp.
„Cum te cheamă?”
„Mitch.”

„Ce-ar fi să fac asta să fie bine pentru amândoi, Mitch.”
„Sunt numai urechi.”
„ISIS a făcut asta. Şi tu i-ai prins, i-ai pedepsit şi ai reaprins lumina. Poporului american îi place să urască musulmanii. Vor înghiţi povestea asta. Cineva ca mine nu face decât să complice povestea. Oilor nu le plac lucrurile complicate”.
„Nu?”
„Nu fi prost ca ele, Mitch. Fă-te cel mai mare erou din istoria SUA. Vrei să fii senator? E floare la ureche. Probabil că nici Casa Albă nu ţi-ar fi inaccesibilă. Adică, eşti omul care a salvat viaţa fiecărui alegător din America.”
„Trebuie să recunosc că îmi place unde ai capul”, a spus Rapp. „Aş arăta destul de bine în spatele biroului Resolute. Dar bănuiesc că vrei ceva în schimb. Pot să presupun că este pentru ca noi să vă lăsăm să vă descurcaţi în Mexic? Acolo vă îndreptaţi, nu-i aşa? Mexic?”
„Eşti mai deştept decât pari.”
„Mulţumesc.”
„Sigur. Bine. Vrei să terminăm cu prostiile? Hai s-o facem. Ai dreptate. Planul a fost Mexic, dar cred că asta a dispărut acum. Evident, ai putea ajunge la mine acolo. Mă gândesc la Cuba. Lasă-mă în Havana şi lasă-mă să dispar. După ce mă stabilesc şi sunt sigur că nu mă urmăreşte nimeni, îţi voi da toate informaţiile de care ai nevoie pentru a reaprinde luminile.”
Rapp a dat încet din cap. „Sunt o mulţime de oameni care mor acolo şi guvernul este disperat. Îmi imaginez că ar accepta această înţelegere.”
„Atunci sună-l pe preşedinte şi oferă-i-o.”
„Nu-mi place să îl sun pe preşedinte fără să am răspunsuri la toate întrebările pe care le va pune. Şi pot să vă spun că este curios în legătură cu acele monitoare de ritm cardiac.”
„Uită de nenorocitele de monitoare de ritm cardiac!” a spus Alton, vocea lui ridicându-se până la un strigăt frustrat. „Câţi oameni au murit doar în timp ce noi vorbeam? O mie? Două mii? Cine eşti tu, oricum? Un tip de la FBI? Ce zicea că au oamenii ca tine? Eşti mult peste nivelul tău de plată? Dă-mi-l pe preşedinte la telefon. E timpul ca băieţii mari să vorbească.”
Rapp nu a răspuns. În cele din urmă, tăcerea se întinse suficient de mult încât Alton se simţi obligat să o umple.
„Bine! Aţi câştigat. Vrei să ştii pentru ce sunt monitoarele de ritm cardiac? Sunt pentru exact acest scenariu. Dacă mă omori sau mă torturezi, lansează un atac secundar.”
„Ce fel de atac secundar?”
„Fă-o cu mine şi află, dobitocule.”
se întrebă Rapp. Dacă ar fi fost în locul lui Alton, i-ar fi fost mult mai frică de ISIS decât de posibilitatea îndepărtată de a fi capturat de guvern. Şi dacă acele monitoare de ritm cardiac urmau să declanşeze un atac secundar, nu ar fi vrut Feisal Ibrahim să se întâmple asta? Nici măcar nu ar fi trebuit să-l ucidă pe Alton. Doar să-i crească ritmul cardiac. Dar nu. Ei au făcut opusul. L-au ţinut în viaţă şi l-au sedat. Ca şi cum nu ar fi vrut să atingă limitele ritmului cardiac.
„Marcus”, a spus Rapp. „Despre ce fel de atac secundar ar putea vorbi?”
„Niciunul la care să mă pot gândi. Puterea ori e oprită, ori nu e. Nu o poţi avea, ştii tu, mai mult oprită.”
„Nu aveţi autoritatea de a lua o astfel de decizie”, a spus Alton. „Acum, daţi-mi-l pe preşedinte la telefon”.
Rapp a clătinat încet din cap. „Curiozitatea mă omoară, John. Îmi pare rău, dar trebuie să ştiu.”
Rapp a simţit o mână pe umărul lui, scuturându-l să se trezească. Când a deschis ochii, Scott Coleman îl privea de sus. „Marcus spune că e gata.”
S-a împins într-o poziţie aşezată pe covorul mucegăit. „Ai vorbit cu Irene?”
„Da. Ea este de acord cu bănuiala ta şi preşedintele crede că riscurile sunt acceptabile. Eşti liber.”
Rapp s-a întors în dormitor şi a închis uşa în urma lui. Expresia lui Alton sugera că încrederea de mai devreme începea să se estompeze. Nu intrase încă în panică, dar monitorul care îi afişa semnele vitale sugera că era pe drum.
„Deci, eşti pregătit?” spuse Rapp, lăsându-se din nou pe scaunul de lângă pat.

„Da”, a răspuns Dumond. „Totul este conectat şi testat. Unitatea de emisie de pe pieptul lui va fi captată de receptoarele noastre de sub păturile de plumb, dar nu va merge mai departe. Suntem gata de plecare.”
„Dă-mi-l pe preşedinte la telefon!” a strigat Alton. „Pot să repar asta! Cu fiecare minut în care stăm aici şi ne prostim, mor oameni!”
„Da, dar câţi vor mai muri în timp ce tu îţi negociezi paraşuta de aur şi dispari în Cuba? Şi cum putem fi siguri că îţi vei respecta partea ta de înţelegere după ce vei fi plecat? Se pare că ai vrea să menţii SUA slabe pentru ca noi să nu avem resursele necesare pentru a veni după tine.” Rapp se uită la Dumond. „Sunt bun pentru a-i creşte ritmul cardiac?”.
„Fă-ţi de cap.”
„Aşteaptă!” spuse Alton. „Vrei să ştii ce se va întâmpla? O să vă spun eu. Atacul secundar va fi asupra centralelor voastre nucleare. Nu veţi fi doar în întuneric, ci veţi avea de-a face cu un nor de radiaţii care va acoperi întreaga ţară.”
„Marcus?” a spus Rapp.
„Nu sunt îngrijorat. Toate fabricile sunt deconectate şi nu este ca şi cum le poţi reporni cu un telefon. În plus, aşa cum am spus, a fost dat afară din reţea şi zace sub o grămadă de plumb.”
Alton l-a privit pe tânărul afro-american, iar acesta i-a răspuns la fel. „Nu eşti singura persoană din lume care înţelege tehnologia, dobitocule.”
„Deci, eşti încrezător”, a confirmat Rapp.
„Da, eu zic să mergem să ne apucăm de treabă.”
Rapp a scos o brichetă din buzunar şi a apucat mâna dreaptă a lui Alton.
„Ce vrei să faci? Opreşte-te! Nu poţi...”
Cuvintele lui s-au transformat în ţipete când Rapp a dat viaţă brichetei sub antebraţul lui. Monitorul de semne vitale a arătat o creştere constantă a ritmului cardiac până la o sută patruzeci, dar apoi s-a plafonat. Rapp a eliberat mâna bărbatului, lăsându-i suficientă libertate de mişcare pentru a-şi îndepărta braţul de flacără. A urmărit-o, mişcând bricheta într-un mod care l-a făcut pe Alton să se zbată sălbatic în încercarea de a se ţine departe de ea.
O sută cincizeci şi doi. Tot mai puţin.
„Probabil că am putea să scoatem chingile”, a subliniat Dumond. „Ar fi acelaşi lucru ca şi cum ritmul său cardiac ar ajunge la zero.”
„Ştiu”, a răspuns Rapp, scoţând un cuţit tactic din teaca de la şold. Alton l-a văzut şi a încercat să se îndepărteze, dar nu avea unde să se ducă. Rapp era pe punctul de a împinge vârful sub unghia bărbatului, dar apoi s-a răzgândit. Cineva îi făcuse ceva asemănător o dată în Siria şi, nu se ştie de ce, totul se rezumase la material. Sigur, oţelul durea. Dar lemnul era la un cu totul alt nivel.
A rămas cu ochii pe monitorul de semne vitale în timp ce a tăiat o bucată din piciorul scaunului şi a început să o modeleze în formă de ţepuşă. Ritmul cardiac al lui Alton a crescut la unu cincizeci şi patru în timp ce Rapp cioplea.
„Opreşte-te!”, a spus el, începând să suspine. „Te rog, opreşte-te...”
„Vrei să ştii ceva?” a spus Rapp în timp ce dădea ultimele retuşuri la ceea ce acum arăta ca o aşchie de 15 centimetri lungime. „Agentul FBI pe care l-ai împuşcat pe proprietatea ta din Virginia era un prieten de-al meu. Ne cunoşteam de douăzeci de ani.”
A apucat degetul mare al lui Alton şi a înfipt bucata de lemn sub unghie.
Ţipetele bărbatului îi exacerbaseră durerea de cap lui Rapp, aşa că şi-a prins o mână peste gură şi s-a uitat la monitor.
Unu cincizeci şi şase. Unu, cincizeci şi opt...
Unu şaizeci.
„Transmite”, spuse Dumond.
„Ce? Ce transmite?”
„Aşteaptă. Aşteaptă... Aşteaptă... Bine, încă se încarcă, dar am un fişier complet.”
„Şi?”
„Nu-mi vine să cred.”
„Ce?”

„Ai avut dreptate.”

EPILOGUL

LA SUD DE STANLEY
IDAHO
SUA

A fost una dintre acele zile rare în care era greu să găseşti ceva de care să te plângi. Temperaturile din Idaho atinseseră jumătatea anilor '80, iar munţii erau de un verde intens, acoperiţi cu ceea ce mai rămăsese din zăpada din acea iarnă. Cel mai bine, capota încălzită de soare pe care stătea întins nu aparţinea maşinii AMC Pacer împrumutate pe care o aştepta. În schimb, comandantul bazei aeriene Mountain Home Air Force îşi scosese Caddy-ul din 1971 şi îi înmânase cheile.

Pacea şi liniştea nu erau lucruri de care Rapp avea parte prea mult. De fapt, nu erau lucruri pe care le urmărea cu adevărat. Totuşi, în acel moment, stând pe acel drum rural, se întreba dacă nu ar trebui să facă mai mult efort.

Viaţa în Statele Unite revenea încet-încet la normal. Electricitatea curgea peste tot, cu excepţia câtorva enclave rurale îndepărtate, dar nici pe departe la nivelul de altădată. Pagubele provocate de atac şi de incendiile care au urmat aveau să dureze mult timp pentru a fi reparate complet, ceea ce făcea ca întreruperile de curent şi penele de curent să facă parte din viaţa de zi cu zi. Victimele fuseseră îngropate şi onorate. Noul preşedinte era instalat la Casa Albă, ocupat să împartă vina pentru ceea ce se întâmplase. Îmbunătăţirile aduse securităţii reţelei de distribuţie se împotmoliseră în politică, corupţie şi partizanat, pregătind ţara pentru un atac similar în viitor.

Să sperăm că suficient de departe în viitor pentru ca el să fie mort de mult când se va întâmpla. O dată a fost de ajuns.

Între timp, se simţea o briză uşoară, un vultur plutea deasupra capului şi nimic altceva decât sunetul copacilor foşnind şi al râului din spatele lui. Mai târziu în acea seară, se va fi întors în Virginia, unde Claudia şi Anna i se vor alătura pentru nişte burgeri la grătar, o partidă de darts pe gazon şi poate un film fără noimă. Recesiunea mondială cauzată de căderea temporară din graţie a Americii a liniştit planeta. Nimeni nu părea să aibă timp, resurse sau energie pentru a face probleme, iar Rapp se folosea de această perioadă de acalmie pentru a se relaxa şi a-şi vindeca rănile.

Sunetul unui motor a devenit audibil la sud şi a sărit pe asfalt, dându-şi jos ochelarii de soare pentru a fi mai uşor de recunoscut. Camioneta a încetinit. Apoi a accelerat. Apoi s-a oprit pe acostament la vreo cincizeci de metri în faţă. În cele din urmă, după ce a stat acolo aproape un minut, a dat înapoi spre el.

„Am respectat sută la sută scenariul”, a spus Jed Jones când a ieşit din maşină.

„Ştiu.”

Nu părea dispus să se apropie mai mult de cincisprezece metri. „Tot ce a vorbit guvernul este ISIS. Niciodată nu s-a spus nimic despre nenorocitul de Alton.”

Distanţa l-a forţat aproape să ţipe, dar nu a contat. În afară de vultur, nu era nimeni în jur care să audă.

„L-am ţinut în braţe şi l-am forţat să ne ajute într-un mod care...” Vocea lui Rapp s-a stins pentru o clipă.

„Ei bine, să spunem doar că nu este strict legal. Şi asta nu este o poveste pe care politicienii să o vrea în libertate.”

„Aşadar, ce cauţi aici? Mi-am ţinut gura aşa cum mi-ai spus. A fost o greşeală? Am devenit o povară?”

„Relaxează-te, Jed. Tu ţi-ai respectat partea ta de înţelegere, iar eu sunt aici ca să mi-o respect pe a mea. Acum, urcă-te în camion şi urmează-mă.”

„Nu înţeleg”, a spus el precaut.

Rapp s-a strecurat la volanul Caddy-ului şi a ieşit pe şosea. Langley preprogramase GPS-ul de pe telefon şi a urmat indicaţiile, în timp ce Jed s-a urcat cu reticenţă în camionetă şi l-a urmat.

Drumul pe care Rapp a virat în cele din urmă era mai accidentat decât fusese lăsat să creadă, forţându-l să încetinească până la târâre pentru a evita cioburile de piatră. Totuşi, Caddy-ul s-a descurcat admirabil, iar după patruzeci de minute au ajuns la o fundătură într-o bermă care denota limita sălbăticiei. Nimeni nu

prea avea motive să meargă dincolo de acel punct. Vehiculele şi vânătoarea erau interzise, iar potecile erau inexistente.
Rapp a mers până la portbagaj şi a strecurat o cheie în încuietoarea bine unsă. Jed s-a apropiat cu ezitare, dar apoi s-a oprit brusc când capacul s-a deschis şi a dezvăluit înăuntru forma legată a lui John Alton.
„Oh, la naiba! Ăsta e el?"
„El este", a spus Rapp, smulgând banda adezivă de pe gura bărbatului. Acesta a început să curgă aproape imediat.
„Ce faci? Unde mă aflu? Nu puteţi să-mi faceţi asta! Am dreptul la un proces".
„Sunt multe de despachetat, dar lasă-mă să încerc. O să scap de tine. Suntem în Idaho. Pot să fac ce vreau. Iar în ceea ce priveşte dreptul tău la un proces, nu văd niciun avocat prin preajmă."
Rapp a scos un briceag din buzunar şi a tăiat frânghiile care îl ţineau pe om.
„Ieşi afară."
Alton părea dintr-o dată extrem de confortabil în portbagajul din care se luptase atât de mult să nu iasă. Rapp a fost nevoit să-l apuce de păr şi să-l tragă la pământ. A încercat să o ia la fugă înapoi pe drum, dar şase luni de izolare, opt ore legat de un scaun de avion şi alte cinci în portbagaj nu făcuseră prea multe pentru capacitatea lui de alergare. Abia a făcut trei metri înainte de a se împiedica de o piatră.
„Nu sunt sigur că înţeleg ce se întâmplă aici", a spus Jed în timp ce Alton se zbătea să se ridice în picioare.
„Nu-ţi aminteşti ce mi-ai cerut în schimbul ajutorului tău?".
Ochii lui s-au îngustat pentru o clipă, dar apoi s-a luminat. „Am spus că dacă îl prindeţi, vreau să fiu acolo când îl vor prăji."
„Şi iată-ne aici."
„Stai aşa, omule. Nu aşa funcţionează guvernul. Ei nu dau pe cineva ca acesta unui singur tip şi îl lasă să plece cu un Cadillac vechi."
„Sunt surprins de tine, Jed. De fapt, este exact cum funcţionează guvernul. Cei de sus vor ca lucrurile să fie făcute, dar nu le place să se murdărească pe mâini."
Alton reuşi în cele din urmă să se ridice în picioare, iar Rapp îl împinse spre capătul drumului. Era un geniu – lucru confirmat de toţi cei care îl interogaseră –, dar situaţia aceasta era atât de departe de lumea lui, încât nici măcar creierul său supraîncărcat nu o putea înţelege. S-a împiedicat înainte în tăcere.
Rapp se uită înapoi la Jones. „Vii?"
După cincisprezece minute, Alton trebuia să se odihnească la intervale regulate. Sudoarea care-i curgea pe faţă se amesteca cu lacrimile, pe măsură ce realitatea situaţiei sale începea să se afunde. S-a sprijinit de un copac şi a vorbit pentru prima dată de când părăsiseră maşina.
„Pot să vă ajut. Trebuie totuşi să securizezi reţeaua. Dacă eu am putut face asta, poate şi altcineva. Sunt singura persoană care se poate asigura că ţara nu va trebui să mai treacă niciodată prin aşa ceva."
„Ai fost deja plătit cu milioane de dolari pentru a face exact asta", a spus Rapp, împingându-l din nou înainte. „Şi nu a funcţionat prea bine."
„Dar acum mă poţi controla", a replicat Alton în timp ce se îndreptau spre un arboret dens de copaci.
„Nu-ţi cer libertatea. Pune-mă într-un loc sigur. Nici măcar nu trebuie să mă conectezi la internet. Dar pot să vă ajut. Pot."
„Lasă-mă să mă gândesc la asta", a spus Rapp.
După încă un sfert de oră în care au ascultat înşiruirea din ce în ce mai disperată a calităţilor sale pozitive de către Alton, au ajuns la o stâncă care surplomba ceea ce părea a fi o peşteră joasă. Probabil că nu avea mai mult de un metru înălţime şi trei lăţime, dar era suficient de adâncă pentru ca spatele să fie negru ca cerneala. Un cadavru ascuns acolo nu ar fi fost găsit timp de o mie de ani.
„Sfârşitul potecii", spuse Rapp.
La cinci metri în faţă, Alton se opri brusc. „Ce vrei să spui?"
„Nu am fost clar?"
„Nu poţi să faci asta. Am dreptul la un avocat. La un proces. Nu poţi să mă omori aici, pur şi simplu. Nu poţi."

„Am trecut deja prin asta”, a spus Rapp în timp ce înșuruba un amortizor la capătul Glock-ului său. „Sute de mii de oameni au murit, John. În mare parte bătrâni, slabi, bolnavi. Şi nu-mi amintesc să fi fost prea îngrijorat de dreptul lor la un proces echitabil.”
Părea încremenit la pământ, cu gura mişcându-se, dar fără să iasă niciun sunet. Jed, confruntat brusc cu realitatea a ceea ce se întâmpla, a fost cel care a vorbit în locul lui.
„Cred că ar putea avea dreptate, omule. Este legal?”
„Este sancţionată”, a răspuns Rapp.
„Ăsta nu e chiar un răspuns.”
„Bine ai venit în lumea mea, Jed. Vrei să rămâi aici pentru asta sau vrei să te întorci la camionul tău?”
Alton căzuse în genunchi şi adăugase rugămintea la plânsul său. Un lucru pozitiv pe care Rapp îl putea spune despre islamişti era că, de obicei, erai scutit de plânsete.
„Apreciez faptul că eşti un om de cuvânt”, spuse Jones. „Dar eu îmi imaginam mai degrabă o zonă de vizionare a închisorii şi o masă de injecţie letală”.
„Înţeleg.”
A pornit înapoi pe drumul pe care veniseră, iar Rapp a aşteptat până când nu i-a mai auzit paşii înainte de a-şi folosi arma pentru a indica gura neagră a peşterii.
„Îţi place întunericul, nu-i aşa?”
„Te rog!” a strigat Alton, punându-şi mâinile în faţa feţei.
Glonţul i-a trecut prin palma dreaptă şi l-a lovit chiar deasupra podului nasului. Capul i s-a dat pe spate şi pentru o clipă a părut suspendat de o forţă nevăzută. Apoi a căzut în față pe față.

Mai multe din această serie
Asasinul american
Cartea 1
Kill Shot
Cartea 2
Transfer de putere
Cartea 3
A treia opţiune
Cartea 4
Mai multe de la autori
Ghidul cititorului Vince Flynn...
Term Limits

DESPRE AUTORI

#Autorul bestsellerului nr. 1 din New York Times VINCE FLYNN (1966-2013) a creat unul dintre cei mai populari eroi ai ficţiunii contemporane: Agentul antiterorist al CIA Mitch Rapp, prezent în treisprezece dintre cele mai apreciate thrillere politice ale lui Flynn. Toate romanele sale sunt bestselleruri New York Times, inclusiv romanul său de debut independent, Term Limits. American Assassin a fost lansat ca film de mare succes în 2017.
KYLE MILLS este autorul a douăzeci de thrillere politice de succes din New York Times, printre care Războiul roşu pentru Vince Flynn şi Atacul patriotului pentru Robert Ludlum. Iniţial, şi-a găsit inspiraţia la tatăl său, fost director al Interpol, şi încă se bazează pe contactele sale din comunitatea serviciilor de informaţii pentru a conferi cărţilor sale un asemenea realism. Sportivi pasionaţi de activităţi în aer liber, el şi soţia sa locuiesc în Jackson Hole, Wyoming, de peste douăzeci de ani. Vizitaţi site-ul său la KyleMills.com.
SimonandSchuster.com
EMILYBESTLERBOOKS.COM
www.SimonandSchuster.com/Authors/Vince-Flynn

www.SimonandSchuster.com/Authors/Kyle-Mills
@EmilyBestler @EmilyBestler @EmilyBestler

Romane de Vince Flynn
Ultimul om
Kill Shot
American Assassin
Pursuit of Honor
Măsuri extreme
Protejaţi şi apăraţi
Act de trădare
Consimţământul de a ucide
Ziua Memoriei
Puterea executivă
Separarea puterilor
A treia opţiune
Transferul de putere
Limitarea mandatelor
Şi de Kyle Mills
Agent letal
Războiul roşu
Inamicul statului
Ordin de a ucide
Supravieţuitorul

Sperăm că v-a plăcut să citiţi acest ebook Simon & Schuster.
Obţineţi un ebook GRATUIT atunci când vă înscrieţi pe lista noastră de corespondenţă. În plus, primiţi actualizări despre noile lansări, oferte, lecturi recomandate şi multe altele de la Simon & Schuster. Faceţi clic mai jos pentru a vă înscrie şi pentru a vedea termenii şi condiţiile.
FACEŢI CLIC AICI PENTRU A VĂ ÎNSCRIE
Sunteţi deja abonat? Furnizaţi din nou adresa dvs. de e-mail pentru ca noi să putem înregistra acest ebook şi să vă trimitem mai multe din ceea ce vă place să citiţi. Vei continua să primeşti oferte exclusive în căsuţa ta de e-mail.

O publicaţie a Simon & Schuster, Inc.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com
Această carte este o lucrare de ficţiune. Orice referiri la evenimente istorice, persoane sau locuri reale sunt folosite în mod fictiv. Alte nume, personaje, locuri şi evenimente sunt produsul imaginaţiei autorului, iar orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, vii sau moarte, este în întregime întâmplătoare.
Copyright © 2020 de Cloak & Dagger Press, Inc.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce această carte sau părţi din ea sub orice formă. Pentru informaţii, adresaţi-vă la Atria Books Subsidiary Rights Department, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020.
Prima ediţie cu copertă tare Emily Bestler Books/Atria Books septembrie 2020
şi colophon sunt mărci comerciale ale Simon & Schuster, Inc.
Pentru informaţii despre reducerile speciale pentru achiziţii în vrac, vă rugăm să contactaţi Simon & Schuster Special Sales la 1-866-506-1949 sau business@simonandschuster.com.

Biroul de vorbitori Simon & Schuster poate aduce autori la evenimentul dumneavoastră live. Pentru mai multe informaţii sau pentru a rezerva un eveniment, contactaţi Simon & Schuster Speakers Bureau la 1-866-248-3049 sau vizitaţi site-ul nostru la www.simonspeakers.com.
Designul copertei de Ervin Serrano
Fotografie de copertă de 123RF
Fotografia autorului de Peter Hurley
Library of Congress Cataloging-in-Publication Data has been applied for.
ISBN 978-1-5011-9065-0
ISBN 978-1-5011-9067-4 (ebook)